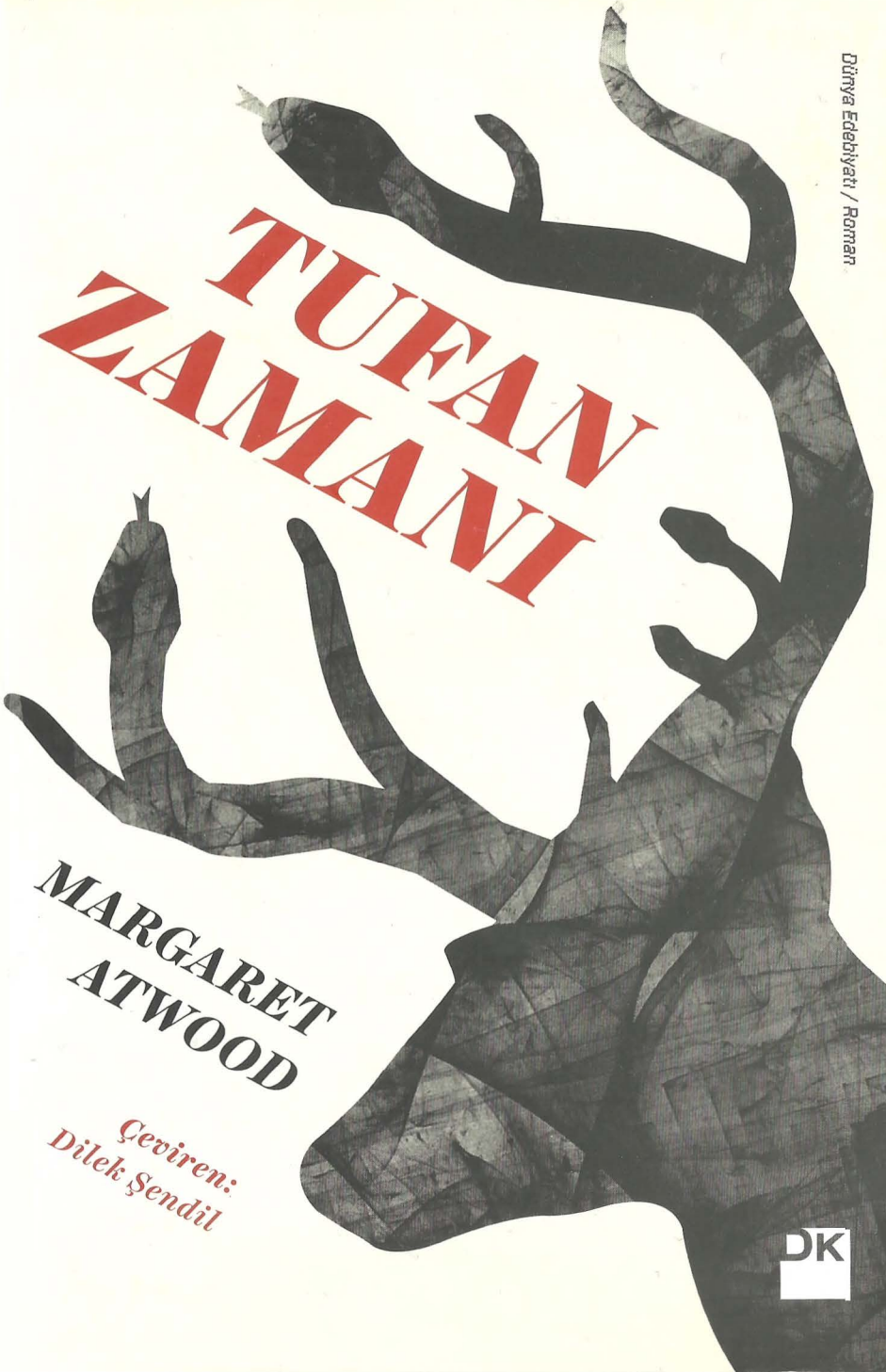
Dünya Edebiyatı / Roman

TUFAN ZAMANI

MARGARET ATWOOD

Çeviren: Dilek Şendil

DK

Tufan Zamanı

TUFAN ZAMANI

Orijinal adı: The Year of the Flood
© 2009 by O.W. Toad, Ltd.
Yazan: Margaret Atwood
İngilizce aslından çeviren: Dilek Şendil

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Kasım 2013 **/** 978-605-09-1748-2
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.
No: 6 Kat: 3-4 **/** Bağcılar -İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38
Sertifika no: 22728

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 **/** Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tufan Zamanı

Margaret Atwood

Çeviren: Dilek Şendil

DK DOĞAN KİTAP

Graeme ve Jess için

İçindekiler

Bahçe 11

Tufan Yılı 13
Yaratılış Günü 23
Âdem ve Bütün Primatlar Şenliği 69
Gemiler Şenliği 113
Yabani Besinler Babası Aziz Euell Günü 155
Köstebek Günü 195
Nisan Balığı Günü 237
Yerdegezen Bilgeliği Şenliği 279
Döllenme Günü 327
Şehit Azize Dian Günü 369
Yırtıcı Avcılar Günü 407
Azize Rachel ve Bütün Kuşlar Günü 435
Aziz Terry ve Bütün Yolcular Günü 475
Azize Julian ve Bütün Canlar Günü 499

BAHÇE

Kim bakıyor bu Bahçe'ye,
Nasıl da yeşermiş?

Görüp göreceklerinin en güzeli
Eskiden bu Bahçe'ydi.

İçinde Tanrı'nın sevgili Yaratıkları
Yüzer, uçar, oynardı;

Sonra Yağmacılar geldi,
Yok ettiler her şeyi.

Derken bütün Ağaçlar
Ve besin dolu yemişler

Kumların altında kaldı,
Yaprakları, kökleri, dalları.

Şırıl şırıl bütün sular
Döndü çamura, batağa

Parlak tüylü bütün Kuşlar
Neşeyle şakımaz oldular.

Ah Bahçe, vah zavallı Bahçem
Sonsuza dek sürecek bu matem,

Ta ki Bahçıvanlar canlanana
Ve Hayat verene dek sana.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

Tufan Yılı

1

TOBY

YIL YİRMİ BEŞ, TUFAN YILI

Sabah erkenden, Toby güneşin doğuşunu seyretmek için dama çıkıyor. Elindeki paspasın sapının yardımıyla sağlıyor dengesini: Asansör epeydir çalışmaz oldu, arka merdiven nemden vıcık vıcık kaygan, ayağı kayıp tepetaklak aşağı yuvarlanacak olsa onu oradan kurtaracak kimsecikler yok ortada.

Isı toprağa ilk düştüğünde Toby'yle metruk şehir arasında görülen bir öbek ağacın üzerini pus kaplıyor. Havaya hafif bir yanık kokusu yayılıyor, karamel, katran ve kekremsi mangal kokuyor, tıpkı yağmurun ardından çöplük ateşinden çıkan külle karışık yağ kokusu gibi. Uzaktaki terk edilmiş kuleler asırlık bir resifin mercanları sanki, ağarmış, renksiz ve cansız.

Oysa hayat var hâlâ. Kuşlar cıvıldıyor; serçe galiba. Ötüşleri nasıl da berrak ve tiz, cama sürtülen tırnak sesi gibi Artık onların sesini boğacak trafik uğultusu yok. Bu sükûnetin, motor sesinin olmayışının farkındalar mı acaba? Öyleyse daha mı mutlular şimdi? Bazı Bahçıvanların, hani şu daha çılgın, belki kafa kıyak gezenlerin tersine, Toby hiçbir zaman kuşlarla sohbet edebileceği hayaline kapılmaz.

Güneş doğuda parlarken uzaktaki okyanusu belirten mavi-gri buğu kızarıyor. Akbabalar elektrik direklerine tünemiş, kurutmak için açtıkları kanatlarıyla siyah şemsiyelere benziyorlar. Kâh biri kâh öbürü sıcak hava akımına doğru kıvrılarak yükseliyor. Eğer ansızın pike yaparlarsa, gözlerine bir leş kestirmişler demektir.

Akbabalar dostumuzdur, derdi Bahçıvanlar. *Yeryüzünü arındırırlar. Ölünün çözünmesi için Tanrı'nın görevlendirdiği kara Melekleridir onlar. Düşünün hele, eğer ölüm olmasaydı ne kadar korkunç olurdu!*

Toby merak ediyor, acaba ben buna hâlâ inanıyor muyum? Yakından bakınca her şey bambaşka.

Çatıda birtakım saksılar var, içlerindeki süs bitkileri azmış; tahta taklidi birkaç da bank duruyor. Bir zamanlar kokteyl saati için üzerinde bir gölgelik vardı, ama çoktan uçup gitmiş. Toby banklardan birine oturup etrafa göz gezdiriyor. Dürbününü kaldırarak soldan sağa ufku tarıyor. Parlagülrengi bordür taşlarıyla döşenmiş araba yolu şimdi kıl kaplı saç fırçası gibi darmaduman, mor pırıltısı şiddetlenen günışığı altında giderek soluyor. Batı girişi güneş emen kerpiçten, kapının önünde birbirine girmiş arabalar karmakarışık.

Çiçek tarhlarını demir dikenleriyle galabaklar bürümüş, üzerlerinde devasa su yosunları yüzüyor. Çeşmelerin deniztarağı şeklindeki havuzları biriken yağmur sularıyla dolmuş. Park yerinde pembe bir golf arabasıyla YeniSen Kür Merkezi'nin iki pembe minibüsü duruyor, ikisinin de üstünde kırpan göz logosu var. Yolun biraz ilerisindeki dördüncü minibüs ağaca çarpmış: Daha önce camından bir kol sarkıyordu ama artık yerinde yeller esiyor.

Geniş çimenlikleri uzun otlar sarmış. İpekotlarıyla tilkikuyruklarının ve kuzukulaklarının dibinde tek tük kumaş parçalarıyla kemik kırıntılarından gelişigüzel alçak tümsekler oluşmuş. Çimenliklerde koşarken ya da yalpalayarak yürürken insanların düşüp can verdiği yer burası işte. Toby damda saksılardan birinin ardına çömelip onları seyrederdi fakat uzun sürmemişti bu. Bazıları imdat, diye bağırırlardı, sanki orada olduğunu bilirlerdi. Ama nasıl yardım edebilirdi onlara?

Yüzme havuzunun yüzeyinde yosun tabakası dalgalanıyor. Kurbağalar çoktan mesken tutmuş orayı. Pelikanlar, balıkçıllar, tavusçullar sığ tarafta onları avlamakla meşgul. Toby bir ara suya yuvarlanıp boğulmuş irili ufaklı hayvanları kepçeyle çıkarmayı denemişti. Parlak yeşil tavşanlar, sıçanlar, çizgili kuyrukları ve maskeli haydut suratlarıyla kokarunlar. Fakat artık dokunmuyor hiçbirine. Kimbilir belki balık falan türer onlardan, nasıl olacaksa? Belki havuz iyice bataklığa döndüğünde olur bu.

Yoksa geleceğin bu kuramsal balıklarını yemek mi var aklında? Yok elbette.

Henüz yok.

Ağaçtan, asma yapraklarından, eğreltiotlarından, çalılıklardan oluşan çepeçevre duvara dönerek dürbünüyle yakından gözlüyor. Tehlikenin gelebileceği yer orası. Ama nasıl bir tehlike? Akıl edemiyor Toby.

Gece bildik seslerle dolu: Uzakta köpeklerin havlamaları, farelerin tıkırtıları, cırcırböceklerinin nargile fokurtuları, bir kurbağanın ara sıra vıraklaması. Kulaklarına kan hücum ediyor, *foş, foş*. Kocaman bir çalı süpürgesi kuru yaprakları süpürüyor.

"Uyu artık" diyor kendine yüksek sesle. Gelgelelim, bu binada tek başına kaldığından beri deliksiz bir uyku uyuduğu olmadı. Bazen sesler geliyor kulağına, insan sesleri, acı iniltiler. Ya da kadın sesleri duyuyor, eskiden burada çalışan kadınların, bir zamanlar dinlenmek ve gençleşmek için buraya gelen vesveseli kadınların sesleri. Havuzda cup cup yüzer, çimlerde yürüyüşe çıkarlardı. Hep pembe sesler, rahat ve rahatlatıcı.

Bazen de Bahçıvanların sesleri duyulur, kâh mırıldanır, kâh şarkı söylerler; ya da İremtepe Bahçesi'nde gülüşen ço-

cukların sesleri gelir. Âdem Bir, Nuala ve Burt. Etrafında arılarıyla İhtiyar Pilar. Tabii Zeb. Herhangi biri hâlâ sağ ise, bu ancak Zeb olabilir: Yoldan veya ağaçların arasından çıkagelmesi an meselesi.

Ancak o da ölmüş olmalı. Böyle düşünmek daha iyi. Umudu boşa harcamaya gerek yok.

Başka biri daha sağ kalmıştır ama; gezegende bir tek Toby olamaz ya. Başkaları da vardır mutlaka. Dost mu, düşman mı acaba? Görürse, bunu nasıl anlayacak?

Toby hazırlıklı. Kapılar kilitli, pencereler parmaklıklı. Aslında böyle parmaklıkların hiçbir güvencesi yok, her delik istilacılara davet çıkarır. Uykuya daldığında bile kulak kesilir Toby, hayvanlar gibi, tanımadık bir ses, kayanın çatırdaması misali yayılan sessizlik var mı diye kulak kabartır.

Küçük yaratıkların cıvıltıları kesilirse, demişti Âdem Bir, korktuklarını anla. Onların duyduğu korkuya kulak vermelisin.

2

REN

YIL YİRMİ BEŞ, TUFAN YILI

Sözcüklerden sakın. Ne yazdığına dikkat et. Geride iz bırakma.

Bahçıvanlar böyle öğretmişti bana, onların arasında büyürken. Hafızamıza güvenmemizi söylerlerdi, çünkü yazılmış hiçbir şeye inanılmazdı. Ruh, nesneden nesneye değil ağızdan ağıza yolculuk eder: Kitaplar yakılabilir, kâğıt ufalanabilir, bilgisayarlar yok olabilir. Sadece Ruh Sonsuza dek yaşar, ve Ruh nesne değildir.

Yazmaya gelince, tehlikeli olduğunu söylerdi Âdemlerle Havvalar, çünkü düşmanların onun sayesinde senin izini sürebilir, peşine düşebilir, senin sözcüklerini kullanarak seni cezaya çarptırabilirlerdi.

Gel gör ki Susuz Tufan bizi süpürüp sildiğinden beri ne yazarsam yazayım, güvende olabilirim, çünkü onu bana karşı kullanabileceklerin çoğu öldü muhtemelen. Ben de dilediğimi yazabilirim böylece.

Kaş kalemiyle aynanın yanındaki duvara adımı yazıyorum, *Ren*. Arka arkaya yazdım. *Renrenren,* şarkı gibi. Eğer fazla yalnızsan kim olduğunu unutabilirsin. Amanda söylemişti bunu bana.

Pencereden dışarısını göremem, çünkü tuğlayla kapalı. Kapıdan çıkamam, çünkü dışarıdan kilitli. Ama hâlâ havam var, suyum da, yeter ki güneş enerjisi yok olmasın. Yiyeceğim de var.

Şanslıyım. Gerçekten çok şanslıyım. Şansını say, derdi

Amanda. Ben de sayıyorum. Birincisi, Sel vurduğunda burada Pullar'da çalıştığım için şanslıydım. İkincisi, Cıvık Bölme'de böyle kapalı kaldığım için şanslıydım, çünkü bu sayede korunmuştum. Biyofilm Bedensaran giysim yırtılmıştı, müşterilerden biri kendini fazla kaptırıp ısırınca olmuştu, tam da yeşil payetlerin olduğu yerden, ben de test sonuçlarını bekliyordum. Islak bir ısırık değildi, salyalar, çeperler karışmamıştı işin içine, dirseğin yanında kuru bir yırtıktı, bu nedenle dert etmemiştim. Yine de ıcığını cıcığını incelemişlerdi bizim Pullar'da. Peşini bırakmamakla ünlüydüler: Biz şehrin en temiz pis kızları olarak nam salmıştık.

Pullar ve Kuyruklar üstünüze titrerdi, sahiden titizlenirlerdi. Tabii eğer siz bir yetenekseniz. İyi gıdalar, gerek duyarsanız doktor, üstelik bahşişler bol kesedendi, çünkü buraya en tepedeki Şirketlerden adamlar gelirdi. İyi işletilirdi, hem de döküntü kenar mahallelerden birinde olmasına rağmen aslında bütün kulüpler için geçerliydi bu. İmaj sorunu, derdi Mordis: Döküntülük iş açısından faydalıydı, çünkü bizim markanın –daha uçuk ya da cafcaflı, bir nebze de bayağı– bir yanı olmadıkça, adamın kendi evinde bulacağı, yüz kremi sürmüş ve beyaz pamuklu külot giymiş sıradan üründen ne farkı olacaktı ki?

Mordis basit sözlerle konuşmaktan yanaydı. Ta çocukluğundan beri bu işin içindeydi, pezevenkleri ve sokakta iş bitirmeyi halk sağlığı ve kadınların güvenliği gerekçesiyle yasaklayıp işi NaAşRobA.Ş. Timine bağlı SeksPaz altında topladıkları zaman, Mordis deneyimi sayesinde büyük bir atılım yapmıştı. "Kimi tanıdığın önemli" derdi. "Onlar hakkında bildiklerin de." Sonra sırıtarak popona bir şaplak atardı, dostça bir şaplaktı bu, bizden asla bedava iş istemezdi. Ahlak sahibiydi.

Kafası kazınmış, sırım gibi bir adamdı, boncuk gibi simsiyah gözleri karınca başı misali parlardı hep, her şey yolunda

olduğu sürece kolay biriydi. Ama müşteriler saldırganlaşırsa bizi korurdu. "Kimse benim en iyi kızlarıma zarar veremez" derdi. Bunu onur meselesi yapardı.

Ayrıca israfı hiç sevmezdi, bizim değerli varlıklar olduğumuzu söylerdi. Kaymak tabakadaydık. SeksPaz devreye girdikten sonra, sistemin dışında kalan herkes sadece kanunsuz olmakla kalmıyor, aynı zamanda zavallı duruma düşüyordu. Sokak aralarında dolaşan birkaç perişan, marazlı yaşlı kadın kalmıştı, onlar da aslında düpedüz dileniyorlardı. Azıcık beyni kalmış hiçbir erkek yaklaşmazdı yanlarına. Biz Pullar kızları onlara "Sakıncalı atıklar" derdik. Keşke o kadar hor görmeseydik onları; daha merhametli davransaydık. Ne var ki merhamet emek ister, oysa bizler çok toyduk.

Susuz Tufan'ın başladığı gece, test sonuçlarımı bekliyordum: Bulaşıcı bir şey kaptıysan diye seni haftalarca Cıvık Bölme'de kapalı tutarlardı. Yemekler hava geçirmez sımsıkı bir kapaktan verilirdi, ayrıca içi abur cubur dolu bir mini buzdolabı vardı, hem oraya gelen, hem oradan çıkan su arıtılırdı. İhtiyacın olan ne varsa bulunurdu orada ama sıkıcıydı. Makinelerde egzersiz yapabilirdin, ben çok yaptım, trapez dansçısıysan pratik yapmaktan geri kalmaman gerekir çünkü.

Televizyon seyredebilir ya da eski filmleri izleyebilirdin, beğendiğin müziği çalıp telefonla konuşabilirdin. İstersen kapalı devre video sisteminde Pullar'daki diğer odaları ziyaret etmen de mümkündü. Bazen yer hareketleri yaparken, inlemenin ortasında, Cıvık Bölme'ye hapsolmuş kim varsa onun hatırına kameralara bakarak göz kırpardık. Kameraların nerelere gizlendiğini bilirdik, tavanlardaki yılan derisine ya da telekli kaplamalara gizlenirdi. Pullar koskocaman bir aileydi, öyle ki Cıvık Bölme'ye kapatıldığınızda bile, Mordis siz

hâlâ günlük akışın bir parçasıymışsınız gibi davranmaktan hoşlanırdı.

Mordis kendimi güvende hissetmemi sağlardı. Eğer başım büyük derde girse ona gidebileceğimi bilirdim. Hayatımda böyle kimseler birkaç kişiyi geçmezdi. Çoğu zaman Amanda olurdu bu. Bazen de Zeb. Bir de Toby elbet. Toby olacağı kimsenin aklına gelmez oysa, çok sert ve zor bir kızdı, ama eğer boğulmak üzereyseniz, yumuşak, süngersi bir şeye tutunmak işinize gelmez. Daha katı bir şey ararsınız.

Yaratılış Günü

Yaratılış Günü

YIL BEŞ

YARATILIŞA VE HAYVANLARIN İSİMLENDİRİLMESİNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar, sevgili Yoldaş Canlılar, sevgili Yoldaş Memeliler:

Beş yıl önceki Yaratılış Günü'nde bizim bu İremtepe Çatı Bahçemiz etrafı çıban gibi büyüyen gecekondular ve günah yuvalarıyla çevrili cayır cayır kavrulan çorak bir yerdi; ama şimdi burada güller açıyor.

Böyle boş çatıları yeşillikle kaplayarak hem Tanrı'nın Yarattığı Âlemi bozulmaktan ve çevremizi saran kısırlıktan kurtarmak için payımıza düşeni yapmış oluyoruz, hem de kirlenmemiş gıdayla besleniyoruz. Bazıları bu çabalarımızı abes bulabilir, oysa herkes bizi örnek alsa biricik Gezegenimizde ne müthiş bir değişim yaşanırdı! Yapılacak daha çok işimiz var ama korkmayın Dostlarım: Çünkü yılmadan yolumuza devam edeceğiz.

Herkesin güneşten korunmak için şapkalarını getirmesine sevindim.

Şimdi bütün dikkatimizi yıllık Yaratılış Günü Duamıza verelim.

Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri bize Yaratılışı eskilerin anlayacağı şekilde aktarır. Ne galaksilere değinilir ne genlere, ne de olsa böyle terimler onların epey kafasını karıştırırdı! Peki, öyleyse dünyanın altı günde yaratıldığı hikâyesini

bilimsel gerçek olarak kabul edip böylece gözle görülür verileri hafife mi almalıyız? Ne kelimesi kelimesine ve materyalist yorumların sığlığından ne de İnsani ölçülerle yapılan hesaplamalardan dolayı Tanrı'yı sorumlu tutabiliriz, çünkü O'nun günleri ebediyete uzanır, bizim zaman anlayışımızın bin yılı O'na bir akşam gibidir. Bazı dinlerin aksine bizler jeoloji konusunda çocuklara yalan söylemenin büyük amaçlara hizmet ettiğini asla düşünmedik.

Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'nin ilk cümlelerini hatırlayın: Yeryüzü şekilsiz ve boştu, sonra Tanrı Işık olsun, dedi.

İşte bu an, Bilim tarafından sanki seks cümbüşüymüş gibi "Büyük Patlama" olarak adlandırılan andır. Gelgelelim her iki anlatım da esasen birbirleriyle uyum içindedir: Karanlık; derken bir anda geliveren Işık. Kesin olan bir şey varsa, Yaratılış sürgit devam ediyor, hem her saniye yeni yıldızlar meydana gelmiyor mu? Tanrı'nın Günleri peş peşe sıralanmaz, Dostlarım; paralel ilerlerler, birinci gün üçüncüyle, dördüncü altıncıyla. Bize söylendiği üzere, "Onlara Ruh verir ve yaratırsın; Sen Yeryüzüne yeni yaşam verirsin."

Anlatıldığına göre, Tanrı'nın Yaratma faaliyetlerinin beşinci gününde sulardan Yaratıklar çıkmış, altıncı günde çorak topraklar Hayvanlar, Bitkiler ve Ağaçlarla dolmuş; sonra hepsi kutsanmış ve çoğalmaları istenmiş; sonunda Âdem, yani İnsanlık yaratılmış. Bilime kulak verirseniz, türler de Gezegende aynı sırayla görünmüşlerdir, en son İnsan gelmiştir. Veya aşağı yukarı aynı sıralamayla diyelim. Ona yakın işte.

Sonra ne olur? Tanrı "onlara ne isim vereceğini görmek için" İnsandan önce Hayvanları getirir. Peki, Âdem'in seçeceği isimleri Tanrı zaten bilmiyor muydu? Bunun yanıtı olsa olsa Tanrı'nın Âdem'e özgür irade vermiş olmasıdır, dolayısıyla Âdem Tanrı'nın önceden kestiremeyeceği şeyler yapabilir. Bir daha canın et yemeyi ya da maddi servete sahip olmayı çektiğinde bunu bir düşün! Tanrı her zaman senin bir sonraki adımını bilemeyebilir!

Tanrı onlarla doğrudan konuşarak Hayvanların bir araya toplanmasına yol açmış olmalı, peki ama O bunu hangi dille yaptı? Bu dil İbranice değildi, Dostlarım. Ne Latince ne Yunanca, ne İngilizce ne Fransızcaydı, İspanyolca veya Arapça ya da Çince de değildi. Hayır: Hayvanlara kendi dillerinde seslendi. Rengeyikleriyle Rengeyikçe, Örümceklerle Örümcekçe konuştu; Fillere Fil dilinde seslendi, Pirelere Pire dilinde, Çıyanlara Çıyanca, Karıncalara Karınca dilinde. Öyle olmalı.

Âdem'e gelince, Hayvanların İsimleriydi onun dudaklarından ilk dökülen sözcükler, İnsan dilinin ilk ortaya çıktığı an. İşte bu kozmik anda Âdem kendi İnsan ruhunu kazandı. İsim vermek selamlamaktı, dileyelim öyle olsun, birini kendine çekmekti. Hayal edelim, Âdem muhabbet ve neşeyle Hayvanların İsimlerini haykırıyor, *İşte oradasınız, canlarım! Hoş geldiniz!* diyor sanki. Âdem'in Hayvanlara yönelik ilk tavrı sevecen ve sıcak oluyor, çünkü İnsan günaha düşmemiş haliyle etobur değildi henüz. Hayvanlar da bilirdi bunu, kaçmazlardı ondan. Tekrarı olmayan o Gündü işte, Yeryüzündeki her canlı varlığın İnsan tarafından kucaklandığı barış dolu bir buluşma yaşandığı Gün.

Ne çok şey kaybettik sevgili Yoldaş Memeliler, sevgili Yoldaş Ölümlüler! Bilerek ne çok şeyi yok ettik! Kendi içimizde ne kadar çok şeyi geri getirmemiz gerek!

Henüz İsimlendirme zamanı son bulmuş değil, Dostlarım. Tanrı'ya göre bizler hâlâ altıncı günü yaşıyoruz belki de. Meditasyon yaparken, kendinizi o korunaklı anda sallanırken hayal edin. Elinizi size güvenle bakan o uysal gözlere uzatın, o güven henüz kıyımla, açgözlülükle, kibir ve hor görmeyle sarsılmadı.

Onların İsimlerini söyleyin.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

ÂDEM İLK KEZ

Âdem ilk kez can bulduğunda
O altın sarısı mekânda
Barış içinde yaşardı Kuşlar ve Hayvanlarla
Dahası yüz yüze görüşürdü Tanrı'yla

İnsan Ruhu önce sözle çıktı ortaya
İsmiyle seslenmek için, sevilen her Yaratığa
Tanrı hepsini çağırdı Yoldaşlığa
Hepsi geldi korkusuzca

Şarkılar söylediler oynaşa, uçuşa
O ilk günleri dolduran
Tanrı'nın muazzam Yaratıcılığına
Bir övgü vardı her kıpırtılarında

Nasıl da ufaldı, nasıl da büzüldü zamanımızda
Yaratılışın o kudretli tohumu oysa
Çünkü İnsan kıydı Yoldaşlığa
Cinayet, şehvet ve tamahla

Ah burada acı çeken sevgili Yaratıklar,
Nasıl geri getirebiliriz Sevgiyi?
Sizlere ta Yüreğimizden İsimle seslenmeyi,
Ve bir kere daha size Dost demeyi.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

3

TOBY. PODOCARPUS GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Şafak vakti. Şafak söküyor. Toby bu sözcüğü dolaştırıp duruyor dilinde: Sökmek, söktü, söküldü. Şafak vaktinde sökülen ne? Gece mi? Yoksa güneş mi, ufukta yumurta gibi ikiye yarılıp ışığını mı saçıyor dışarı?

Dürbünü gözüne kaldırıyor Toby. Ağaçlar her zamanki kadar masum görünüyorlar; ancak biri onu gözetliyor gibi bir his var içinde, sanki en durağan taş ya da kütük de farkında sezgilerinin, ona iyi dilekler sunmuyorlar.

Tecrit böyle etkiler doğurur. Toby Tanrı'nın Bahçıvanları Gece İbadetleri ve İnziva derslerinde öğrenmişti bunları. Yüzen turuncu üçgen, konuşan cırcırböcekleri, kıvranan bitki gövdeleri, gözleri olan yapraklar. Ancak bu yanılsamalarla gerçeği nasıl ayıracaktı birbirinden?

Güneş tam tepede şimdi, daha küçük ama daha sıcak. Toby çatıdan aşağı iniyor, pembe tamboy tulumuna girip haşereye karşı üstünü başını SuperD spreyle sıvıyor, güneşe karşı geniş kenarlı pembe şapkasını başına geçiriyor. Ardından ön kapının kilidini açıp bahçeyle ilgilenmeye çıkıyor. Burada Şifa Café'de yesinler diye hanımlar için organik salata malzemeleri yetiştirirlerdi eskiden, garnitürlerini, egzotik tatlar katılmış sebzelerini, bitki çaylarını da. Kuşları uzak tutmak için havaya bir ağ gerilmiş, yeşil tavşanlarla doru va-

şakçıklar ve kokarunlar Parktan bu tarafa geçmesinler diye de etrafa çepeçevre tel örgü çekilmiş. Sel öncesinde bunların sayısı çok değildi oysa, bu kadar çabuk çoğalmaları şaşırtıcı.

Toby bu bahçeye bel bağlıyor: Kilerdeki erzakın dibi göründü bile. Şimdi ki gibi acil bir durumda yeterli olacağını düşündüğü şeyleri yıllardır zulaya atmıştı, ne var ki ölçüyü tutturamayınca şimdi soysaplarla soydalyalar bitmek üzereydi. Neyse ki bahçede yetiştirdikleri iyi durumdaydı, tavhutlar kabuklanmaya, fasmuzlar tomurcuklanmaya, çoktaneliler türlü şekil ve boylarda minik kahverengi yumrularla kaplanmaya başlamıştı. Toby, biraz ıspanak toplayıp üstündeki yanardöner yeşil böceklere fiske vuruyor, ayağıyla eziyor. Sonra vicdan azabı çekerek parmağıyla mezarlarına işaret koyuyor, ruhlarını teslim etmelerine neden olduğu için özür dileyip onu bağışlamalarını isteyen sözler dökülüyor dudaklarından. Kimse onu gözetlemese bile böyle içselleşmiş alışkanlıkları söküp atmak kolay olmuyor.

Gözüne kestirdiği birkaç sümüklüböcekle salyangozun yerini değiştirip biraz ayrıkotu yoluyor ama semizotlarını bırakıyor, onları daha sonra haşlayabilir. Narin havuç yapraklarının üstünde iki tane cart mavi sarmaşık tırtılı buluyor. İstilacı japonsarmaşığına karşı biyolojik önlem olarak yetiştirilmiş olsalar da belli ki bahçe sebzelerini sevmiş bu tırtıllar. Gen zincirlemenin ilk yıllarında pek yaygın olan o şaka gibi atılımlardan birinde, tasarımcı bunların ön uçlarına kocaman gözler ve mutlu bir gülücükle bakan bebek çehresi koymuş, bu da öldürülmelerini enikonu zorlaştırmıştı. Toby hepsini havuçlardan tek tek koparıp temizliyor, sevimli simalarının altında altçene kemikleri hapır hupur çiğnemeye devam ederken, ağın kenarını kaldırıp onları tel örgülerin dışına fırlatıyor. Ama ne fayda, nasıl olsa geri gelecekler.

Binaya dönerken yol kıyısında bir köpek kuyruğu buluyor, İrlanda seteri olabilir, uzun tüylerine kozalaklarla ince dal-

lar dolanmış. Herhalde bir akbaba bırakmış onu buraya, zaten hep bir şeyler düşürürler. Selden sonraki ilk haftalarda daha başka neler bıraktıklarını düşünmemeye çalışıyor. En kötüsü parmaklardı.

Toby'nin kendi elleri kalınlaşıyor, kökler gibi sertleşip kararıyor. Toprakla çok fazla haşır neşir bu aralar.

4

TOBY. AZİZ BEŞİR EL-LUS GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Sabahları erkenden, sıcak iyice basmadan banyo yapar. İkindi yağmurunda içlerine su dolsun diye çatıya koyduğu kovalarla taslar var, hoş, Spa'nın kendi kuyusu var aslında, fakat solar sistem bozulduğu için pompalar yararsız. Çamaşırlarını da çatıda yıkar, kurusunlar diye sedirlerin üzerine yayar. Kirli suyu tuvalete dökmek için kullanır.

Sabunla ovalanıyor, hâlâ bol bol sabunu var, hepsi pembe, sonra süngerle güzelce temizleniyor. Küçülüyorum diye düşünüyor bir yandan da, büzülüyorum, ufalıyorum. Yakında kıymık kadar kalacağım. Hoş, her zaman sıska bir kız olmuştu, *Ah Tobiatha*, derdi hanımlar, *keşke senin vücudun bende olsaydı!*

Kurulanıyor, üzerine pembe bir önlük geçiriyor. Bunun üstünde *Melody* yazıyor. Artık etiketleri okuyacak kimse kalmadığına göre kendini etiketlemesine de gerek yok, öyleyse başkalarının iş önlüklerini de giyebilir, *Anita*, *Quintana*, *Ren*, *Carmel*, *Symphony*. Nasıl da cıvıl cıvıl, umut dolu kızlardı. Ren değil ya, Ren hüzünlüydü. Ama Ren daha önce gitmişti.

Ardından bela baş gösterince hepsi ayrıldı. Sevgi onları koruyabilir diye inandıklarından ailelerinin yanında olmaya gittiler. "Siz önden gidin, ben burayı kapatırım" demişti Toby. Sonra kapıları kilitledi, fakat içeriden.

Esmer uzun saçlarını fırçalayıp ıslak ıslak topuz yapıyor. Kesse iyi olacak tabii. Saçı çok gür, ensesi pişiyor. Üstelik koyun eti kokuyor.

Saçlarını kuruturken tuhaf bir ses geliyor kulağına. Çekinerek çatının korkuluklarına yaklaşıyor. Yüzme havuzunun etrafında koskocaman üç tane domuz var, ikisi dişi, biri erkek. Sabah güneşi tombul grimtırak pembe vücutlarına vuruyor; güreşçiler gibi pırıl pırıllar. Çok iri görünüyorlar, normal olamayacak kadar soğana benziyorlar. Bunlar gibi domuzları daha önce de görmüştü, ama çayırlarda hiç bu kadar yaklaşmazlardı. Deney çiftliklerinin birinden tüymüş olmalılar.

Havuzun sığ tarafında toplanmış, burunlarını oynatarak sanki derin düşüncelere dalmış gibi suya bakıyorlar. Belki de pis suda yüzen ölü kokarunun kokusunu almışlardır. Çıkarıp almaya çalışacaklar mı acaba? Birbirlerine tatlı tatlı homurdanarak geri çekiliyorlar: Leş onlar için bile iğrenç herhalde. Son bir kez durup kokladıktan sonra tırıs giderek binanın köşesini dönüyorlar.

Toby korkuluklar boyunca arkalarından bakıyor. İşte bahçedeki çiti buldular, gözlerini içeri diktiler. Biri kazmaya koyuluyor. Altından geçecekleri bir tünel kazacaklar.

"Defolun buradan!" diye haykırıyor. Başlarını ona çeviriyorlar ama hiç aldırdıkları yok.

Toby kayıp düşmemeye çalışarak uçarcasına basamaklardan aşağı iniyor. Salak! Tüfeği yanından hiç ayırmamalıydı. Yatağının yanından onu kaptığı gibi tekrar çatıya çıkıyor. Domuzlardan birine nişan alıyor, erkek olana, kolay bir atış, domuz yan duruyor, fakat birden bocalıyor Toby. Bunlar da Tanrı'nın Yaratıkları. Sebepsiz yere asla öldürme, demişti Âdem Bir.

"Sizi uyarıyorum!" diye bağırıyor. Şaşırtıcı ama onu anladılar galiba. Daha önce de silah gördüler herhalde, püskürteç, şok tabancası. Panikle ciyak ciyak arkalarına dönüp koşarak kaçıyorlar.

Çayıra giden yolu neredeyse yarıladıklarında, geri gelecekleri kafasına dank ediyor Toby'nin. Kazmaya gece devam ede-

cek, sonra soluğu onun bahçesinde alacaklar, bu da geleceğe dönük gıda stokunun sonu demek. Domuzları vurmak zorunda, ne de olsa nefsi müdafaa bu. Bir kere sıkıyor, ıskalıyor, tekrar deniyor. Erkek domuz devriliyor. İki dişi koşmaya devam ediyorlar. Ancak ormana vardıktan sonra dönüp bakıyorlar arkalarına. Yaprakların arasına karışıp gözden kayboluyorlar.

Toby'nin elleri titriyor. Bir can aldın, diyor kendi kendine. Acele ve öfkeyle hareket ettin. Suçluluk duyman gerekir. Yine de mutfaktaki bıçaklardan birini alıp biraz domuz eti kesmeyi düşünmeden edemiyor. Bahçıvanlara katıldığı zaman EtyemezAndı içmişti, gelgelelim domuz pastırmalı bir sandviç hayali şu anda çok cazip geliyor. Fakat nefsine hâkim oluyor, hayvansal proteine ancak son çare olarak başvurabilir.

Bildik Bahçıvan özrü dökülüyor dudaklarından, oysa kendini özür dilemek zorunda hissetmiyor. Ya da yeterince hissetmiyor.

Atış talimi yapması lazım. Yabandomuzuna ateş ederken ilkinde ıskalaması dişi domuzları kaçırdı işte, acemice bir atıştı.

Son haftalarda tüfeği fazla boşlamıştı. Nereye giderse gitsin, hatta yıkanmak için çatıya çıkarken, tuvalete bile giderken bundan sonra yanında taşıyacağına söz veriyor. Hatta bahçeye bile, özellikle bahçeye çıkarken. Domuzlar açıkgöz olur, onu hafızalarına yazmışlardır, asla affetmezler. Yoksa dışarı çıkarken kapıyı kilitlese mi? Peki, ya telaşla koşarak Kür Merkezi'ne girmesi gerekse? Ne var ki kapıyı kilitlemezse o bahçede çalışırken birisi ya da bir şey girip içeride pusuya yatabilir.

Bu durumu her açıdan ele almak zorunda galiba. *Duvarsız bir Ararat asla Ararat olmaz,* diye şarkı söylerdi eskiden Bahçıvan çocukları. *Savunulmayan bir duvar yapılmadan yıkılır*. Bahçıvanlar öğretici şarkılara bayılırlardı.

5

Toby ilk salgınlardan sonra birkaç gün boyunca kendine bir tüfek aramaya koyulmuştu. Kızların pembe iş önlüklerini arkalarında bırakarak YeniSen'den kaçtıkları gecenin ertesiydi.

Öyle sıradan bir pandemi değildi bu, birkaç yüz bin kişi can verdikten, biyo-karışımlar ve çamaşır suyuyla imha edildikten sonra bile önü kesilmemişti. Bahçıvanların sık sık hakkında uyarıda bulundukları Susuz Tufan'dı bu. Bütün emareleri ortadaydı: havada kanatlanmış gibi ilerliyor, şehirleri yangın yeri misali kasıp kavuruyor, mikrop bulaşmış güruhlar, dehşet ve vahşet saçıyordu. Her yerde ışıklar kesilirdi, haberler bölük pörçük gelirdi: Onları çalıştıranlar ölünce sistemler çökerdi. Tam bir çöküş yaşanıyordu, zaten bu nedenle bir tüfek edinmesi gerekiyordu. Tüfekler yasaklanmıştı, daha bir hafta öncesinde tüfekle yakalanmanın cezası ölümcül olabilirdi, şimdiyse böyle yasalar artık söz konusu değildi.

Yolculuk tehlikeli olurdu. Eski varoşuna yürüyerek gitmesi gerekecekti, çünkü hiçbir vasıta çalışmıyordu, ardından çok kısa bir süreliğine annesiyle babasına ait olan yıkık dökük iki göz zemin-altı daireyi bulacaktı. Sonra da kimseciklere görünmeden tüfeğin gömüldüğü yeri kazıp onu çıkaracaktı.

O kadar uzağa yürümek sorun değildi, hem de formunu korumasına yarardı. Sorun, tehlikeli olan diğer insanlardı.

Telefonundan ulaşabildiği kesik kesik haberlerden duyduğu kadarıyla her yerde isyan vardı.

Kür Merkezi'nden alacakaranlıkta çıkıp arkasından kapıyı kilitledi. Geniş alana yayılmış çimleri geçerek bir zamanlar müşterilerin gölgede gezindikleri koruluk boyunca ilerleyip kuzey girişine yöneldi. Bu tarafta gözlerden uzak olabilirdi. Patikaya fosforlu lambalar dizilmişti. Kimseyle karşılaşmadı, ama gözüne hoplaya zıplaya çalıların arasına dalan yeşil bir tavşanla, dönüp yanar gözleriyle ona bakarak önünden geçen bir doru vaşakçık ilişti.

Giriş kapısı aralıktı. Büyük bir zorlukla karşılaşmayı beklemeden usulca aradan sıyrıldı. Ardından Kültür Mirası Parkı'na doğru yola koyuldu. İnsanlar kâh tek tek, kâh gruplar halinde şehirden çıkmaya çalışırken varoşların içinden yürüyüp kırlık alanlara sığınma umuduyla telaşla yanından geçip gidiyorlardı. Öksürenler vardı, bir çocuk viyaklaması geldi kulaklarına. Az kalsın yerdeki birine ayağı takılıp düşecekti.

Parkın dışına vardığında ortalık zifiri karanlıktı. Çevresinde dizili bir ağaçtan diğerine ilerlerken gölgelere sarılıyordu. Bulvarda trafik felç olmuştu; otomobiller, kamyonlar, solarbisikletler ve otobüslerde şoförler kornalarına basarken avaz avazdılar. Araçlardan bazıları baş aşağı edilmiş yanıyorlardı. Dükkânlarda yağmanın haddi hesabı yoktu. Görünürde NaAşRobA.Ş. Timinden kimseler yoktu. Galiba önce çöle yönelmişlerdi, postu kurtarmak için güvenlikli Şirket karargâhlarına yönelirken keşke ölümcül virüsü de yanlarında götürselerdi, Toby'nin gönlünden geçen buydu.

Bir yerlerden silah sesleri geliyordu. Demek ki arka bahçelerde çoktan kazılar yapılmış olmalıydı: Tüfeği olan bir tek o değildi elbet.

Caddenin ilerisinde arabalar bitiştirilerek barikat kurulmuştu. Barikatı savunanlar silah olarak ne kuşanmışlardı acaba? Toby'nin görebildiği kadarıyla ellerine metal sopa-

lar almışlardı. Kalabalık onlara öfkeyle haykırıyor, üzerlerine taş ve tuğla atıyordu: İstedikleri oradan geçmek, şehirden kaçmaktı. Ya barikatı savunanlar, onlar ne istiyordu? Talan elbette. Tecavüz, para ve ipe sapa gelmez başka ne varsa.

Susuz Sular kabardığında şöyle demişti Âdem Bir, insanlar boğulmamaya çalışacaklar. Buldukları çer çöp ne varsa ona tutunacaklar. Siz sakın o çer çöp olmayasınız, Dostlarım, eğer biri elinize yapışırsa, hatta dokunsa bile boğulursunuz.

Toby barikattan uzaklaşmıştı, etrafından dolanması gerekecekti. Tekrar karanlığa dönerek yaprakların arkasından emekleyip Parkın kıyısından ilerledi. Bahçıvanların pazar kurdukları açıklıkta bir zamanlar çocukların oynadıkları koçan ev vardı. Onun arkasına saklanıp dikkatlerin dağılmasını bekledi. Çok geçmeden bir gümbürtü, ardından bir patlama duyuldu, herkes başını çevirip o yöne bakınca salına salına öbür tarafa yürüdü. Koşmamak en iyisi, diye öğretmişti Zeb, koşarsan av olursun.

Yan sokaklar kımıl kımıl insan kaynıyordu; onlardan sıyrılmak için kenara çekildi. Ellerine cerrahi eldiven geçirmişti, kurşungeçirmez yeleği geçen yıl YeniSen bekçi evinden kaldırdığı örümcek/keçi kılı karışımı bir cins ipektendi, yüzünde de burun hunisi kara maske vardı. Bahçedeki barakadan aldığı kürekle levyeyi getirmişti yanında, ikisi de kararlılıkla kullanıldığında öldürücü silah işlevi görebilirlerdi. Cebinde bir şişe YeniSen Tam Parlak Saç Spreyi vardı, gözlere sıkıldığında etkili bir silahtı. Kentsel Kan Dökülmesini Önleme derslerinde Zeb'den çok şey öğrenmişti; Zeb'e sorarsan, öncelikle kendi kanının dökülmesini önlemen gerekirdi.

Kuzeydoğuya doğru ilerliyordu, şık Aşkmerdiveni semtinden, ardından kötü yapılmış daha küçümen sıra evlerin loş ve ıssız daracık sokaklara sıkıştığı Koca Kutu semtinden geç-

ti. Ergenlik çağında iki çocuk onu çarpmaya yeltenir gibi oldular, fakat Toby öksürüp ciyak ciyak "İmdat!" diye feryat etmeye başlayınca tabanları yağladılar.

Gece yarısı sularında birkaç kez yanlış yere saptıktan sonra, ne de olsa Koca Kutu semtinde sokaklar birbirine çok benziyordu, annesiyle babasının eskiden oturdukları eve gelmişti. Hiç ışık yoktu, garaj kapısı açık bırakılmıştı, ön taraftaki cam tuzla buz olmuştu, dolayısıyla içeride kimsenin olduğunu sanmıyordu. Halen orada oturanlar ya ölüp gitmişlerdi ya da başka yere göçmüş olmalıydılar. Hemen komşu evde de durum aynıydı, tüfeğin gömülü olduğu yerde.

Bir an durup heyecanını bastırmaya çalıştı, kafasının içinden geçen kana kulak verdi: *foş, foş*. Tüfek hâlâ orada mıydı, yoksa yerinde yeller mi esiyordu? Oradaysa, artık bir tüfeği var demekti. Yoksa o da tüfeksiz kalmıştı. Paniğe kapılmasına gerek yoktu.

Komşu bahçenin kapısını hırsız gibi çaktırmadan açtı. Kapkaranlıktı, hiçbir kıpırtı yoktu. Ama zambak ve tütün gibi gece çiçeklerinin kokusu duyuluyordu. Onlara karışan bir yanık kokusu aldı burnu, birkaç sokak öteden geliyordu, alevleri görebiliyordu zaten. Yüzünde bir sarmaşık tırtılı yürüyordu.

Levyeyi avludaki bir taşın kenarına taktı, yükseltti, kenarından tutup ağır taşı kaldırdı. Bunu defalarca tekrarladı. Avludaki üç taşta birden. Sonra da kürekle kazmaya koyuldu.

Yüreği ağzında atıyordu.

İşte oradaydı.

Ağlama dedi kendi kendine. Naylon kılıfı kes, içinden tüfekle cephaneyi çıkar ve voltanı al.

İsyanın iyice kızıştığı yerlerden sıvışarak YeniSen'e geri dönmesi üç gününü aldı. Dışarıdaki basamaklarda çamurlu ayak izleri gözüne çarptı, fakat kapıyı kırıp içeri giren olmamıştı.

6

İlkel bir tüfekti, Ruger 44/99 Deerfield model. Babasından kalmıştı Toby'ye. Zaten on iki yaşındayken ateş etmeyi de ondan öğrenmişti, o günler sanki sihirli mantarla uyarılmış Teknikolor kafa tatili gibi geliyor şimdi ona. Vücudun ortasına nişan al, derdi babası. Kafasıyla boşa zaman harcama. Dediğine göre sadece hayvanları kastediyordu.

O zamanlar, çarpık yapılar araziyi doldurmadan önce yarı-kırsalda yaşarlardı. Oturdukları beyaz ahşap evin etrafındaki kırk dönümlük alan ağaçlarla çevriliydi, sincaplarla ilk yeşil tavşanlar koştururdu orada. Kokarunlar yoktu, henüz üretilmemişlerdi. Bir sürü geyik vardı; annesinin sebze bahçesine dalarlardı. Birkaç tanesini Toby vurmuştu, sonra da derisinin yüzülmesine yardım etmişti; kokusu hâlâ gelirdi burnuna, parlak iç organlarının nasıl yılan gibi kıvrıldıklarını da unutmamıştı. Geyik eti yahnisi yemişlerdi, kemiklerden annesi çorba yapmıştı. Ama Toby ile babası çoğunlukla teneke kutulara, bir de çöplükteki sıçanlara ateş ederlerdi, çöp alanları hâlâ vardı o günlerde. Çok talim yapmıştı, babası memnundu bundan. "Sıkı atış, ahbap" derdi.

Acaba oğlu olsun mu istemişti? Belki. Ama herkesin silah kullanmasını bilmesi gerektiğini söylerdi. Onun kuşağından gelenler eğer bir bela varsa tek yapmak gerekenin birilerini vurmak olduğuna, ondan sonra sorun kalmayacağına inanırdı.

Daha sonra NaAşRobA.Ş. kamu güvenliği gerekçesiyle ateşli silahları yasaklayıp yeni icat edilen püskürtücü tabancaları kendine saklayınca halk birdenbire resmen silahsız kalmıştı. Babası tüfeğini ve cephanesini çit çekerken ıskartaya ayrılmış kazık çitin altına sakladıktan sonra gerektiğinde kullanması için yerini Toby'ye göstermişti. NaAşRobA.Ş. metal detektörlerle yerini bulabilirdi pekâlâ, genel arama yaptıklarına dair söylentiler dolaşıyordu, ama her yere bakamazlardı ki, hem onlara göre babası kendi halinde biriydi. Klima satıcısıydı. Öylelerinden zarar gelmezdi.

Sonra bir müteahhit arazisini almak istedi. Teklif iyiydi, ama Toby'nin babası satmaya yanaşmıyordu. Bulunduğu yerden hoşnut olduğunu söylüyordu. Çarşıda DevaSAYol beslenme desteği ürünleri mağazalar zincirlerinden birini işleten annesi de aynı fikirdeydi. Yapılan ikinci, üçüncü teklifleri de reddettiler. "Madem öyle" demişti müteahhit, "biz de binaları etrafınıza dikeriz." Artık bunu bir prensip meselesi olarak gören Toby'nin babası buna itirazı olmadığını söylemişti adama.

O dünyanın elli yıl önceki gibi olduğunu sanıyordu, diye geçiyor Toby'nin aklından. Keşke öyle dediğim dedik davranmasaydı. Daha o zaman NaAşRobA.Ş. güç toplamaya başlamıştı. Şirketlere özel güvenlik hizmeti vermek üzere kurulmuş bu timler, sonradan yerel polis teşkilatı fon yetersizliğinden kapanınca görevi devralmışlardı, başlangıçta Şirketlerin ödediği dolgun ücret nedeniyle halk onlardan memnundu, şimdiyse NaAşRobA.Ş. antenlerini her yere dikmişti. Babası onlara pes etseydi keşke.

Önce klima şirketindeki işinden olmuştu. Arkasından ısıcam satan bir firmada iş buldu ama ücret daha düşüktü. Sonra Toby'nin annesi tuhaf bir hastalığa yakalandı. Buna anlam veremiyordu bir türlü, sağlığına çok dikkat ederdi

çünkü: jimnastik yapar, bol sebze yer, beslenme desteği için DevaSAYol Yüksek Enerjili Yaşamsal Hayati Vitaminlerinden almayı hiçbir gün aksatmazdı, DevaSAYol'daki bütün üst düzey yöneticiler gibi özel hazırlanmış kutuları kullanırdı.

Aldığı vitaminleri çoğaltıyordu fakat iyice elden ayaktan düşüyordu, zihni bulanıyor, hızla kilo kaybediyordu: Sanki vücudu kendi kendine savaş açmıştı. DevaSAYol Şirket kliniklerinde pek çok test yapılmış olmasına rağmen hiçbir doktor teşhis koyamıyordu; epey ilgileniyorlardı, ne de olsa ürünlerinin sadık bir kullanıcısıydı. Kendi doktorları tarafından özel bakım altına alındı. Ama ücretini kesiyorlardı, DevaSAYol Ailesinden olduğu için indirim uygulansa da çok paraydı ödedikleri; hastalığın adı olmadığı için annesiyle babasının mütevazı sağlık sigortası paketi harcamaları karşılamamıştı. Kendi paran yoksa genel sağlık sigortası paketi kapsamına alınmazdın.

Tabii, çöplükten farksız kamu hastanelerinden birine gitmeyi kim ister, diye düşündü Toby. Oralarda tek yaptıkları dilini çıkarttırıp çubukla bakmak, böylece halihazırda olmayan birkaç mikropla virüsü bulaştırıp seni evine yollamaktı.

Toby'nin babası evi ikinci kez ipotek ettirmişti, doktorlara, ilaçlara, özel hemşirelere ve hastanelere para yağıyordu. Ancak annesinin durumu kötüye gitmeye devam etti.

İşte o zaman babasının beyaz ahşap evlerini satması gerekti, hem de ilk teklif edilenden çok daha düşük bir fiyata. Satışın gerçekleştiği günün hemen ertesinde buldozerler girip her şeyi dümdüz etmişlerdi. Babası başka bir ev aldı, yeni bir alt-semtte küçük bir zemin-altı daireydi, hani çevresini saran beyaz dev mağazalar nedeniyle Koca Kutu takma adına layık görülen semtte. Babası kazık çitin altını kazıp tüfeğini çıkararak gizlice yeni eve taşımış, oraya gömmüştü, ama

bu sefer kıraç arka bahçedeki avlunun taşlarının altına.

Daha sonra karısının hastalığı yüzünden çok fazla izin kullandığı için ısıcam firmasındaki işini de kaybetti. Solarotosunu satmak zorunda kaldı. Derken mobilyalar bir bir eksilmeye başladı; babası bunların karşılığında pek bir şey alamıyordu tabii ki. Herkes ne kadar çaresiz olduğunun kokusunu alır, diye açıklamıştı babası Toby'ye. Senden faydalanmaya bakar.

Bunları telefonda konuşurlarken söylemişti, çünkü Toby ailesinin maddi darlığına rağmen yüksekokula gitmenin bir yolunu bulmuştu. Martha Graham Akademisi'nden aldığı ufak çaplı bursu öğrenci kantininde masalara bakarak eline geçen ücretle destekliyordu. Eve dönüp hastaneden taburcu edilen ama merdiveni çıkacak dermanı olmadığı için giriş katındaki kanepede uyumak zorunda kalan annesine yardım etmeyi önermişti, ancak babası olmaz diyordu, Toby okuluna devam etmeliydi, onun elinden bir şey gelmezdi.

En sonunda yıkık dökük Koca Kutu evinin de satışa çıkarılması gerekmişti. Toby annesinin cenaze töreni için eve geldiğinde satılık tabelası çimlerde duruyordu. Babası enkazdan farksızdı artık; küçük düşmek, acı çekmek, başarısızlık, hiçbir şey kalmayana dek yiyip bitirmişti onu.

Annesinin cenazesi kısa ve hazin olmuştu. Törenden sonra Toby ile babası bomboş mutfakta oturup altı kutu birayı paylaştılar. İkisini Toby içmişti, dördünü babası. Bunun ardından Toby yatmış, babası da boş garaja gidip Ruger tüfeği ağzına dayayarak tetiği çekmişti.

Toby silah sesini duydu. Nereden geldiğini hemen anlamıştı. Mutfak kapısının arkasında duran tüfeği görmüştü; babası onu kazıp ortaya çıkardıysa herhalde bir sebebi vardır diye geçmişti aklından, ne ki bu sebebin ne olacağına kafa yormak istememişti.

Garaja gidip gerçekle yüzleşmeye içi elvermiyordu. Yatakta yatmaya devam ederek vakit geçirdi. Ne yapmalıydı? Yetkililere haber verse, hatta doktor ya da ambulans çağırsa, kurşun yarasını bulurlardı, o zaman da tüfeği almak isteyeceklerdi, yasaklanan bir silahı evinde bulundurarak kanunu çiğnediği belli bir adamın kızı olarak Toby'nin başı belaya girerdi. Bu en hafifiydi. Üstüne bir de cinayetle suçlayabilirlerdi.

Sanki saatler sonra, zorla toparlanıp yerinden kalktı. Garaja gittiğinde çok yakından bakmamaya çalışıyordu. Babasından geriye kalanları bir battaniyeye sarıp kalın çöp torbasına koydu, koli bandıyla sarmaladı ve avludaki taşların altına gömdü. Korkunç bir şeydi yaptığı ama babası bunu anlayışla karşılardı. Çabuk çözümlerin adamıydı, bu karakterinin altındansa hassas bir adam çıkardı – barakadaki elektrikli aletler ve doğum günlerinde güller. Eğer sadece kestirmeden çözüme giden biri olsaydı, karısı elden ayaktan düşen ve kendisine pahalıya mal olmaya başlayan nice erkeğin yaptığı gibi boşanma belgelerini kapıp hastaneye koşardı. Annesini terk eder, sokağa bırakılmasına göz yumardı. Parasız kalmazdı. Fakat o ellerinde avuçlarında ne varsa harcamayı seçmişti.

Toby alışılmış din kavramına yakın sayılmazdı, hoş, aileden kimse yakın değildi ya. Mahalle kilisesine gitmelerinin nedeni komşularının da gitmesiydi, tersi iyi karşılanmazdı, fakat babasının –tabii gizlice ve birkaç tek attıktan sonra– vaaz kürsülerinde bir sürü madrabaz, dinleyiciler arasında da fena halde kerizlenmiş insanlar olduğunu söylediğini duymuştu. Buna rağmen avlunun taşlarına gözünü dikerek kısa bir dua okumayı ihmal etmedi: *Topraktan toprağa.* Sonra derzleri kumla doldurdu.

Tüfeği yeniden plastik kılıfa geçirip yandaki evin avlusunda taşların altına gömdü; evin pencerelerinden ışık süzülmediğine, önünde bir araba durmadığına göre içinde oturan

yoktu herhalde. Belki de hacizle ellerinden alınmıştı. Toby riski göze alıp komşu evin sınırlarına girmişti, çünkü eğer babasının naaşı tespit edilip arka bahçeyi kazarlarsa, babasının yanına gömmüş olsaydı tüfeği de bulurlardı, şimdiki yerinde kalması daha iyiydi. "Hiç belli olmaz," derdi babası, "ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezsin", haklıydı tabii, nereden bileceksin?

Karanlıkta kazı yaparken bir iki komşu görmüş olabilirdi elbet, fakat kimseye haber vereceklerini sanmıyordu. Muhtemelen kendi gömdükleri silahlarla dolu arka bahçelerinin yakınına dikkatlerin çekilmesini istemezlerdi.

Garajın zeminine hortumla su tutup kanı temizledikten sonra gidip duş yaptı. Ardından yatağa uzandı. Karanlıkta yatarken içinden ağlamak geliyordu ama üşümekten başka bir şey yapamıyordu. Oysa hava hiç soğuk değildi.

Mülkün artık ona ait olduğu meydana çıkmadan evi satışa çıkaramazdı, babası ölmüştü çünkü, fakat bunları düşünmek varillerce çöpün başından aşağı dökülmesine yol açmıştı. Mesela naaş neredeydi, hem nasıl olmuş da ölmüştü? Böylece, sabahleyin kahvaltı niyetine ağzına bir iki lokma koyup bulaşıkları lavaboya bıraktıktan sonra evden dışarı çıktı. Yanına bavul bile almadı. İçine koyacak eşya mı kalmıştı?

Büyük olasılıkla NaAşRobA.Ş. timleri peşine düşme zahmetine girmeyeceklerdi. Elde edecekleri bir şey yoktu, Şirket bankalarından biri eve el koyardı. Toby'nin ortadan kaybolması birilerinin, örneğin okuduğu okuldakilerin, ilgisini çekse, nerede, hasta mı, kaza mı geçirdi diye merak eden çıksa, NaAşRobA.Ş. onun en son kendine taze mallar arayan bir seyyar pezevenkle görüldüğü haberini yayardı. E, zaten onun gibi bir kızdan başka ne beklenebilirdi, görünen hiçbir akrabası, kenarda üç kuruş parası, vakıftan gelen geliri ya da sır-

tını dayayacak yeri olmayan ciddi maddi darlık içinde genç bir kadın başka ne yapacaktı? Herkes başını sallayıp ayıplayacaktı, yazık ama elden ne gelir, hiç olmazsa satacak bir şeyi, adlı adıyla körpe kıçı varmış, onun sayesinde açlıktan ölmekten kurtulurdu, dolayısıyla kimsenin vicdanı sızlamayacaktı. Eğer eylem onlara maliyet çıkaracaksa, NaAşRobA.Ş. eyleme geçmek yerine söylenti çıkarmayı tercih ederdi. Onlara göre sonuca ulaşmak için her yol mübahtı.

Babasına gelince, herkes karısının cenaze giderlerini olmayan parasıyla ödemekten kaçmak için adını değiştirdiğini, sonra da yıkık dökük varoşlardan birinde kayıplara karıştığını sanacaktı. Böyle şeyler hep olurdu.

7

Ondan sonraki dönem Toby açısından çok kötü geçti. Kanıtları gizleyip gözden uzaklaşmayı başarmış olmasına rağmen babasının borçları yüzünden NaAşRobA.Ş. peşine düşebilirdi pekâlâ. El koyabilecekleri herhangi bir parası yoktu, ancak kadın borçluların seks hizmeti için kiraya verildiği yollu söylentiler dolaşıyordu. Madem geçimini sağlamak için bacaklarını açmak zorundaydı, bari kazancı kendine kalsındı.

Böylece kimliğini yaktı, kendine yeni bir kimlik çıkaracak parası yoktu, DNA aşılaması ya da ten rengi değişikliği olmaksızın en ucuzundan bir kimlik bile çıkaramazdı, dolayısıyla çoğu Şirketlerin denetiminde olan kayıtlı işlerden birini bulmasına imkân yoktu. Oysa eğer iyice yeraltına çekilirsen –isimlerin yok olduğu, özgeçmişlerin sahici olmadığı bir yere– NaAşRobA.Ş. seninle uğraşmazdı.

Ufak bir oda kiraladı, kafeteryada kazandıklarından biriktirdikleri ancak ona yetiyordu. Ne idüğü belirsiz biriyle paylaşmaktansa kendine ait bir odada bir iki parça eşyasını çalınmaktan kurtarabilirdi. Tuttuğu oda Söğüt Evler denilen ama her pislik dönüp dolaşıp oraya gittiği için sakinlerinin Lağım Çukuru adını taktıkları en berbat varoşlardan birindeki yangın tuzağı bir iş merkezinin üst katındaydı. Katta bir tek banyo vardı, hiç sesleri çıkmayan Taylandlı altı kaçak göçmenle ortak kullanıyordu. Söylentiye göre NaAşRobA.Ş. kaçakları sınırdışı etmenin çok pahalıya geldiğine karar vermiş, o neden-

le sürüdeki hasta ineğe uygulanan yönteme başvurmaya başlamışlardı, bu da ateş etmek, küreklemek ve üstünü kapatmaktı.

Toby'nin alt katında, soyu tükenmiş hayvanların postundan yapılmış şatafatlı giysilerin Sürtük adı verilen satış faaliyeti sürüyordu. Hayvan hakları savunucularını kandırmak için ön tarafta Cadılar Bayramı kostümleri teşhir edilirken, arkada deriler tabaklanırdı. Koku, havalandırma borusundan yukarı kadar çıkardı, Toby yastıklarıyla borunun önünü kapatıp bunu engellemeye çalışsa da küçücük odacığı kimyasal ve bozuk yağ kokardı. Bazen kükremeler, melemeler yükselirdi alt kattan, hayvanlar hemen oracıkta öldürülürdü, çünkü müşteriler antilop kılığına sokulmuş oğlak ya da porsuk yerine boyalı kurt istemezlerdi. Hava atarken bu hakkın sahici olmasını isterlerdi ne de olsa.

Derisi yüzülmüş leşler AltÜst adında bir gurme restoranlar zincirine satılırdı. Halk lokantalarında biftek ve kuzuyla av eti ve bufalo eti bulunurdu, yalnızca bir iki dakika alt üst edilerek az pişmiş servis edilebilsinler diye bunlara sağlık belgesi alınırdı, işte "AltÜst" adı da sözümona bu anlama geliyordu. Gelgelelim –ancak ayrıcalıklı kulüp kartı olanların girebildiği kapısında fedailerin beklediği– özel localarda soyu tükenmiş hayvanların etlerini yemek mümkündü. Elde edilen kâr devasa boyutlara varıyordu; sadece bir şişe kaplan kemiği şarabı bile tam bir elmas gerdanlığa eşdeğerdi.

Soyu tükenmiş türlerin takas edilmesi kâğıt üstünde yasadışıydı, yapanlara yüksek cezalar verilirdi, gel gör ki kazancı boldu. O semte yaşayanlar bilirdi ama herkesin kendine göre kaygıları vardı, üstelik başını derde sokmadan gidip kime ihbar edecektin? Kimin eli kimin cebinde belli değildi, hele de NaAşRobA.Ş.'nin eli her birine uzanacak kadar uzunken.

Toby kürk paravanı olarak işe başladı, ücreti düşüktü,

kimlik gerekmiyordu. Kürk paravanları karton kafalı taklit hayvan kürkleri giyerek, boyunlarına ilan tabelaları geçirir, şık çarşılarda ve butiklerin bulunduğu caddelerde dolaşırlardı. Ama kürk paravanın içinde terden sırılsıklam olurlardı, üstelik görüş alanları kısıtlıydı. İlk hafta onu yere deviren fetişistlerin üç saldırısına uğramıştı Toby, koca kafasını çevirerek görmesini engellemiş, pelvislerini kürke sürterek tuhaf sesler çıkarmışlardı, en tanıdık ses miyavlamaydı. Irza geçmek denemezdi buna, vücuduna dokunmamışlardı, yine de tüyler ürperticiydi. Ayrıca alt katta katledilirlerken çığlıklarını duyduğu ayı, kaplan, aslan ve soyu tükenmiş diğer hayvan türlerinin kılığına girmek berbat bir his veriyordu Toby'ye. O da işi bıraktı.

Ardından saçlarını kesip hemen nakde çevirmek üzere sattı. Saç piyasası henüz TifKıl üreticileri tarafından ele geçirilmemişti, onun olmasına daha birkaç yıl vardı, dolayısıyla saç ekiciler kimde varsa ondan sorgusuz sualsiz saç satın alırlardı. O günlerde Toby'nin saçları uzundu, fakat koyu kumraldı, en çok tercih edilen renk değildi bu, sarı saç revaçtaydı, yine de iyi bir fiyat almıştı karşılığında.

Saçını satarak eline geçen para suyunu çekince, karaborsada yumurtalarını sattı. İstenen rüşveti ödemeye bütçesi yetmeyen ya da hiçbir yetkilinin ebeveynlik lisansı satamayacağı kadar uygunsuz çiftlere yumurtalarını bağışlayarak büyük bir servete konabilirdin. Ancak Toby yumurta numarasını yalnızca iki kere çekebildi, çünkü ikinci denemesinde özütleme iğnesine enfeksiyon bulaşmıştı. O tarihlerde herhangi bir terslik olduğunda yumurta takasçıları tedavi masraflarını üstlenirlerdi; yine de iyileşmesi bir ay sürmüştü. Üçüncü denemede enfeksiyonun başka sonuçlara yol açtığını, bu nedenle artık yumurta bağışlayamayacağını söylediler, bu arada kendisi de çocuk doğuramayacaktı.

Toby o güne dek çocuk istediğinin farkına varmamıştı.

Martha Graham'da okurken sık sık evlilikten, aile kurmaktan bahseden bir sevgilisi vardı, adı Stan'di, fakat Toby bu konuyu düşünmek için daha çok genç ve yoksul olduklarını söylemişti. Holistik Sağaltım okuyordu, öğrenciler Losyon ve Posyon derdi bu bölüme, Stan ise Sorunsal ve Dört Kat Yaratıcı Mal Varlığı Planlaması dersi alıyordu, çok da başarılıydı. Ailesi zengin değildi, olsa zaten Martha Graham gibi üçüncü sınıf bir kurumda okumazdı, ama hırslıydı, zengin olmayı kafasına koymuştu. Huzur içinde geçirdikleri akşamlarda Toby hazırladığı çiçek karışımlarıyla, bitki özütleriyle ona masaj yapardı, arkasından kütür kütür botanik deva kokulu sekse gelirdi sıra, ondan sonra duş ve tuzsuz, yağsız patlamış mısıra.

Gelgelelim ailesi dibi boylayınca Toby artık Stan'i çekemeyeceğini biliyordu. Yüksekokuldaki günlerinin sayılı olduğunun da farkındaydı. Bu nedenle onunla görüşmeyi kesti. Sitem dolu mesajlarına bile cevap vermiyordu, çünkü sonu gelmeyecekti: Stan iki profesyonelin evlenmesini istiyordu, oysa Toby artık yarıştan çekilmişti. En iyisi şimdiden gözyaşı dökmeye razı gelmekti, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Fakat o da çocuk istiyordu işte, öyle anlaşılıyordu, yanlışlıkla kısırlaştırıldığı kendisine söylendiğinde içinden bir şeylerin koptuğunu hissetmişti.

O haberi aldıktan sonra yumurta bağışından gelen parayı gerçeklikten kaçmak için bol uyuşturuculu bir tatile yatırdı. Ancak daha önce hiç görmediği çeşitli erkeklerin yanında uyanmak, hele bir de hepsinin ona ait bozuk paraları cebe atma alışkanlığını fark ettikten sonra, göz açıp kapayıncaya kadar cazibesini kaybetti. Dört ya da beşinciden sonra bir karar vermesi gerektiğini anlamıştı: Yaşamak mı istiyordu, yoksa ölmek mi? Eğer *ölmek* ise bunun daha çabuk yolları vardı. Eğer *yaşamak* ise hayat tarzını değiştirmeliydi.

Tek gecelik ilişki kurduğu, Lağım Çukuru'nu boylamış

iyi kalpli erkeklerden biri aracılığıyla varoş güruhunda iş buldu. Varoş güruhu işlerinde ne kimlik aranırdı ne de tavsiye mektubu: Elini kasaya uzatırsan parmaklarını keserlerdi.

Toby'nin yeni işi SırBurger diye bir gıda zincirindeydi. SırBurgerlerin sırrı, içeriğinde ne gibi bir hayvansal protein olduğunu kimsenin bilmemesiydi, tezgâhta çalışan kızların üzerinde *SırBurger! Herkesin Bir Sırrı Var!* yazılı tişörtler, kafalarında da beysbol şapkaları olurdu. Çalışanların ücretleri çok düşüktü, ama günde iki SırBurger yeme hakları vardı. Bahçıvanlara katılır katılmaz EtyemezAndı içen Toby, bu burgerlerden yediğini hafızasından silmeye çalışmıştı; ancak Âdem Bir'in dediği gibi vicdanı yeniden düzenlemede açlık güçlü bir silahtı. Kıyma makineleri yüzde 100 verimli çalışmazlardı; o zaman da yediğin burgerden bir tutam kedi tüyü ya da bir parça fare kuyruğu çıkması işten bile değildi. Hatta bir keresinde insan tırnağı mı ne çıkmıştı!

Mümkündü. Varoş güruhu görmezlikten gelmeleri için NaAşRobA.Ş. timlerine koltuk çıkardı. Bunun karşılığında NaAşRobA.Ş. de varoş güruhunun ufak çaplı adam kaçırma ve suikastlarına, osurukotu yetiştirme çiftliklerine, aboratuva adi kokain laboratuvarlarına, sokakta uyuşturucu satmalarına ve kendilerinin ticari envanterinde bulunan tokmakçı dükkânlarına göz yumardı. Aynı zamanda naaş imha, nakil için organ kaldırma, ardından içi boşaltılmış kadavraları SırBurger kıyma makinelerinden geçirme işlerini yürüten onlardı. SırBurger'in şaşaalı günlerinde boş arsalara atılmış naaş sayısı çok sınırlı kalırdı.

Eğer televizyonda sözde gerçekler ifşa edilecek olsa NaAşRobA.Ş. soruşturma yürütür gibi yapardı. Sonra da

dava dosyası çözümsüzler arasına katılır, kapatılır giderdi. Hâlâ eski ideallerine sarılan yurttaşların gönlünde hiç silinmeyecek bir yerleri vardı: Barışın bekçileriydi onlar, kamu güvenliğini sağlar, sokakları güvenli hale getirirlerdi. Daha o günlerde bile mizahı yapılırdı, yine de NaAşRobA.Ş. topyekûn anarşiden daha iyidir diye düşünenler vardı. Toby bile böyle düşünürdü.

Önceki yıl SırBurger işi iyice azıtmıştı. Üst düzey yetkililerinden biri Lağım Çukuru'nda kısa bir gezintiye çıktıktan sonra ayakkabıları SırBurger kıyma makinesi operatörlerinden birinin ayaklarında bulununca, NaAşRobA.Ş. tarafından kapatıldı. Böylece bir süreliğine de olsa sokak kedileri geceleri rahat bir uyku çekebilmişti. Derken birkaç ay sonra bildik ızgara tezgâhları tekrar dönmeye başladı; arz maliyeti neredeyse sıfır, talep gören bir işe kim hayır diyebilirdi?

8

SırBurger'de işe alındığını öğrendiğinde sevinmişti Toby, kirasını ödeyebilecek, açlıktan ölmeyecekti. Derken büyük balığı keşfetti.

Büyük balık müdürdü. Adı Blanco'ydu ama SırBurger kızları ona kendi aralarında Kalkık adını takmışlardı. Toby ile aynı vardiyada çalışan Rebecca Eckler hemen uyarmıştı onu. "Sakın onun oltasına takılma. Belki idare edersin, şimdilerde Dora denen kızı beceriyor, genellikle birer birer çeker alır, hoş, senin kemiklerin sayılıyor, o ele gelen popoları sever. Yine de eğer seni odasına çağıracak olursa, duymazlıktan gel. Çok kıskançtır. Kızları pataklayabilir."

"Senden istedi mi?" diye sordu Toby. "Odasına gitmeni."

"Tanrı korusun, lafını geri al" dedi Rebecca. "Ben ona göre fazla esmerim, hem de çirkin, üstelik o kediciklere bayılır, yaşlı kedilere bakmaz. Belki sen de buruşup kırışsan iyi olur, tatlım. Birkaç dişini filan kır."

Toby itiraz etmişti, "Ama sen çirkin değilsin." Doğrusu, Rebecca epey güzel bir kızdı, esmer teni, kızıl saçları ve Kleopatra burnu vardı.

"Kastettiğim öyle çirkinlik değil" diye açıkladı Rebecca. "Biri sataşınca hemen çirkinleşenlerden bahsediyorum. Biz Çirkeflere kimse bulaşmak istemez. O da Kararmış Kızılbalıkları üstüne salacağımı biliyor, e, bela kankalardır. Bir de Kurt İşayacılar var. Onlar daha da melun!"

Toby'nin sırtını yaslayabileceği böyle kişiler yoktu. Blanco ortalıklardayken başını yerden kaldırmazdı. Adamın hikâyesini biliyordu. Rebecca'nın anlattığına göre, Çukur'un en klas kulübü olan Pullar'ın fedaisiymiş bir zamanlar. Fedailerin belli bir mevkii vardı, siyah takım elbiseleri, koyu renk gözlükleriyle kibar ama haşin görünürlerdi, kadınlar başlarına üşüşürlerdi. Fakat Blanco zamanla fena havalanmıştı. Pullar'daki bir kızı kesip doğradı, kız öyle kaçak göçmenlerden geçici biri değildi, öyleleri devamlı doğranıp ufalanırdı, ama bu kız mesleğin en tepesindeydi, direk dansının yıldızıydı. Blanco gibi bir herifi kimse istemezdi etrafında, kendini tutamaz işini bozardı, bu yüzden onu kovmuşlardı. Neyse ki şanslıydı, NaAşRobA.Ş. arasında ahbapları vardı, yoksa karbon çöpü varillerinden birinde birkaç uzvu eksik bir halde bulunabilirdi. Oysa onu Lağım Çukuru'ndaki SırBurger satış mağazasının başına getirmişlerdi. Sukutuhayale uğramıştı, çok içerlemişti, paçozun teki yüzünden neden onun acı çekmesi gerektiğini aklı almıyordu, böylece yeni işinden nefret etti. Ancak bu işte kızların ona ikramiye çıktığını anlamıştı. İki ahbabı vardı, şimdi onun korumalığını yapıyorlardı, eski fedailerdendi ikisi de, onlara posalar düşerdi. Tabii geriye bir şey kalırsa.

Blanco hâlâ çam yarması gibi fedai cüssesine sahipti, ama yağlanmaya başlamıştı: Fazla biradandı Rebecca'ya göre. Kelleşen saçlarını fedailik işareti olarak atkuyruğu yapardı, ayrıca kolları dövmeyle kaplıydı: Kollarına yılanlar dolanmıştı adeta, bileklerini bilezik gibi kurukafalar sarmıştı, üstü damarlarla kaplı ellerinin derisi yüzülmüş gibi dururdu. Boynunda zincir dövmesi vardı, ucunda da kırmızı kalp şeklinde bir kilit, gömleğinin V yakasından sergilediği göğüs kıllarının arasına yuvalanmıştı sanki. Dedikodulara bakılırsa o zincir sırtına kadar uzanarak kafasını onun kıçına gömmüş baş aşağı duran çıplak bir kadını sarıyordu.

Toby vardiyayı ondan devralmak üzere tezgâha gelen Dora'dan ayırmıyordu gözünü. İşe başladığında balıketinde iyimser bir kızdı, fakat haftalar geçtikçe küçülüp sarkmaya başladı; bembeyaz kolları çürüklerden kararmıştı. Rebecca fısıldadı, "Kaçmak istiyor ama ödü kopuyor. Aslında sen de buradan uzaklaşsan iyi olacak. Herif fellik fellik seni arıyor."

"Ben idare ederim" dedi Toby. Ama kendini iyi hissetmiyordu, korkmuştu. İyi de nereye gidebilirdi? Aldığı ücretle kıt kanaat geçiniyordu. Hiç parası yoktu.

Rebecca ertesi sabah yanına gelmesini işaret etti Toby'ye. "Dora öldü" dedi. "Kaçmaya kalkışmış. Demin öğrendim. Boş bir arsada bulmuşlar, boynu kırılmış, lime lime edilmiş. Çatlak biri yapmış diyorlar."

"Ama o yaptı, değil mi?"

"Tabii o yaptı" diye iç çekti Rebecca. "Fiyaka satıyor şimdi."

Aynı gün öğle sularında Toby'nin odasına gelmesini buyurdu Blanco. Emri iki ahbabı getirmişti. Hani kaçmaya falan kalkarsa diye kızı aralarına almış yürüyorlardı. Sokakta giderlerken herkes başını çevirip onlara bakıyordu. Toby kendini idamına gidiyor gibi hissetti. Şansı varken neden işi bırakmamıştı acaba?

Büroya girerken karbon çöpü varillerinin arkasına gizlenmiş pis bir kapıdan geçiliyordu. İçinde bir masa, bir dosya dolabı ve yırtık pırtık deri kanepe olan küçük bir odaydı. Blanco ağırlığını sallanan koltuğundan kaldırmış, sırıtıyordu.

"Seni terfi ettiriyorum, sıska orospu" dedi. "Teşekkür et."

Toby güçbela fısıldamayı başarabildi ancak, boğulacak gibi olmuştu.

"Bu kalbi görüyor musun?" derken dövmesini işaret etti Blanco. "Seni seviyorum demek oluyor. Şimdi sen de beni seviyorsun. Tamam mı?"

Toby zoraki kafa salladı.

"Açıkgöz kız" dedi Blanco. "Gel buraya. Gömleğimi çıkar."

Sırtındaki dövme aynı Rebecca'nın tarif ettiği gibiydi, zincire vurulmuş çıplak bir kadın ama kafası görünmüyordu. Uzun saçları alev misali kıvrılıyordu.

Blanco damarlı ellerini onun boynuna doladı. "Bana karşı gelirsen, bacaklarını dal gibi kırarım."

9

Ailesi hazin bir şekilde can verdiğinden, kendi de yetkililerin gözünden kaybolduğundan beri, Toby eski hayatını aklına getirmemeye çalışmıştı. Üstünü buzla kaplamış, her şeyi dondurmuştu. Şimdi burnunda tüten geçmişe, en kötü kısmına, kederli günlere bile dönmek için neler vermezdi, yaşadığı hayat işkenceden farksızdı çünkü. Çok uzaklarda, çok gerilerde kalan, iki koruyucu melek misali üstüne titreyen annesiyle babasını gözünün önüne getirmeye çalışıyordu, ne var ki sis görmesine engeldi.

Blanco'nun yegâne gözdesi olması iki haftadan kısa sürmüştü, fakat Toby'ye asırlar devirdi gibi geliyordu. Herife sorarsan, eğer bir erkek tokmağıyla Toby gibi sıska kıçlı bir kadına vurmak isterse, Toby kendini şanslı saymalıydı. Hele bir de onu geçici olarak Pullar kulübüne satmadıysa daha da şanslı demekti, bu bir süre daha sağ kalması anlamına geliyordu çünkü. Yıldızlara teşekkür etse yeriydi. Daha iyisi adama teşekkür etmekti, her aşağılayıcı davranışından sonra teşekkür beklerdi bu adam. Ama kızın kendini mecbur hissetmesini istemezdi, boyun eğsin, yeterdi.

SırBurger'de bir kez olsun izin günü vermemişti Toby'ye. Öğle tatilinde bile hizmet beklerdi ondan, yarım saat boyunca, tabii Toby karnını doyuramazdı.

Her geçen gün açlığı artıyor, iyice yorgun düşüyordu. Tıpkı zavallı Dora gibi artık onun da çürükleri vardı. Çaresizlik iyi-

den iyice sarmıştı içini: Bunun nereye varacağını görebiliyordu, kapkaranlık bir tüneldi bu. Yakında tükenmiş olacaktı.

Daha kötüsü, Rebecca da toz olmuştu, kimse tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu. Sokaktaki söylentilere bakılırsa, birtakım dini gruplara takılmıştı. Blanco'nun umurunda değildi, ne de olsa haremine almamıştı onu. SırBurger'de ondan boşalan yeri doldurmakta gecikmedi.

Sokakta tuhaf bir grup ilerlerken, Toby sabah vardiyasında çalışıyordu. Ellerindeki dövizlerden ve söyledikleri şarkılardan bir din grubu olduklarını tahmin ediyordu, fakat daha önce hiç görmediği bir tarikattan olmalıydılar.

Lağım Çukuru'nda marjinal kült gruplarından pek çok kimse çalışırdı, ıstırap çeken ruhları çekip kurtarma peşindeydiler. Malum Meyveler ve Petrovaftizciler ile diğer zengin dinleri uzak dururlardı, yine de eskiden kalma birkaç Selamet Ordusu askeri ortalıkta gezinir, taşıdıkları davulların ve kornoların ağırlığı altında hırıltılı sesler çıkarırlardı. Bazen türbanlı Saf Yürekli İhvan Sufiler döne döne geçer, arada siyahlara bürünmüş Kadim Zamanlar ya da safran rengi entarileriyle Hare Krişnalar şarkılar eşliğinde çıngırdayıp, kaldırımda durmuş seyredenlerin yuhalamalarına ve attıkları çürük sebzelere maruz kalırlardı. Hem Aslan İşayacılar hem de Kurt İşayacılar köşe başlarında vaaz verir ama karşı karşıya geldiklerinde kavgaya tutuşurlardı: Barışçıl Krallık geldiğinde önce aslanlar mı, yoksa kurtlar mı kuzuyla yan yana duracak diye münakaşalarının sonu gelmezdi. İtiş kakış olduğunda esmer Teks-Meksler ile soluk benizli Samankafalardan, sarı benizli Asya Karmalarından, Kararmış Kızılbalıklardan meydana gelmiş varoş sıçanı kankaları düşenlerin üstüne üşüşür, giysilerini karıştırarak üstünde değerli ya da sadece taşınabilir bir şey var mı diye bakarlardı.

Yürüyüş alayı yaklaştıkça Toby onları daha iyi görebiliyordu. Liderleri sakallı bir adamdı, üzerine sanki esrar çekmiş cinlerin diktiği bir kaftan giymişti. Hemen arkasında boy boy, her renkten ama hepsi koyu renk giyinmiş çeşit çeşit çocuklar geliyordu, ellerindeki yazılı tahtalarda sloganlar okunuyordu: *Tanrı'nın Bahçesi'ne Tanrı'nın Bahçıvanları! Ölü Yeme! Hayvanlar Biziz!* Derbeder meleklere benziyorlardı, öyle değillerse, çıkınını toplayıp yollara düşmüş cücelerdi. Şarkıları söyleyenler onlardı. *Et yok! Et yok!* diyorlardı şimdi. Bu kült grubunu duymuştu Toby, bir yerlerde bir bahçeleri vardı, bir çatıda. Yakıcı güneşte bir öbek kurumuş çamur, tozlu birkaç çuhaçiçeği, acınacak halde biraz fasulye kavrulurdu orada.

Yürüyüşçüler SırBurger tezgâhının önüne çekilmişti. Kalabalık yuhalamak üzere toplanıyordu. "Dostlarım" diye seslendi lider kalabalığa. Toby adamın uzun uzun vaaz veremeyeceğini düşünüyordu, çünkü Lağım Çukuru'ndakiler hoşgörü göstermezdi. "Sevgili Dostlarım. Benim adım Âdem Bir. Ben de bir zamanlar materyalist, ateist bir et yiyendim. Sizler gibi ben de İnsan her şeyin ölçüsüdür sanırdım."

Birisi bağırdı, "Kapa lan çeneni, çevre manyağı." Fakat Âdem Bir ona aldırış etmedi. "Doğrusunu isterseniz, sevgili Dostlarım, ben sanırdım ki benim ölçüm her şeyin ölçüsüdür! Evet, ben bir bilimciydim. Salgın hastalıklar alanında uzmandım, hastalıklı ve ölen hayvanları sayardım, tabii insanları da, çakıltaşlarını sayar gibi. Gerçekliğin hakiki tarifini bir tek rakamlar verebilir sanırdım. Fakat sonra..."

"Siktir git, kaçık herif!"

"Fakat sonra, bir gün şimdi sizin durduğunuz yerde durmuş, silip süpürürken, evet, bir SırBurgeri silip süpürürken, içinden süzülen yağları zevkle yalayıp yutarken, birden ulu bir Işık gördüm. Ulu bir Ses duydum. Ses şöyle diyordu..."

" 'Hadi be or'dan!' diyordu."

"Diyordu ki, Yoldaşınız Canlıları Koruyun! Suratı olan hiçbir şeyi yemeyin! Kendi Canınızı öldürmeyin! Daha sonra..."

Toby kalabalığı hissediyordu, nasıl da patlamaya hazırdılar. Bu zavallı ahmak adamı çiğneyeceklerdi, onunla birlikte küçük Bahçıvan çocuklarını da tabii. "Gidin bur'dan!" dedi avazı çıktığınca.

Âdem Bir başını eğerek onu nazikçe selamlarken kibarca gülümsüyordu. "Evladım," dedi, "senin ne sattığın hakkında bir fikrin var mı? Kendi akrabalarını yemek istemezsin herhalde."

"Yerdim," diye karşılık verdi Toby, "eğer açsam yerdim. Lütfen gidin!"

"Zor günler geçirdiğini anlıyorum, evladım" dedi Âdem Bir. "Kabuğun sertleşmiş, nasır bağlamış. Ama sert kabuk senin hakikatin değil. Senin sıcacık, yumuşacık bir yüreğin var, tertemiz bir Gönül..."

Kabukla ilgili dedikleri doğruydu, sertleştiğini biliyordu Toby. Fakat o kabuk zırhıydı onun, onsuz lapa gibi olurdu.

"Bu aşağılık herif seni rahatsız mı ediyor?" dedi Blanco. Hep yaptığı gibi ansızın ensesinde bitivermişti. Elini Toby'nin beline doladı, Toby bakmasa bile adamın elindeki toplar ve atar damarları görebiliyordu. Çiğ et gibiydi.

"Sorun yok. Adam zararsız."

Âdem Bir yerinden kımıldamaya niyetli gibi davranmıyordu. Karşısına başka biri daha çıkmamış gibi devam etti. "Evladım, sen bu dünyada iyilik yapmaya hasretsin..."

"Ben senin evladın değilim" dedi Toby. Artık hiç kimsenin evladı olmadığını gayet iyi biliyordu.

Âdem Bir hazin bakışlarla konuştu, "Hepimiz birbirimizin evladıyız."

Blanco atıldı, "Bas git. Ben seni paketleyip göndermeden defol!"

"Lütfen gidin, yoksa zarar göreceksiniz" diye adeta yalva-

rıyordu Toby. Adamın hiç korkusu yoktu. Kısık sesle ekledi Toby, "Çek arabanı! Hemen!"

"Zarar görecek olan sensin" dedi Âdem Bir. "Her gün burada durup Tanrı'nın biricik Yaratıklarının kötürüm kalmış etlerini satmak sana daha çok zarar veriyor. Bize katıl, sevgili kızım, bizler senin dostlarınız, sana da bir yerimiz var.'

"Çek o pis pençelerini elemanımdan, pis sapık!" Blanco avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Âdem Bir onu duymazlıktan gelerek, "Seni rahatsız mı ettim, evladım?" diye sordu Toby'ye. "Ben elimi dahi sürmedim..."

Blanco tezgâhın arkasından fırladığı gibi adamın üstüne uçtu, ancak Âdem Bir saldırılmaya alışıktı besbelli, yana çekildi, Blanco da şarkı söyleyen çocukların üzerine yıkılırken beraberinde birkaçını yere devirdi. Ergenlik çağında soluk benizli bir Samankafa elindeki boş şişeyi hızla onun kafasına indirdi, çünkü Blanco çevrede sevilen biri değildi, o da kanlar içinde yere kapaklandı.

Toby ızgara tezgâhının arkasından fırlayıp ona koştu. İçgüdüsel olarak yardım etmek istemişti, çünkü daha sonra başı büyük belaya girerdi, fakat bunu yapmadı. Kızılbalık varoş sıçanları adamı pataklıyorlardı, Asya Karmaları pabuçlarına çalışıyorlardı. Kalabalık başına üşüşürken o silkinip ayağa kalkmaya uğraşıyordu. İki fedaisi nerede kalmışlardı? Görünürde yoktular.

Toby müthiş keyiflenmişti. Derken Blanco'nun kafasına bir tekme savurdu. Düşünmeden yapmıştı. Gülücükler saçan bir köpekti sanki, yerdeki kafatasıyla kendi ayağının buluştuğunu hissetti, havluya sarılı bir taşa vurmuş gibi oldu. Bunu yaptığı anda hatasını anladı. Nasıl bu kadar dangalak davranabilirdi?

Âdem Bir dirseğinden tutmuş, "Uzaklara gel, evladım" diyordu. "En iyisi bu. İşini kaybettin zaten."

Blanco'nun iki cani ahbabı sahneye çıkmışlardı artık, varoş sıçanlarını sıra dayağına çekiyorlardı. Blanco sersemlemişti ama gözleri açıktı, bakışlarını Toby'ye dikmişti. Attığı tekmeyi görmüştü, herkesin önünde küçük düşmüştü. Karizmayı çizdirmişti. Derhal ayağa kalkıp un ufak edecekti onu. "Kahpe!" diye hırladı. "Memelerini lime lime edeceğim!"

Birden Toby'nin etrafını çocuklar sardı. İkisi ellerinden tuttu, öbürleri de şeref kıtası gibi önüne arkasına dizildiler. "Çabuk, çabuk" diyerek onu caddeye doğru çekiştiriyorlardı.

Arkalarından gelen haykırış sokakta yankılanıyordu, "Derhal geri gel, kaltak!"

Çocukların en uzun boylusu, "Koş, bu tarafa" dedi. Âdem Bir arkadan onları kollarken Lağım Çukuru'nun sokaklarında hızla ilerlediler. Geçit töreni yapar gibi bir halleri vardı: Herkes onları seyrediyordu. Toby paniğe kapılmıştı, bir yandan da rüyada gibi hissediyordu kendini, başı dönüyordu.

Kalabalık ve ortalığı saran kekremsi koku giderek azalıyordu; bazı dükkânlar kepenk kapatmıştı. "Daha çabuk" dedi Âdem Bir. Süratle ara sokaklardan birine yöneldiler, hızlı adımlarla peş peşe köşeleri dönüyorlardı, derken bağrışlar kesildi.

Modern tarihin ilk günlerinden kalma kırmızı tuğla bir fabrika binasının önündeydiler. Ön cephedeki tabelada PAÇİNKO yazıyordu, altında biraz daha küçük başka bir tabeladaysa şunlar okunuyordu: TILSIMLI ELLER ÖZEL MASAJ SALONU, İKİNCİ KAT, HER TÜRLÜ ZEVK VERİLİR, BURUN MUAMELESİ EKSTRA. Çocuklar binanın yan tarafına koşup yangın merdivenine tırmandılar, Toby de onları takip etti. Soluk soluğa kalmıştı ama ufaklıklar maymun gibi zıplıyorlardı. Çatı'ya çıktıklarında hepsi teker teker, "Bahçemize hoş geldin" diyerek sarıldılar ona, su yüzü görmemiş çocukların tatlı tuzlu kokusu sarmıştı etrafını.

Bir çocuğun ona sarıldığını hiç hatırlamıyordu Toby. Ço-

cukların gözünde görgü kuralı gereği yapılan bir davranış olmalıydı, uzaktan akraban olan bir teyzeye sarılmak gibi, ama Toby tarifsiz duygular yaşıyordu o anda: Bulanık ama sıcacık duygular. Tavşanların seni burnuyla dürtmesine benziyordu. Ama Mars'tan gelen tavşanların. Yine de dokunaklıydı: Dokunulmuştu ona, tensel olmayan, aynı zamanda cinsel dürtülerden uzak bir yakınlıktı duyduğu. Son zamanlarda nasıl bir yaşam sürdüğünü, bedenine sadece Blanco'nun ellerinin dokunduğunu düşününce, böyle tuhaf hislere kapılması olağandı herhalde.

Yetişkinler de vardı, tokalaşmak için ellerini uzatmışlardı, koyu renk çuval gibi elbiseli kadınlar, iş tulumu giymiş erkekler, derken birden Rebecca'yı gördü. "Başardın, tatlım" diyordu. "Ben anlattım onlara! Seni çekip alacaklarını biliyordum!"

Bahçe hiç de anlattıkları zaman gözünde canlandığı gibi değildi. Çürümeye yüz tutmuş sebze artıklarıyla kaplı kavrulmuş bir çamur tabakasına pek benzemiyordu, tam tersiydi. Hayretle etrafa bakındı, ömründe hiç görmediği türlü bitkiler ve çiçekler yetiştiriliyordu. Capcanlı kelebekler vardı; yakında bir yerlerden arıların vızıltısı duyuluyordu. Çiçeklerle bitkilerin her bir yaprağı canlıydı, Toby'yi görünce parlamışlardı. Bahçenin havası bile değişmişti.

Duyduğu rahatlık ve minnetle ağladığını fark etti. Sanki kocaman, hayırsever bir el uzanıp Toby'yi tutmuş, kanatlarının altına almıştı. Daha sonra, hissettiklerinin tam da bu olduğunu bilmeden, Âdem Bir'in sık sık "Tanrı'nın Yarattığı Âlemin Işığında yıkanmak"tan söz ettiğini duyacaktı.

"Bu kararı vermene çok sevindim, evladım" demişti Âdem Bir.

Oysa herhangi bir karar verdiğini düşünmüyordu Toby.

Onun için başkası vermişti kararı. İleride yaşanacak her şeye rağmen, bu an asla hafızasından silinmeyecekti.

İlk akşam Toby'nin gelişi şerefine mütevazı bir kutlama yapılıyordu. İçinde mor bir reçel olan bir kavanozun açılması alkışlarla karşılandı, kızın ömründe yediği ilk mürver meyvesiydi bu, ardından ortaya gelen bal çanağı sanki Kutsal Kâse gibi sunuldu.

Âdem Bir tarafından, Tanrı'nın inayetiyle kurtarılanlara dair kısa bir konuşma yapıldı. Yanmaktan kurtulanlardan, kayıp tek koyundan bahsediyordu; bunları daha önce kiliseye gittiğinde duymuştu Toby, fakat daha başka, hiç bilmediği kurtuluş öyküleri de vardı örnekler arasında, örneğin yeri değiştirilmiş salyangoz, ağaçtan düşen armut. Bunların arkasından mercimekli bazlama gibi bir şey yediler, yanında Pilar'ın Turşulu Mantar Çeşnisi, sonra da üstü mor böğürtlenler ve balla süslü soya ekmeği dilimleri vardı.

Yaşadığı ilk sevinci şaşkınlık ve huzursuzluk takip etmişti. Nasıl olmuştu da kendini burada, bu görülmedik, nedense rahatsız edici yerde bulmuştu? Bu dost canlısı ama tuhaf, uçuk kaçık inançlara sahip, şimdi de dişleri mor renge dönmüş insanların arasında ne işi vardı?

10

Bahçıvanlarla geçirdiği ilk haftalar Toby açısından hiç de güven verici olmadı. Âdem Bir ona talimat falan vermemişti, izlemekle yetiniyordu, o zaman deneme sürecinde olduğunu anladı. Onlarla kaynaşmaya, gerektiğinde yardım etmeye çalışıyordu, gel gör ki rutin işlere eli yatkın değildi. En ufak bir dikişi bile Havva Dokuz'un –Nuala– istediği gibi atamıyordu, birkaç kere salata yaparken parmaklarını doğrayıp içine kan akıtınca Rebecca sebze doğramaktan uzak durmasını söyledi. "Pancar renginde olmasını isteseydim, içine pancar koyardım" diye yakınıyordu. Toby yanlışlıkla enginarları köklerinden yolunca bahçede yetiştirilen sebzelerden sorumlu Burt, namıdiğer Âdem On Üç, ayrıkotu ayıklama işinden menetti onu. Ama kenef-menef temizlemesine izin vardı. Özel bir uzmanlık gerektirmeyen basit bir işti. Toby de bunu yaptı.

Âdem Bir onun çabalarının pekâlâ farkındaydı. "Menefler hiç fena görünmüyor, değil mi?" diye sordu bir gün. "Ne de olsa burada hepimiz katı etyemezleriz." Toby ne demek istediğini merak etmişti, ama sonra anladı, pis kokumuz daha azdır diyordu. Köpek olmaktansa inek olmaktan bahsediyordu.

Bahçıvanlar arasındaki hiyerarşiyi çözmesi biraz zamanını almıştı Toby'nin. Âdem Bir bütün Bahçıvanların manen eşit olduklarında ısrar ediyordu, ama aynı durum maddeten geçerli değildi: Âdemler ve Havvalar daha yüksek rütbeliydiler, ancak numaraları önem sıralarının değil uzmanlık alan-

larının işaretiydi. Toby burayı pek çok yönüyle manastıra benzetmişti. Bir iç meclis vardı, onlardan sonra çömez biraderler. Elbette çömez bacılar. Tek farkı iffetli olmanın aranmamasıydı.

Gerçek bir devşirme olmadığından, hem de sahte gerekçelerle Bahçıvan konukseverliği görüyordu madem, o zaman karşılığını çok çalışarak ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Kenef-menef temizliğine başka işler de ekledi. Bahçıvanlar tarafından terk edilmiş binaların çevrelerinden ve boş arsalardan toplanıp biriktirilen taze toprağı gübre ve kenef-menef yan ürünleriyle karıştırılmak üzere çatıya taşıyordu. Sabun artıklarını eritip kaplara dolduruyor, sirkeleri etiketliyordu. Hayat Ağacı Doğal Malzeme Değişimi için solucanları paketleyip Işığa Koş Yürüme Bandı salonunun yerlerini paspaslıyor, topluluğun bekâr üyelerinin her gece kurumuş bitki artıklarıyla doldurulmuş şiltelerde uyudukları, Çatı'nın hemen alt katındaki yatma odacıklarını süpürüyordu.

Böyle geçen birkaç aydan sonra Âdem Bir ona diğer yeteneklerini de kullanmasını önerdi. "Hangi yeteneklerim?" diye sordu Toby.

"Sen Holistik Sağaltım okumamış mıydın? Martha Graham'da?"

"Evet." Âdem Bir bunu nereden biliyor diye sormak anlamsızdı. O bilirdi.

Böylece Toby bitkisel losyonlar ve kremler yapmak üzere kolları sıvadı. Kesip doğrama işleri yapmasına gerek kalmamıştı, havan ve tokmak kullanmakta ustaydı. Kısa bir süre geçmişti ki Âdem Bir ondan sanatını çocuklara öğretmesini istedi, o da günlük işlerine ders vermeyi ekledi.

Artık karanlığa, kadınların giydiği çuval gibi elbiselere alışmıştı. "Saçlarını uzatsana" demişti Nuala. "Şu parlayan kafatasından kurtul. Biz Bahçıvan kadınlarının saçları uzun olur." Toby nedenini sorunca Tanrı'nın estetik tercihinin böy-

le olduğunu anladığı bir karşılık görmüştü. Böyle gülümsemesi, özellikle tarikatın kadın üyelerine taslanan buyurucu dindarlık Toby'ye epey sapıkça gelmişti.

Ara sıra orayı terk etme fikri takılırdı aklına. Bir kere dönem dönem ama utana sıkıla hayvansal proteine duyduğu açlık bastırırdı. "Hiç canının SırBurger çektiği oluyor mu?" diye sormuştu Rebecca'ya. Bu kız eski dünyadan geliyordu, bu konuları onunla konuşup tartışabilirdin.

"İtiraf etmeliyim ki öyle" demişti Rebeca. "Benim içimden böyle bir şey geçiyor. İçine bir şey koyuyorlardı herhalde, öyle olmalı. Bağımlılık yapan bir şey."

Yemekler fena sayılmazdı, Rebecca elindeki sınırlı malzemeyle elinden geleni yapardı, ama dönüp dolaşıp hep aynı yiyeceklerle beslenirlerdi. Ayrıca dualar çok sıkıcı, teoloji çok karışıktı, madem herkes pek yakında gezegenden silinip gidecekti, yaşam tarzlarıyla ilgili ayrıntılara o kadar kafa takmaya ne gerek vardı? Bahçıvanlar felaketin yaklaştığına inanmışlardı, gel gör ki Toby somut bir kanıt göremiyordu. Kimbilir belki de kuşların iç organlarını okuyup yorumlamışlardı.

Aşırı nüfus ve günahkârlık yüzünden insan ırkını toplu ölümler bekliyordu, ancak Bahçıvanlar kendilerini bundan muaf tutuyorlardı: Ararat dedikleri gizli ambarlara zulaladıkları besinler yardımıyla Susuz Tufan'ın dalgalarını yüzerek aşmayı hedefliyorlardı. Bu tufanı geçerken kullanacakları yüzen araca gelince, bizzat kendi kendilerinin Gemisi olacaklardı, içlerindeki hayvanlardan seçmeler veya en azından bu hayvanların isimleri olacaktı gemide. Böylelikle Yeryüzünü tazeleyip yenilemek üzere sağ kalacaklardı. Ya da ona benzer bir şey işte.

Rebecca'ya sordu Toby, Bahçıvanların toptan felaket laflarına inanıyor muydu sahi, fakat Rebecca oltaya gelmedi. "Hepsi iyi insanlar" demekle yetindi. "Ne olacaksa olacak,

bana sorarsan, biraz *Gevşe*." Sonra da Toby'ye ballı-soyalı pişi vermişti.

İyi insanlar ya da değil, Toby gerçeklikten kaçan bu firarilerin arasında olmaya uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu. Fakat öyle yürüyüp gidemezdi. Fena halde nankörlük olurdu, ne de olsa bu insanlar sayesinde postu kurtarmıştı. Yangın çıkışından aşağı süzülüp uyuma katını geçtiğini ve karanlığa sığınarak uzaklaştığını, ta kuzeyde bir yerlere giden bir solarotoya otostop yaptığını getiriyordu gözünün önüne. Uçağa binmek ihtimal dahilinde bile değildi, hem çok pahalıydı hem de NaAşRobA.Ş. timlerinin sıkı gözetimi altındaydı. Parayı bulsa bile mermi trene binemezdi, orada kimlik kontrolü yapıyorlardı, oysa Toby'nin kimliği yoktu.

Sadece o da değil, Blanco mutlaka varoş sokaklarında hâlâ onu arıyordu, onunla birlikte iki cani de elbet. Hiçbir kadın elinden kurtulamamıştı, Blanco bununla övünürdü. Er ya da geç izini bulacak, bedelini ödetecekti. Attığı o tekme Toby'ye pahalıya patlayacaktı. Ya adı duyulmuş bir tecavüz kankasının eline verirdi ya da her şeyi silmek için kafasını bir kazığa dikerdi.

Acaba nerede olduğunu bilmemesi mümkün müydü? Hayır, varoş sıçanı kankaları her söylentiden nasıl haberdarlarsa bu bilgiye de ulaşıp para karşılığı ona vermişlerdi herhalde. Sokaklardan uzak duruyordu ama Blanco'nun yangın merdiveninden yukarı tırmanıp onun peşinden çatıya çıkmasına kim engel olabilirdi? Sonunda korkularını Âdem Bir'le paylaştı. Adam Blanco'yu da, neler yapabileceğini de biliyordu, bizzat kendi gözleriyle görmüştü.

Toby meseleyi "Bahçıvanları tehlikeye atmak istemem" diye ortaya koydu.

"Evladım," dedi Âdem Bir, "bizim yanımızda emniyettesin. Ya da emniyette sayılırsın." Blanco Lağım Çukuru'ndaki varoş ayaktakımındandı, Bahçıvanlar da hemen onun ka-

pı komşusu Kubur'daydılar. "Farklı varoşlar, farklı güruhlar" diye açıkladı. "Avam savaşları olmadıkça birbirlerinin alanlarına girmezler. Her halükârda avam takımını NaAşRobA.Ş. güder, bildiğimiz kadarıyla bize bulaşmama kararı aldılar."

"Bunu neden yapsınlar?" diye sordu Toby.

Âdem Bir anlattı, "İçinde Tanrı geçen bir şeyi hacamat etmek onlara zarar verir de ondan. Şirketler bunu onaylamaz, Petrovaftizciler ile Malum Meyvelerin onların üstünde nasıl söz sahibi olduklarını düşünsene. Ruha saygı gösterdiklerini, dini hoşgörüden yana olduklarını ileri sürerler, tabii dinler abartıya kaçmadıkça, çünkü özel mülkiyetin kaldırılması fikrinden nefret ederler."

Toby'nin aklına yatmamıştı, "Bizi *sevmeleri* mümkün olamaz."

Âdem Bir karşı çıkmadı, "Tabii olamaz. Onlar bizi kafayı besinlere takmış, buna bir de berbat moda anlayışı ve alışverişe karşı katı bir tutumu eklemiş sapkın bağnazlar olarak görüyorlar. Ancak biz ne istediklerinin farkındayız, bu nedenle onlara terörist damgası vurmuyoruz. Rahat uyu, sevgili Toby. Melekler seninle."

Meraklı melekler, diye geçti Toby'nin aklından. Hepsi ışık meleği değildi. Buna rağmen hışır hışır anızla doldurulmuş şiltesinde daha rahat uyudu.

Âdem ve
Bütün Primatlar Şenliği

Âdem ve Bütün Primatlar Şenliği

YIL ON

TANRI'NIN İNSANI YARATIRKEN UYGULADIĞI YÖNTEMLER BÜTÜNÜNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Tanrı'nın Bahçesi olan Yeryüzündeki sevgili Bahçıvan Yoldaşlarımız:

Hepinizi bu güzelim İremtepe Çatı Bahçemizde bir arada görmek harikulade! Çocuklarımızın kaptıkları plastik eşyalardan meydana getirdikleri muazzam Canlılar Ağacını gördüğüme çok sevindim, şeytani malzemelerin böyle fevkalade canlandırılarak faydalı bir işte kullanılmasına memnun oldum! Dostluk yemeğimizi bir an önce yemeye can atıyorum, geçen yılın mahsulünden depoladığımız şalgamlarla Rebecca'nın ellerinden lezzetli şalgam pidesi ve tabii Havva Altı Pilar'ın bizden esirgemediği Turşulu Mantar Çeşnisi. Aynı zamanda Toby'nin öğretmenlik kadrosuna alınarak terfi etmesini kutlayacağız. Toby sıkı ve gayretkeş bir çalışmayla Hakikat ışığını gören bir kimsenin yaşadığı nice acı deneyimlerin ve gizli engellerin üstesinden gelebileceğini bizlere gösterdi. Seninle gurur duyuyoruz, Toby.

Âdem ve Bütün Primatlar Şenliği'nde atalarımızın Primatlar olduğunu tasdik ediyoruz, bu doğrulama bizi büyüklük taslayarak evrimi inkâr edenlerin gazabına uğrattı. Ama biz o zaman öyle yaratılmamıza sebep olan Tanrı'nın elini de kabul ediyoruz, böylece gönüllerinden "Tanrı yoktur" diye geçiren bilim ahmaklarının öfkesini de üstümüze çektik. Böyle-

leri, Tanrı'yı bir deney tüpüne koyup tartarak ölçemedikleri için, O'nun var olmadığını kanıtladıklarını ileri sürerler. Oysa Tanrı saf Ruhtur; öyleyse nasıl olur da biri kalkar Ölçülemezi ölçemediğini gerekçe göstererek onun var olmadığı gibi bir mantık yürütebilir? Tanrı aslında Hiç Nesnedir, maddi nesnelerin sayesinde ve eliyle var olduğu Hiç-Nesneliktir; Hiç-Nesnelik diye bir şey olmasaydı eğer, varoluş maddiyatla öyle bir dolardı ki hiçbir şey birbirinden ayırt edilemezdi. Ayrı ayrı maddi nesnelerin sadece var olması bile, Tanrı'nın Hiç-Nesneliğinin kanıtıdır.

Tanrı kendi Ruhunu bir damla maddeyle bir başkası arasına koyup Yeryüzünün temellerini atarak şekilleri ortaya çıkarırken bilim ahmakları neredeydi? "Sabah yıldızları hep birlikte şarkı söylerken" neredeydiler? Ama biz onları yürekten bağışlayalım, çünkü bugün kınamak için burada değiliz, alçakgönüllülükle kendi dünyevi durumumuzu düşünmeye geldik.

Tanrı istese İnsanı tamamen saf Sözden yaratabilirdi, ancak bu yöntemi kullanmadı. Ayrıca onu Yeryüzünün toprağından yapabilirdi, bir bakıma yaptı da, çünkü "toz" sözü, atomlarla moleküllerden, bütün maddi oluşumların temel taşlarından başka neyi gösteriyor olabilir ki? O bizi, İnsana alçakgönüllülük aşılayan zeki bir yöntemden başka bir şey olmayan, Doğal ve Cinsel Seçilimin uzun ve karmaşık sürecinde yarattı. Bizi "Meleklerin biraz daha aşağısına" yerleştirdi, ancak diğer yönüyle bizler yoldaşımız Primatlarla yakından akrabayız, zaten Bilim de bunu destekliyor, fakat bu dünyanın burnu büyüklerinin izzetinefislerine dokunan bir gerçek bu. İştahımız, arzularımız, daha az denetim altına alabildiğimiz duygularımız – hepsi Primat! İlk Bahçeden Düşüşümüz aslında böyle davranış kalıplarıyla dürtülerin masumca dışa vurularak bilince yansıması ve onları utanç içinde fark etmemizden kaynaklanan bir Düşüştür; üzüntümüz, endişemiz, kuşkumuz, Tanrı'ya hiddetimiz de buradan gelir.

Doğru, tıpkı öbür Hayvanlar gibi biz de kutsanmışız, çoğalıp artmamız ve Yeryüzünü doldurmamız buyurulmuş. Ancak sık sık yaşanan bu üreme nasıl aşağılayıcı, saldırgan ve acı veren yollarla yerine getiriliyor! Suçluluk ve ayıp duygusuyla doğmamıza şaşmamalı! O bizi neden Kendi gibi saf Ruh yaratmamış? Neden bizi dayanıksız bir maddenin, ne yazık ki Maymuna benzer bir bedenin içine kapamış? İşte size kadim bir feryat.

Hangi emre itaat etmedik? Bütün yalınlığıyla, deyim yerindeyse giysilere bürünmeden Hayvan hayatı sürün emrine mi? Ancak biz iyiyi ve kötüyü bilmek için yanıp tutuşuyorduk, o bilgiye ulaştık da, fakat şimdi kasırga biçiyoruz. Kendimizi aşmaya çabalarken epey uzaklara düştük, hâlâ düşüyoruz; çünkü Yaratılış gibi Düşüş de sürgidiyor. Bizimkisi tamaha düşmek: Gerçekte bizler Her Şeye aitken, Yeryüzünde her şeyin bize ait olduğunu düşünmemiz niye? Hayvanların güvenine ihanet ettik, kutsal kollayıcılık görevimize leke sürdük. Tanrı'nın "Yeryüzünü doldurun" emri onu taşana dek kendimizle tıka basa doldurmamız, bunun sonucunda diğer her şeyi silip süpürmemiz anlamına gelmiyordu. Halihazırda kaç Türü ortadan kaldırmış bulunuyoruz? Bunu Tanrı'nın Yaratıklarının en küçüğüne dahi yapınca, O'na da yapmış olursun. Bir daha ayağınızın altında bir Solucan ezerken veya bir Böceği hor görürken bunu göz önünde bulundurun Dostlarım!

Ruh sahibi olanlar Âleminde kendimizi istisna görerek kibirli olma hatasına düşmemek, diğer bütün Canlıların üstüne konduğumuz, ona zevkimizce ve fütursuzca zarar verebileceğimiz gibi boş bir hayale kapılmamak için dua edelim.

Ah Tanrım, bizi Melek varlıklardan daha önemsiz olmakla kalmayıp aynı zamanda bizi yoldaşımız pek çok Canlıya bağlayan DNA ve RNA düğümlerinden oluştuğumuzu hatırlatacak şekilde yarattığın için Sana şükranlarımızı sunuyoruz.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

YALVARIRIM KİBİRLİ OLMAYAYIM

Yalvarırım kibirli olmayayım, Tanrım
Genlerinden senin Aşkını aşılayan
Öbür Primatlara
Büyüklük taslamayayım.

Senin Günlerinle milyonlarca sene geçti
Senin yöntemlerin fark edileli
İşte Senin yaptığın DNA bileşimleri
Getirdi ihtirası, aklı ve öğrenmeyi.

Maymun ve Goril yardımıyla
Gidemiyoruz daima Senin yolunda
Yine de hepsini altına aldın
Semavi kanatlarının

Övünüp şişinirsek de
Gurur ve kibirle
İçimizdeki Hayvanı hatırla,
Australopitekus gelsin aklımıza

Uzak duralım kem tavırlardan,
Saldırı, hırs ve tamahtan;
Hor görmeyelim mütevazıları
Ne de Primat tohumlarımızı.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

11

REN

YIL YİRMİ BEŞ

O akşamı, Susuz Tufan'ın başladığı akşamı düşündüğümde, aklıma sıra dışı hiçbir şey gelmiyor. Yedi sularıydı, karnım acıkmıştı, ben de mini buzdolabından enerji deposu bir Joltbar alıp yarısını yedim. Yarısını yememin sebebi benim ölçülerimde bir kızın şişko olmayı kaldıramamasıydı. Bir keresinde meme ekletsem mi diye sormuştum Mordis'e, o da bana loş ışıkta kendimi sübyan diye yutturabileceğimi, okul çağında kız taklitlerine bayağı talep olduğunu söylemişti.

Barfiks çalışıyor, Kegel yer egzersizlerini yapıyordum, derken nasıl gittiğine bakmak için Mordis görüntülü telefondan aradı, beni özlemişti, çünkü ekipte benim kadar sıkı çalışabilen biri yoktu. "Ren, sen onlara binlerce dolar sıçtırırsın" deyince, ben de karşılığında ona bir öpücük gönderdim.

"Kıçına şekil mi veriyorsun?" diye soruyordu, ben de telefonu popoma tuttum.

"Bir içim su" dedi. Sen kendini çok çirkin bulsan bile, sana kendini güzel hissettirmesini bilirdi Mordis.

Daha sonra Yılandeliği'ndeki kameralara bağlanıp hareketle dansı müzik eşliğinde izledim. Ben olmadan yapılan şeyleri seyretmek tuhaftı, sanki beni silmişler gibi geliyordu. Kızıl Taç dansında direği kızıştırıyor, Savona benim için trapezde sırt üstü geriniyordu. Başındaki yeni gümüş TifKıl ile güzel görünüyordu, ışıl ışıl, yemyeşil ve kıvır kıvır. Bunlardan birini ben de kendime düşünüyordum, pöstekiden da-

ha iyiydiler, çıkmazlardı, ama kimi kızlar kuzu pirzolası gibi koktuğunu söylemişlerdi, hele yağmurda.

Savona biraz sakardı. Trapezci değildi aslında, direk dansçısıydı, kalıbı yerindeydi, top gibi şişmişti. Topuklarından yakala, bırakma, arkasından üfle, yüzüstü çakılma hareketi yapacaktı. "Nasıl giderse" dedi. "Bak, bebek, bu fena gitmiyor."

Şimdi sıra tek elle baş aşağı sallanmaya gelmişti. Beni inandıramadı ama aşağıdaki adamların icra edilen becerilerle ilgilendikleri yoktu zaten: Onlar Savona'nın iniltileri yerine kahkahalarını duymadıkça ya da trapezden düşmedikçe harika olduğunu düşünürlerdi.

Yılandeliği'nden çıktım, öbür odalarda gezindim ama pek bir şey olduğu yoktu. Ne fetişistler vardı, ne tüylere bulanmak veya kelepçelere vurulmak, ne kadife urganlarla bağlanmak, ne de kız-oğlanların arasında debelenmek isteyenler. Yalnızca günlük angaryalar yürütülüyordu.

Derken Amanda'yı aradım. Ne de olsa aynı aileden sayılırız; galiba ikimiz de sokak eniği olarak büyümüşüz. Aramızdaki bağ bu.

Amanda şimdilerde Wisconsin çölünde, sanat curcunası adını verdiği şu Biyo-sanat canlandırmalarından biriyle meşgul. Bu defa sığır kemikleri üstünde çalışıyor. On yıl önceki büyük kuraklıkta sığırları, tabii kendi kendilerine ölmeyenleri oradan göndermek yerine kesmenin daha ucuz olacağına karar verildiğinden beri Wisconsin sığır kemiklerinden geçilmiyor. Amanda'nın yanında yakıt pille çalışan önden yüklemeli birkaç araçla iki kaçak Teks-Meks göçmen vardı, bir araya getirdiği sığır kemikleri öyle iri ki kocaman büyük harflerle yazmaya çabaladığı sözcük ancak yukarıdan görülebilirdi. Sonra da yazdığını şekerli gözleme şurubuyla kaplayıp böcekler üstüne üşüşene dek bekleyecek ve galerilerde sergilemek üzere havadan fotoğraflarını çekecekti. Nesneler hareket ederken, büyüyüp gözden kaybolurken seyretmeyi severdi Amanda.

Sanat curcunası yapmaya para bulurdu hep. Kültüre meraklı çevrelerde ünlü sayılırdı. Öyle geniş çevreler değildi bunlar ama zengindiler. Bu defa NaAşRobA.Ş.'nin kodamanlarından biriyle takas yapmıştı, adam onu helikoptere bindirecek, böylece Amanda da gördüklerini videoya kaydedebilecekti. "Büyükbaşlardan biriyle pırpır takas ettim" diye anlatmıştı bana, telefonda konuşurken asla NaAşRobA.Ş. ya da helikopter sözcüklerini kullanmazdık, çünkü böyle özel terimleri dinleyen robotları vardı.

Wisconsin çalışması Yaşayan Söz denen bir dizinin parçası, demişti şaka yollu; esin kaynağı Bahçıvanlardı, bize yazı yazmamamız için baskı yaparlardı. Başlangıçta tek harfli kelimeler yazıyordu, *E*, *A*, *O*, sonra *İt* gibi iki harflilere geçti, derken üç, dört ve beş. Şimdi altıya çıkarmıştı harfleri. Hepsini farklı malzemelerle yazıyordu, balık bağırsakları, toksik atıklardan zehirlenip ölmüş kuşlar, yağ kızartmada kullanılırken yanmış kap kacakla dolu yıkım alanlarında bulduğu klozetler.

Şimdi *kaputt* sözcüğüyle meşguldü. Daha önce bana bundan bahsederken bu sözcükle bir mesaj gönderdiğini söylemişti.

"Kime?" diye sormuştum. "Galeriye gidenlere mi? Kocaman ve Büyükbaş Adamlara mı?"

"Onlar da var. Kocaman ve Büyükbaş Kadınlar da."

Uyarmıştım onu, "Başını derde sokacaksın, Amanda."

"Sorun olmaz" diye karşı çıkmıştı. "Nasıl olsa anlamazlar."

Dediğine göre proje hiç fena gitmiyordu, yağmur yağmıştı, çöl çiçekleri tomurcuklanmıştı, ortalıkta böcekler geziniyordu, bu da şurubu döktüğünde işine yarayacaktı. *K* harfi çoktan bitmişti, *A* harfinin yarısındaydı. Fakat Teks-Meksler sıkılmışlardı.

"Benden başkası da var öyleyse" dedim. "Ben de sıkıldım, buradan çıkmaya can atıyorum."

"Üç" dedi Amanda. "İki Teks-Meks var. Bir de sen. Üç."

"Ah, doğru. Harika görünüyorsun, şu hâki kıyafet yakışmış." Uzun boyluydu, sırık gibi kız kâşif havası vardı. Başında da baret.

"Sen de hiç fena sayılmazsın" dedi. "Ren, kendine iyi bak."

"Sen de kendine iyi bak. Sakın Teks-Meks heriflerin üstüne zıplamasına izin verme."

"Zıplamazlar. Çatlak olduğumu düşünüyorlar. Çatlak karılar adamın çükünü kesiverir."

"Bundan haberim yoktu!" Kahkahalarla gülüyordum. Amanda beni güldürmeye bayılırdı.

"Nasıl olsun?" dedi. "Sen çatlak değilsin, onlardan bir tanesinin yerde kıvrandığını ömründe görmedin ki. Tatlı rüyalar."

"Sana da tatlı rüyalar" dedim. Ama o çoktan kapamıştı.

Azizler Günlerinin sırasını kaçırmışım, bugün hangisini andığımızı hatırlayamıyorum ama yılları sayabiliyorum hâlâ. Kaş kalemimle duvarda Amanda'yı ne zamandır tanıdığımı hesapladım. Eski karikatürlerde hapistekilerin nasıl yaptığını görmüştüm, dört çentik, üstüne bir çizik beş ederdi.

Uzun zaman geçmiş, on beş yıldan fazla olmuş o Bahçıvanlara geleli. Orada önceki hayatımdan daha başkaları da vardı: Amanda, sonra Bernice, Zeb, Âdem Bir, Shackie, sonra Croze, yaşlı Pilar, nihayet Toby tabii. Hakkımda ne düşünürlerdi, sonunda geçimimi nasıl kazandığımla ilgili ne derlerdi acaba, merak ediyorum. Kimi hayal kırıklığına uğrardı herhalde, mesela Âdem Bir. Bernice benim kötü yola düştüğümü, bunun da bana cuk oturduğunu söylerdi. Lucerne yelloz derdi benim için, öyleyse ben de ona kişi kişiyi kendi gibi bilir derdim. Pilar bilge gözlerini yüzüme dikerdi. Shackie ve Croze kahkahadan kırılırlardı. Toby ise Pullar'da kudururdu.

Peki ya Zeb? Herhalde o beni kurtarmaya çalışırdı, zorlu işleri sever çünkü.

Amanda zaten biliyor. Yargılamıyor. Ne iş yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun, diyor. İnsanın her zaman seçeneği olmaz.

12

Lucerne ile Zeb beni Bahçıvanların arasında yaşamak üzere Dıştamu Dünyası'ndan ilk aldıklarında hiç hoşlanmamıştım. Çok gülümsüyorlardı, ama beni korkutmuşlardı: Kıyamete, düşmanlara ve Tanrı'ya kafayı fazla takmışlardı. Bir de Ölüm hakkında çok konuşuyorlardı. Bahçıvanların çok katı olduğu bir konu da Can alınmamasıydı, ama diğer yandan Ölüm doğal bir süreç derlerdi, şimdi düşünüyorum da bu epey çelişkiliydi. Onlara göre en iyisi gübreye dönüşmekti. Vücudunun parçalara ayrılıp bir akbabaya dönüşeceğini düşünmek herkesin iple çekeceği bir gelecek değil sanırsın ama Bahçıvanlar tam tersini düşünürlerdi. Hele Susuz Tufan'ın sonunda Yeryüzünde kim varsa herkesi, belki kendileri hariç, öldüreceği hakkında konuşmaya başladıklarında bana kâbus gördürürlerdi.

Bunların hiçbiri gerçek Bahçıvan çocuklarını korkutmazdı. Alışkındılar. Dalgaya alırlardı, daha doğrusu Shackie ve Croze gibi büyük veletler yapardı bunu. "Hep'miz ölceeeez" derlerdi çakalöldüye yatarak. "Hey, Ren. Yaşam Döngüsü için bir şey yapmak ister misin? Şu çöp variline yat da gübre ol bari. Hey, Ren. Kurtçuk olmak ister misin? Yarra'mı yala!"

"Kesin sesinizi" diye azarlardı Bernice. "Yoksa çöp varilini boylayacak olan siz olursunuz, ikinizi de oraya tıkacağım!" Bernice kaba sabaydı, üstlerine giderdi, veletlerin çoğu geri adım atmak zorunda kalırdı. Erkek çocuklar bile. O zaman

da Bernice'e borçlanırdım, ne derse yapmak zorundaydım.

Gel gör ki onları savuşturacak Bernice ortalarda olmadığında Shakie ile Croze bana sataşırlardı. İnsanı canından bezdiren tiplerdi, kene gibi yapışırlardı. Kanını emerlerdi. Bela bunlar derdi Toby onlar için. Rebecca'nın sözleri kulaklarımda, "İşte bela geliyor."

Shackie en büyükleriydi; uzun ve sıska bir çocuktu, kolunun iç tarafında iğne ve mum isiyle kendi yaptığı bir örümcek dövmesi vardı. Croze daha tıknazdı, yusyuvarlak bir kafası vardı, yan dişlerinden biri eksikti, sokak kavgasında döküldüğünü iddia ederdi. Bir de Oates adında küçük bir kardeşi vardı. Ana-babaları yoktu; eskiden varmış ama babaları Zeb ile birlikte özel Âdem gezilerinden birine gitmiş, bir daha geri dönmemişti, anneleri de Âdem Bir'e yerleşecek bir yer bulduktan sonra çocuklarını aldıracağını söyleyerek oradan ayrılmıştı. Ama bir daha ondan haber alınamamıştı.

Bahçıvan okulu Çatı katının olduğu binadan başka bir yerdeydi. Adını Şifa Kliniği koymuşlardı, çünkü eskiden orada sağlık merkezi vardı. İçi gazlı bezlerle dolu eskiden kalma kutular vardı hâlâ, Bahçıvanlar bunları elişi projeleri için kaparlardı. Buram buram sirke kokardı içerisi, dersliklerin karşısındaki holde Bahçıvanların sirke yaptıkları oda yer alıyordu.

Şifa Kliniği'ndeki oturaklar sertti; sıra sıra otururduk. Yazı tahtalarına yazardık, her gün silmek gerekirdi hepsini, çünkü Bahçıvanlar, olur da düşmanların eline geçer diye sözcükleri ortalıkta bırakamazsınız derlerdi. Zaten kâğıt günah demekti, ağaçların etinden yapılırdı.

Ezber yapıp yüksek sesle okuyarak saatler geçirirdik. Örneğin, Bahçıvan tarihi şöyle başlıyordu:

Yıl Bir, Bahçe hizmete girmiştir; Yıl İki, hâlâ yeni; Yıl Üç, Pilar'ın arılarla işi güç; Yıl Dört, kapıdan girdi Burt; Yıl Beş, kurtarıldı Toby kardeş; Yıl Altı, Katuro da bize katıldı; Yıl Yedi, Zeb cennetimize geldi.

Yıl Yedi benim geldiğimi belirtmeliydi, ve annem Lucerne'in, yine de cennet falan değildi, ama Bahçıvanlar şarkılarını söylerken sözcüklerin tınısı hoşlarına giderdi.

Yıl Sekiz, Nuala'yla birleşti kaderimiz; Yıl Dokuz, parlamaya başladı Philo'muz.

Yıl On'da Ren adı da geçsin istiyordum, ancak bunu yapacaklarını sanmıyordum.

Ezberlememiz gereken diğer konular daha zordu. En kötüsü matematikle fendi. Ayrıca her aziz gününü ezberlemek zorundaydık, her güne en az bir, bazen daha çok aziz ya da bayram düşüyordu, demek ki dört yüzden fazlaydılar. Bir de azizlerin azizi olmak için ne yaptıklarını bilmeliydik. Bazıları kolaydı. Peçeli Baykuşların Babası Aziz Yossi Leshem –işte, cevabı kendi içindeydi bunun. Azize Dian Fossey de öyleydi, çok hazin bir hikâyesi vardı çünkü, Aziz Shackleton ise hatırlanabilirdi, kahramanlık öyküsüydü onunki. Ancak gerçekten zor olanlar vardı. Aziz Beşir El-Lus'u veya Aziz Crick'i ya da Podocarpus Günü'nü kim aklında tutacaktı? Örneğin ben Podocarpus Günü'nü hep şaşırırdım, o da Podocarpus'un anlamı yüzünden. Eski çağlardan kalma bir ağaçtı ama kulağa balık adı gibi geliyordu.

Küçük çocuklara ders veren öğretmenimiz Nuala'ydı, aynı zamanda Gonca ve Tomurcuk Korosu'yla Kumaş Geri Dönüşümünü okuturdu. Mutfak Sanatları, yani yemek pişirme Rebecca'nın uzmanlığıydı; Dikiş öğretmeni Surya'ydı, Zihin Aritmetiği dersini Mugi, Arılar ve Mikoloji dersini Pilar öğ-

retirdi, Yaban ve Bahçe Botaniğini Burt, Meditasyonu Philo, Avcı-Av İlişkileri ile Hayvan Kamuflajını Zeb verirdi. Başka öğretmenler de vardı, ama bellibaşlıları bu saydıklarımdı, hoş, biz on üç yaşındayken Acil Tıp dersine Katuro gelirdi, Marushka Ebe tarafından İnsan Üreme Sistemi öğretilirken henüz Kurbağa Yumurtalıklarına kadar ilerlemiştik halbuki.

Bahçıvan çocukları bütün öğretmenlere lakaplar takmışlardı. Pilar'ın takma adı Fungus, Zeb'inki Çatlak Âdem'di, Stuart mobilya yaptığı için ona Çivi demeyi uygun görmüşlerdi. Mugi'ye Adale, Marushka'ya Mukus, Rebecca'ya Tuz ve Taşlık, Burt kel olduğu için Tokmak demişlerdi. Toby ise Kuru Cadı'ydı. Cadı denmesinin nedeni her zaman bir şeyleri karıştırıp şişelere doldurmakla meşgul olmasıydı, Kuru ise çok sıska ve sert olmasındandı, bir de Nuala ile aralarındaki fark belli olsun diye, ona Islak Cadı diyorlardı çünkü, ağzı hep ıslaktı, oynak bir poposu vardı, üstelik sulu gözlüydü.

Öğrendikleri şarkılardan başka Bahçıvan çocukları kendi uydurdukları ayıp tekerlemeler de söylerlerdi. Tatlı tatlı okurlardı, Shackleton ve Crozier ile diğer büyük çocuklar başlar, hepsi katılırlardı:

Islak Cadı, Islak Cadı,
Vıcık vıcık şişko bacı,
Kasaba sat da kap parayı,
Sosis yap ye Islak Cadı'yı!

Kasapla et kısmı en fenasıydı, çünkü Bahçıvanlar arasında her türlü et müstehcen sayılırdı. "Kesin şunu" derdi Nuala, ama sonra burnunu çekince, büyük çocuklar da birbirlerine başparmaklarını kaldırıp zafer işareti yaparlardı.

Kuru Cadı'yı ağlatmayı bir türlü başaramamıştık. Çocuklar onun kaskatı olduğunu söylerdi, o ve Rebecca en katılarıydı. Rebecca dışarıdan bakınca neşeliydi, gel gör ki üstüne

gidemezdin. Toby ise hem içeriden hem dışarıdan köseleydi adeta. Arkası dönükken bile hisseder, "Hiç bulaşma, Shackleton" diye uyarırdı. Nuala bize karşı fazla nazik davranırdı, oysa Toby bizi kişi yerine koyardı, dolayısıyla Toby'ye daha çok güvenirdik: Süngere değil kayaya güvenilir.

13

Bahçe'den beş sokak ötedeki bir binada Lucerne ve Zeb'le birlikte kalırdık. Peynir Fabrikası adıyla anılırdı burası, eskiden öyleymiş, içeriye belli belirsiz bir peynir kokusu sinmişti. Peynir işinden sonra sanatçıların stüdyosu olarak kullanılmışsa da artık orada sanatçı falan yoktu, kimse binanın sahibinin kim olduğunu bilmiyordu. Bu arada Bahçıvanlar el koymuştu. Kira vermek zorunda olmadıkları yerlerde yaşamaktan hoşlanırlardı.

Bize ayrılan mekân kocaman bir odaydı, içerisi perdelerle odacıklara ayrılmıştı, biri Lucerne ile Zeb'e, biri kenef-menef, öteki de duş için. Odacıklardaki perdeler naylon torba sapları ve koli bantlarından örülmüştü, fakat ses geçirmez özelliğinden yoksundular. Bu hiç de iyi değildi, hele kenef-menef işi söz konusu olduğunda. Bahçıvanlar sindirimin kutsal olduğunu, beslenme sürecinin son mamulünün parçası olan kokularla gürültünün gülünç ya da pis bir yanı olmadığını anlatırlardı, fakat bizim mekânda son mamullere aldırmamak olanaksızdı.

Yemeklerimizi ana odada, kapıdan bozma bir masanın üstünde yerdik. Tabak, çanak, tencere, tava ne varsa hurdalıktan kurtarılmıştı, Bahçıvanların deyişiyle "kapmıştık" onları, fincanlarla kalın tabaklar bunlara dahil değildi. Onlar Bahçıvanlar tarafından Keramik döneminde oldukları zaman yapılmıştı, tuğla fırınlarının fazla enerji tükettiğine karar vermelerinden önce.

Anız ve samanla doldurulmuş bir şiltede uyurdum. Blucinlerle kullanılmış banyo paspasları dikilerek yapılmış bir yorganım vardı, her sabah ilk işim yatağı düzeltmekti, çünkü Bahçıvanlar özenle yapılmış yataklar isterlerdi ama yatağın içeriği konusunda hiç titiz sayılmazlardı. Daha sonra duvardaki çividen giysilerimi alır, giyerdim. Giyecekler yedi günde bir değiştirilirdi, çünkü Bahçıvanlar suyu boşa harcamaktan ve çamaşır yıkayarak sabun tüketilmesinden hazzetmezlerdi. Kıyafetim her zaman küf kokardı, çünkü Bahçıvanlar kurutuculara inanmazdı. "Tanrı güneşi yaratırken bir mantık yürütmüştü" derdi Nuala, ona sorarsan, giysilerimizi kurutabilelim diye vardı güneş.

Lucerne hâlâ yataktan kalkmamış olurdu, en sevdiği yerdi orası. Gerçek babamla birlikte DevaSAYol'da yaşadığımız günlerde bizim evde kaldığı sayılıydı, ama şimdi evden dışarı neredeyse hiç adımını atmazdı, yalnızca Çatı katına veya Şifa Kliniği'ne gitmek ya da galabak kökleri yolarken, topaklı yorganları dikerken veya plastik saplardan perde örerken öbür Bahçıvan kadınlarına yardım etmek için çıkardı dışarı.

Zeb duşta olurdu: Bahçıvanların çoğunun dayattığı *günlük banyo yok* kuralına aldırmazdı Zeb. Bizim duşun suyu yağmur fıçısına bağlı bahçe hortumundan akardı, yerçekimiyle çalışırdı, dolayısıyla enerji tüketimi söz konusu değildi. Zaten Zeb'in kendini kuraldan muaf tutmasının mantığı buydu. Şarkılar söylerdi suyun altında:

Yok aldırmak
Yok aldırmak,
Bu yüzden hepimiz tepetaklak,
Çünkü aldıran yok!

Duş yaparken söylediği bütün şarkılar böyle olumsuz havadaydı, yine de o gür Rus ayısı sesiyle keyifli keyifli söylerdi.

Zeb ile ilgili duygularım karışıktı. Bazen korkuturdu ama aynı zamanda ailemde onun gibi önemli birinin bulunması güven vericiydi. Zeb de Âdem'di, önderlik eden bir Âdem. Ötekilerin ona bakışından anlardın. İri yarı ve sağlamdı, bisikletçi sakalı, ara ara kırlaşmış uzun kumral saçları, meşin gibi suratı ve dikenli tel misali kaşları vardı. Ağzında gümüş bir diş, üstünde bir dövme görmeyi beklerdin, fakat ikisi de yoktu. Fedailer kadar güçlü kuvvetliydi, tıpkı onlarınkine benzeyen tehditkâr ama güleç bir yüz ifadesine sahipti, gerekirse boynunu kırarım ama laf olsun diye yapmam der gibiydi.

Bazen benimle domino oynardı. Bahçıvanlar oyuncaklar konusunda cimriydiler –*Tabiat bizim oyun bahçemiz*– ve onayladıkları yegâne oyuncaklar artık kumaşlardan dikilmiş ya da artan ipliklerden örülmüş olanlar veya kafa yerine kurumuş yabanelmaları takılmış kırışık buruşuk ihtiyar kılıklı bebeklerdi. Neyse ki dominoya izin vardı, çünkü tahtalarını kendileri oyuyorlardı. Ben kazandığım zaman Zeb kahkahalarla gülerek, "Aferin kız" derdi, o zaman içimde bir sıcaklık duyardım, çiçek açmış gibi.

Lucerne ona karşı kibar davranmamı söylerdi hep bana, Zeb gerçek babam olmamasına rağmen gerçek babam *gibi* davranırdı, eğer kaba olursam incinirdi. Ancak Lucerne, Zeb'in bana iyi davranmasından pek hoşlanmazdı. Dolayısıyla nasıl davranacağıma karar vermekte zorlanırdım.

Zeb duş bölmesinde şarkı söylerken ben de kendime yiyecek bir şeyler hazırlardım, kâh kurutulmuş soysaplar, kâh akşam yemeğinden kalma mücver. Lucerne berbat bir aşçıydı. Sonra da okula gitmek üzere çıkardım. Genellikle karnım doymamış olurdu, ama okuldaki öğle yemeğine güvenirdim. O da lezzetli olmazdı ama yiyecekti işte. Âdem Bir'in dediği gibi Açlık en leziz sostu.

DevaSAYol Sitesi'nde yaşarken aç olduğumu hiç hatırlamam. Aslında oraya dönmek isterdim. Beni hâlâ seven gerçek babamı istiyordum, eğer nerede olduğumu bilseydi, mutlaka beni almaya gelirdi. Gerçek evimi isterdim, içinde kendime ait bir oda, yatak ve pembe perdeler ve bir dolap dolusu giyecek olan kendi odamı. Ama en çok da annemin eskisi gibi olmasını istiyordum, beni alışverişe ya da golf oynamaya Kulübe, kendine onarım yaptırdığı, sonra da misler gibi kokarak çıktığı YeniSen Kür Merkezi'ne götürdüğü günlere. Ne zaman eski yaşantımızla ilgili bir şey söylesem, hepsi geçmişte kaldı demekle yetinirdi.

Bahçıvanlara katılmak üzere Zeb ile kaçmasının pek çok sebebi vardı. Hem insan türü hem de Yeryüzünün öteki yaratıkları için en iyisi onların yolu derdi, onu harekete geçiren sevgiydi, yalnızca Zeb'e değil bana duyduğu sevgi, çünkü dünyanın iyileşmesini, böylece hayatın tamamen sona ermemesini istiyordu, yoksa bunu duymak beni sevindirmiyor muydu?

Kendi hiç mutlu görünmüyordu oysa. Masada oturup saçlarını tararken takındığı somurtkan, kınayan, hatta dehşet dolu ifadeyle gözünü karşısındaki küçük aynadan ayırmazdı. Bütün Bahçıvan kadınları gibi onun da saçları uzundu, fırçalamak, örmek ve topuz yapmak bayağı ağır bir işti. Kötü günlerde bu işi dört beş kez tekrarladığı olurdu.

Zeb'in uzaklara gittiği günler ağzını açıp benimle doğru dürüst konuşmazdı. Veya sanki Zeb'i ben bir yere saklamışım gibi bir tavır takınırdı. "Onu en son ne zaman gördün?" derdi. "Okulda mıydı?" Sanki gizlice onu gözetlememi istiyordu. Arkasından sanki bana ters bir şey yapmış gibi özür dilercesine sorardı, "Sen nasılsın?"

Oysa ben cevap verdiğimde dinlemezdi. Onun yerine Zeb hakkında bir şey söyleyecek miyim diye kulak kabartırdı. Giderek daha huzursuz, hatta daha sinirli oluyordu; odanın

içinde dolaşır, bizim pencereden dışarı bakar, nasıl muamele gördüğü konusunda kendi kendine söylenirdi; sonunda Zeb çıkıp geldiğinde boynuna sarılırdı. Ardından dırdıra başlardı, neredeydi, kiminleydi, neden daha erken gelmemişti? O da omuz silker, "Tamam, bebeğim, bak işte buradayım. Endişen yersiz" diye konuşurdu.

Sonra birlikte plastik sap ve koli bandı perdenin arkasında gözden kaybolurlardı, derken annemden beni dehşete düşüren acı dolu çaresiz sesler yükselirdi. Öyle zamanlarda nefret ederdim ondan, hiç gururu, çekinmesi yoktu. Sanki üzerinde giysileri olmadan çarşının ortasına doğru koşar gibiydi. Zeb'e neden tapıyordu böyle?

Artık bunun nasıl mümkün olduğunu görebiliyorum. Herkese âşık olabilirsin, ahmak birine, suçlu birine, hiçbir şey olmayan birine. Somut bir kuralı yok.

Bahçıvanların yanındayken tiksindiğim şeylerden biri de giysilerdi. Bahçıvanlar rengârenkti ama giydikleri öyle değildi. Âdemlerle Havvaların iddia ettiği gibi madem Tabiat harikaydı, madem tarlalardaki zambaklar bizim modelimizdi, o zaman neden kelebeklere benzeyemiyorduk da otoparklar gibiydik? Dümdüz, yavan, çorak ve sönüktük.

Sokak çocukları, yani varoş sıçanlarının zengin olduğunu söyleyemezdin ama ışıl ışıldılar. Parlak şeylere imrenirdim, hokkabaz iskambilleri misali ellerinde tuttukları kameralı telefonların çaktığı pembe, mor, gümüş ışıltılı nesnelere ya da müzik dinlemek için kulaklarına tıkadıkları Gör/Duy Şekerlere gıptayla bakardım. Onların cicili bicili özgürlüğünü ben de istiyordum.

Varoş sıçanlarıyla arkadaş olmamız yasaktı, onlarsa bize parya muamelesi çeker, burunlarını tutup bağırır veya üzerimize bir şeyler fırlatırlardı. Âdemlerle Havvalar bizi inancı-

mızdan dolayı cezalandırdıklarını söylerlerdi, bunun nedeni çoğu zaman kıyafetlerimizdi: Varoş sıçanları modaya pek meraklıydı, takas edebildikleri veya aşırabildikleri en iyi kıyafetleri giyerlerdi. Dolayısıyla onlarla kaynaşamazdık ama konuştuklarına kulak misafiri olabilirdik. Sahip oldukları bilgileri bu yolla öğrenirdik, mikrop gibi bulaşırdı bize. Yasaklanan dünyevi hayata tel örgülerin arkasından bakardık sanki.

Bir keresinde harika bir kameralı telefon bulmuştum, kaldırımda yatıyordu. Çamurlanmıştı, sinyal çekmiyordu, yine de alıp eve götürdüm, ama Havvalar beni onunla yakaladılar. "Sen yol yordam bilmez misin?" dediler. "Böyle şeyler zarar verebilir! Beynini yakar! Sakın bakma bile: Sen onu görebiliyorsan, o da seni görebilir."

14

Amanda ile tanıştığımızda Yıl On'du, ben on yaşındaydım. Hangi yıldaysak ben de hep o yaştaydım, dolayısıyla tarihi hatırlamakta zorlanmazdım.

O gün boynumuza iğrenç yeşil mendiller bağlayıp Bahçıvanların geri dönüştürülmüş el sanatları için malzeme kapmaya çıktığımız Kurtlar Babası Aziz Farley Günü'nü kutluyorduk, çöp karıştırmanın Genç Biy-öncüsü oydu. Bazen elimizde hasır sepetlerle şık otellerle lokantaların etrafında dolaşarak sabun artıkları toplardık, çünkü oralara kürek dolusu sabun atılırdı. En iyi oteller zengin varoşlarındaydı, Aşkmerdiveni, Golf Çayırları ve en lüks olanı SolarUzay; yasak olmasına rağmen otostopla giderdik oralara. Bahçıvanlar böyleydi işte, sana bir şey yapmanı söyler ama bunu yerine getirmenin en kolay yoluna yasak koyarlardı.

Gül kokulu sabun en iyisiydi. Bernice'le birlikte birazını eve getirirdik, küf kokan yorganımın kokusunu bastırsın diye kendiminkileri yastık kılıfına koyardım. Geri kalanını Çatı'daki kara kutu solarocaklarda azar azar kaynayıp pelte kıvamına gelsin, soğuyunca kalıp kalıp kesilsin diye Bahçıvanlara götürürdük. Mikroplardan ödleri koptuğu için Bahçıvanlar çok sabun kullanırlardı, ama sabun kalıplarından bazısı bir kenara ayrılırdı. Yapraklara sarılıp kıvrık otlarla bağlanır, torbalara doldurulmuş solucanlar, organik şalgam, kabak ve Bahçıvanların tüketip bitirmedikleri diğer sebzelerle

birlikte Hayat Ağacı Doğal Malzeme Değişim Pazarı'na gelen turistlerle meraklılara satılırdı.

O gün sabun günü değildi, sirke gününe sıra gelmişti. Barlarla gece kulüplerinin, striptiz salonlarının kapılarına gider, çöp kutularını eşeler, şişede kalmış şarap bulup emaye Genç Biy-öncü taslarına boşaltırdık. Sonra Sirke Odası'ndaki koca fıçılara dökülüp Bahçıvanların ev temizliğinde kullandıkları sirkeye dönüşsün diye götürüp Şifa Kliniği binasına bırakırdık. Fazlası malzeme kapıp biriktirdiğimiz küçük şişelere aktarılır, Bahçıvanlar da bunların üstüne etiket yapıştırırlardı. Daha sonra bunlar da Hayat Ağacı'nda sabunların yanı sıra satışa çıkarılırdı.

Bizim Genç Biy-öncü çalışmamızın amacı birtakım yararlı dersler çıkarmamızdı. Örneğin, Hiçbir Şey gelişigüzel atılmamalı, günahkâr mekânlardaki şarap bile. Çöp, süprüntü ya da kir diye bir şey yoktu, sadece doğru dürüst kullanıma sokulmamış madde vardı. Daha önemlisi çocuklar dahil herkesin topluluk yaşantısına katkıda bulunması gerekirdi.

Shackie ve Croze ile büyük çocukların şarabı saklamak yerine içtikleri de olurdu. Şarabı kaçırdıkları zaman yerlere kapaklanır veya kusar ya da varoş sıçanlarıyla kavgaya tutuşur, şarapçılara taş atarlardı. Şarapçılar da intikam almak için bakalım bizi kandırabilecekler mi diye boş şişelere işerlerdi. Ben o meretten hiç içmedim, şişeyi açıp koklamak yeterliydi buna yeltenmemek için. Ama bazı veletler izmarit veya puro uçlarını, hatta bulabildiklerinde osurukotu tüttürerek burunlarını köreltmiş, şişeyi kafalarına diktikten sonra tükürüp küfür savurmuşlardı. Hoş, o afacanlar küfür etme bahanesini kullanmak için mahsustan çiş dolu şişelerden içmiş olabilirlerdi tabii, Bahçıvanlar küfrü yasaklamışlardı çünkü.

Bahçe'den uzaklaşır uzaklaşmaz, Shackie ve Croze ile öbür çocuklar Genç Biy-öncü bandanalarını boyunlarından çıkarıp tıpkı Asya Karmaları gibi kafalarına takarlardı. Onlar da sokak kankası olmak istiyorlardı, parolaları bile hazırdı. "Kank!" diyecekti biri, diğeri de "Gren" demek zorundaydı. Yani kangren. "Kank" kısmı kendi aralarında kankaların kurduğu çeteler olmalarından geliyordu, "gren" de kafalarına taktıkları fularlar gibi pürüzlü olduklarını anlatıyordu. Kankalar arasında gizli bir şifre olması gerekirken hepimizin bundan haberi vardı. Bernice bu parolanın onlara cuk oturduğunu düşünüyordu, çünkü kangren çürük et demekti, onların da hepsi tamamen çürüyüp kokuşmuştu.

"Gıdıkla da güleyim, Bernice" diye azarlamıştı Crozier onu. "Not: Çok çirkinsin."

Kapma işine kümeler halinde çıkmamız gerekirdi, böylece birbirimizi varoş sıçanı sokak kankalarından, elimizden tasları kapıp şarabı kafaya diken şarapçılardan ya da bizi piliç seksi pazarına satabilecek çocuk kapkaççılarından koruyabilirdik. Buna rağmen ikili üçlü gruplara ayrılırdık, çünkü böylece daha geniş alana daha çabuk yayılabiliyorduk.

O gün de Bernice ile birlikte yollara düştük ama sonradan ağız dalaşına tutuştuk. Hemen hırlaşmaya başlamıştık, ben bunu arkadaşlığımızın göstergesi diye almıştım, çünkü ne kadar rezil kepaze kavga edersek edelim sonradan mutlaka barışırdık. Bizi birbirimize yaklaştıran bir bağ vardı, ama kemik gibi sert değil, kaygandı, kıkırdak misali. Muhtemelen ikimiz de Bahçıvan veletleri arasında kendimizi güvensiz hissederdik; ikimiz de sırdaşsız kalmaktan korkardık.

Bu defa kavgaya tutuşmamızın nedeni çöp yığınından çıkardığımız bir denizyıldızıyla boncuklu bozuk para çantasını değiştokuş etmekle ilgiliydi. Böyle buluntulara imrenir, hep

onları arardık. Varoşçular çok şeyi çöpe atarlardı, Âdemlerle Havvalara göre bunun nedeni dikkat sürelerinin kısa ve ahlaklarının yok olmasıydı.

"Önce ben gördüm" dedim.

"Sen sonradan önce gördün" diye diretti Bernice.

"Ne yani? Önce gören hâlâ benim."

"Senin anan aşifte" dedi Bernice. Hiç adil değildi bunu söylemesi, çünkü ben de öyle düşünüyordum ve Bernice bal gibi biliyordu bunu.

"Seninki de zerzevat!" diye karşılık verdim. Aslında Bahçıvanlar arasında "Zerzevat" demenin hakaret olarak algılanmaması gerekirdi, oysa tam tersiydi. Sonra da ekledim, "Zerzevat Veenat!"

Bernice'in karşı hamlesi, "Et kokulu" demek oldu. Çanta ondaydı, onda kalacaktı.

"Pekâlâ" dedim. Arkamı dönüp uzaklaştım. Oyalanıyordum ama arkama bakmadım, ne var ki Bernice peşimden koşmuyordu.

Bunlar Elma Köşeleri adlı çarşı yerinde yaşanmıştı. Bizim varoşun resmi adı buydu, fakat Kubur diye anılırdı, çünkü oraya giren herkes iz bırakmadan gözden kaybolurdu. Biz Bahçıvan veletleri dilediğimiz zaman çarşı yerinde gezinir, sadece bakınırdık.

Bizim varoştaki diğer her şey gibi bu çarşı da bir zamanlar fiyakalı bir yermiş. İçi boş bira kutularıyla dolu kırık bir gömme fıskiyesi vardı, içleri Köpüren Meyve kutuları, izmaritler, irinli mikroplarla kaplı (Nuala öyle demişti) kullanılıp atılmış kondomlarla dolu gömme saksılar vardı. Bir zamanlar güneşlerle ayların, nadir hayvanların, eğer para atarsan kendi görüntünün de dönüp durduğu bir holo-topaç kabini bulunurdu, fakat epeydir hurdaya çıkmıştı, boş gözlerle bakı-

yordu. Bazen içine girer, yırtık pırtık yaldızlı perdesini çeker, varoş sıçanlarının duvarlara yazdıklarını okurduk. *Monica pislik. Darf da ama o daa ii. Kaça veriyon? Sana bdv, bbdeli! Brad sen mort.* Şu varoş sıçanları amma korkusuzdu, her yere her şeyi yazabilirlerdi. Kimin gördüğüne aldırmazlardı.

Kubur varoşu sıçanları dumanlanmak için girerlerdi holo-topaç kabinine, içerisi dumanaltıydı, üstelik seks kokardı: Geride bıraktıkları kondomlardan, bazen de donlardan anlardık. Bahçıvan veletleri için ne birine izin vardı ne öbürüne, halüsinojenler dinsel amaçlar için kullanılırdı, seks de birbirine yeşil yapraklar verip şenlik ateşinin üzerinden atlayanlar içindi, buna rağmen Bahçıvan veletlerinin büyükleri ikisini de yaptıklarını söylerdi.

Kepenk kapatmamış dükkânlar Tinsel, Çılgın Hayat ve Bong gibi yirmi dolarlık mağazalardı. Tüylü şapkalar, vücuduna resim yapman için boyakalemleri, üstünde ejderha, kurukafa ve pis sloganlar olan tişörtler satarlardı. Tabii Joltbar, dilinin karanlıkta parlamasını sağlayan çiklet, üstünde Bırak Ben Seni Üfleyeyim yazan kırmızı dudaklı küllükler, Havvalara sorarsan damarlarına kadar cildini kavuracak Tene Kazınan Yerim-Seni Dövmeler de vardı. Shackie'nin SolarUzay butiklerinden kaldırıldıklarını söylediği pahalı şeyler kelepire satılırdı.

Cafcaflı bok püsür hepsi, derdi Havvalar. Eğer ruhunu satacaksan hiç olmazsa fiyatı yüksek tut! Bernice ile bu sözlere kulak asmazdık. Ruhlarımız bizi ilgilendirmiyordu. Vitrinlere göz atardık, ağzımızın suyu akardı. *Sen olsan ne alırdın?* diye sorardık. *Işıklı çubuk? O çok güzel! Kan ve Gül filminin videosu? İğrenç, onu oğlanlar seyretsin! Gerçek Kadın Yapışkan Meme Eklentileri nasıl, cicikleriyle beraber? Sen pisliğin tekisin Ren!*

O gün Bernice evi terk ettikten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Acaba geri mi dönsem diye düşündüm, çünkü yalnızken kendimi güvende hissetmiyordum. Sonra Amanda'yı gördüm, yanında Teks-Meks varoş kızlarıyla çarşının öbür tarafında dikiliyordu. Gözüme aşinaydı oradakiler ama Amanda daha önce onlarla takılmamıştı hiç.

Kızlar her zamanki gibi giyinmişlerdi, mini etek, pullu bluz, boyunlarında şeker pembesi fular, simli eldivenler, saçlarında plastik kaplı kelebekler. Kulaklarında Gör/Duy Şeker tıkaçları, ellerinde alev parlaklığında telefonları, denizanalı bilezikleriyle hava atıyorlardı. Gör/Duy Şeker tıkaçlardan dinledikleri müziği söylerken bir yandan da dans ediyor, kıçlarını sallayıp göğüslerini öne çıkarıyorlardı. Her bir mağazada bulunan her şeyin sahibi gibiydiler, hepsi doğuştan onlarındı sanki. Onların bu görünüşünü kıskanırdım. Bense orada durmuş imrenerek bakıyordum.

Amanda da dans ediyordu ama onlardan daha iyiydi. Bir süre sonra durdu, yanlarından biraz uzaklaşıp mor telefonuna mesaj yazmaya koyuldu. Derken dosdoğru bana bakarak gülümsedi, gümüş parmaklarını sallıyordu. *Buraya gel* demek istiyordu.

Sağı solu kolaçan edip kimsenin bakmadığına kanaat getirdim. Sonra çarşıyı geçtim.

15

Yanına gittiğimde Amanda sordu, "Denizanalı bileziğimi görmek ister misin?" Üstümde yetimhaneden verilmiş gibi duran kıyafetler ve tebeşir gibi parmaklarımla gözüne zavallı görünmüştüm herhalde. Bileğini kaldırdı, ömrümde gördüğüm en küçük denizanalarıydı, yüzen çiçekler misali bir açılıp bir kapanıyorlardı. Çok güzeldiler.

"Nereden aldın?" dedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Kaldırdım." Varoş kızları ekseriyetle böyle alışveriş ederlerdi.

"Orada nasıl sağ kalıyorlar?"

Bileziği kopçalayan gümüş topuzu işaret etti. "Bu aynı zamanda hava pompası. İçeri oksijen basıyor. Haftada iki kere de yem ekliyorsun."

"Ya unutursan?"

"Birbirlerini yerler" dedi Amanda. Hafifçe gülümsüyordu. "Bazı çocuklar bunu mahsus yapar, yem koymazlar. O zaman içeride mini savaş patlar, bir süre sonra geride bir tane denizanası kalır, sonra o da ölür."

"Korkunç."

Amanda aynı gülümsemesini korudu. "Öyle. Zaten ölsün diye yaparlar."

"Sahiden çok iyiymiş" dedim renk vermeden. Amanda'yı hoşnut etmek istiyordum, ona göre *korkunç* iyi miydi, kötü müydü, anlayamamıştım.

"Al, senin olsun" dedi. Bileğini uzatmıştı. "Ben bir tane daha kaldırabilirim."

O bileziği fena halde istiyordum ama yemi nasıl satın alacaktım hiçbir fikrim yoktu, o zaman da denizanaları ölürdü. Ya da ne kadar iyi saklarsam saklayayım, bilezik ortaya çıkarsa başım derde girerdi. "Alamam" dedim. Bir adım uzaklaştım ondan.

"Sen de *onlardansın*, değil mi?" Laf sokmuyordu, sadece merak ediyordu. "Sap-tancılar. Çirkin şeyler. Buralarda toplaştıkları söyleniyor."

"Hayır" dedim. "Değilim." Attığım yalan üstümden akıyordu herhalde. Kubur varoşunda yığınla pespaye insan yaşardı, ama Bahçıvanlar gibi pespaye olmaları belli bir amaca yönelik değildi.

Amanda başını hafifçe yana eğdi. "Saçma" dedi. "Onlara benziyorsun."

"Yalnızca onların yanında kalıyorum. Ziyaretçi gibi bir şey diyelim. Hiç de onlar gibi değilim, sahiden."

"Tabii değilsin" dedi gülümseyerek. Kolumu hafifçe okşadı. "Gel buraya. Sana bir şey göstereceğim."

Beni götürdüğü yer Pullar ve Kuyruklar'ın arkasına uzanan bir ara sokaktı. Biz Bahçıvan veletlerinin oralarda dolaşmaması gerekirdi, yine de giderdik, çünkü şarapçılardan erken davranırsan en çok sirke şarabı bulabileceğimiz yer orasıydı.

Ara sokak tehlikeli bir yerdi. Havvaların dediğine göre Pullar ve Kuyruklar batakhaneydi. Bizler, hele kızlar sakın oraya gitmeyeydik. Geceleri karanlığa rağmen güneş gözlükleri takan siyah takım elbiseli devasa iki adamın beklediği kapının üzerinde YETİŞKİN EĞLENCESİ yazan neon bir tabela asılıydı. Yaşça daha büyük Bahçıvan kızlarından biri bu

adamların ona şöyle dediğini iddia etmişti, "Seneye gel, yanında tatlı poponu da getir." Fakat Bernice kızın palavra sıktığını söylüyordu.

Pullar'da girişin iki yanında resimler vardı, ışıklı holo-fotoğraflar. Kertenkeleler misali, saçları hariç tepeden tırnağa parlak yeşil pullara bürünmüş güzel kızların fotoğraflarıydı. Bir tanesi tek bacağının üstünde dururken, öbür bacağını boynuna kenetlemişti. Öyle dururken canı yanıyor olmalı diye düşünmüştüm ama kız gülücükler saçıyordu.

Pullar kızın üstünde mi yetişmişti yoksa yapıştırılmış mıydı? Bernice'le bu konuda da anlaşamadık. Ben yapışkanla tutturulduklarını söylüyordum, Bernice ise derisinde yetiştiklerini, çünkü kızı ameliyat etmişlerdi, tıpkı meme eklentisi yapar gibi. Bunun zırva olduğunu söyledim, kimse böyle bir ameliyat olmazdı. Oysa içimden onun dediğine inandım sayılırdı.

Bir gün gündüz vakti pullu bir kızı sokakta koşarken görmüştük, peşinden de onu kovalayan siyah takım elbiseli bir adam koşuyordu. Kız parlak yeşil pulları yüzünden göz kamaştırıyordu; ayağındaki yüksek topukluları atmış, yalınayak kalmıştı, kalabalığın arasına dalıp çıkıyordu, derken kırık bir cam parçasına takılıp düştü. Adam ona yetişmişti, kıskıvrak kavrayıp baş aşağı kucağına aldı, Pullar'a kadar omzunda taşırken kızın yılan derisi kolları aşağıya sarkıktı. Ayakları kanıyordu. Ne zaman gözümün önüne gelse içim ürperirdi, sanki biri onun parmağını keserken seyretmiş gibi olurdum.

Pullar'ın yanındaki ara sokağın arkasında küçük bir avlu vardı, çöp kutuları oraya konurdu, hani şu karbon yakmalı olanlarla öteki türlüler. Bir de paravan dikmişlerdi, öbür tarafı boş bir arsaydı, eskiden orada bulunan bina yangında

kül olmuştu. Geriye sadece beton, yanmış tahta parçaları ve kırık camlarla kaplı toprak kalmış, onun da üstü otlarla kaplanmıştı.

Varoş sıçanları bazen orada takılır, biz şarap şişelerini boşaltırken üzerimize çullanırlardı. "Sap-tan, sap-tan, leş gibi kokan" diye bizimle alay eder, taslarımızı elimizden kaptıkları gibi ya kaçırır ya da başımızdan aşağı boca ederlerdi. Bernice'in de başına gelmişti bir keresinde, günlerce buram buram şarap kokmuştu.

Bazen Açıkhava Dersi olduğu günlerde Zeb'le birlikte o boş arsaya giderdik, varoşta görüp göreceğimiz çayıra en çok benzeyen yerdi orası. Yanımızda Zeb varken varoş veletleri bize sataşmazdı. Zeb bizim özel kaplanımız gibiydi, bize karşı uysal, başkalarına saldırgan.

Bir gün orada bir kızı ölü bulduk. Ne başında saç ne üstünde giysiler vardı, yalnızca vücuduna yapışık tek tük yeşil pullar kalmıştı. *Yapışkanla tutturulmuş* diye düşündüm. *Veya başka bir şeyle. Ama üstünde yetişmemiş. Demek ki ben haklıydım.*

Büyük çocuklardan biri, "Belki güneşleniyordu" diye uydurdu ama diğerleri kıs kıs güldüler.

"El sürmeyin" dedi Zeb. "Biraz saygı gösterin! Bugünkü dersimizi Çatı Bahçesi'nde yaparız." Ertesi Açıkhava Dersinde geri geldiğimizde, kızın yerinde yeller esiyordu.

Bernice, "Kalıbımı basarım ki kız karbon atığı" diye fısıldadı kulağıma. Karbon atığı herhangi bir karbon çöpünden yapılırdı, mezbaha artıkları, bozuk sebzeler, lokanta kalıntıları, hatta plastik şişelerden. Karbonlar kazana atılıp yakılır, dışarıya yağ ve su, varsa metal halinde çıkarlardı. Yasal açıdan naaşları atamazdın, fakat çocuklar bu konuda şakalar yaparlardı. Yağ, su ve gömlek düğmesi. Yağ, su ve altın kalem uçları.

Ben de Bernice'in kulağına fısıldadım, "Yağ, su ve yeşil pullar."

İlk bakışta arsa boş gibi gelmişti. Ne şarapçılar, ne varoş sıçanları, ne ölmüş çıplak kadınlar. Amanda beni uzak bir köşeye götürdü, orada dümdüz bir beton tabaka vardı. Kenarına sıkılan cinsten bir şurup şişesi yaslanmıştı.

"Şuna bak" dedi. Adını şurupla beton tabakasına yazmıştı Amanda, karıncalar tek sıra olmuş, harflerin üzerinde karınlarını doyuruyorlardı, dolayısıyla her harf karıncalarla çerçevelenmişti. Amanda'nın adını ilk böyle öğrenmiştim, karınca yazısıyla. Amanda Payne.

"Havalı, ha? Sen de kendi adını yazsana."

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum.

"Temiz iş" dedi. "Sen bir şeyler yazıyorsun, onlar da yazdıklarını yiyor. Önce göze görünüyorsun, sonra gözden kayboluyorsun. Böylece kimse seni bulamıyor."

Dediklerini neden anlamlı buldum? Bilmiyorum ama anlamlı gelmişti. "Nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Orda burda" dedi umursamazca. Bunun anlamı hiçbir yerde yaşamadığıydı: Bir yerlerde kaçak kalıyordu, ya da daha kötüsü. "Eskiden Teksas'ta yaşardım" diye ekledi.

Öyleyse sığınmacıydı. Teksas'tan çok sayıda sığınmacı, kasırgalar, ardından kuraklıklar sonrasında buralara gelmişlerdi. Çoğu kaçaktı. Şimdi anlıyordum Amanda'nın gözden kaybolmaya neden bu kadar merak sardığını.

"Gelip benim yanımda kalabilirsin" dedim. Aslında niyetim bu değildi ama ağzımdan çıkıvermişti işte.

Tam o anda Bernice parmaklıktaki açıklıktan sıyrılarak çıkıverdi. Yüreği dayanamamıştı, beni almak için geri gelmişti, fakat artık ben onu istemiyordum.

"Ren! Burada *ne işin* var?" diye bağırdı. Kararlı olduğunda yaptığı gibi sert adımlarla boş arsayı geçti. Kocaman ayakları var diye geçiyordu aklımdan, burnu çok küçüktü, boynu biraz daha uzamış ve incelmişti sanki. Amanda'nınkine benziyordu.

"Bak, arkadaşlarından biri geliyor galiba" dedi Amanda gülümseyerek. İçimden *O benim arkadaşım değil* demek geldi ama o kadar hain davranmaya cesaretim yoktu.

Bernice kıpkırmızı bir suratla yanımıza gelmişti. Sinirlendiği zaman alı al moru mor olurdu. "Hadi gel, Ren" dedi. "Onunla konuşmamalısın." Amanda'nın denizanalı bileziğini fark etmişti, bakışından onu en az benim kadar istediğini anlamıştım. Amanda'ya dönerek, "Sen şeytani birisin" dedi. "Varoş sıçanı!" Kolumun arasından uzanıp kızın koluna vurdu.

"Bu Amanda" dedim. "Benim yanımda kalacak."

Bernice'in yine küplere bineceğini sandım. Ona heykel gibi donuk gözlerle bakınca, pes etmeyeceğimi anladı. Fazla üstelemesi bir yabancının önünde küçük düşmeyi göze alması demekti, böylece bana sessiz, hesaplı bir bakış atmayı seçti. "Madem öyle" dedi. "Sirke şarabı taşımaya yardım edebilir."

Şifa Kliniği'ne doğru ağır ağır ilerlerken Bernice'e dönmüş, anlatıyordum, "Amanda öteberi aşırmaktan anlıyor." Bu sözlerim barışma önerisiydi ama Bernice homurdanmakla yetindi.

16

Aslında Amanda'yı sokak kediciği gibi eve alamayacağımı biliyordum elbet: Lucerne onu bulduğun yere bırak diyecekti, ne de olsa Amanda varoş sıçanıydı, Lucerne de varoş sıçanlarından nefret ederdi. Ona göre hayatları kararmış çocuklardı onlar, hepsi hırsız ve yalancı olmuştu, bir çocuk bir kere mahvolmayagörsün vahşi köpeğe dönerdi, bir daha asla terbiye edilemez, ona güvenilemezdi. Bahçıvan alanlarının birinden diğerine sokakta tek başına yürümeye korkardı Lucerne, varoş sıçanı kankalar başına üşüşebilir, bulabildikleri neyin varsa kapıp kaçabilirlerdi. Taş toplayıp onlara atarak avazı çıktığınca bağırmayı bir türlü öğrenememişti. Eski hayatından kaynaklanıyordu. Sera gülüydü o, Zeb öyle derdi. Ben bunu iltifat sanırdım, içinde *gül* geçiyordu çünkü.

Amanda geri postalanacaktı öyleyse, tabii daha önce Âdem Bir'den izin almazsam. Ne de olsa yeni kimselerin, hele çocukların Bahçıvanlara katılmasına bayılırdı, sağda solda Bahçıvanların genç dimağları nasıl şekillendirmesi gerektiğini anlatır dururdu. Amanda yanımızda kalsın derse, Lucerne buna itiraz edemezdi.

Üçümüz gidip Şifa Kliniği'nde bulduk Âdem Bir'i, sirkenin şişelere aktarılmasına yardım ediyordu. Amanda'yı sokaktan topladığımı, "kaptığımı" anlattım ona, Işığı görünce bize katılmak istediğini açıkladım, acaba benim evimde kalabilir mi diye sordum.

Âdem Bir, "Doğru mu, evladım?" diye sordu Amanda'ya. Öbür Bahçıvanlar işi bırakmış, Amanda'nın mini eteğiyle gümüş parmaklarını inceliyorlardı.

"Evet, efendim" dedi Amanda saygılı bir ses tonuyla.

Yanımıza gelen Nuala atıldı, "Ren üzerinde olumsuz bir etkisi olur bu kızın. Ren'in aklını çelmek çok kolaydır. Bernice'in yanına yerleştirelim."

Bernice muzaffer bir edayla bakıyordu. *Gördün mü yaptığını?* "Sorun yok" dedi renk vermeden.

"Olmaz!" dedim. "Onu ben buldum!" Bernice dik dik bakıyordu. Amanda ağzını açmadı.

Âdem Bir üçümüzü birden dikkatle süzdü. En iyisini o bilirdi. "Amanda kendi karar versin" dedi. "Söz konusu ailelerle tanışsın. Sorun böylece çözülmüş olur. En adili bu olmaz mı?"

"Önce benim evim" dedi Bernice.

Bernice'in yaşadığı yer TatlıHayat Konutları'ydı. Bahçıvanlar binanın gerçek sahibi değildiler, mülkiyet yanlış bir şeydi çünkü, fakat bir şekilde denetimini ellerine geçirmişlerdi. "Günümüz Bekârlarına Lüks Tavanarası Odalar" yazardı üstünde solmuş altın harflerle, ama ben lüks olmadıklarını bilirdim: Bernice'in dairesindeki duş tıkalıydı, mutfaktaki yer karoları çatlamıştı, dişleri dökülmüş gibi duruyorlardı, yağmur yağdığında tavandan sular süzülüyordu, banyo yosun tutmuş ve kaygandı.

Üçümüz lobiye girdik, güvenlik görevlisi orta yaşlı Bahçıvanın yanından geçtik, ipleri birbirine dolaşmış makrame işine öyle dalmıştı ki bizi fark etmedi bile. Bernice'in dairesine çıkmak için altı kat merdiven tırmanmamız gerekiyordu Bahçıvanlar, ihtiyarlar ve belden aşağı felç olanlar dışında, asansöre inanmazlardı. Sahanlıkta yasak nesneler vardı, iğneler, kullanılmış kondomlar, kaşıklar, mum artıkları. Bah-

çıvanlar geceleri içeri varoş dolandırıcıları, caniler ve pezevenkler girip sahanlıkta pis eğlencelerini yapıyorlar derlerdi; ancak biz böyle kimselere hiç rastlamamıştık, ama bir keresinde Shackie ve Croze ile arkadaşlarını orada döküntü şarapları içerken enselemiştik.

Bernice'in kendi plastikartı vardı, kilidi açtı, içeri girdik. Dairede musluğu su damlatan lavabonun altına bırakılmış kirli çamaşırlar veya tıkalı burun ya da atılmış çocuk bezleri kokuyordu. Bunların arasına karışmış başka bir koku daha vardı, ağır, keskin, baharatlı, topraksı bir koku. Belki de Bahçıvanların bodrumdaki mantar yataklarında bulunan sıcak hava kapaklarından yayılıyordu.

Fakat bu koku, bütün kokular yırtık pırtık pelüş kaplı kanepede kök salmışçasına otururken gözünü diktiği duvardan ayırmayan Bernice'in annesi Veena'dan geliyordu sanki. Her zamanki biçimsiz elbisesini giymişti; dizlerinde eski, sarı bir bebek battaniyesi duruyordu; renksiz saçları yuvarlak, yumuşak, kirecimsi yüzünün iki yanından sarkıyordu; parmakları kırılmış gibi gevşek duruyordu elleri. Ayaklarının dibinde kirli tabaklar yerlere saçılmıştı. Veena yemek pişirmezdi, ya Bernice'in babasının ona verdiklerini yerdi ya da hiçbir şey yemezdi. Ama ortalığı asla toplamazdı. Konuştuğu sayılıydı, şimdi de konuşmuyordu. Ancak biz önünden geçerken gözleri kırpışıyordu, belki de bizi görmüştü.

"Nesi var?" diye fısıldadı Amanda.

"Nadas" dedim fısıldayarak.

Amanda yine fısıltıyla sordu, "Sahi mi? Bana zom gibi geldi."

Kendi annem, Bernice'in annesinin "bunalımda" olduğunu söylemişti. Fakat annem gerçek bir Bahçıvan değildi, Bernice hep böyle söylerdi, çünkü gerçek Bahçıvanlar asla *bunalımda* demezlerdi. Bahçıvanların inandığı Veena gibi davrananlar Nadas haline geçmiş, Manevi feraset kazanmak için dinlenip içlerine kapanmışlardı, baharda tekrar tomurcuk

açmak üzere patlayacakları an için güç topluyorlardı. Dışarıdan bakılınca hiçbir şey yapmıyor gibi dururlardı. Kimi Bahçıvanlar uzunca bir süre Nadas halinde kalabilirdi.

"Burası benim kaldığım yer" dedi Bernice.

Amanda sordu, "Ben nerede yatacağım?"

Tokmak Burt içeri girdiğinde Bernice'in odasına bakıyorduk. "Neredeymiş bak'im benim küçük kızım?" diye seslendi.

"Cevap verme" dedi Bernice. "Kapa kapıyı!" Ana odadan ayak sesleri duyuluyordu; sonra Burt, Bernice'in odasına dalıp onu kepçe gibi kucakladı. Koltukaltlarından kaldırmış havada tutuyordu. Bir kere daha, "Neredeymiş bak'im benim küçük kızım?" deyince sindim. Bu sözleri ilk kez duymuyordum ondan, yalnız Bernice'e de değil. Kızların koltukaltlarına düşkündü. Sen sümüklüböcek ve salyangozların yerini değiştirirken gelir, yardım etme bahanesiyle fasulye sırıklarının arkasında kıstırırdı. Sonra da elleriyle işe koyulurdu. Öyle bir tokmaktı işte.

Bernice suratını asmış, solucan misali kıvranıp duruyordu. "Ben senin küçük kızın değilim" dedi, bunun anlamı ya *Ben küçük değilim* oluyordu veya *Ben senin değilim* ya da *Ben kız değilim*. Burt şakaya vurmuştu.

"Benim küçük kızım nereye gitmiş bak'im?" diye tekrarladı üzülmüş pozu takınarak.

Bernice haykırdı, "İndir beni." Kızın haline acımıştım, tabii kendimi de şanslı sayıyordum, çünkü Zeb hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onun yanında mahcup olmazdım.

"Senin kaldığın yere de bakayım" dedi Amanda. Böylece ikimiz basamaklardan indik, Bernice'i suratı her zamankinden daha al, daha öfkeli bir halde geride bırakmıştık. Bu hoşuma gitmemişti ama, Amanda'dan vazgeçmek hiç hoşuma gitmeyecekti.

Amanda'nın bizim aileye katılmasından Lucerne hiç hoşnut olmadı, bunun Âdem Bir'in buyruğu olduğunu belirttim;

elinden ne gelirdi? "Senin odanda uyumak zorunda" dedi bozuk çalarak.

"O buna aldırmaz" dedim. "Aldırır mısın, Amanda?"

"Hem de hiç" dedi. Nazik bir tavır takınmıştı, sanki o sana iyilik ediyordu. Lucerne'in sinirine dokunmuştu.

"Ayrıca üstündeki şu cırlak kıyafetten kurtulması gerekecek" diye çıkıştı.

"Ama daha eskimemişler" dedim saf saf. "Öylece çöpe atamayız! Savurganlık olur!"

"Satarız" diye atıldı. "Parası mutlaka işimize yarar."

"O parayı almak Amanda'nın hakkı. Onun giysileri."

"Dert değil" derken Amanda yumuşak ama asil bir tavır takınmıştı. "Ben onlara para vermedim." Daha sonra benim kaldığım odacığa geçtik, yatağa oturduk, ellerimizi yüzümüze kapayıp kahkahalarla güldük.

O akşam Zeb gelince önce hiç yorum yapmadı. Hep birlikte yemek yedik, Zeb soysap ve yeşil fasulye güvecinin tanelerini kemirirken bir yandan da Amanda'nın narin boynunu, tabağındakileri zarafetle tutan gümüş parmaklarını seyrediyordu. Kız henüz eldivenlerini çıkarmamıştı. Zeb nihayet ona döndü, "İşini kurnazca görüyorsun, değil mi?" diye sordu. Dostça sesiyle konuşuyordu, domino oynarken "Aferin kız" dediği sesiyle.

Lucerne onun tabağına ikinci kere yemek koymakla meşguldü, tam ortasında kaskatı kesti, elindeki kepçe metal detektörü misali havada dimdik kalakalmıştı. Amanda gözlerini fal taşı gibi açmış Zeb'e bakıyordu. "Affedersiniz, efendim, anlamadım?"

Zeb bir kahkaha patlattı. "Çok iyisin."

17

Amanda'nın benimle kalması bir kız kardeşin olmasına benziyordu, ama ondan daha iyiydi. Artık üstüne Bahçıvanların kıyafetlerinden giymişti, dolayısıyla bize benziyordu; çok sürmedi, o da bizim gibi kokmaya başladı.

İlk hafta ona her yeri gösterdim. Sirke Odası, Dikiş Odası, Işığa Koş Yürüme Bandı spor salonuna kadar. Oranın sorumlusu Mugi'ydi; vücudunda artık sadece kaslar kaldığından ona Adale Mugi derdik. Amanda hemen dost oldu onunla. Herkesten hemen bir şeyler isteyerek çabucak arkadaş olurdu.

Bahçedeki sümüklüböceklerle salyangozların kaldırılıp trafiğe doğru parmaklıklardan aşağı atılarak yerlerinin nasıl değiştirileceğini Tokmak Burt anlattı, orada sürünerek kendilerine yeni yuvalar bulacaklardı sözümona, ama ezileceklerini biliyordum. Akan muslukları tamir edip su sistemiyle ilgilenen Cıvata Katuro ona tesisatın nasıl çalıştığını gösterdi.

Sis Philo pek bir şey dememişti Amanda'ya; gülücükler saçmakla yetindi. Yaşlıca Bahçıvanlar onun dili aştığını, artık Ruh ile yol aldığını söylemişlerdi, ama Amanda'ya göre adamın kafası dumanlıydı işte. Çöpte bulduğu parçalardan bize mobilya yapan Çivi Stuart insanlardan pek hoşlanmazdı, fakat Amanda'ya kanı kaynamıştı. "Bu kız tahtadan anlıyor" demişti.

Amanda dikiş dikmeyi hiç sevmezdi, yine de ilgilenir gi-

bi yaptı, bu da Surya'nın ona övgüler düzmesini sağladı. Rebecca ona *canımın içi* diye hitap ederek ağzının tadını bildiğini söyledi, Nuala ise Gonca ve Tomurcuk Korosu'nda söylediği şarkılarıyla cilveleşti onunla. Kuru Cadı Toby'nin bile Amanda'yı karşıdan görünce yüzü parlamıştı. Kırılması en zor cevizdi o, gel gör ki Amanda birdenbire mantara ilgi duymaya başlamış, yaşlı Pilar'ın bal etiketlerine arı damgalamasına yardım etmişti, ne kadar çaktırmamaya çalışsa da bu da Toby'nin hoşuna gitmişti elbet.

"Neden böyle yaltaklanıyorsun?" diye sordum Amanda'ya.

"Bir şeyleri öğrenmenin yolu bu da ondan" dedi.

Birbirimize çok şey anlatıyorduk. Babamdan, DevaSAYol Sitesi'nden, evimden, annemin Zeb'le kaçtığından söz ettim.

"Annenin onun için yanıp tutuştuğuna bahse girerim" dedi. Bütün bunları uyuduğumuz odacıkta fısıltıyla konuşuyorduk, geceydi, Zeb'le Lucerne hemen yan taraftaydı, tabii çıkardıkları seks gürültüsünü duymamak elde değildi. Amanda gelmeden önce bunu utanç verici bulurdum, oysa şimdi gülünç geliyordu, çünkü Amanda öyle düşünüyordu.

Amanda bana Teksas'taki kuraklıkları anlatmıştı, annesiyle babasının Keyifdünyası kahveciler zincirini nasıl kaybettiklerini, kimse almak istemediği için evlerini satamadıklarını, iş bulamadıklarını ve sonunda kendilerini bir sürü eski tırlardan kurulu bir sığınma kampında Teks-Meks gürühunun arasında bulduklarını da. Derken patlayan bir kasırgada onların tırı parçalanmış, uçan metal parçalarından biri çarpınca babası ölmüştü. Çok sayıda boğulan vardı, ama annesiyle o bir ağaca tutunmuşlar, sonra da kayıkla gelen birtakım adamlar tarafından kurtarılmışlardı. Hırsızlar gelmişti, diye anlatıyordu Amanda, kaldırabilecekleri ıvır zıvırın peşindeydiler, Amanda ile annesini kuru topraklara gö-

türeceklerini, takas ederlerse onlara barınak da bulacaklarını söylemişlerdi.

"Nasıl bir takas?" diye sordum.

"Takas işte" dedi.

Barınak, içine çadırlar kurulmuş bir futbol stadyumuydu. Türlü işler dönüyordu: Yirmi dolar karşılığında her şeyi yapabilecek kimseler çoktu. Derken annesi içme suyundan hastalanmıştı, ama Amanda soda takas ettiği için ona bir şey olmamış. İlaç olmadığından annesi ölmüştü. "Pek çok insan ölümüne sıçıyordu" diyordu Amanda. "Oradaki kokuyu tahmin et işte."

Giderek hastalananlar artınca Amanda tüymüştü oradan, kimse ne pislikleri ne çöpü temizliyordu ne de yemek getiriyordu. Adını değiştirmişti, tekrar futbol stadyumuna kapatılmak istemiyordu: Sığınmacılar kendilerine verilen her işi yapmak üzere kiralanırlardı. "Bedava yemek yok" denirdi, her şeyin bedelini ödemek zorundaydın, şu ya da bu yolla.

"Değiştirmeden önce neydi?" diye sordum. "Adın?"

"Beyaz kenar mahalle dilberi adıydı işte. Barb Jones" dedi Amanda. "Kimliğimde o yazıyordu. Artık kimliğim yok. Görünmezim." Ona duyduğum hayranlığa bir sebep daha eklenmişti, görünmezliği.

Amanda binlerce insanla birlikte kuzeye doğru yol almıştı. "Otostop yapmaya çalıştım ama sadece bir kere durup alan oldu, tavuk çiftliği olan bir adamdı. Elini bacaklarımın arasına soktu; tuhaf tuhaf soluk alıp vermeye başladıklarında arkasından bunun geleceğini bilirsin. Başparmaklarımı gözlerine sokup olanca hızımla oradan uzaklaştım." Öyle bir anlatıyordu ki sanki göze parmak sokmak Dıştamu Dünyası'nda olağandı. Nasıl yaptığını öğrenmek istedim ama yapmayı gözüm yer miydi, sanmıyordum.

"Sonra Duvarı geçmem gerekiyordu" diye devam etti.

"Hangi duvarı?"

"Sen haberleri takip etmez misin? Teks sığınmacılarını uzak tutmak için Duvar dikiyorlar, çünkü çit yetmiyordu. Püskürtücü tabancalarıyla adamlar bekler, ne de olsa NaAşRobA.Ş.'nin duvarı. Ne var ki her santiminde devriye gezemezler, Teks-Meks veletleri bütün tünelleri bilir, zaten beni geçiren onlar oldu."

"Vurulabilirdin" dedim. "Sonra ne oldu?"

"Sonra buraya kadar geldim işte. Yiyecek falan için. Biraz sürdü tabii."

Onun yerinde olsam bir çukura uzanıp ölene kadar ağlardım. Oysa Amanda'nın dediğine göre eğer bir şeyi gerçekten istersen, bir yolunu bulup ona ulaşırsın. Onun açısından cesaretini kaybetmek boşa zaman kaybı.

Öteki Bahçıvan çocuklarıyla başı belaya girecek diye endişeleniyordum, ne de olsa Amanda varoş sıçanı sayılırdı, düşmanlarımızdandı. Hiç kuşkusuz Bernice nefret ediyordu ondan, fakat bunu dile getirmeye cesaret edemiyordu, çünkü ondan başka herkes Amanda'ya hayrandı. Bir kere hiçbir Bahçıvan çocuğu dans edemezdi, Amanda'nın mükemmel hareketleri vardı, sanki kalçaları yerinden çıkardı. Lucerne ile Zeb'in olmadıkları zaman bana da öğretmişti. Yatağımızın altına sakladığı mor telefonunda çalan müzik eşlik ederdi bize, kart bittiğinde bir yerlerden yenisini kaldıracaktı. Bazı cırlak varoş kıyafetlerini de saklamıştı, bir şey kaldırması gerektiğinde onları giyerek gidecekti Kubur çarşısına.

Shackleton ve Crozier ile öbür büyük çocukların ona âşık olduklarını görebiliyordum. Esmer teni, uzun boynu, iri gözleriyle çok güzeldi, hoş, insan güzel olsa da bu çocuklar ona hâlâ havuç-kemiren ya da et-deliği diye sataşabilirlerdi; kızlara bir sürü pis isimler takarlardı.

Fakat Amanda'ya asla: Onların da saygısını kazanmıştı.

Bir kenarına tutamak olarak koli bandı takılmış cam parçası taşırdı elinde, bu camın birkaç kere hayatını kurtardığını söylüyordu. Bir herifi kasığından mahmuzlamayı, sonra çenesinin altına bir tekme savurarak boynunu kırmayı öğretti bize. Bunun gibi daha ne numaralar vardı, mecbur kalırsan başvururdun.

Ancak Bayram günleri ya da Gonca ve Tomurcuk Korosu provalarında onun kadar dindar kimse göremezdin. Sütten çıkmış ak kaşıktı sanki.

Gemiler Şenliği

Gemiler Şenliği

YIL ON

İKİ TUFAN VE İKİ ANLAŞMAYA DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar ve Ölümlü Yoldaşlarımız:

Çocuklar bugün kendi küçük Gemilerini inşa edip Tanrı'nın Yaratıklarına saygı duydukları mesajını onları deniz kıyısında tesadüfen bulabilecek diğer çocuklara iletmek üzere Arboretum Bükü'nden suya indirdiler. Günden güne tehdit altına giren dünyamızda ne düşünceli bir davranış bu böyle! Unutmayalım: Üzüntü yerine ümit beslemek daha iyidir!

Bu akşam özel bir Şenlik yemeği paylaşacağız, İlk Tufan'ı temsil eden Rebecca'nın leziz mercimek çorbasıyla içi sebzeden Hayvan şekilleriyle doldurulmuş Nuh'un Gemisi mantısı. Mantı tanelerinden birinde şalgamdan Nuh var, o Nuh'u kim bulursa ona özel bir ödül verilecek, bundan çıkarmamız gereken ders, yemeğimizi düşünmeden yalayıp yutmamızın yanlış olduğu.

Ödül de yetenekli Havva Dokuz Nuala'nın yaptığı bir resim: Gezgin Aziz Brendan bize Susuz Tufan'a hazırlık olarak Ararat ambarlarına dahil etmemiz gereken başlıca malzemeleri gösterdi. Bu sanat eserinde Nuala soydalyalarla soysapları öne çıkarıyor. Ama Araratlarımızı düzenli olarak doldurmayı unutmayalım. Günü geldiğinde soydalya tenekesini açtığınızda içindekilerin bozulduğunu görmek istemezsiniz.

Burt'ün saygıdeğer karısı Veena şu sıralar Nadasa çekildiği için Şenliğimize katılamıyor, ama biz onu pek yakında aramızda görmeyi dört gözle bekliyoruz.

Şimdi Gemiler Şenliğine Bağlılığımızı gösterelim.

Yaslı olduğumuz bugün aynı zamanda neşeliyiz. Her ne zaman yaşandıysa Tükenişin Birinci Tufan'ında yok olan toprağın ölen bütün Yaratıkları için yas tutuyoruz, öte yandan Balıklar ve Balinalar, Mercanlar, Denizkaplumbağaları ve Yunuslar, Denizkestaneleri ve elbette Köpekbalıkları esirgendiği için sevinç duyuyoruz, eğer büyük miktarda sel suyunun gelmesi sonucu okyanusta su sıcaklığı ve tuz oranının değişmesiyle bizim bilmediğimiz başka Türler yok olmadıysa tabii.

Hayvanlar arasında yaşanan katliam için yas tutuyoruz. Fosil kayıtlarının da doğruladığı üzere, belli ki Tanrı çok sayıda Türün işini bitirmeye istekliymiş, ancak çoğu bizim zamanımıza kadar korunmuş, işte bunlar O'nun bize emanet ettikleri. Eğer fevkalade bir senfoni besteleseydiniz, bunun bozulmasını ister miydiniz? Bakın, Yeryüzü ve müzik, Evren ve armoni, işte bunlar Tanrı'nın Yarattığı eserlerdir, İnsan'ın yaratıcılığıysa onun zavallı bir gölgesi.

Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'ne kulak verirsek, Nuh'a seçilmiş Türleri kurtarma görevi verilmişti, bunlar İnsanlık içinde agâh olanları simgeliyor. Bir tek O önceden ikaz edilmiş; bir tek o Âdem'in ilk kollayıcılık görevini üstlenerek Tufan suları çekilip Gemisi Ararat'a yanaşana dek Tanrı'nın biricik Türlerini emniyete almış. Ardından kurtarılmış Yaratıklar salıverilerek sanki ikinci Yaratılış yaşanırcasına Yeryüzüne yayılmışlar.

Birinci Yaratılış sırasında hepsi neşeliymiş ama ikincisi sınırlı kalmıştı: Tanrı bir daha o kadar memnun olmayacaktı. Son deneyde bir şeylerin çok ters gittiğini biliyordu, yani İnsanın, ama artık onu düzeltmek için çok geçti. "Bundan böyle insanın iyiliği için toprağı asla lanetlemem; insanın gönlünde yatanlar çocukluğundan beri şeytanidir; daha önce yaptığım gibi bir daha yaşayan her canlıyı asla cezalandırmam" der Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri, Yaratılış 8:21'de.

Evet, sevgili Dostlarım, bundan böyle toprağın lanetlenmesi Tanrı tarafından değil bizzat İnsanlık tarafından yapılacak. Akdeniz'in güney kıyılarını gözünüzün önüne getirin, bir zamanlar bereketli topraklardı, şimdi çöl. Amazon Nehri havzasında yapılan tahribatı düşünün; ekosistemlerin toplu katliamını getirin aklınıza, her biri Tanrı'nın en ince ayrıntısına kadar ilelebet esirgemesinin canlı yansıması... Ama bu konuyu başka bir güne bırakalım.

Daha sonra Tanrı kayda değer bir şey söyler. Der ki, "Sen, yani İnsanlık, yeryüzündeki her hayvana, havadaki her kanatlıya... korku ve dehşet saçacaksın; hepsi senin emrine verildi." Yaratılış 9:2. Kimilerinin iddia ettiğinin aksine, burada Tanrı'nın İnsanlığa verdiği bütün Hayvanları yok etme hakkı değildir. Tanrı'nın biricik Yaratıklarına uyarısı: *İnsanlıktan ve onun şeytani kalbinden sakının.*

Tanrı bunun arkasından Nuh ve oğullarıyla "ve yaşayan bütün yaratıklarla" Ahit yapar. Çoğu kimse Nuh ile yapılan Ahdi hatırlar da diğer bütün yaşayan Varlıklar ile olanı unutmuştur. Oysa Tanrı unutmaz. İyice kafamıza girsin diye "hiçbirinin bedeni" ve "yaşayan bütün yaratıklar" terimlerini defalarca tekrar eder.

Kimse taşla Ahit yapmaz: Çünkü bir Ahit ancak en az iki canlı ve sorumlu taraf arasında yapılır. Dolayısıyla Hayvanlar ne duyarsız maddelerdir ne de yalnızca et yığını. Hayır, onların da yaşayan Ruhu vardır, yoksa Tanrı onlarla Ahit yapamazdı. Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri de doğrular bunu: "Sor şimdi hayvanlara," der Eyüp 12, "onlar size öğretirler; havadaki kanatlılara sor, onlara size öğretirler... denizdeki balıklara sor, onlar size izah ederler."

Türlerin bakıcısı seçilmiş Nuh'u hatırlayalım bugün. Tanrı'nın Bahçıvanları olarak bizler nice Nuh'larız, biz de çağrıldık, biz de ikaz edildik. Hayvanların güvenine ihanet edenler, evet, onları Tanrı'nın bizzat yerleştirdiği Yeryüzün-

den silip süpürenler Tanrı'nın geceleri uçan kara Meleklerinin kanatlarıyla, uçaklarla, helikopterlerle, mermi trenlerle, yük kamyonlarıyla ve bunlar gibi diğer vasıtalarla gelecek Susuz Tufan'a kapılıp sürüklenirken biz hazır olmalıyız.

Ancak biz Bahçıvanlar, Türler hakkında sahip olduğumuz bilgiyi ve Tanrı'nın onlara verdiği değeri el üstünde tutarız. Gemideymişiz gibi bu eşsiz bilgiyi Susuz Sular'ın karşısına geçirmek zorundayız.

Kendi Ararat'larımızı özenle inşa edelim, sevgili Dostlarım. Öngörülü davranıp onlara erzak sağlayalım, konserve ve kuru gıdalarla dolduralım. Onları iyi gizleyelim.

Tanrı bizi kanatlıların tuzağından korusun, onun kanatlarının altında emniyette oluruz, der Mezmurlar 91, o zaman karanlıkta dolaşan salgın hastalıktan da gündüz vakti can alan itlaftan da korkmazsın.

Sizlere el yıkamanın önemini hatırlatmama izin verin, günde en az yedi kere ve bir yabancıyla her karşılaşmadan sonra. Bu başlıca önlemi yerine getirmek için asla erken değildir.

Hapşıran herkesten uzak durun.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

BEDENİM BENİM DÜNYEVİ GEMİM

Bedenim benim dünyevi gemim
Tufan'a karşı tecrübem;
Bütün Canlılar Yüreğimde,
Bilirim hepsi iyidir yüreğinde.

Genler ve hücrelerden yapıldı sapasağlam
Nöronların sayısı da muazzam;
Gemim milyonlarca sene dövdü suları
O yıllarda Âdem uykudaydı.

İtlaf dönüp geldiğinde
Ararat'a süzülür giderim;
Gemim yanaşır karaya sağ salim
Ruh olur rehberim.

Bütün Canlılar ahenk içinde
Ölümlü günlerim geçerken öyle,
Her biri kendine verilmiş sesle
Yaradan'ı anlatır övgüyle

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

18

TOBY. AZİZ CRICK GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Kuzey çayırında ölü bir yabandomuzu yerde yatıyor hâlâ. Akbabalar üstüne çökmüş ama kalın derisinin içine işleyemiyorlar: Gözler ve dille yetinmek zorundalar. Didiklemek için leş çürüyene ve patlayana dek beklemek zorundalar.

Toby dürbününü göğe, tepesinde gaklayarak dönüp duran kargalara çeviriyor. Arkasına baktığında çayırda yürüyen iki asyun görüyor. Biri erkek, biri dişi, sanki oraların efendisi gibi ilerliyorlar. Yabandomuzunun başında duruyor, şöyle bir kokluyorlar. Sonra yeniden yola koyuluyorlar.

Hayranlıkla onlara bakıyor Toby: O güne dek yalnızca resimlerde görmüştü asyunları, ilk kez kanlı canlı karşısındalar. Yoksa hayal mi görüyorum, diye düşünüyor. Hayır, asyunlar gerçek. Çaresizliğin son günlerinde bağnaz tarikatlardan biri onları hayvanat bahçesinden salıvermiş olmalı.

Tehlikeli görünmüyorlar ama öyleler. Aslan-koyun eklemesi, Barışçıl Krallığın gelişini desteklemek amacıyla Aslan İşayacılar tarafından ortaya atılmış bir projeydi. Yürüttükleri mantık gereği aslanla kuzunun dost olacağı kehanetini yaşama geçirmenin tek yolu ilki ikincisini yemeden birbirleriyle kaynaşmalarıydı. Ne var ki sonuçta ortaya tam anlamıyla etyemez olan bir canlı çıkmamıştı.

Buna rağmen asyunlar altın rengi kıvırcık tüyleri, kıvrık kuyruklarıyla pek mülayim görünüyorlar. Çiçek başlarını yemekle meşguller, kafalarını kaldırıp bakmıyorlar bile; gelge-

lelim Toby onu pekâlâ fark ettiklerini seziyor. Derken erkek olan ağzını açıp uzun, keskin köpek dişlerini sergileyerek sesleniyor. Melemeyle kükreme karışımı garip bir ses: mekreme, diyor Toby içinden.

Ürperti yayılıyor vücuduna. Şu yaratıklardan birinin çalının arkasından fırlayıp üstüne atlayacağı düşüncesi hiç hoşuna gitmiyor. Parçalara ayrılıp yutulmak onun alınyazısıysa, daha geleneksel bir yırtıcıya yem olmayı tercih ederdi. Hoş, bu ikisi de hayranlık uyandıran cinsten. Birlikte hoplayıp zıplamalarını, sonra havayı koklayıp ormana doğru salınarak uzaklaşmalarını seyrediyor, derken benek benek titreşen gölgelerin arasında kayboluyorlar.

Pilar bunları görse nasıl sevinirdi, diye düşünüyor. Pilar gibi Rebecca ve küçük Ren. Tabii Âdem Bir. Sonra Zeb. Oysa hepsi öldüler.

Kes artık, diye azarlıyor kendini. Hemen kes şunu.

Usulca basamaklardan aşağı inerken, dengesini sağlamak için paspasın sapına dayanıyor. Asansörün kapısı –hâlâ– her an açılıverecekmiş gibi geliyor, ışıklar yanacak, klima hava üflemeye başlayacak ve içinden biri –kim?– çıkacak sanki.

Peş peşe dizilmiş aynaları geride bırakarak gitgide süngerleşen halıda usul usul yürüyerek uzun koridor boyunca ilerliyor. Kür Merkezi'nde ayna eksikliği hissedilmez: Keskin ışıklar altında hanımlara ne kadar kötü göründüklerini hatırlatmak gerekir önce, sonra loş ışıklarda biraz masraflı bir yardımla ne kadar hoş görünebilecekleri gösterilir. Fakat tek başına geçen ilk birkaç haftadan sonra bir ayna çerçevesinden diğerine adeta süzülerek giden kendi aksinden ürkmemek için, Toby hepsini pembe havlularla kapladı.

Yüksek sesle bağırıyor, "Kim yaşıyor burada?" Ben değil, diye cevap veriyor içinden. Bu duruma yaşamak demek çok

zor: Uykuya yatmış gibiyim, buzuldaki bir bakteriden farkım yok. Uzatmaları oynuyorum. Hepsi bu.

Sabah saatlerinin geri kalanını bir bakıma aygın baygın geçiriyor. Eskiden bunun yerine meditasyon vardı, fakat artık öyle denemez. Eline ayağına buz kestiren hiddete hâlâ yenik düşebiliyor galiba, ne zaman vuracağını bilmesine olanak yok. İnançsızlıkla başlayıp hüzünle sona eriyor ama o iki evre arasında bütün vücudu öfkeden tir tir titriyor. Öfkesi kime, neye? Neden sağ kurtulduğuna mı? Milyonların arasından biri. Neden daha genç, daha iyimser ve hücreleri daha körpe biri değil de o? Burada bulunmasının bir sebebi olsa gerek, tanıklık etmek, bütün enkazdan en azından bir şeyi kurtarmak için, buna inanmak zorunda. İnanması gerekiyor ama yapamıyor.

Yas tutmaya bu kadar zaman ayırmak yanlış, diyor kendi kendine. Yas tutmaya ve arpacı kumrusu gibi düşünmeye. Bununla hiçbir şey elde edemezsin.

Sıcak bastırdığında uyukluyor Toby. Öğle saatlerini ter içinde uyanık kalmaya çalışarak geçirme çabası boşuna.

Kür Merkezi'ne gelen müşterilerin organik-botanik işlemler gördüğü odacıklardan birine gidip masaj masasına uzanıyor. Çarşaflar pembe, yastıklar pembe, battaniyeler de pembe, insanı saran yumuşacık renkler, kucak bebesi renkleri, fakat bu havada battaniyeye gerek duymuyor.

Uyanmak hiç kolay olmuyor. Üstüne çöken bu rehavetten silkinip kurtulması gerek. Ama dayanılmaz bir arzu bu: Uyku. Uyumak, uyumak. Sonsuza dek uyumak. Bir çalı misali sadece şimdiki zamanı yaşayamaz. Oysa geçmiş kapalı bir kutu, geleceğiyse göremiyor. Belki günden güne, yıldan yıla devam edebilir yaşamaya, ta ki kuruyup solana, kıvrılıp katlanana, yaşlı bir örümcek misali büzüşene dek.

Kestirme yolu da seçebilir elbet. Kırmızı şişesinde daima

Afyon bulunur, ölümcül *Amanita* mantarları var her zaman, minik Ölüm Melekleri. Acaba onları içine boşaltması ve onu bembeyaz kanatlarına alıp uçurmaları ne kadar sürer?

Keyfi yerine gelsin diye bir bal kavanozunu açıyor. Uzun zaman önce çıkardığı özlerden geriye kalan son bal bu, Pilar ile birlikte İremtepe Çatı'sında toplamışlardı. Koruyucu bir tılsımmış gibi onca zamandır saklıyordu. Bal çürümez, demişti Pilar, yeter ki sudan uzak tut, zaten eski çağdakilerin ona ölümsüzlük iksiri demelerinin nedeni de bu.

Itırlı besinden bir kaşık dolusu yutuyor, sonra bir tane daha. Bu balı toplamak için epey ter dökmüşlerdi, kovanlar dumana tutulup petekler özenle çıkarılarak öz boşaltılırdı. Nazik ve zahmetli bir işti. Arılarla konuşulması, ikna edilmeleri gerekirdi, tabii geçici olarak gazla sersemletildiklerine, yine de bazen seni soktuklarına değinmek bile yersiz, ancak Toby'nin aklında kaldığı kadarıyla bütün bu işlem pürüzsüz bir sevinç kaynağıydı. Kendini kandırdığının farkında aslında ama kanmak istiyor. Öyle masum bir neşenin mümkün olabileceğine inanmaya çok ihtiyacı var çünkü.

19

Toby gitgide Bahçıvanların yanından ayrılma fikrinden vazgeçmişti. Amentülerine inanmıyordu aslında, fakat reddetmiyordu da. Mevsimler birbirine karışarak geçip gidiyordu, yağmurlu, fırtınalı, sıcak ve kuru, serin ve kuru, yağmurlu ve ılık derken yıllar birbirini izliyordu. Tam bir Bahçıvan sayılmasa da artık varoş sıçanı da değildi. Ne biriydi ne öbürü.

Artık çıkıp sokakları dolaşmayı gözü kesiyordu, buna rağmen Bahçe'den çok uzaklara gitmezdi, iyice sarınıp sarmalanır, yüzüne burun hunisi, başına geniş kenarlı bir şapka takardı. Blanco kollarındaki yılanlar, sırtına zincirli başsız kadın, boğazına uzanan derisiz görünen mavi damarlı elleriyle hâlâ kâbuslarına giriyordu. *Beni sevdiğini söyle! Söylesene kaltak!* Onunla geçirdiği en kötü günlerde, bildiği en dehşet dolu, en acılı günlerde gözlerini o ellere diker, bileklerinden koptuklarını düşünürdü. Elleri sanki adamın başka uzuvlarıydı. Gri kan dolaşırdı üzerlerinde. Onu karbon çöpü kazanına attığını getirirdi gözünün önüne, diri diri. Şiddet yüklü düşüncelerdi bunlar, neyse ki Bahçıvanlara katıldığından beri hepsini tamamen beyninden silip atmaya çalışıyordu. Gel gör ki geri gelip duruyorlardı. Yakınlarındaki odacıklarda uyuyanlar bazen uykusunda "sıkıntı sinyalleri" verdiğini söylemişlerdi.

Âdem Bir farkındaydı bu sinyallerin. Zamanla bu adamı hafife almanın hata olduğunu anlamıştı. Artık sakalı tüyümsü tatlı bir hal almasına, gözleri bir bebeğinki kadar yuvar-

lak ve art niyetten yoksun olmasına rağmen öyle güven dolu ve savunmasızdı ki, Toby onun kadar güçlü amaçları olan biriyle karşılaşacağını düşünemezdi. Üstelik bu amaçları silah gibi kullanmıyordu, onlarla yan yana gider, kendini taşımalarına izin verirdi. Saldırmak zor olurdu o zaman, gelgit sularına saldırmaktan farkı yoktu.

"ÇilePatlar'da şimdi" dedi bir Aziz Mendel Günü. "Asla çıkamaz oradan. Belki orada aslına döner."

Toby'nin yüreği hop etmişti. "Ne yaptı ki?"

"Bir kadını öldürdü" dedi Âdem Bir. "Yanlış bir kadını. Şirketlerin birinden varoşlarda heyecan arayan bir kadını. Keşke bunu yapmasalardı. Ancak bu defa NaAşRobA.Ş. harekete geçmek zorunda kaldı."

ÇilePatlar'dan haberi vardı Toby'nin. Hüküm giymiş suçluların kaldığı bir tesisti, siyasiler de oraya girerdi, öbürleri de: Püskürtme tabancasıyla öldürülme ya da ÇilePatlar Sahasına kapatılma seçenekleri vardı, ortada saha falan yoktu aslında, daha çok etrafı çevrilmiş bir ormanı andırırdı. İki hafta yetecek kadar yiyecekle eline bir ÇilePatlar tabanca verirlerdi, bildik boya tabancasına benzerdi ama gözüne gelirse kör kalırdın, boya tenine değerse, deri çürümeye başlar, o zaman da diğer takımdaki ümük kesicilere kolay hedef olursun. Oraya kapatılan herkes iki takımdan birine verilir: Kızıllar ve Altınlar.

Kadın suçlular ÇilePatlar'a kapatılmayı pek tercih etmezler, onlar püskürteçlenmeyi seçerler. Genellikle siyasiler de öyle yapar. İçeride fazla bir şansları olmayacağını bildiklerinden bir an önce bitsin gitsin isterler. Toby anlayabiliyor onları.

Tıpkı horozdövüşleri ve Dahili İnfaz gibi ÇilePatlar Sahası da uzun bir süre gizli tutulmuştu, ama söylendiğine göre artık ekrandan izleyebiliyordun. ÇilePatlar ormanında ağaçlara gizlenmiş, kayaların içine gömülmüş kameralar bulunur-

du, ancak çoğu zaman bir bacak veya bir kol ya da bulanık bir gölgeden başka bir şey göremezdin, çünkü ÇilePatlar sakinleri tahmin edileceği üzere sinsi hareket ederlerdi. Yine de bazen ekranda vurulma anını gördüğün de olurdu. Bir ay dayananlar iyi durumda sayılırdı; daha uzun dayananlar daha iyi demekti. Kimi adrenalin bağımlısı olur, çileleri dolsa bile çıkmak istemezlerdi. NaAşRobA.Ş. profesyonelleri dahi uzun dönemli ÇilePatlar sakinlerinden çekinirlerdi.

Bazı takımlar öldürdüklerini ağaçta sallandırır, kimi de naaşın uzuvlarını keserdi. Kafasını koparıp kalbiyle böbreklerini söker alırlardı. Öteki takımın gözünü korkutmak için yaparlardı bunu. Eğer yiyecekleri azalmak üzereyse, ya da ne kadar pislik olabildiklerini göstermek amacıyla, bir kısmını yerlerdi. Çok sürmez, diye düşündü Toby, yalnızca çizgiyi aşmakla kalmaz, sınırlayıcı çizgi olduğunu bile unutursun. Elinden geleni ardına koymazsın.

Bir an için Blanco gelmişti gözünün önüne, başı kopmuş, tepe taklak asılmış bir haldeydi. Bu görüntü karşısında hissettikleri neydi? Zevk mi? Acı mı? Karar veremedi.

Gece İbadetine kalmak istedi ve sabaha kadar dizlerinin üstünden kalkmadan bitkilerce bezelyeyle zihnini kaynaştırmaya çalıştı. Asmalar, çiçekler, yapraklar, kabuklar. Nasıl da yemyeşil ve teskin ediciydiler. Neredeyse işe yaramıştı.

Bir gün ceviz suratlı yaşlı Pilar, namıdiğer Havva Altı, arılar hakkında bilgi edinmek ister misin diye sormuştu Toby'ye. Arılarla mantarlar, bunlar Pilar'ın uzmanlık alanıydı. Toby severdi Pilar'ı, nazik gelirdi ona, imrenerek baktığı durgun bir suydu adeta; isterim diye yanıtladı onu.

"Güzel" dedi Pilar. "Arılara her zaman derdini anlatabilirsin." Demek ki Toby'nin kaygılarını fark eden tek kişi Âdem Bir değildi.

Arı kovanlarını teker teker dolaştılar, Pilar adını söyleyerek onu arılarla tanıştırdı. "Senin dost olduğunu anlamaları gerek" dedi. "Kokunu alabilirler." Arılar Toby'nin çıplak kolunu altın bir kürk gibi kaplayınca "Sadece yavaş hareket et" diye uyardı. "Bir daha gördüklerinde seni tanıyacaklar. Ha, eğer sokarlarsa sakın onlara tokat atma. İğneyi çıkarman yeterli. Zaten ürkmedikleri sürece sokmazlar, çünkü sokunca kendileri de ölür."

Pilar arı âlimi sayılırdı. Evde arı olması bir yabancının konuk geleceği anlamına gelir, eğer arıyı öldürürsen, bu hoş bir ziyaret olmaz. Eğer arı yetiştiricisi ölürse, arılara haber vermek gerekir yoksa kovanı terk eder, uçup giderler. Bal açık yaraya iyi gelir. Mayıs ayında arıların sürüler halinde uçması serin havaya delalettir. Hazirandaki arı sürüsü yeni ayın doğduğunu haber verir. Temmuzda arılar cirit atıyorsa, bir sinek ölüsü var demektir. Bir kovanın bütün arıları bir tek arıdır: Bu nedenle kovan uğruna can verirler. "Bahçıvanlar gibi" diye eklemişti Pilar. Şaka mıydı bu, yoksa ciddi mi, anlayamamıştı Toby.

Arılar onu ilk gördüklerinde tedirgin olmuşlardı, fakat bir süre sonra kabullendiler. Kendi başına bal özütlemesine izin verdiler, bu arada iki kere sokmuşlardı ama. "Arılar hata yaptı" demişti Pilar. "Kraliçelerinden izin alman, onlara zarar verme niyetinde olmadığını açıklaman gerekir." Yüksek sesle konuşması gerektiğini söylemişti, ne de olsa arılar zihninden geçeni tıpkı insanlar gibi tam olarak okuyamazlardı. Bu yüzden Toby arılarla konuşuyordu, ama kendini ahmak gibi hissediyordu, o başka. Kaldırımdan geçen biri onu arı sürüsüyle konuşurken görse, ne düşünürdü acaba?

Pilar'a sorarsan, dünya genelindeki arıların hepsi onyıllardır dertliydi. Ya pestisitler ya sıcak hava ya bir hastalık ya da bunların toplamıydı nedeni, kimse bilmiyordu. Neyse ki Çatı Bahçesi'ndeki arıların sağlığı yerindeydi. Daha doğrusu

işleri tıkırındaydı. "Sevildiklerini biliyorlar" diye açıklamıştı Pilar.

Toby kuşkuluydu bundan. Pek çok şeyden kuşkulanıyordu. Fakat kuşkularını kendine saklıyordu, çünkü *kuşku* Bahçıvanlar tarafından kullanılan bir sözcük değildi.

Daha sonra Pilar bu kez TatlıHayat Konutları'nın altındaki rutubetli kilerlere götürdü Toby'yi, ona mantarların nerede yetiştirildiğini gösterdi. Arılarla mantarlar yan yana yaşarlar, demişti, arıların görünmez âlemle araları iyiydi, ölülere elçilik yaparlardı. Bu çatlak uydurmasyon herkesin bildiği bir şey gibi dökülüvermişti dudaklarından, ama Toby duymazlıktan geldi. Mantarlar o görünmez âlemdeki bahçenin gülleriydi, çünkü gerçek mantar bitkisi yeraltındaydı. Çoğu kimsenin mantar dediği, görülebilen kısım sadece bir anlık hayaliydi onun. Adeta bir bulut çiçeği.

Yemelik mantarlar vardı, ilaç yapmalık mantarlar ve hayal gördüren mantarlar. Bu sonuncular yalnızca İnziva ve Tecrit Haftalarında kullanılırdı, ancak bazen belirli tıbbi koşullarda, Ruhun kendini tazelediği Nadas haline çekilmiş kişilerin işini kolaylaştırmada faydaları dokunabilirdi. Pilar, gün gelir herkes Nadasa çekilir, diyordu. Ama uzun süre Nadasta kalmanın tehlikesi vardı, "Basamaklardan aşağı inip bir daha hiç çıkmamak gibi. İşte o zaman mantarlar yardımına koşabilir."

Üç çeşit mantar olduğunu söylemişti Pilar: Hiç Zehirliler, İhtiyat ve Nasihat ile Yaklaşılanlar ve Sakınılacaklar. Hepsini bellemek gerekiyordu. Kurtmantarları, hangi türü olursa olsun Hiç Zehirlilerdi. Psilosibinlere İhtiyat ve Nasihat ile yaklaşmalıydı. Bütün *Amanita*'lar, özellikle *Amanita falloides* yani köygöçüren, Ölüm Meleğiydi, Sakınmak şarttı.

"Onlar çok tehlikeli değil mi?"

Pilar kafasıyla doğruladı. "Ah, tabii. Çok tehlikeli."

"Peki, neden yetiştiriyorsun öyleyse?"

"Ara sıra kullanmamızı istemese Tanrı zehirli mantarları yaratmazdı" oldu Pilar'ın yanıtı.

Pilar öyle yumuşak huylu ve öyle nazikti ki Toby onun ağzından bunu duyduğuna inanamamıştı. "Sen kimseyi zehirleyemezsin!" dedi.

Pilar gözlerinin içine baktı. "Bilemezsin, tatlım. Ne zaman ne yapman gerekeceği belli olmaz."

Toby artık boş olduğu saatleri Pilar'la birlikte geçiriyor, İremtepe kovanlarına bakıyor, arılar için bitişik çatılarda yetiştirilen karabuğday ve lavantalarla ilgileniyor, balözlerini süzüp kavanozlara dolduruyordu. Etiketlere Pilar'ın harf yerine kullandığı arı damgasını basıyor, bazı kavanozları Pilar'ın TatlıHayat kilerinin duvarına yerleştirdiği oynar cüruf tuğlanın ardına oyduğu Ararat'ın içindeki konserve yiyeceklerin yanına koyuyorlardı. Bazen de Afyon bitkileriyle ilgilenir, tohum kılıflarında biriken yoğun kıvamlı suyu toplar ya da TatlıHayat kilerindeki mantar yataklarının arasına çalışır veya Hayat Ağacı Doğal Malzeme Değişim Pazarı'nda satacakları iksirlerle devayı ve ballı-güllü sıvı cilt merhemini ağır ağır kaynatırlardı.

Böyle geçiyordu zaman. Toby saymayı bırakmıştı. Zaten zaman geçen bir nesne değil, derdi Pilar, içinde yüzdüğün bir denizdir.

Geceleri kendini kokluyordu Toby. Yeni benliğini. Teni bal ve tuz kokuyordu. Bir de toprak.

20

Bahçıvanlara durmadan yeni kişiler katılıyordu. Kimileri sahici devşirmelerdi, ama diğerleri uzun süre kalmıyorlardı. Bir süre aralarında takılır, aynı çuval entarileri giyerken herkes gibi kendi kıyafetlerini saklar, en pis işlerde çalışır, kadınlar ara sıra gözyaşlarını tutamazlardı. Sonra çekip giderlerdi. Gölge gibiydiler, Âdem Bir onları gölgelere karıştırırdı. Toby'ye de yaptığı gibi.

Varsayımdı bu, Bahçıvanların özel sorulardan hoşlanmadığını anlaması uzun sürmemişti. Nerelisin, daha önce ne yapardın gibi soruların yersiz olduğunu tavırlarıyla ima ederlerdi. Bir tek Şimdi önemliydi. Başkaları için, onların senin için söyledikleri kadar söyle. Diğer bir deyişle, hiçbir şey söyleme.

Toby'nin merak ettiği çok şey vardı. Örneğin, Nuala biriyle yatmış mıydı, yatmadıysa neden bu kadar çok kişiyle flört ediyordu? Marushka Ebe yeteneklerini nerede öğrenmişti? Bahçıvanlardan önce Âdem Bir tam olarak ne yapmış olabilirdi? Bir Havva Bir olmuş muydu hiç, ya da Âdem Bir Karısı, hatta Âdem Bir çocukları? Olur da Toby bu konulara girmeye biraz fazla yaklaşırsa, hemen gülücüklerle karşılaşır, ardından da konu değiştirilirdi, bu bir ipucuydu, böylelikle ilk günahtan kaçınmasına çalışılırdı, fazla bilgi veya fazla güç edinme arzusundan. Çünkü ikisi bağlantılıydı – sevgili Toby de böyle düşünmüyor muydu?

Bir de Zeb vardı. Âdem Yedi. Toby onun hakiki Bahçıvan olduğuna inanmazdı, olsa olsa kendisi kadar Bahçıvandı. SırBurger günlerinde onun kalıbında ve onun gibi kıllı çok erkek görmüştü, dolayısıyla aynı oyunu sürdürdüğüne bahse girebilirdi, çünkü öyle uyanık bir havası vardı. Peki, böyle bir adamın İremtepe Çatı'sında işi neydi?

Zeb gelir, giderdi; günlerce ortalıkta görünmediği olurdu, tekrar ortaya çıktığında üzerinde varoş kıyafetleri olabilirdi, kâh solarbisikletçilere özel tüyderi giysilerle, kâh bahçeci tulumlarıyla, bazen de bar fedailerine özgü siyah takımlarla. Başlangıçta korkmuştu Toby, ya Blanco'nun ahbabıysa, ya kendisini gözetlemeye gelmişse diye endişelenmişti, ama yok, öyle değildi. Çocuklar ona Çatlak Âdem takma adını yakıştırsalar da gayet aklı başında görünüyordu. Hatta hiç bırakmadığı tatlı ama vesveseci tuhaflıklara kafayı takmış olan biri olarak fazla aklı başındaydı. Peki, Lucerne ile aralarında nasıl bir bağ vardı? Lucerne tepeden tırnağa şımarık Site gülü eş özelliklerini taşırdı, ne zaman tırnağını kırsa suratı asılırdı mesela. Zeb gibi bir adamın kendine eş seçeceği birine benzemezdi hiç, Toby'nin çocukluğunda fişeklerin yaygın olduğu günlerde Zeb gibilere fişek-pompacısı derlerdi.

Hoş, her şey seksle ilgili galiba diye geçirdi aklından. Bedensel bir serap, hormon yüklü bir takıntı. Çoğu kimsenin başına gelirdi. Bir aralar kendi de böyle bir hikâyenin içinde yer almıştı, tabii doğru erkek olduğunda, ne var ki Bahçıvanların yanında kaldığı süre uzadıkça giderek daha da mazi oluyordu bu.

Yakın tarihlerde kimseyle cinsel ilişkisi olmamıştı, aslında özlemiyordu: Lağım Çukuru'na dalmasıyla birlikte seks fazlasıyla girmişti hayatına, ancak bu insanın isteyeceği türden bir cinsellik değildi. Blanco'dan kurtulması çok daha önemliydi, becerilmekten pestili çıkıp pelteye döndürülerek boş bir arsaya boşaltılmaktan zor kurtulmuştu.

Bahçıvanların yanında seksle bağlantılı bir tek olay ya-

şamıştı: Bulvar Konutları'nın tepesindeki eski eğlence salonunda bir saate ayarlayıp Işığa Koş Yürüme Bandına çıktığı bir gün Adale Mugi üstüne atladı. Toby'yi tuttuğu gibi yürüme bandından alarak yere fırlattı, ardından da hemen üstüne çullandı, kızın kot eteğini kaldırmış, havası kaçmış pompa gibi hırıltılar çıkarıyordu. Neyse ki toprak taşımak, merdiven çıkmak sayesinde gücü kuvveti yerindeydi Toby'nin, oysa Mugi eskisi gibi kuvvetli değildi, adamı dirseğiyle kaldırıp üstünden attıktan sonra onu yere yapışmış bir halde derin derin solurken orada bıraktı.

Olanları Pilar'a anlatmıştı Toby, artık onu şaşırtan her şeyi anlatıyordu ona. "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Böyle şeyleri asla büyütmeyiz" dedi Pilar. "Aslında Mugi zararsızdır. Bunu birçoğumuza denedi, bana bile, yıllar önceydi." Gevrek gevrek kıkırdıyordu. "İçimizdeki kadim *Australopithecus* her an canlanabilir. Senin onu gönülden affetmen gerekir. Bir daha yapmaz, göreceksin."

Seksle ilgili ne varsa, o kadardı işte. Belki gelip geçicidir diye düşünüyordu Toby. Belki de kolunun uyuşması gibi bir şeydir. Bendeki sinir uçları seksle bağlantıyı kesmiş. Kimin umurunda?

Arılarla çalışmanın uğurlu olduğu söylenen Böcek Başkalaşım Anası Azize Maria Sbylla Merian Günü'nde ikindi sularıydı. Toby ile Pilar bal süzmekle meşguldüler. Kafalarında geniş kenarlı önü tüllü şapkalarını takmışlardı; duman tüttürmek için körük ve közleşmiş yanık odun kullanıyorlardı.

"Annenle baban, sağ mı onlar?" diye sordu Pilar beyaz tülün arkasından.

Bu soru karşısında Toby şaşırmıştı, bir Bahçıvandan beklenmeyecek kadar pattadak sormuştu Pilar. Sağlam bir gerekçesi olmasa asla böyle bir soru yöneltmezdi. Babası hakkında konuşmaya bir türlü içi elvermiyordu, Toby de annesi-

nin gizemli hastalığından söz etti. Tuhaf olan, annesinin sağlığına hep düşkün olmasıydı, tartıya koysan ağırlığının yarısını aldığı vitaminler oluştururdu.

"Söylesene" dedi Pilar. "Hangi vitaminleri alıyordu?"

"DevaSAYol mağazalar zincirlerinden birini işletir, onların ürünlerini kullanırdı."

"DevaSAYol. Evet. Bunu daha önce de duymuştuk."

"Neyi duydunuz?" diye sordu Toby.

"O beslenme destekleriyle bağlantılı bir hastalık olduğunu. DevaSAYol Şirketindekilerin anneni kendileri tedavi etmek istemesine şaşmamalı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Toby. Ürpermişti, oysa sabah güneşi yakıyordu.

"Hiç aklına gelmedi mi, tatlım, anneni kobay olarak kullandıklarını düşünmedin mi?"

Aklına gelmemişti Toby'nin, ama şimdi dank ediyordu kafasına. "Meraklanmıştım bir bakıma" dedi. "Haplar yüzünden değil ama... Müteahhit, babamın arazisine göz koydu diye düşünüyordum. Belki kuyu suyuna bir şey karıştırmışlardı."

"Öyle olsa, sen de hastalanırdın" dedi Pilar. "Şimdi bana söz ver, hiçbir Şirketin yaptığı haplardan almayacaksın. Sakın böyle bir ilaç alma, sana ikram edilen böyle bir ilacı asla kabul etme, ne derlerse desinler. Veriler koyarlar karşına, biliminsanlarını çıkarırlar; doktorlar getirirler, hiçbirinin değeri yoktur, hepsi satın alınmıştır."

Pilar'ın çoğu zaman takındığı sakin tavrın tersine hararetle konuşması Toby'yi afallatmıştı. "Hepsi değildir herhalde!"

"Değil" diye doğruladı Pilar. "Hepsi değil. Fakat hâlâ öyle Şirketlerden birinde çalışanların hepsi öyle. Ötekiler, aralarında beklenmedik bir şekilde ölenler oldu. Ama sağ kalanlar, içlerinde eski tıp ahlakından bir nebze olsun barındıranlar..." Kararsız kalmıştı. "Öyle doktorlar da var hâlâ. Ama A.Ş.'lerde değil onlar."

"Neredeler peki?"

"Bazıları burada, bizim yanımızda" diye ekledi Pilar. Gülümsüyordu. "Cıvata Katuro eskiden dahiliyeciymiş. Şimdi bizim tesisatı onarıyor. Surya göz cerrahıymış. Stuart onkolog. Marushka da jinekolog."

"Ya öbür doktorlar? Burada olmayanlar?"

"Başka yerlerdeler, emniyette olduklarını bil yeter. Şimdilik. Fakat bana söz ver: o A.Ş. ilaçları ölümü besler, tatlım. Bizim anladığımız anlamdaki ölümü değil, kötü olanı. Yaşarken ölmek gibi. Çocuklarımıza o haplardan uzak durmalarını öğretmeliyiz, şeytani kötülük saçarlar. Aramızda inanç kuralı diyebiliriz buna, çok önem veririz."

Toby sordu, "Peki, nasıl o kadar emin olabiliyorsun? Şu A.Ş.'ler, kimse onların ne yaptıklarını bilmez. Kendi Sitelerine kapanırlar, oradan hiçbir şey sızmaz dışarı..."

"Duysan şaşırırsın" diye karşı çıktı Pilar. "Önünde sonunda su sızdırmayacak hiçbir tekne yoktur. Şimdi bana söz ver."

Toby söz verdi.

"Bir gün," diye devam etti Pilar, "sen de bir Havva olduğun zaman daha iyi anlayacaksın."

Toby usulca itiraz etti, "Şey, ben Havva olacağımı sanmıyorum." Pilar gülümsüyordu.

Aynı gün akşama doğru Pilar ile Toby bal süzme işlemini bitirdikten sonra Pilar gösterdikleri işbirliği için kovana ve kraliçeye teşekkür ederken Zeb yangın merdiveninden çıkıp yanlarına geldi. Üzerinde solarbisikletçilerin sevdiği cinsten siyah tüyderi bir ceket vardı. Bisiklet sürerken sıcak hava içeride kalmasın diye ceketlere kesik atarlardı ama bununkinde fazladan kesikler vardı.

"Ne oldu?" dedi Toby. "Yapabileceğim bir şey var mı?"Zeb küt ellerini midesine bastırmıştı; parmaklarının arasından

kan akıyordu. Toby'nin midesi bulanmıştı. Bir anda aklından geçeni söyledi, "Aman, arılara damlatma sakın."

"Düştüm, her tarafım kesildi" dedi Zeb. "Kırık camların üstüne yuvarlandım." Derin derin soluyordu.

Toby itiraz etti, "İnanmıyorum."

"Tahmin etmiştim" derken sırıtıyordu Zeb. "İşte" diyerek Pilar'a döndü. "Sana bir armağanım var. SırBurger spesiyal." Tüyderi ceketinin cebine elini sokup yumruk kadar kıyma çıkardı. Toby bir anlığına bu kıymanın Zeb'in kendi parçası olduğu gibi korkunç bir izlenime kapıldı, fakat Pilar gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim, sevgili Zeb" dedi. "Sana hep güvenebileceğimi biliyorum! Hadi gel şimdi, şunun icabına bakalım. Toby, sen de Rebecca'yı bulup temiz mutfak havlusu getirmesini söyler misin? Bir de Katuro. O da gelsin." Kan gördüğüne hiç şaşırmış görünmüyordu.

Onun kadar sakin olabilmek için kaç yaşına kadar beklemem gerek acaba, diye düşündü Toby. Kendi içini yarmışlar gibi hissediyordu.

21

Pilar ile Toby kâh Gece İbadetlerine kalan Bahçıvanların kâh Nadas halinden çıkmak üzere olanların kullandığı ya da ufak tefek hastalıkları olanların götürüldüğü Çatı katının kuzeybatı köşesindeki Nadas Kurtulma Kulübesi'ne taşıdılar Zeb'i. Yatmasına yardım ederlerken Çatı'nın arka tarafındaki barakadan Rebecca çıkageldi, elinde katlı havlular vardı. "Söyle bakalım kim yaptı bunu?" dedi. "Cam işi bu! Şişe kavgası mı?"

Katuro da gelmişti, Zeb'in ceketini sıyırıp uzman bakışlarını karnına dikti. "Kaburgalarda kalmış" diye belirtti. "Kesik bu, saplama yok. Delik derin değil. Şanslıymışsın."

Pilar elindeki kıymayı Toby'ye uzatmıştı. "Kurtçuklar için" dedi. "Bu sefer sen ilgilenebilir misin, tatlım?" Et çürümeye başlamıştı, kokusundan belliydi.

Toby daha önce Pilar yaparken gördüğü gibi kıymayı Şifa Kliniği'nden aldıkları gazlı beze sardı, sonra bunu bir iple çatıdan aşağı sarkıttı. Birkaç güne kadar sineklerin bıraktıkları yumurtaların kuluçka zamanı gelince ipi geri çekerek kurtçukları toplayacaklardı, çünkü çürüyen et gördüklerinde kurtçuklar mutlaka ona üşüşürlerdi. Gerekirse diye Pilar elinin altında mutlaka kurtçuk bulundururdu, fakat Toby bu işleme hiç tanık olmamıştı.

Pilar'a sorarsan, kurtçuk sağaltımı kadim bir işlemdi. Sülük ve hacamat modası geçti diye ıskartaya çıkartılmış-

tı, ama Birinci Dünya Savaşında doktorlar askerlerin yararlarının kurtçuklar sayesinde daha hızlı iyileştiğini fark etmişlerdi. Yardımsever yaratıklar yalnızca çürüyen eti kemirmekle kalmaz, nekrotik bakterileri de öldürürlerdi, böylece kangreni önlemede büyük katkı sağlarlardı.

Kurtçuklar hoş bir his uyandırır diyordu Pilar, minik balıklar misali hafif hafif ısırırlardı, yine de çok yakından takip edilmeleri gerekirdi, çünkü çürük et biterse sağlam kısımları da yemeye başlarlar, o da acı ve kanamaya yol açardı. Onun dışında yaralar tertemiz kapanırdı.

Pilar ile Katuro Zeb'in kesiklerini sirkeyle ovduktan sonra üzerlerine bal sürdüler. Zeb'in kanaması durmuştu ama beti benzi solmuştu. Toby ona Sumak şerbeti içirdi.

Katuro varoş sokak kavgalarında kullanılan camın feci mikroplu olmakla ün saldığını, dolayısıyla kan zehirlenmesini önlemek için kurtçukları hemen devreye sokmaları gerektiğini söyledi. Pilar önceden sakladığı kurtçukları cımbızla iki kat gazlı bezin arasına yerleştirdi, sonra da gazlı bezi Zeb'in karnına koyarak bantladı. Kurtçuklar gazlı bezin arasından minik ısırıklarla yol aldıkça Zeb de onları çekecek kadar irin salgılayacaktı elbet.

"Birisinin kurtçuklara gözcülük yapması lazım" dedi Pilar. "Günde yirmi dört saat. Kurtçuklar sevgili Zeb'i yemeye kalkmasınlar."

"Ya da ben onları yemeye kalkmayayım" diye atıldı Zeb. "Kara karidesi. Aynı vücut yapısı. Kızartmasına doyum olmaz. Tam bir lipit deposu." Zeb neşesini koruyordu ama sesi cılız çıkıyordu.

İlk beş saatlik nöbeti Toby aldı. Âdem Bir kazayı duymuş, Zeb'i ziyarete gelmişti. "Cesaretin en iyi yanı basirettir" dedi tatlı bir sesle.

"Öyle tabii, ama çok kalabalıktılar" diye karşılık verdi Zeb. "Neyse üçünü hastanelik ettim."

Âdem Bir pek hoşlanmamıştı, "Gurur duyulacak bir şey değil" dedi. Zeb'in kaşları çatıldı.

"Piyadeler ayaklarını kullanır" diye cevapladı. "Ben bu yüzden çizme giyerim."

Âdem Bir ekledi, "Bunu sonra tartışırız, sen iyileştiğinde."

"Ben gayet iyiyim" diye gürledi Zeb.

Nuala nöbeti Toby'den devralmaya gelmişti. "Ona biraz Söğüt verdiniz mi?" diye soruyordu. "Of, şu kurtçuklardan nefret ediyorum! Dur, arkana destek koyayım! Şu perdeyi kaldıramaz mıyız? İçeri biraz esinti gelsin! Zeb, yoksa sen Kentsel Kan Dökülmesini Önleme derken bunu mu kastediyordun? Çok yaramazsın!" Cıvıldıyordu konuşurken, Toby'nin içinden ona bir tekme savurmak geldi.

Arkasından gözyaşlarını sile sile Lucerne geldi. "Korkunç! Ne oldu, kim..."

"Ah, uslu durmamış!" dedi Nuala pis pis sırıtarak. "Durmadın, değil mi Zeb? Varoş tayfasıyla hırlaştın" diye fısıldadı zevkle.

Nuala'ya aldırmadan sordu Lucerne, "Toby, yarası ne kadar ağır? Acaba iyi... nasıl..." Ölüm döşeğindeki birinin başında rol kesen eski televizyon oyuncuları gibi konuşuyordu.

"Ben iyiyim" dedi Zeb. "Şimdi toz ol buradan, beni rahat bırak!"

Etrafında kimseyi istemediğini söylüyordu. Pilar hariç. İlle de gerekiyorsa bir de Katuro. Toby de tabii, çünkü onun hiç sesi çıkmıyordu. Lucerne hınçlı gözyaşlarına boğularak çıktı yanlarından, Toby'nin elinden bir şey gelmezdi.

Bahçıvanlar arasında dedikodu günlük haber alışverişi demekti. Zeb'in kavgasının, daha doğrusu savaşının büyük ço-

cukların kulağına gitmesi uzun sürmemişti, ertesi gün öğleden sonra Shackleton ve Crozier onu görmeye geldiler. Zeb uykudaydı, Toby ona verdiği Söğüt çayına biraz Afyon koymuştu, çocuklar parmak ucunda yürüyüp kısık sesle konuşarak yarasına göz atmaya çalışıyorlardı.

"Bir zamanlar ayıyı haklamış" dedi Shackleton. "Ayıkaldırgacı için uçtuğu sıralarda, o zamanlar kutup ayılarını kurtarmaya çalışırlarmış. Uçağı yere çakılmış ama o kurtulup yürümeye başlamış, yürümesi aylar sürmüş!" Büyük çocukların Zeb hakkında anlattıklar böyle kahramanlık öyküleri çoktu. "Derilerini yüzdüğünde ayıların insana benzediğini söylemiş."

"Yardımcı pilotu da yemiş. Ama öldükten sonra" diye ekledi Crozier.

"Kurtçukları görebilir miyiz?"

"Kangren mi oldu?"

"Kank! Gren!"Ağabeylerinin kuyruğuna takılmış gelen küçük Oates bağırıyordu.

"Kapa çeneni, Oatie!"

"Ay! Et kokuyorsun!"

"Hadi, çıkıp gidin buradan" dedi Toby. "Zeb'in, Âdem Yedi'nin dinlemesi gerek."

Âdem Bir ısrarla Shackleton ve Crozier'ın, tabii bir de küçük Oates'ın akılları başlarına gelecek diyordu, ancak Toby bundan pek emin değildi. Sis Philo onların manevi babasıydı sözümona, fakat akıl sağlığı her zaman buna elvermiyordu.

Pilar gece nöbetlerini üstlenmişti: Zaten geceleri uyku tutmadığını söylüyordu. Nuala da sabahları geliyordu. Toby öğleden sonraları nöbetteydi. Saat başı kurtçukları kontrol ederdi. Zeb'in ne ateşi vardı ne de yeni kanaması.

İyileşmeye başlar başlamaz kıpır kıpır yerinde duramı-

yordu, Toby de onunla domino, sonra delikli tahta ve satranç oynardı. Satranç takımı Pilar'ındı: Siyah taşlar karınca, beyazlar arıydı; kendi oymuştu tek tek. "Eskiden arı kraliçesinin kral olduğunu sanırlardı" demişti. "Eğer o arıyı öldürürsen, geridekilerin amacı kalmazdı. İşte bundan dolayı satranç kralı tahtanın etrafında fazla dolaşmaz, çünkü kraliçe arı hep kovandadır." Toby bunun doğru olduğundan kuşkuluydu: Kraliçe arı hep kovanda mı kalırdı? Oğul vermek ve gerdek uçuşları dışında tabii... Satranç tahtasına dikmişti Toby gözlerini, hamleleri görmeye çalışıyordu. Dışarıdaki Nadas Kurtulma Kulübesi'nden ufak çocukların cıvıltılarına karışmış Nuala'nın sesi duyuluyordu. "Beş duyu, bunlar sayesinde dünya bize gelir... görme, işitme, dokunma, koklama, tat alma... Tat almayı neyle yaparız? Doğru... Melissa'yı yalamana hiç gerek yok, Oates. Şimdi dillerinizi kutularına çekin, kapakları da kapayın." Toby'nin hayalinde bir görüntü canlanmıştı, yok, tattı bu. Zeb'in kolundaki derinin tadı, tuzlu bir tat...

"Şah mat" dedi Zeb. "Karıncalar yine kazandı." Zeb daima karıncaları alır, Toby'ye ilk hamle şansını tanırdı.

"Ya" diye sızlandı. "Onu görmemiştim." Önemi yoktu aslında, Nuala ile Zeb arasında bir şey mi var acaba diye merak ediyordu yine de. Havayla şişirilmiş gibi tombul olmasına rağmen Nuala hoştu, bebeksi bir hali vardı. Kimi erkeklere cazip gelirdi bu.

Zeb satranç tahtasındaki taşları dağıtıp tekrar dizmeye koyulmuştu. "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi. Cevap almak için sormamıştı tabii.

Son zamanlarda Lucerne'in başı çok ağrıyor, dedi. Duygusuz bir edayla konuşuyordu, fakat öfkelendiği belliydi, Toby de bundan kadının baş ağrısının sahici olmadığını sezdi; ya da sahiciydiler ama Zeb'in canı sıkılmıştı.

Acaba Lucerne'in migreni yine tuttuğunda Toby şu şişele-

rinden birkaç tane alıp ona uğrar, bir çare bulabilir mi diye bakabilir miydi? Çünkü eğer sorun Lucerne'in hormonlarıysa onlar için kendi elinden bir şey gelmeyeceğini adı gibi biliyordu. "Başımın etini yiyor" diye devam etti Zeb. "Dışarıda çok vakit geçiriyorum. Kıskançlıktan çatlıyor." Köpekbalığı gibi sırıtıyordu. "Belki senden biraz akıllı uslu bir şey duyar."

Öyleyse. Gülün tomurcukları dökülmüş, diye geçirdi aklından Toby. Ve bu gülün hiç hoşuna gitmiyor.

22

Temiz Hava Babası Aziz Allan Sparrow Günü o zamana dek hiç de adına yaraşır bir gün olmamıştı. Toby çantasında kuru otlar, bol tulumunun altına gizlediği şişelenmiş sağaltıcılar kalabalık varoş sokaklarında ilerliyordu. O gün öğleden sonra bastıran gök gürültülü sağanak yağış sisi ve kiri nispeten dağıtmış olsa da Aziz Sparrow'un hatırasını yâd etmek için burun hunisi takmıştı. Gelenekti bu.

Artık sokaklarda yürürken kendini daha güvende hissediyordu, ne de olsa Blanco'yu ÇilePatlar'a kapatmışlardı; buna rağmen ortalıkta dolaşmaz, salına salına yürümez ve Zeb'in tembihini hatırlayarak asla koşmazdı. Belli bir hedefin varmış gibi yürümek en iyisiydi, sanki görevdeymişsin gibi. Yanından geçenlerin bakışlarına, Bahçıvan karşıtı imalara aldırmazdı, fakat ani bir harekete ya da yanına fazla yaklaşan birine karşı tetikteydi hep. Bir keresinde varoş sıçanı kankalarından biri mantarlarını kapmıştı elinde; neyse ki şanslıydılar, o gün yanında öldürücü mantar taşımıyordu.

Zeb'in ricasını yerine getirmek üzere Peynir Fabrikası binasına yönelmişti. Bu üçüncü gidişiydi. Eğer Lucerne'in baş ağrıları dikkat çekmek için değil de gerçekse, reçetesiz satılan çifte etkili DevaSAYol ağrı kesici/uyku ilaçları ya onu iyileştirerek ya da öldürerek sorunu çözebilirdi. Ne var ki A.Ş. hapları Bahçıvanlar arasında yasaktı, bu nedenle Söğüt özütünden faydalanıyor, arkasından da içine biraz Afyon karıştı-

rılmış Kediotu veriyordu, ama Afyon miktarı çok fazla olmamalıydı, ne de olsa bağımlılık yapabilirdi.

Toby ne zaman onu tedaviye gelse, "Bunda ne var?" diye sorardı Lucerne. "Pilar'ın yaptıklarının tadı daha güzel."

Aslında bunları da Pilar yaptı demekten çekinirdi Toby, yalnızca Lucerne'i yutması için ikna etmekle yetinirdi. Sonra da alnına soğuk bez koyar, Lucerne'in iniltilerini duymamaya çalışarak başında otururdu.

Bahçıvanların özel sorunlarını sağa sola yaymaktan kaçınmaları beklenirdi: Akli zırvalarını başkalarına aktarmak kınanırdı. Hayatı içmek için iki tas vardır diye öğretirdi Nuala küçük çocuklara. Her birinin içinde tıpatıp aynı şey bulunur, ama işte, tatları bambaşkadır!

Hayır Tası acı, Evet Tası tatlı,
Peki *sizin* içeceğiniz tas hangisi?

Bu temel Bahçıvan amentülerinden biriydi. Gelgelelim Lucerne sloganları söyleyebilse de içeriklerini özümsemiş değildi: Toby kendi de numara yapan biri olduğu için numaracıyı ilk bakışta anlardı. Toby danışmanlık görevine başlar başlamaz, Lucerne midesini bulandıran ne varsa kustu. Anlayış gösterdiği izlenimini verir umuduyla Toby kafa sallarken ağzını açmıyordu, ama bu kadına en sert tepkisini gösterip gırtlağına sarılmadan önce Lucerne'i etkisiz hale getirmeye acaba kaç damla Afyon gerekir diye içinden geçirmemek elinde değildi.

Çabuk adımlarla sokakları geride bırakırken Lucerne'in şikâyetlerini tahmin etmeye çalışıyordu. Eğer anladığı gibiyse muhtemelen Zeb'le ilgiliydi bunlar; Lucerne'in ona ihtiyacı olduğunda neden hiç yanında olmazdı? İlkin dünyada neler olup bittiğini hiç anlamayan bir öbek hayalperestle bu sağlıksız mikrop deposuna neden tıkılmıştı? *Seni kastetmi-*

yorum, Toby, sen aklı başında birisin. Hep ben, hep ben diyen, sadece kendi ihtiyaçlarını umursayan bir erkek yüzünden diri diri kapatılmıştı buraya. Onunla konuşmak patatesle konuşmaktı adeta, yok, duvarla demek daha doğruydu. Seni duymazdı, aklından geçenleri asla söylemezdi, taş kadar katıydı.

Lucerne denemişti elbet. Sorumluluğunu bilen biri olmak isterdi, Âdem Bir'in pek çok konuda haklı olduğuna inanıyordu, üstelik hiç kimse Lucerne kadar sevmezdi hayvanları, fakat her şeyin bir sınırı vardı elbet, örneğin bir an olsun sümüklüböceklerin merkezi sinir sistemleri olduğuna inanmamıştı, onların da ruhu var demek ruh fikrini tamamen alaya almak oluyordu, buna içerlerdi, çünkü kimse onun kadar saygı göstermezdi ruhlara, oysa Lucerne hep manevi değerlere önem veren biri olagelmişti. Dünyayı kurtarmaya gelince, onun kadar dünyayı kurtarmak isteyen kimse yoktu, ne var ki Bahçıvanlar kendilerini doğru düzgün gıdalardan, giysilerden, hatta duşlardan mahrum bıraksalar da, inanılır gibi değil, kendilerini herkesten daha yüce, kudretli ve erdemli görseler de, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ortaçağda kendilerini cezalandıran kimselere benziyorlardı, şu kıbraçlayanlara.

Bunu ilk söylediğinde, "Kırbaçlayanlar" diye düzelmişti Toby.

Sonra Lucerne Bahçıvanları kastetmediğini, baş ağrısı yüzünden kendini kötü hissettiğini anlatmıştı. Ayrıca bir AŞ'den geldiğinden, kocasını terk edip Zeb'le kaçtığı için onu hor gördüklerinden dem vurmuştu. Güvenmiyorlardı ona. Yelloz diye görüyorlardı onu. Arkasından pis şakalar yapıyorlardı. En azından çocuklar yapardı, öyle değil mi?

"Çocuklar herkesi makaraya alırlar" demişti Toby. "Ben dahil."

"Sen mi?" diye sormuştu Lucerne koyu kirpiklerinin ara-

sından gözlerini fal taşı gibi açarak. "Seni neden makaraya sarsınlar?" Senin cinsel bir caziben *yok*, demek istiyordu. Tahta gibisin, hem önden hem arkadan. İşçi arı gibi.

Bir nokta daha vardı, Lucerne onu kıskanmıyordu hiç olmazsa. Böyle bakıldığından Bahçıvan kadınlar arasından sıyrılmıştı Toby.

"Seni hor gördükleri falan yok" demişti Toby. "Kimse senin yelloz olduğunu düşünmüyor. Şimdi biraz gevşe, gözlerini kapa, Söğüt çayının içinde dolaştığını, ağrıyan başına doğru aktığını hisset."

Doğruydu söylediği, Bahçıvanlar hor görmezdi Lucerne'i, en azından onun sandığı sebepler söz konusu değildi. İşini savsaklamasına, bir havucu doğramayı dahi öğrenememesine içerliyor, yaşadığı alanı darmadağınık tutmasına, pencere pervazında domates yetiştirmeyi beceremememesine ve yatakta geçirdiği uzun zamana öfkeleniyor olabilirlerdi, ancak onun sadakatsizliğine veya ihanetine ya da eskiden buna ne deniyorsa, o umurlarında değildi.

Bunun nedeni Bahçıvanların nikâha önem vermemeleriydi. Bir çiftin bağlanması söz konusuysa sadakati destekliyorlardı, ancak ilk Âdem ile ilk Havva arasında evlilik bağı bulunduğuna dair herhangi bir belge yoktu, dolayısıyla onların gözünde diğer dinlerin ulemasının da laik görevlilerin de kimseyi evlendirmeye yetkisi yoktu. NaAŞRobA.Ş.'ye gelince yalnızca iris imgesi, parmak izi ve DNA örneği almak, böylelikle insanları daha kolay takip edebilme amacıyla resmi nikâhları tercih ederlerdi. Daha doğrusu Bahçıvanların iddiası bu yöndeydi, Toby bu iddiaya koşulsuz inanabilirdi.

Bahçıvanlar arasında evlilik basit bir işlemdi. İki taraf da tanıklar önünde birbirlerini sevdiklerini dile getirirlerdi. Birbirlerine büyümeyi ve üremeyi simgeleyen yeşil yapraklar verir, evrenin enerjisinin simgesi şenlik ateşinden atlar, sonra da evlendiklerini duyurarak yatağa girerlerdi. Boşanma

içinse bunların hepsini tersinden yerine getirmeleri, sevgisizlik ve ayrılığın herkese duyurulması, ölü dalları değiş tokuş etmeleri ve bir öbek soğumuş külün üstünden çabucak atlamaları gerekirdi.

Lucerne'in hiç bitmeyen şikâyeti Zeb'in onu bir kez bile yeşil yaprak ve şenlik ateşi töreni yapmaya çağırmamasıydı, eğer şimdi de Afyon vermekte aceleci davranmasaydı, mutlaka bunu da gündeme getireceğini adı gibi biliyordu Toby. "Bir anlamı olduğundan değil" diyerek ekleyecekti, "Ama ona göre anlamlı olmalı, ne de olsa onlardan biri, haksız mıyım? Töreni yapmaması bağlanmaya niyeti olmadığının göstergesi. Sence de öyle değil mi?"

"Kimin aklından ne geçiyor, ben nereden bileyim" diyecekti Toby.

"Peki, benim yerimde sen olsaydın, sorumluluktan kaçtığını düşünmez miydin?"

"Neden kendisine sormuyorsun?" diye soracaktı Toby. "Neden seninle tören yapmadığını..." Burada doğru tabir, evlenme teklifinde bulunmak mıydı?

"Öfkeden küplere biner." Lucerne iç çekecekti böyle derken. "İlk tanıştığımızda bambaşka biriydi!"

Toby böylece Lucerne ile Zeb'in hikâyesini dinleyecekti, Lucerne'in anlatmaktan asla bıkmadığı bir hikâye.

23

Hikâye şöyleydi: Lucerne ile Zeb'in tanışması YeniSen-Park Kür Merkezi'nde olmuştu – Toby duymuş muydu YeniSen'i? Ha. İşte, yorgunluktan kurtulmak, yenilenmek için şahane bir yerdi. O zaman yeni inşa edilmişti, hâlâ peyzaj düzenlemesiyle uğraşıyorlardı. Çeşmeler, çimler, bahçeler, çalılar. Parlagüller. Yoksa Toby sevmez miydi parlagülleri? Hiç görmemiş miydi? Ya. Belki ileride bir gün...

Lucerne gün ağarırken kalkmaya bayılırdı, o zamanlar erken uyanır, sonra da güneşin doğuşunu seyrederdi; çünkü renge ve ışığa hep duyarlı olmuştu, evlerinde, yani dekore ettiği evlerde estetik değerlere çok dikkat ederdi. En az bir odaya gündoğumu renklerini vermeden edemezdi, orayı güneş doğarken odası olarak düşünürdü.

Aynı günlerde üstünde bir huzursuzluk vardı. Gerçekten huzursuzdu, çünkü kocası mezar taşı kadar soğuk davranıyordu, devamlı işine vakit ayırdığı için artık sevişmez olmuşlardı. Lucerne ise tensel isteklere sahipti, hep öyle olmuştu, fakat bu isteklerini gideremiyordu. Sağlığı açısından kötüydü elbet, özellikle bağışıklık sistemine. Bu konuda yapılan araştırmaları okumuştu!

Böylece sabahın kör ışığında pembe kimonosuyla sessizce gezinir, DevaSAYol Şirketi'ndeki kocasından boşanmayı, hiç olmazsa ayrılmayı düşünürdü, ne var ki henüz çok küçük ve babası onunla yeterince ilgilenmese de babasına hayran Ren

için bunun hiç iyi olmayacağının da farkındaydı. Derken ortaya Zeb çıkıvermişti, ışık yükselirken sanki, işte bir serap gibi, öyle tek başına bir parlagül fidanı dikiyordu. Güllerden biri karanlıkta parlıyordu, ilahi bir kokusu vardı adeta. Toby hiç böyle bir koku duymuş muydu? Duymadığını tahmin etmişti, çünkü Bahçıvanlar yeni olan ne varsa duyarsızdılar, ama bu güller hakikaten çok güzeldi.

Kısacası, şafak sökerken yere çömelmiş bir adam vardı orada, sanki elinde bir kova canlı kömür tutuyordu.

Toby'nin aklından şöyle geçiyordu: Hangi huzursuz kadın bir elinde kürek, öbüründe parlayan bir gül fidanı tutan ve gözlerinde aşkla karıştırılabilecek hafif çatlak pırıltılar olan bir erkeğe karşı koyabilir? Zeb açısından da pembe kimonolu çekici bir kadın hakkında söylenecek bir şeyler vardır mutlaka, kuşağı gevşekçe bağlanmış pembe bir kimonoyla güneşin ilk ışıklarında çimlerde duran, hele gözüyaşı döken bir kadın hakkında. Çünkü çekici biriydi Lucerne. Dış görünüşüyle tek kelimeyle cazibe fışkırırdı her yanından. Toby'nin onu en çok gördüğü sızlanan haliyle bile.

Lucerne çimlerde esercesine ilerlerken çiy kaplı çimenlere basan çıplak ayaklarını fark etmişti, kalçalarının kumaşa değişini fark etmişti, kuşağının belini sarışını ve köprücük kemiklerinin altında kalan gevşekliği fark etmişti. Körük gibi dalgalanıyordu. Yanlışlıkla okyanusa bırakılmış bir denizciymiş de bir denizkızı veya bir köpekbalığıyla karşılaşmış gibi ona doğru yaklaşmasını seyreden Zeb'in karşısında durmuştu. (Toby'ye bu görüntüler en ince ayrıntısına dek tarif ediliyordu: *Kader* demişti Lucerne.) İkimiz de tamamen birbirimizin *farkındaydık* demişti Toby'ye; zaten daima başkalarının farkındalığını fark ederdi Lucerne, kedi gibiydi, ya da, belki de... Öyle bir yeteneğe sahipti, yoksa bu bir illet miydi? İşte o zaman anlamıştı. Zeb kendisini seyrederken onun hissettiklerini içinde duyuyordu. Etkisi çok yoğundu!

Bunu sözcüklerle açıklamak olanaksız diye anlatıyordu, sanki benzeri bir durumu Toby asla yaşayamazmış gibi.

Neyse, orada karşılıklı dikiliyorlardı, ileride yaşanacakları, yaşanması gerekenleri sezmişlerdi ama. Korku ve şehvet ikisini birbirlerine yaklaştırmıştı, aynı şekilde uzaklaştırmıştı.

Buna şehvet demezdi Lucerne. Özlem demeyi yeğliyordu.

Bu noktada Toby'nin gözünün önüne çok eskilerde kalmış çocukluğunun geçtiği evde mutfak masasında duran tuzlukla biberlik gelmişti: Minicik porselen bir tavukla, minicik porselen bir horoz. Tavuk tuzluktu, horoz da karabiberlik. Tuzlu Lucerne geçmiş biberimsi Zeb'in karşısında duruyor, gülücükler saçarak ona bakıyordu, ona basit bir soru yöneltti, kaç tane tomurcuk gül var gibi bir şey, aklında kalmamış, Zeb onu serseme çevirmişti... (Burada Toby dikkatini başka tarafa yöneltmişti, çünkü Zeb'in pazılarıyla güçlü kuvvetli diğer adalelerinin cazibesini dinlemek istemiyordu. Kendi etkilenmez miydi? Bal gibi etkilenirdi. Yoksa hikâyenin bu kısmını kıskanıyor muydu? Evet. Hayvan doğasından gelen eğilimlerimizden, önyargılarımızdan sakınmalıyız, derdi Âdem Bir.)

Sonra Toby'i tekrar hikâyesinin içine çekerek devam edecekti Lucerne, tuhaf bir şey olmuştu, tanımıştı Zeb'i.

"Seni daha önce gördüm" demişti. "Eskiden DevaSAYol'da değil miydin sen? Ama o zamanlar yerlere çömelmezdin! Sen..."

"Yanlış bir kimlikteydim" diye karşılık vermişti Zeb. Ve öpmüştü onu. O öpücük bıçak gibi saplanmıştı Lucerne'in yüreğine, erkeğin kollarında debeleniyordu, tıpkı ölü bir balık gibi, yok, jüpon gibi, hayır hayır, ıslak bir kâğıt mendil gibi! Derken erkek onu kavrayarak çimlere yatırmıştı, herkes görebilirdi oysa, akıl almayacak kadar kabarmıştı arzuları, sonra kimonosunu çıkarmış, elindeki güllerin yapraklarını koparak bütün vücuduna serpiştirmişti, ardından bir-

likte... Son sürat duvara çarpmaktan farksızdı, diyordu Lucerne, nasıl dayanacağım diye geçmişti aklından, şimdi, buracıkta ölebilirim! Zeb'in de aynı duyguları tattığını hissetmişti.

Daha ileride, epey sonra, birlikte yaşadıkça haklı olduğunu açıklamıştı Lucerne'e. Evet, DevaSAYol'da çalışmıştı, ama şimdi ayrıntısına giremeyeceği nedenler yüzünden alelacele ayrılmak zorunda kalmıştı, bir daha ne zaman ve nerede bulunduğundan hiç kimselere bahsetmeyeceği konusunda güveniyordu ona. Lucerne de kimselere söz etmemişti. Neredeyse. Şu anda anlattığı Toby hariç.

İşte o günlerde Kür Merkezi'ne gittiğinde – neyse ki cildini pul pul yapacak herhangi bir işlem için değil, sadece ayar çektirmek için gitmişti – oradaki havuzun soyunma odasındaki duşlardan birine girip kapıyı kilitleyerek birbirlerine iştah açıcı muamelede bulunurlardı, sonra da suya düşmüş yaprak misali yapışırdı Zeb'e. Tabii o da bana diye ekledi Lucerne. Bir türlü doymazlardı birbirlerine.

Derken Kür Merkezi'ndeki program sona erip Lucerne ev müsveddesine döndükten sonra, Site içerisinden satın alınabilecek şeyler çok sıradan gerekçesine sığınarak öteberi alışverişi yapacağım bahanesiyle Siteden tüymenin bir yolunu bulurdu. Varoşlarda gizlice Zeb'le buluşurdu, ilk günlerde çok heyecanlı olurdu, DevaSAYol Sitesi'nin tutucu havasından çok uzaklara, birkaç saatliğine kiralanan ufak tefek köhne otel odaları, pansiyonlar falan gibi saçma sapan yerlere giderlerdi. Erkeğin apar topar yola çıkması gerekirdi, bir sorun vardı besbelli ama ne olduğunu hiç anlayamazdı Lucerne, tek bildiği Zeb'in derhal gitmesi gerektiğiydi, neyse işte, ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu.

Böylece koca müsveddesini terk etti, hoş, bu uyuşuk ada-

mın işine yaramamış sayılmazdı. Sonra birlikte bir şehirden diğerine, bir tır parkından öbürüne taşınmaya başladılar, Zeb parmakları, DNA'sı vb için bazı karaborsa işlemler satın almıştı; yakında, kendini emniyete aldıktan sonra geri gelecekti, buraya, Bahçıvanların arasına. Çünkü ne zamandır Bahçıvanlardan biriydi. Ya da öyle söylüyordu. Her neyse, Âdem Bir'i gayet iyi tanıyordu. Aynı okulda okumuşlardı. Ya da öyle bir şey.

Demek Zeb mecbur kalmış diye düşündü Toby. Eski Şirket elemanlarındandı, kaçaktı; belki de nanoteknoloji veya gen zincirleme gibi birtakım patentli ürünleri karaborsada satıyordu. Yakalanması ölüm demekti. Lucerne onun çehresiyle eski adı arasında bağlantıyı kurmuştu, Zeb de seks yardımıyla onun dikkatini dağıtmak ve kadının bağlılığını garantiye almak için onu da yanında götürmek zorunda kaldı. Ya böyle yapacaktı ya da onu öldürecekti. Arkada bırakamazdı, buna müthiş içerleyebilir, sonra da NaAşRobA.Ş. köpeklerini peşine takabilirdi. Yine de büyük bir rizikoya girmişti. Kadın amatör bir bombalı araçtı adeta: Ne zaman patlayacağını ya da patladığında yanında kimi devireceğini bilemezdin. Acaba Zeb kadının gırtlağına bir mantar tıkayıp onu karbon çöpü kazanına atmayı hiç aklına getirdi mi diye merak ediyordu Toby.

Belki de sevmişti bu kadını. Kendine göre. Ama zordu, nasıl olduğunu Toby'nin anlaması kolay değildi. Öte yandan aşk sönmüştü herhalde, baksana, şu sıralar kadınla ilgili olumlu hiçbir çaba harcamıyordu.

"Peki, kocan seni aramıyor muydu?" diye sormuştu Toby bu hikâyeyi ilk dinlediğinde. "DevaSAYol'daki?"

"Artık o adamı kocam olarak görmüyorum" demişti Lucerne bozuk bir sesle.

"Affedersin. Eski kocan. Ya NaAşRobA.Ş... Ona not bırakmış mıydın?" Eğer takip edilirse, Lucerne'in izleri doğruca Bahçıvanlara varırdı, yalnızca Zeb'e değil, Toby'ye ve onun

eski kimliğine de. Başına bela açardı bu: NaAŞRobA.Ş. gecikmiş borçları asla silmezdi, ya günün birinde babasının naaşını kazıp çıkarırlarsa, ne olurdu?

"Neden buna para harcasınlar?" dedi Lucerne. "Onların gözünde önemim yok ki benim. Eski kocama gelince," derken yüzünü buruşturdu, "o zaten bir denklemle evliydi. Gittiğimi fark etmemiş bile olabilir."

Toby merak ediyordu, "Ya Ren? Çok sevimli bir kız. Onu özlüyordur mutlaka."

"Ah. Evet. Herhalde onun yokluğunu fark etmiştir."

Lucerne neden babasıyla bırakmamıştı Ren'i. Hiç bilgi vermeden onu kaçırması kinle verilmiş bir karara benziyordu. Ama şimdi bunu Lucerne'e sormaya kalksa, öfkelenirdi, ne de olsa soruyu ayıplama gibi algılayacaktı.

Peynir Fabrikası'ndan iki sokak ötede Toby varoş sıçanlarının sokak kavgasının arasında kalmıştı, Asya Karmalarına karşı Kararmış Kızılbalıklar ve birkaç tane de avaz avaza bağıran Samankafa vardı. Bu veletler en fazla yedi, bilemedin sekiz yaşlarındaydılar, ama çok kalabalıktılar, Toby'yi fark edince birbirlerine bağırmayı bırakıp onu hedef aldılar. *Sap-tan, sap-tan, akça fettan! Alın şunun pabuçlarını!*

Fırıldak gibi dönüp sırtını bir duvara vererek çocukları başından defetmeye hazırlandı. Çok küçük yaşta oldukları için onlara sıkı tekmeler atmak epey zordu, Kentsel Kan Dökülmesini Önleme dersinde bu konuya değinen Zeb çocukların canını yakmaya karşı özel kurallar bulunduğundan bahsetmişti, ama Toby buna mecburdu, çünkü karşısındakiler öldürücü darbeler vurabilirlerdi. Karnını hedef alır, katı kas kafalarıyla tos vurur, yere devirmeye çalışırlardı. Daha ufak olanlar Bahçıvan kadınlarının bol eteklerini kaldırıp altına girmek, sonra da ağızları nereye değerse orayı ısırmak gibi pis bir alışkanlık

edinmişlerdi. Fakat Toby hazırlıklıydı: İyice yaklaştıklarında kulaklarını bükecek ya da elinin kenarıyla boyunlarına kesme atacak veya iki ufaklığın kafasını birbirine vuracaktı.

Demeye kalmadan, balık sürüsü misali yön değiştirip hızla onun yanından geçip giderek ara sokaklara doğru gözden kaybolmuşlardı.

Başını çevirdiğinde nedenini anladı. Blanco karşısındaydı. ÇilePatlar'da falan değildi. Salıverilmişti herhalde. Ya da bir yolunu bulup çıkmıştı.

Panik sardı her yanını. Adamın kırmızı-mavi yüzülmüş ellerini görünce kemiklerinin çatırdadığını hissetti. En kötü kâbusuydu bu.

Renk verme dedi kendi kendine. Adam yolun karşısındaydı, Toby ise bol tulum giymiş, burun hunisi takmıştı, belki de tanımazdı onu. Aslında fark ettiğine dair herhangi bir belirti göstermiyordu. Yine de Toby tek başınaydı, Blanco ise önüne geleni yatırıp ırzına geçecek cinsten biriydi. Onu tam da varoş sıçanlarının yöneldiği arka sokağa çekebilirdi pekâlâ. Orada huni maskesini çıkarınca kim olduğunu da görürdü. İşte bu Toby'nin sonu olurdu, ama o son gelmek bilmezdi. Elinden geldiği kadar yavaş hareket ederek süründüre süründüre yapardı bunu. Onu etten bir reklam panosuna çevirirdi mutlaka, kendi kalıbına pek uygun bir gösteri olmazdı o başka.

Blanco kötü emellerini onun üstünde sergileme fırsatı bulmadan önce derhal dönüp olabildiğince çabuk adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı. Soluk soluğa köşeye geldi, öbür köşeye doğru yarı yoldayken durup arkasına baktı. Blanco görünürlerde yoktu.

İlk defa Lucerne'in apartmanının kapısına gelmekten memnundu. Huni maskesini çıkarıp profesyonel gülümsemesini takınarak kapıyı çaldı.

"Zeb?" diye seslendi Lucerne. "Sen misin?"

Yabani Besinler Babası Aziz Euell Günü

Yabani Besinler Babası Aziz Euell Günü

YIL ON İKİ

AZİZ EUELL'İN BAHŞETTİKLERİNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Dostlarım, Canlı Yoldaşlarım, sevgili Çocuklarım:

Bu gün Aziz Euell Haftası'nın başlangıcı, bu süre zarfında Tanrı'nın Tabiat aracılığıyla bize bağışladığı Yabani Hasat ödüllerini eşeliyor olacağız. Havva Altı anamız Pilar bizi Kültür Mirası Parkı'nda gezintiye çıkaracak, Mantar toplayacağız, Âdem On Üç babamız Burt de bize Yenilebilir Otlar seçmede yardımcı olacak. Unutmayın, eğer kuşkuya düşerseniz, tükürün! Fakat bir farenin yediğini görürseniz, herhalde siz de yiyebilirsiniz. Ama her zaman değil.

Zorunlu şartlar altında sağ kalmak için besin kaynağı olarak küçük Hayvanlara nasıl tuzak kurulacağı konusunda büyük çocuklara saygıdeğer Âdem Yedi babamız Zeb yol gösterecek. Aklınızdan çıkarmayın, eğer minnet borcu duyar ve özür dilersek hiçbir şey bizim gözümüzde murdar olmaz, tabii eğer sıramız geldiğinde karşılık olarak büyük beslenme zincirine adamaya hazırsak. Fedakârlığın derin anlamı başka ne olabilir ki?

Burt'ün değerli eşi Veena hâlâ Nadas halinde, fakat pek yakında kendisini aramızda görmeyi umut ediyoruz. Dileyelim, üzerine Işık yağsın.

Bugün, bu Yeryüzünü uzun zaman önce, ancak 1911'den 1975'e kadar bahtiyar eden, ama yeri hâlâ kalplerimizde olan

Aziz Euell Gibbons'ın hatırasını yâd ediyoruz. Çocukken babası iş aramak için evi terk ettiğinde Aziz Euell sahip olduğu Tabiat bilgisi sayesinde ailesine baktı. İlkokuldan sonra hiç okumadı ama, ey Tanrım, Senin ilmine vâkıf oldu. Ona Senin yarattığın Türler öğretmenlik etti, çoğu zaman katı ama her zaman doğruydular. O da bu öğrendiklerini bizimle paylaştı.

O da bize Senin nice Kurtmantarlarının ve diğer zararsız Mantarların yararlarını öğretti; zehirli türlerin tehlikelerini ve ancak makul miktarlarda alınırsa aynı zamanda Ruhani yararları olabileceğini öğretti.

O, zahmetsiz bulunan ama baş döndürmeyen, eğer tarım endüstrisi ürünlerinden yeterince uzakta yetişirlerse üzerlerine pestisit spreyi yememiş yaban Soğanının, yaban Kuşkonmazının, yaban Sarımsağının erdemlerini şakırdı. Yol kenarındaki ilaçları tanırdı: Acı ve yüksek ateş için Söğüt kabuğu, vücudun su toplaması durumunda idrar söktürücü işlevi gören Hindiba kökü. Bize israftan kaçınmamızı belletti; genellikle kıvrılıp bir kenara atılan adi Isırgan bile vitamin deposudur. Bize doğaçlama yapmayı öğretti; mesela Kuzukulağı yoksa, Hasırotu bulurdun; eğer Yabanmersini yoksa, muhtemelen bol miktarda Turnayemişi olurdu.

Aziz Euell, bizlerin Ruhumuzla senin sofrana, yere serili o adi muşambaya oturmamıza; seninle birlikte hafif ateşte eğer bulunabilirse biraz tereyağıyla pişirilmiş yaban Çilekleri, kemanbaşı filizleri, taze İpekotu tohumları yememize izin ver.

En çok ihtiyacımız olduğu zaman bize Kaderimize boyun eğmede yardımcı ol; iç ve Ruh kulaklarımıza Bitkilerin adlarını, mevsimlerini ve onları bulabileceğimiz yerleri fısılda.

Çünkü bütün alım satım işlerinin sona ereceği, hepimizin Tanrı'nın cömert Bahçesinin ortasında kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalacağı Susuz Tufan yaklaşıyor.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

KUTSAL OTLARA ŞARKI SÖYLEYELİM

Haydi şarkı söyleyelim kutsal otlara
Hani şu hendekte bulunanlara
Varsıllara değil
Muhtaçlara yararlar ne de olsa

Çarşıda bulunmaz bunlar
Ne de süper mağazalarda
Sevmez kimse bunları
Yoksullar için yetişirler orada burada

Hindiba filizlenir baharda
Tomurcukları açmadan daha
Galabak kökü bayılır Hazirana
Şişer damarları suyla

Meşe palamudu olgundur sonbaharda
Ceviz de olur kapkara
Kaynatınca taze İpekotu tohumlarını
Tadı şeker gibi tatlı mı tatlı.

Ladin ve Huşağacının iç kabukları
Bol C vitamini kaynağı
Abartırsan aldığın miktarı
Devirirsin bile ağacı.

Semizotu, Kuzukulağı, Kazayağı,
Isırgan, bunlar da şifalı;
Akdiken, Mürver, Sumak, Gül
Taneleri pek faydalı.

Bereketlidir Kutsal Otlar
Seyrine doyamazsın
Onları oraya koyan Tanrı mı diye sorarsan
Ömür boyu aç kalırsın.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

24

REN

YIL YİRMİ BEŞ

O akşam Cıvık Bölme'de ne yemek vardı, hatırlıyorum: PiliçTopları. Bahçıvanların yanından ayrıldığımdan beri etle aram pek iyi değil, ama Mordis'in dediğine göre PiliçTopları sebze sayılırmış, çünkü sadece gövdeleri varmış, suratları yokmuş. Önümdekilerin yarısını yemiştim.

Sonra esnekliğimi koruyayım diye biraz dans ettim. Kendi Gör/Duy Şeker cihazımdaki müzik eşliğinde bir yandan da şarkı söylüyordum. Âdem Bir müziğin bize Tanrı tarafından aşılandığını anlatmıştı, hem kuşlar gibi hem de melekler gibi şakıyabilirdik, çünkü şarkı salt konuşmadan daha derin bir övünme biçimiydi, böylece şarkı söylediğimizde Tanrı bizi daha iyi duyabilirdi. Bunu aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum.

Sonra yeniden Yılandeliği'ne göz attım. ÇilePatlar'dan gelen üç herif vardı Yılandeliği'nde, biri içerden yeni çıkmıştı. İlk bakışta anlardın, çünkü yeni saç, sakal tıraşları, yeni giysileri göze çarpardı, sanki uzun bir süre karanlık bir odaya kapatılmış gibi sersemlemiş olurlardı. Ayrıca sol başparmaklarının altında minik bir dövme vardı, Kızıl Takım'da mı yoksa Altın Takım'da mı oynadıklarını gösteren kırmızı ya da cart sarı bir halka şeklinde olurdu bu. Öbür müşteriler onlardan uzak durmaya çalışırlardı sanki, araya mesafe koyarlardı ama saygıda kusur etmeden, gören de ÇilePatlar mahkûmları değil de web yıldızları veya spor kahramanları

sanırdı onları. Takımın zengin üyeleri kendilerini ÇilePatlar oyuncuları olarak hayal etmeye bayılırlardı. Takımlar üstüne bahis de oynarlardı: Kızıllara karşı Altınlar. ÇilePatlar'da elden ele müthiş para dönerdi.

ÇilePatlar, emektarlarını kollamak üzere NaAşRobA.Ş.'den mutlaka iki üç kişi görevlendirirdi, çıldırabilir veya sağı solu kırıp geçirebilirlerdi ne de olsa. Biz Pullar kızlarının onlarla yalnız kalmasına asla izin verilmezdi: Hayal dünyasından anlamaz, nerede duracaklarını bilmezlerdi, kırıp döktükleri her zaman mobilyayla sınırlı kalmazdı. En iyisi onları yorup haşatını çıkarmaktı ancak bunun çabucak yapılması şarttı, yoksa hiddetten kudurma komutuna girerlerdi.

"O aşağılık herifleri kendi ellerimle tıkardım içeri" derdi Mordis. "Yara bere dolu derilerinin altında insanlık namına bir şey kalmamış. Fakat buraya gelsinler diye SeksPaz bize tonla para döküyor."

Kürek dolusu içki ve ilaç verirdik onlara. Ben Cıvık Bölme'ye gittikten sonra kullanmaya başladıkları yeni bir şey vardı, adına ArttıSaadet demişlerdi. Sorunsuz seks, tam tatmin aklınızı başınızdan alırken fazladan yüzde yüz koruma da sağlardı, ismi buradan geliyordu. Pullar kızlarının işbaşında uyuşturucu kullanması yasaktı, bize eğlenelim diye para vermiyorlar derdi Mordis, ama bu farklıydı, çünkü hapı yutarsan Biyofilm Bedensaran giysiye gerek duymazdın, o zaman da pek çok müşteriden fazladan para alırdın. Pullar'ın görevi ÇıtırGa Şirketi için ArttıSaadet haplarını denemekti, dolayısıyla hapları şeker gibi dağıtmazlardı, daha çok üst düzey müşteriler hedef alınırdı, ama ben bir an önce denemek için sabırsızlanıyordum.

ÇilePatlar gecelerinde hep bol bahşiş alırdık, yine de daimi Pullar kızlarından hiçbirinin yeni gelen emektarlarla yer hareketleri yapması gerekmezdi, ne de olsa bizler yetenekli artistlerdik, bize zarar verecek olurlarsa, bunun bede-

li ağır olurdu. Basit kabartma işi için geçici kızları getirirlerdi, kaçak Avrupalı süprüntülerin, Teks-Mekslerin ya da Asya Karmalarının ve Kızılbalıkların yeniyetmeleri toplanırdı sokaklardan. Çünkü ÇilePatlarcılar zar bozmak isterlerdi, her şey bittikten sonra da aksini ispatlayana dek pisliğe bulaşmış olarak görülürdün, üstelik Pullar bu kızlara uygulanacak testler ya da tedavi için Cıvık Bölme'nin kazancını harcamaktan yana değildi. O kızları ikinci kez görmemiştim. Kapıdan içeri yürüyerek girerlerdi ama yürüyerek çıktıklarını sanmam. Daha tapon kulüplerde bu kızlardan vampir fantezilerini tatmak isteyen herifler için kullanılabilirlerdi aslında, fakat bu da ağızla kan temasını gerektirirdi, oysa daha önce de belirttiğim gibi Mordis kanı temiz tutmak isterdi.

O gece ÇilePatlarcılardan birinin kucağında Yaldız oturuyordu, imza kıvrımları yapmakla meşguldü. Başında hotozuyla tepeden tırnağa tüylü tavusçul kıyafetine bürünmüştü, önden bakıldığında berbat görünüyor olabilirdi ama benim bulunduğum açıdan bakınca herifin üstünde kocaman mavi-yeşil bir toz bezi adeta kuru oto yıkama yapıyor gibi duruyordu.

Başka bir adam ağzını açmış, kafasını neredeyse doksan derece açıyla yukarı dikmiş Savona'ya bakıyordu. Eğer kızın eli kayacak olsa adamın boynunu kırması işten değildi. Böyle olursa Pullar'ın arka kapısından çıkartılıp çırılçıplak boş bir arsaya atılan ilk kişi olmayacak diye düşünüyordum. Yaşlıca bir adamdı, tepesi keldi ama ensesinde bir atkuyruğu, kollarında dövmeler vardı. Tanıdık geliyordu gözüme, belki de müdavimlerdendi, ama çok iyi göremiştim.

Üçüncü adam kusana kadar içmekle meşguldü. Belki de ÇilePatlar Sahasında yaptıklarını unutmaya çalışıyordu. Ben bir kez olsun ÇilePatlar web sitesini seyretmemiştim. Çok iğrençti. Bunu da seyredenlerin anlattıklarından biliyordum. Anlatmaları bile şaşırtıcıydı, hele karşılarındaki parlak

yeşil pullarla kaplı ve yüzünü göremedikleri biriyse. Herhalde balıkla konuşmaktan pek farklı olmasa gerek.

Başka bir şey olduğu yoktu, ben de cep telefonundan Amanda'yı aradım. Ama cevap vermedi. Wisconsin'de yere serdiği uyku tulumunda kıvrılmış uyuyor olabilirdi. Belki de kamp ateşinin başında oturmuş iki Teks-Meks gitar çalıp şarkı söylerken Amanda da onlara eşlik ediyordu, ne de olsa Teks-Meks dilini bilirdi. Hatta tepede ay parlarken, uzaktan da kırkurtlarının ulumaları duyuluyor olabilirdi. Keşke.

25

Amanda benim yanımda kalmaya geldikten sonra hayatımda değişiklikler yaşamıştım, hem de neredeyse on üçüme basmak üzereyken Aziz Euell Haftası'nda olmuştu bunlar. Amanda benden büyüktü, epey gelişmiş gerçek memeleri vardı. Zamanı böyle ölçmek ne tuhaf.

O yıl Amanda ile ben ve tabii Bernice büyük çocuklarla birlikte Zeb'in yapacağı Avcı-Av İlişkileri gösterisine katılacak ve gerçek av eti yiyecektik. DevaSAYol Sitesi'nde yaşadığım zamanlarda et yediğim günleri hayal meyal hatırlıyordum. Ancak kriz dönemleri dışında Bahçıvanlar et yemeye müthiş karşıydılar, dolayısıyla ağzıma bir öbek kanlı kas ve kıkırdak koyarak onu gırtlağımdan aşağı gönderme fikri midemi bulandırıyordu. Yine de kusmamaya yeminliydim, çünkü o zaman herkesin önünde hem kendimi hem Zeb'i rezil etmiş olurdum.

Amanda'yı dert etmiyordum. Et yemeye alışıktı, defalarca yaptığı bir şeydi. Eskiden her fırsatını bulduğunda SırBurgerler kaldırmıştı ne de olsa. Sanki başka bir şey yapılamaz gibi çiğneyip yutmakta hiç zorluk çekmiyordu.

Aziz Euell Haftası'nda pazartesi günü dün temizlenen temiz giysilerimizi giydik, ben Amanda'nın saçını ördüm, o da benimkini. "Primat tımarı" demişti Zeb.

Duş yaparken söylediği şarkıyı duyabiliyorduk:

Kimse aldırmaz boka.
Kimse aldırmaz boka.
Bundan dolayı girdik çorbaya
Çünkü kimse aldırmaz boka!

Bu sabah onun şarkı söyleyen sesinin dinlendirici olduğunu fark ettim. Her şeyin yolunda olduğu anlamına gelirdi, hiç olmazsa bir günlüğüne.

Genellikle biz evden çıkana dek Lucerne yatakta kalırdı, bunun bir nedeni Amanda'dan uzak durmak istemesiydi, fakat bugün mutfaktaydı, üzerinde koyu renk Bahçıvan entarisiyle düpedüz yemek pişiriyordu. Son zamanlarda daha çok çaba göstermeye başlamıştı. Üstelik bizim kaldığımız alanı da derleyip topluyordu. Dahası pencere pervazında bir saksı içinde cılız bir domates fidesi bile yetiştiriyordu. Sanırım Zeb'in gözünü boyamaya çalışıyordu fakat kavgaları da artmıştı. Kavga ederlerken bizi dışarı gönderirlerdi, ama bu onları dinlemeyeceğimiz anlamına gelmezdi.

Kavgaları daha çok Lucerne'in yanında olmadığı zamanlarda Zeb'in nereye gittiğiyle ilgiliydi. "İşe" diye kestirip atardı Zeb. Bazen de "Fazla üstüme gelme, bebeğim" derdi. Ya da, "Senin bilmen gerekmiyor. Hem bu senin iyiliğin için."

"Başkasıyla görüşüyorsun!" diye tuttururdu Lucerne. "Orospunun üstüne başına sinmiş kokusunu alıyorum!"

"Vay canına" diye fısıldamıştı Amanda. "Annenin ağzı bayağı bozuk!" Bundan gurur mu duymalıydım yoksa utanmalı mıydım, emin değilim.

"Hayır, değil" derdi Zeb bezgin bir sesle. "Senden başkasını neden isteyeyim, bebek?"

"Yalan söylüyorsun!"

"Of, yine yüksekten uçuyorsa! Beni rahat bırak!"

Zeb sularını damlatarak duş odacığından çıktı. Eskiden, ben on yaşındayken yarılan karnındaki yara izi hâlâ oradaydı: Görünce içim ürperdi. Bize, "Benim varoş sıçanlarım bugün nasılmış bakalım?" diye sorarken pişmiş kelle misali sırıtıyordu.

Amanda tatlı gülücükler saçarak karşılık verdi, "Kocaman varoş sıçanları."

Kahvaltıda yağda çevrilmiş kara fasulye ezmesiyle rafadan güvercin yumurtası yedik. Zeb, "Güzel olmuş, bebek" diye Lucerne'i pohpohladı. Lucerne'in elinden çıkmış olmasına rağmen, aslında enfes bir kahvaltı olduğunu itiraf etmeliyim.

Lucerne zevkten havalara uçacaktı neredeyse. "Karnınızı güzelce doyurun istedim" dedi. "Bütün hafta boyunca doğru dürüst yiyecek bir şey bulamazsınız diye düşündüm. Sadece eski köklerle fare yersiniz herhalde."

"Mangalda közlenmiş tavşan" dedi Zeb. "O leziz şeylerden bir oturuşta on tane yerim, yanında da tatlı niyetine fare, sonra da yağda kızarmış sümüklüböcek." Yan gözle Amanda ile beni kesiyordu; midemizi bulandırmaya çalışıyordu.

Ama Amanda, "Kulağa pek leziz geliyor" diye atıldı.

"Ne canavarsın" derken gözlerini belerterek Zeb'e baktı Lucerne.

"Ne yazık, onlara eşlik edecek bira olmayacak. Sen de bizimle gelsene, bebek, yanımızda kenar süsü olursun."

"Yok, ben bu defakini almayayım."

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordum. Aziz Euell Haftası boyunca Lucerne genellikle koruluklarda gezinir, tuhaf otlar toplayıp böceklerden yakınarak Zeb'i gözetlerdi. Aslında bu sefer onun da gelmesini istemiyordum ama aynı zamanda her şey olduğu gibi kalsın da istiyordum, çünkü her şeyin yeni bir düzene gireceğine dair bir his vardı içimde, tıpkı DevaSAYol Sitesi'nden tüydüğüm günler gibi. Sadece bir histi, fakat kötü bir his. Bahçıvanlara alışkındım, artık ben de onlardan biri olmuştum.

"Gelebileceğimi sanmıyorum" dedi. "Migren ağrılarım

tuttu." Dün de migreni tutmuştu. "Gidip yatacağım."

"Toby'ye gelip sana uğramasını söylerim" dedi Zeb. "Ya da Pilar'a. Ağrılarını geçirmelerini isterim."

"Yapar mısın?" Acılı bir tebessüm yayılmıştı dudaklarına.

Zeb, "Sorun değil" diye karşılık verdi. Lucerne kendi payına düşen güvercin yumurtasına dokunmamıştı, onu da Zeb yedi. Zaten erik kadar bir şeydi.

Fasulyeler Bahçe'den geliyordu ama güvercin yumurtaları bizim çatı katından toplanmıştı. Orada bitki yetiştiremiyorduk, çünkü Âdem Bir uygun bir yer olmadığını söylemişti, ama güvercin besliyorduk. Zeb yem koyarak çekerdi onları oraya, ağır hareketlerle ürkütmemeye çalışırdı. Güvercinler yumurtlayınca gidip yuvalarından çalardı onları. Güvercinler tehlike altındaki türlerden değil derdi, yaptığı sorun yaratmazdı dolayısıyla.

Âdem Bir ise yumurtaların geleceğin Canlıları olduklarını söylerdi ama henüz Canlı sayılmazlardı: Ceviz bir Ağaç değildi. Yumurtaların ruhu var mıydı? Hayır, gelecekte ruhları olacaktı. Bu yüzden yumurta yiyen Bahçıvanların sayısı çok değildi ancak yiyeni kınamazlardı. Proteinlerini kendi proteinlerine eklemeden önce bir yumurtadan özür dilemezdin, ne var ki anaç güvercinden seni bağışlamasını istemen ve sana verdiği ödül için teşekkür etmen gerekirdi. Hoş, ben Zeb'in af dilediğinden kuşkuluyum ya. Hatta gizlice anaç güvercinleri de yerdi galiba.

Amanda bir güvercin yumurtası yemişti. Ben de öyle. Zeb üç tane yedikten sonra Lucerne'inkini de götürmüştü. O bizden daha cüsseli olduğu için daha çok yemesi lazım, derdi Lucerne, ama biz onun gibi yersek yağ bağlarız.

Biz kapıdan çıkarken Zeb arkamızdan seslendi, "Sonra görüşürüz, savaşçı kızlar. Kimsenin canına kıymayın." Amanda'nın kasıklara tekmeyle göze parmak hareketlerini ve üstünde taşıdığı koli bandı saplı kırık cam parçasını duymuştu; bunları tiye alıyordu.

26

Okuldan önce TatlıHayat'tan Bernice'i alacaktık. Amanda ile ben vazgeçmeye niyetlenmiştik ama bunu yaparsak Bahçıvanca davranmadığımız için Âdem Bir ile başımız derde girerdi. Bernice hâlâ hoşlanmıyordu Amanda'dan ama nefret de etmiyordu. Ondan sakınırdı, tıpkı bazı hayvanlardan sakınıldığı gibi, mesela çok keskin gagalı kuşlardan. Bernice kötüydü, Amanda ise katı, ikisi farklıydı.

Bunu değiştirmenin bir yolu yoktu, Bernice ile ben bir zamanlar birbirimizin en iyi arkadaşıyken artık öyle değildik. Onun yakınlarında olduğumda işler biraz karışırdı, nedense suçluluk duygusuna kapılırdım. Bernice de farkındaydı, suçluluk duygumu depreştirmeye çalışır, bunu Amanda'ya karşı kullanmaya çalışırdı.

Yine de dışarıdan bakıldığında arkadaş görünürdük. Üçümüz okula birlikte gider, gelir, bazen hep beraber angaryaları üstlenir ya da Genç Biy-öncü toplama gezilerine çıkardık. Buna benzer şeyler. Fakat Bernice ne Peynir Fabrikası'na uğrardı, ne de okuldan sonra birlikte takılırdık.

O sabah Bernice'in kaldığı yere doğru yoldayken Amanda, "Bir şey keşfettim" dedi.

"Ne?" dedim.

"Burt'ün iki haftada bir, beşle altı arasında nereye gittiğini biliyorum."

"Tokmak Burt mü? Kimin umurunda!" İkimiz de hoşlanmazdık ondan, sarkıntılık etme meraklısı zavallı biriydi.

"Yok. Dinle. Nuala'nın gittiği yere takılıyor" diye anlattı.

"Uyduruyorsun! Nereye?" Nuala flört manyağıydı, önüne gelen erkekle flört ederdi. Tek bildiği buydu, tıpkı Toby'nin herkese mavi boncuk dağıtması gibi.

"Orada kimsenin bulunmadığı saatlerde Sirke Odası'na giriyorlar."

"Hadi canım! Sahi mi?" dedim. Lafı sekse getirdiğinin farkındaydım, şaka yollu konuşmalarımızın çoğu seksle ilgili olurdu. Bahçıvanlar seksi "üretici eylem" diye adlandırır, alaya alınmaması gereken bir konu olduğunu söylerlerdi, oysa Amanda ne yapar ne eder onu dalgaya almayı beceririrdi. Seks için kıs kıs gülebilir, başka şeyle takas edebilir ya da ikisini birden yapabilirdin ama saygı gösteremezdin.

"Poposunu o kadar sallamasına şaşmamalı" dedi Amanda. "Artık yıpranmış. Veena'nın hurda kanepesinden farksız. Her tarafı sarkıyor."

"Sana inanmıyorum! Buna imkân yok! Burt'le yapmıyordur!"

"İki gözüm önüme aksın" dedi. Salyalarını akıtarak tükürdü, bu konuda üstüne yoktu. "Başka ne için gitsin onunla oraya?"

Biz Bahçıvan çocukları Âdemlerle Havvaların cinsel yaşantısına ilişkin kaba saba hikâyeler uydururduk hep. Onları ya birbirleriyle ya da sokak köpekleriyle hatta Pullar ve Kuyruklar'ın önündeki resimlerde yemyeşil tenli kızlarla çırılçıplak tahayyül edince kudretleri de azalırdı gözümüzde. Gelgelelim Tokmak Burt'ün yanında Nuala'yı inlerken, debelenirken hayal etmek zordu. "Neyse," dedim, "bunu Bernice'e söylemeyelim!" O zaman daha çok güldük işte.

TatlıHayat'a girince lobide masanın arkasında oturmuş tığ örmekle meşgul olan rüküş Bahçıvan kadına başımızla selam

verdik, ama bize bakmadı bile. Sonra merdivene yönelip sağa sola atılmış iğnelerle kondomları görmezlikten gelerek basamakları tırmandık. Amanda bu binaya TatlıHayat Kılıfı adını takmıştı, artık ben de öyle diyordum. Küflü, baharatlı TatlıHayat kokusu bugün daha keskindi.

"Biri evini yetiştirme çiftliğine çevirmiş" dedi Amanda. "Buram buram osurukotu kokuyor." Söz sahibiydi bu konuda, Dıştamu Dünyası'ndan gelmişti ne de olsa, hatta kendi bile uyuşturucu kullanmıştı. Fazla sayılmaz, demişti, çünkü uyuşturucu kullanan değerlendirme yetisini kaybederdi, bu nedenle sadece bildiğin, güvendiğin satıcılardan alman gerekirdi, oysa onun kimseye güveni kalmamıştı. Denememe izin vermesi için başının etini yiyordum ama kabul etmiyordu. "Sen daha bebeksin" diye karşı çıkardı. Bunu yutturamazsa, Bahçıvanların yanına geldiğinden beri o kimselerin izini kaybettiğini söylerdi.

"Burada yetiştirme çiftliği mümkün değil" dedim. "Bu bina Bahçıvanların. Yetiştirme çiftliği işine yalnızca varoş ayaktakımı bulaşır. Herhalde çocukları geceleri burada tüttürüyorlar. Varoş veletleri."

"Öyle, onu biliyorum," dedi Amanda, "ama bu duman kokusuna benzemiyor. Bal gibi yetiştirme çiftliği kokusu."

Dördüncü kata çıkınca sesler duyduk, sahanlığa açılan kapının öbür tarafından gelen erkek sesleri, iki kişiydiler. Hiç de dostça bir sohbet değildi sanki.

"Bende bu kadar var" diyordu biri. "Gerisini yarın alırsın."

"Aşağılık seni!" dedi öbürü. "Beni oyalama!" Küt diye bir ses duyuldu, sanki duvara bir şey çarpmıştı; sonra bir küt daha, arkasından sözsüz bir feryat, ya acıdan ya öfkeden.

"Tırman" dedi Amanda beni dürterek. "Çabuk!"

Geri kalan basamakları koşarak çıktık ama patırtı çıkarmamaya çalışıyorduk. "Ciddi bir şeyler dönüyor" diye açıkladı altıncı kata vardığımızda.

Anlamamıştım, "Nasıl yani?"

"Takas işi fena çuvallamış. Biz bunların hiçbirini duymadık. Hiçbir şey olmamış gibi davran." Ürkmüş gibi bir hali vardı, bu da beni korkutuyordu, çünkü Amanda kolay kolay korkmazdı.

Bernice'in kapısını çaldık. Amanda ses efektiyle eşlik ediyordu, "Tak, tak."

"Kim o?" diyen Bernice duyuldu. Hemen kapının arkasında bekliyor olmalıydı, sanki gelmeyeceğiz diye ödü kopmuştu. Bunu düşününce üzüldüm.

Amanda seslendi, "Kank!"

"Gren ne?"

"Kankgren" dedi Amanda. O da benimsemişti Shackie'nin parolasını, üçümüz kendi aramızda kullanıyorduk.

Bernice kapıyı açınca gözüm Zerzevat Veena'ya ilişti. Her zamanki gibi pelüş kaplı kahverengi kanepesinde oturuyordu fakat bizi görmüş gibi yüzümüze bakıyordu. "Geç kalma" dedi Bernice'e seslenerek.

"Seninle konuştu!" dedim koridora çıkıp arkasından kapıyı kapadıktan sonra. Cana yakın davranmaya çalışıyordum, ama Bernice tersledi beni. "Ee, ne var bunda? Moron mu ki konuşmasın?"

"Ben öyle demedim" diye karşılık verdim buz gibi bir edayla.

Bernice dik dik yüzüme baktı. Amanda geldiğinden beri öfkeli bakışları bile eskisi kadar etkili olmuyordu.

27

Avcı-Av İlişkileri gösterisi için Açıkhava Dersi yapacağımız Pullar'ın arkasındaki boş arsaya geldiğimizde Zeb katlanır bir kamp taburesinde oturuyordu. Ayaklarının dibinde keten bir çanta vardı. İçine bakmamaya çalıştım. "Hepimiz geldik mi? Güzel" dedi. "Şimdi. Avcı-Av İlişkileri. Avlanma ve kapan kurma. Kurallar neydi?"

"Görünmeden görmek" dedik hep bir ağızdan. "Duyulmadan duymak. Koklanmadan koklamak. Yenmeden yemek."

"Birini unuttunuz" diye uyardı Zeb.

"Yaralanmadan yaralamak" dedi büyük çocuklardan biri.

"Doğru! Bir avcı ciddi bir yara almayı göze almamalı. Avlanmazsa, açlıktan ölür. Aniden saldırıp hemen öldürmesi gerekir. Zayıf durumda olan bir av seçmeli, çok genç, çok yaşlı, kaçamayacak veya dövüşemeyecek kadar kötürüm. Kendimiz av olmaktan nasıl kaçarız?"

"Av gibi görünmeyerek" dedik yine hep bir ağızdan.

Zeb düzeltti, "*O avcının* avı gibi görünmeyerek. Sörfçü aşağıdan bakılınca fokbalığına veya köpekbalığına benzer. Siz de avcının gözüyle neye benzediğinizi tahayyül edin."

"Korkunuzu belli etmeyin" diye ekledi Amanda.

"Doğru. Korkunuzu belli etmeyin. Hasta gibi davranmayın. Kendinizi elden geldiğince iri gösterin. Böylece avlanan büyük hayvanları caydırırsınız. Ama bizler de ava çıkmış büyük hayvanlar sayılırız, değil mi? Neden avlanırız?"

"Karnımızı doyurmak için" dedi Amanda. "Başka bir geçerli sebebi yok."

Zeb sanki yalnızca ikisinin bildiği bir sırrı dile getirmiş gibi sırıtarak baktı Amanda'ya. "Tastamam öyle" dedi.

Zeb keten çantayı kaldırıp bağlarını çözdü, elini içine daldırdı. Bize uzunca gelen bir süre eli orada kaldı. Sonra ölü bir yeşil tavşan çıkardı. "Kültür Mirası Parkı'nda yakaladım. Tavşan tuzağı" dedi. "İlmek. Kokarun yakalamaya da yarar. Şimdi avın derisini yüzüp bağırsaklarını çıkaracağız."

O kısmı düşününce hâlâ midem bulanır. Büyük çocuklar Zeb'e yardım ediyorlardı, hiç irkilmeden, ancak Shackie ve Croze bile biraz gergin görünüyordu. Zeb ne derse yaparlardı mutlaka. Gözlerini ona dikmişlerdi. Yalnızca kendilerinden güçlü kuvvetli olduğu için dinlemezlerdi onu. Âlimdi ne de olsa, ilim irfan sahibi olmasına saygı gösterirlerdi.

"Ya tavşan aslında ölmediyse?" diye sordu Croze. "Pusuya yattıysa?"

"O zaman sen öldürürsün" dedi Zeb. "Bir kaya parçasıyla kafasını parçalarsın. Ya da arka ayaklarından tutup yere çarparsın." Sonra ekledi, bir koyunu böyle öldüremezdin, çünkü koyunların kafatasları sağlam olurdu: Sen de gırtlağını yarardın. Her canlının kendine göre en etkili biçimde öldürülme yolu vardı.

Zeb bir yandan deri yüzmeye devam ediyordu. Amanda da kürklü yeşil derinin eldiven gibi içeri kıvrıldığı yerde yardıma koştu. Ben damarlara bakmamaya çalışıyordum. Mosmordular. Işıldayan kiriş zarları da.

Hem herkes tadabilsin diye hem de bize iri lokmalar yedirerek fazla zorlamamak için Zeb löp löp etleri minik lokmalara böldü. Sonra eski tahta parçalarıyla yaktığımız ateşte o lokmaları altüst ettik.

"İşler hepten kötüye giderse, yapmak gereken bu" diye anlatıyordu. Bana da bir lokma uzattı. Ağzıma attım. Çiğneye-

bileceğimi, yutabileceğimi fark etmiştim, tabii aklımdan ha bire tekrarlamak zorundaydım, "Aslında bu fasulye ezmesi, bu bir fasulye ezmesi..." Yüze kadar sayıp mideye gönderdim.

Ama dilimde tavşan tadı kalmıştı. Sanki kanayan bir burun yemiş gibi hissediyordum kendimi.

● gün öğleden sonra Hayat Ağacı Doğal Malzeme Değişim Pazarı vardı. Kültür Mirası Parkı'nın kuzey ucunda SolarUzay butiklerinin hemen karşısındaki panayır alanında kuruluyordu. Bir kum havuzuyla küçük çocuklar için salıncak-kaydırak grubu vardı. Bir de kil, kum ve saman karışımı bir malzemeden yapılmış kerpiç ev. Altı odası, dönemeçli koridorları ve pencereleri bulunuyordu ama ne kapısı vardı ne camı. Âdem Bir bu evin en az otuz yıl önce eski yeşilciler tarafından inşa edildiğini söylüyordu. Varoş sıçanları duvarlara sprey boyalarla işaretlerini, sloganlarını yazmışlardı: *Amk (Islak olsun). Çkm yl, salyası organik! SN gbr, sktm Yşl!*

Hayat Ağacı sadece Bahçıvanlar için değildi. DoğPaz Ağı'ndaki herkes bir şeyler satardı, Aşkmerdiveni Kolektifi, Koca Kutu Avlu Sakinleri, Golf Çayırı Yeşilcileri. Bu kimseleri hor görürdük, çünkü bizden daha güzel elbiseler giyerlerdi. Âdem Bir'e göre onların takas ettikleri ürünler ahlaki açıdan pis kabul edilirdi, yine de çarşıdaki cafcaflı öteberiler gibi sentetik şeytani köle emeği saçmazlardı. Aşkmerdiveni elemanları üstü sırlı seramiklerin yanı sıra kâğıt tutturuculardan yaptıkları takıları satarlardı; Koca Kutu Avlu Sakinleri örme hayvanlar yapar, Golf Çayırı Yeşilcileri eski dergi sayfalarını yuvarlayarak süslü el çantaları haline getirir, golf sahasının kenarında lahana yetiştirirlerdi. Aman, ne büyük iş yapmışlar, diye homurdandı Bernice birkaç lahananın ruhu yaşamasın diye hâlâ çimenleri spreyliyorlar. Bernice giderek daha da dindar oluyordu. Belki de gerçek

dostu olmamasından kaynaklanan eksikliği böyle dolduruyordu.

Hayat Ağacı'na şık giyimli, moda düşkünleri de gelirdi. Güvenlik çemberiyle sarılı SolarUzay mahallelerin varlıklı kimseleri, Aşkmerdiveni'nin gösteriş meraklıları, Site sakinleri bile, hepsi tehlikesiz bir varoş macerası yaşamaya gelirdi. Bizim Bahçıvan sebzelerini süpermarketlerdeki, zerzevata yeğ tuttuklarını iddia ederlerdi, hatta Amanda'nın anlattığına bakılırsa çiftçi kılığına girmiş adamların ambarlardan satın aldıkları malları etnik sepetlere koyup yüksek fiyattan sattıkları, her ne kadar Organik deseler de asla güvenemeyeceğin sözümona köylü pazarlarına yeğ tutarlardı. Bahçıvan ürünleri gerçekti oysa. Buram buram otantik bir koku yayılırdı onlardan: Bahçıvanlar bağnaz ve dalga geçilecek kadar tuhaftılar belki ama hiç olmazsa ahlak kurallarına bağlıydılar. Satın aldıklarını paketleyip geri dönüşümlü naylon torbalara koyarken bunları konuşuyorlardı.

Hayat Ağacı'nda yardımcılık yapmanın en kötü yanı boynumuza Genç Biy-öncü fularları takmak zorunda olmamızdı. Küçük düşürücü bir kılığa sokardı bunlar bizi, çünkü moda meraklıları oraya çocuklarını da getirirlerdi. Başlarına üzerinde sözcükler yazan beysbol şapkaları takmış veletler gözlerini bize, fularlarımıza ve hâki kıyafetlerimize dikerek fısıldaşıp gülüşürlerdi. Onları görmezlikten gelmeye çalıştım. Bernice ayaklarını yere vurup gösterdi tepkisini, "Bel bel neye bakıyorsunuz?" Amanda daha yumuşak bir tavır sergiledi. Onlara gülümsedi, sonra selobant tutamaçlı cam parçasını çıkarıp kendi kolunu çizerek kanını emdi. Arkasından kanlı dilini dudaklarında gezdirerek kolunu uzatınca karşıdakiler hızla geri çekildiler. Amanda'ya göre eğer seni rahat bırakmalarını istiyorsan kafadan çatlak numarası yapmalıydın.

Üçümüze de mantar tezgâhında durmamız söylenmişti. Genellikle Pilar ile Toby olurdu orada ama bugün Pilar ke-

yifsiz olduğu için sadece Toby gelmişti. Katı kuralları vardı onun, karşısında dimdik durmak ve fazladan kibar olmak zorundaydınız.

Önümüzden yürüyüp geçerlerken varlıklı kimseleri inceliyordum. Kimi pastel kot pantolonlar, sandaletler giymişti, ama diğerleri pahalı postlara bürünmüşlerdi, timsah atkılı iskarpinler, leopar mini etekler, antilop el çantaları. Bakışlarında şöyle bir savunma okunuyordu: *Ben öldürmedim ama, madem ölmüş, neden boşa gitsin?* Böyle şeyler takıp takıştırmak, başka bir canlının derisini üzerinde hissetmek nasıl bir duygu uyandırır acaba diye merak ediyordum.

Bazıları gümüş, pembe, mavi renklerde yeni TifKıl giymişlerdi. Amanda'ya bakarsan, Lağım Çukuru'nda kızları baştan çıkaran ve içeri girip deri-saç ekimi odasına adım atar atmaz seni bayılttıkları, uyandığında da yalnızca saçlarının değil parmak izlerinin de değiştiğini fark ettiğin, arkasından seni bir çeper odasına kilitleyerek saçlarını kabartmaya zorladıkları ve kaçmayı başarsan bile kimliğini çaldıkları için asla kim olduğunu kanıtlayamamakla karşı karşıya kaldığın o TifKıl mağazaları vardır. Kulağa çok abartılı geliyordu. Üstelik Amanda yalan söylemekle ünlüydü. Fakat birbirimize yalan söylememek konusunda ant içmiştik. Kim bilir belki de doğruydu bu anlattıkları.

Toby ile birlikte bir saat boyunca mantar sattıktan sonra sirke işine yardım edelim diye Nuala'nın tezgâhına gitmemiz söylendi. Artık bıkmıştık, kendimizi aptal gibi hissediyorduk, Nuala tezgâhın altındaki kutudan sirke çıkarmak için her eğilişinde Amanda ile ben popolarımızı iki yana sallayıp kıs kıs gülüyorduk. Bernice'i aramıza almadığımız için onun suratı giderek al al kızarıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama kendimi tutamıyordum nedense.

Derken Amanda'nın seyyar kenef-menefe gitmesi gerekti, Nuala da yandaki tezgâhta yapraklara sarılmış sabun satan Burt ile bir şey konuşması gerektiğini söyledi. Nuala arkasını döner dönmez Bernice kolumu kavradığı gibi büküverdi. "Söylesene!" diye tısladı.

"Bırak!" dedim. "Sana ne söyleyeyim?"

"Ne söyleyeceğini biliyorsun! Amanda ile seni bu kadar güldüren ne?"

"Hiç!"

Kolumu bükmeye devam ediyordu. "Peki," dedim, "ama hoşuna gitmeyecek." Sonra da Nuala ve Burt'ü, Sirke Odası'nda ne yaptıklarını anlattım. Ne zamandır ona söylemeye can atıyordum herhalde, çünkü her şeyi bir çırpıda anlatıverdim.

"İğrenç bir yalan!" dedi.

"Neymiş o iğrenç yalan?" Seyyar kenef-meneften dönen Amanda'ydı bu.

"Benim babam Islak Cadı'yı becermiyor!"

"Çaresiz kaldım" diye açıkladım. "Kolumu kıvırıp büktü." Bernice'in gözleri kızarıp sulanmıştı, eğer Amanda gelmemiş olsaydı beni pataklayabilirdi.

"Ren coşar bazen" dedi Amanda. "Aslına bakarsan, kesin bir şey bildiğimiz yok. Biz sadece babanın Islak Cadı'yı becerdiğinden *işkilleniyoruz*. Belki de yapmıyordur. Ama yapsa da anlayışla karşılamalısın, baksana annen ne zamandır Nadasa çekilmiş bir halde. Adam abazan kalmıştır, herhalde durmadan küçük kızların koltukaltlarını mıncıklaması da bu yüzden." Amanda bunları erdemli bir havada, sanki Havva'nın ağzından söylüyordu. Çok acımasızdı.

"Kalmadı" dedi Bernice. "Yapmaz!" Gözyaşlarını zor tutuyordu.

"Eğer kaldıysa," diye devam etti Amanda sakin bir sesle, "bunu senin de fark etmiş olman lazım. Şunu demek istiyorum, eğer babam olsaydı, anneminkinden başka birini üreme

organından becermesini istemezdim. Pis bir alışkanlık, hem de çok sağlıksız. Mikroplu elleriyle *sana* dokunduğunda endişelensen, yeridir. Ama yapmadığına eminim..."

"Sizden nefret, gerçekten nefret ediyorum!" diyen Bernice ekledi, "Dilerim yanar, geberirsiniz!"

Amanda ayıplarcasına konuştu, "Bu hiç de bağışlayıcı bir tutum olmuyor, Bernice."

Nuala, "Kızlar, nasıl gidiyor?" diyerek bize doğru yaklaşıyordu. "Müşteri geldi mi? Bernice, senin gözlerin neden kızardı?"

"Alerjim var galiba."

"Doğru, var" dedi Amanda ağırbaşlı bir tavırla. "Kendini pek iyi hissetmiyor. Eve gitse iyi olur. Belki de pis hava dokunmuştur. Acaba burun hunisi mi taksa? Sen ne dersin, Bernice?"

Nuala, "Sen çok düşünceli bir kızsın" diyerek Amanda'yı övdü. "Evet, sevgili Bernice, bence de hemen gitsen iyi olur. Yarın sana alerjin için bir burun hunisi ayarlarız. Yarı yola kadar sana eşlik edeyim, canım." Kolunu Bernice'in omzuna atarak onu çıkışa yönlendirdi.

Demin ne yaptığımıza inanamıyordum. Midem kalkmıştı, hani ağır bir şey düşürürsün de ayağına çarpacağını bilirsin ya, işte öyle bir şey. Fazla ileri gitmiştik, ama Amanda'nın vaaz verdiğimi düşünmesini istemediğimden bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum.

28

Tam o anda bizim tezgâha daha önce geldiğini hiç görmediğim bir çocuğa ilişti gözüm, ergenlik çağındaydı, bizden büyüktü. Zayıftı, esmer siyah saçlı ve uzun boyluydu, kıyafeti varsıl kimselerin giydiklerinden değildi. Tepeden tırnağa siyahlar giymişti.

"Yardım edebilir miyim, beyefendi?" diyerek Amanda o tarafa yöneldi. Tezgâhta çalışırken SırBurger'in ücretli kölelerini taklit ettiğimiz olurdu.

"Pilar'ı görmem gerekiyor" dedi. Yüzünde gülümseme falan yoktu. "Bunda bir sorun var." Sırt çantasından bir kavanoz Bahçıvan balı çıkardı. Garip gelmişti, balda nasıl bir sorun olabilirdi? Hem içine su girmedikçe bozulmayacağını söylememiş miydi Pilar?

"Pilar'ın bugün keyfi yok" dedim. "Toby ile konuşman gerek, işte şurada, mantarların orada."

Huzursuz bir tavırla sağa sola bakıyordu. Yanında kimse yoktu galiba, ne arkadaşları ne ebeveynleri. "Olmaz. Pilar ile görüşeceğim."

Zeb galabak kökleriyle kuzukulağı sattığı sebze tezgâhının arkasından çıkıp sordu. "Bir sorun mu var?"

"Pilar'ı görmek istiyor" diye yanıtladı Amanda. "Balla ilgiliymiş." Zeb ile çocuk bakıştılar, bana sanki çocuk başıyla hafifçe ona selam veriyormuş gibi gelmişti.

"Ben yardımcı olayım" dedi Zeb.

"O olsa daha iyi."

"Amanda ile Ren seni götürürler."

"Peki sirkeyi kim satacak?" dedim. "Nuala da gidiyor."

Zeb, "Ben ilgilenirim" diye önerdi. "Bu Glenn. Ona göz kulak olun" dedikten sonra çocuğa döndü, "Seni diri diri yemelerine izin verme."

Varoş sokaklarında ilerleyerek İremtepe Çatı Bahçesi'ne doğru yürüdüler. Amanda sordu, "Zeb'i nereden tanıyorsun?"

"Eskiden tanırdım" dedi çocuk. Pek konuşkan değildi. Yanımızda bile yürümüyordu, hatta biraz geriden geliyordu.

Bahçıvan binasına gelince yangın çıkışından tırmandık. Sis Philo ile Cıvata Katuro yukarıdaydılar, olur da varoş sıçanları içeri sızmaya kalkarlar diye binayı hiç zor bırakmazdık zaten. Katuro sulama hortumlarından birini tamir etmekle meşguldü; Philo ise sadece gülümsüyordu.

Katuro çocuğu görünce sordu, "Bu da kim?"

"Onu buraya getirmemizi Zeb söyledi. Pilar'ı görmek istiyor."

Katuro omzunun üstünden işaret etti. "Nadas Kulübesi'nde."

Pilar şezlonga uzanmıştı. Hemen yanında duran satranç takımının bütün taşları yerli yerinde duruyordu, demek ki satranç da oynamamıştı. Zaten hiç iyi görünmüyordu, sanki içine çökmüştü. Gözleri kapalıydı, geldiğimizi duyunca açtı. Çocuğun ziyaretini beklermiş gibi, "Hoş geldin, sevgili Glenn" dedi. "Başın dertte değildir umarım."

"Derdim yok" dedi çocuk. Kavanozu çıkardı. "Bu iyi değil."

"Her şey iyidir" diye karşılık verdi Pilar. "Resmin tamamına bak. Amanda, Ren, bana bir bardak su getirir misiniz?"

"Ben getireyim" dedim.

Pilar itiraz etti, "İkiniz birden. Lütfen."

Oradan uzaklaşalım istiyordu. Nadas Kulübesinden mümkün olan en ağır adımlarla çıktık. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim diye hayıflanıyordum, baldan bahsetmiyorlardı herhalde. Pilar'ın hali beni ürkütmüştü.

Amanda, "Çocuk varoştan değil" dedi fısıldayarak. "Site çocuğu."

Ben de böyle düşünüyordum, buna rağmen sordum, "Nereden anladın?" Sitelerde A.Ş. toplulukları yaşardı, Âdem Bir'in sözünü ettiği eski Türleri yok eden ve yenilerini yaparak dünyayı mahveden onca bilim ve iş insanları, yine de özbabamın DevaSAYol'da bunu yaptığına inanamıyordum bir türlü; iyi de Pilar neden oradan gelen birine selam vermişti?

Amanda, "İçime öyle doğdu" diye cevapladı.

Bir bardak suyla geri geldiğimizde Pilar'ın gözleri yine kapalıydı. Çocuk yanına oturmuş, birkaç satranç taşını yerinden oynatmıştı. Beyaz kraliçe sıkışıp kalmıştı, bir hamle sonra yok olacaktı.

Pilar, "Teşekkür ederim" diyerek su bardağını Amanda'nın elinden aldı. Sonra çocuğa döndü, "Sana da geldiğin için teşekkür ederim, sevgili Glenn."

Çocuk ayağa kalktı. "Peki, hoşça kalın" diye geveledi beceriksizce, Pilar gülümseyerek bakıyordu ona. Tebessümü aydınlık ama cılızdı. İçimden koşup sarılmak geldi, mini minnacık kalmıştı, çelimsiz görünüyordu.

Hayat Ağacı'na geri dönüşte Glenn yanımızdan geliyordu. Amanda, "Sahiden iyi değil galiba" dedi Pilar için. "Yanılıyor muyum?"

"Hastalık tasarım hatasıdır" cevabı geldi çocuktan. "Düzeltilebilirdi." İşte, bu çocuk kesinkes Site sakiniydi. Sadece oradaki beyin takımı böyle konuşurdu: Sorunuza açıkça yanıt vermeseler de sanki gerçek olduğunu bilirlermiş gibi genel bir şey söylerlerdi. Öz babam da öyle mi konuşurdu acaba? Belki.

"Söylesene," dedim, "eğer dünyayı sen kursaydın, daha iyi mi yapardın?" Tanrı'dan daha mı iyi demek istiyordum. Ansızın dindar oluvermiştim, Bernice'e benzemiştim. Tam bir Bahçıvan olmuştum.

"Evet" diye karşılık verdi. "Doğrusunu istersen, öyle yapardım."

29

Ertesi gün yine TatlıHayat Konutları'ndan Bernice'i almaya gittik. Galiba bir gün önce yaptıklarımızdan ötürü ikimiz de kendimizden utanıyorduk, en azından ben utanç duyuyordum. Fakat kapıyı çalarak "Tak tak" dediğimizde Bernice, "Kim o?" diye cevap vermedi. Hiçbir şey demedi.

"Kank!" diye seslendi Amanda. "Kank gren!" Faydasızdı. Bernice'in suskunluğunu hissediyordum neredeyse.

"Hadi, Bernice. Açsana kapıyı. Biz geldik."

Kapı açıldı ama açan Bernice değildi. Veena duruyordu karşımızda. Gözünü bize dikmişti, üstelik Nadas halinde gibi durmuyordu. "Defolun" dedikten sonra kapıyı suratımıza çarptı.

Amanda ile birbirimize baktık. İçime kötü bir his doğmuştu. Burt ve Nuala ile ilgili anlattıklarımızla ya Bernice'e kalıcı bir zarar verdiysek? Ya doğru bile değilse? Başlangıçta sadece şakaydı. Ama artık şakaya benzer yanı kalmamıştı.

Diğer bütün Aziz Euell Haftalarında Kültür Mirası Parkı'na Pilar ve Toby için mantar aramaya gitmiştik. Orada olmak heyecan verirdi, çünkü neyle karşılaşacağını asla bilmezdin. Açıkhava sofrası kurmuş aile kavgalarına tutuşmuş varoş aileleri gelirdi, ateşte cızırdayan etin kokusunu almayalım diye burnumuzu tutardık. Çalıların arasında birbirine yumulmuş çiftler, içki şişelerini kafasına diken veya ağaçla-

rın altında horlayan evsizler, ya kendi kendine konuşan ya da avaz avaza haykıran saçı sakalı birbirine karışmış çatlaklar, bazen de damardan iğne vuran müptelalar görürdük. Kumsala kadar inecek olursak, karşımıza güneşte sere serpe yatan bikinili kızlar çıkabilirdi, o zaman da Shackie ve Croze onların dikkatini çekmek için *cilt kanseri* diye seslenirlerdi.

Ya da halka çöplerini bu amaçla yerleştirilmiş kutulara atmalarını söyleyen devriye kamu hizmetini üstlenmiş NaAş-Roblar ile karşılaşabilirdiniz, ama Amanda'ya sorsanız, aslında orada bulunmalarının amacı ayaktakımındaki ahbaplarını devre dışı bırakarak iş çeviren küçük aracıları enselemekti. Tabii sprey tabancasının yakıcı *fışfış* sesini, ardından da kopan çığlıkları duyabilirdin. Adamı oradan uzaklaştırırken seyredenlere onun şiddete başvurduğunu söylerlerdi.

Gelgelelim bizim Kültür Mirası Parkı gezimiz Pilar'ın hastalığı nedeniyle iptal oldu. Biz de Tokmak Burt ile birlikle Pullar ve Kuyruklar'ın arkasındaki boş arsada bulunan Yaban Botanik Sergisi'ne gittik.

Yanımıza yazı tahtalarımızla tebeşir almıştık, çünkü Yaban Botanikleri bellemek üzere resimlerini çizerdik. Sonra çizdiklerimizi silince bitkiler ezberimizde kalırdı. Burt'e göre bir şeyi gerçekten görmenin en iyi yolu resmini yapmaktı.

Burt boş arsada bir sağa bir sola geziniyordu, bir bitki buldu, biz görelim diye yukarı kaldırırdı. "*Portulaca oleracea*" dedi bize seslenerek. "Genel adı Semizotu. Ekili halde bulundu, hâlâ yaygın. Bozuk toprağı sever. Kırmızı köklere, alttaki yapraklarına bakın. Tam bir omega 3 deposu." Soluklandı, kaşlarını çatmıştı. "Yarınız bakmıyor, diğer yarınız da çizim yapmıyor" diye uyardı. "Bu bizim hayatımızı kurtarabilir! Burada besinden söz ediyoruz. *Besin.* Nedir besin?"

Soruyu boş bakışlar ve sessizlik izlemişti. "Besin," diyerek Tokmak kendi yanıtladı, "bedenini ayakta tutar. Yiyecektir! Gıda! Gıda nereden gelir? Çocuklar?"

Hep bir ağızdan şakıdık, "Bütün gıdalar Yeryüzünden gelir."

"Doğru! Yeryüzü! Ama pek çok kimse onu süpermarketten satın alır. Ya ansızın ortada süpermarket kalmazsa ne olur? Shackleton, sen söyle."

"Çatı'da yetiştirilir" dedi Shackie.

Tokmak, "Peki ya hiç çatı olmasaydı?" diye ekledi suratı al al olmaya başlarken. "O zaman nerede bulurdun?" Yine boş bakışlar görüyordu karşısında. "*Eşelersin*" dedi. "Crozier, sen söyle, *eşelemek* ne anlama gelir?"

"Ivır zıvır aramak" yanıtı geldi Croze'dan. "Parasını ödemediğin şeyler. Aşırmak gibi." Kahkahaları koyverdik.

Tokmak bunu duymazlıktan gelerek sordu. "Peki bu *ıvır zıvır* nerede aranır? Ne dersin, Quill?"

"Çarşıda. Arka taraflarda. Ivır zıvır attıkları yerlerde, eski şişeler falan..." Biraz kalın kafalıydı ama biraz da kalın kafalı gibi davranırdı. Çocukların amacı Tokmak'ı sinir etmekti.

"Hayır, hayır!" diye bağırıyordu Tokmak. "Ivır zıvır atacak *kimse* olmayacak! Siz hiç bu varoşun dışına çıktınız mı? Hiç *çöl* görmediniz, *kıtlık* içinde bulunmadınız! Susuz Tufan bastırdığında eğer sağ kalsanız bile açlık çekersiniz. Neden mi? Çünkü kulak vermiyorsunuz! Ben zamanımı neden sizlerle harcıyorum ki?" Tokmak ne zaman bir sınıfta derse girse, görünmez bir duvara toslar, arkasından bağırmaya başlardı.

Derken sakinleşip devam etti, "Peki öyleyse. Bu hangi bitki? Semizotu. Onunla ne yaparsın? Yersin. Hadi, çizmeye devam edin. Semizotu! Yaprakların oval şeklini gözden kaçırmayın! Parlaklıklarına dikkat! Gövdeye bakın! İyice belleyin!"

Düşünüyordum da hiç ihtimal vermiyordum. Islak Cadı Nuala bile olsa hiç kimsenin Tokmak Burt ile kırıştırmasına imkân yoktu. Kafası tamamen kel ve ter içindeydi. "Ger-

zekler" diye söyleniyordu kendi kendine. "Neden uğraşıyorum acaba?"

Birden donakaldı. Arkamızda gördüğü bir şeye dikmişti gözlerini. Dönüp baktık: Oradaki Veena'ydı, parmaklıklar arasındaki açıklıkta duruyordu. Herhalde sıkışıp geçmişti. Ayağında terlik, omzunda şal gibi sarındığı sarı bebe battaniyesiyle gelmişti. Yanında da Bernice vardı.

Orada dikiliyorlardı. Hiç kıpırdamadan. Ardından parmaklıklardan iki NaAşRob girdi. Çevik birimdendiler, ışıltılı gri giysileriyle ılgım ılgım görünüyorlardı. Püskürteçlerini çıkarmışlardı. Suratımdan bütün kanın çekildiğini hissediyordum; kusacağım sandım.

Burt bağırdı, "Bir terslik mi var?"

"Olduğun yerde kal!" diye haykırdı NaAŞRoblardan biri. Kaskındaki mikrofon nedeniyle sesi çok gür çıkıyordu. Öne doğru ilerlemeye koyulmuşlardı.

Burt bize dönerek, "Geri durun" dedi. Şok tabancası yemiş gibi görünüyordu.

En öndeki NaAşRob yanımıza yaklaşınca, "Bizimle gelin, beyefendi" dedi.

"Neden?" diye sordu Burt. "Ben bir şey yapmadım!"

"Karaborsada satmak için yasadışı marihuana yetiştiriyorsunuz, efendim" diye ikinci Rob lafa karıştı. "Tutuklanmaya direnmemeniz yararınıza olur."

Burt'ü alıp parmaklıkların arasındaki açıklığa doğru götürdüler. Hepimiz sessizce arkalarından yürüyorduk, neler olup bittiğini anlayamamıştık.

Veena ile Bernice'in yanından geçerlerken Burt kollarını uzattı. "Veena! Bu nasıl mümkün olur?"

"Seni adi pislik!" diye karşılık verdi Veena. "Riyakâr! Zampara! Sen beni o kadar dangalak mı sandın?"

"Sen neden bahsediyorsun?" derken yalvaran bir ses tonuyla sormuştu Burt.

"Herhalde şu zehir saçan otlarınla önümü göremeyecek kadar kafam iyi sandın. Ama öğrendim işte. O inek Nuala ile ne işler çevirdiğinden haberim var! Hoş, onunla olması işin en kötü yanı değil. Sen sapkın uçkursuzun tekisin!"

"Hayır. Yemin ederim! Aslında hiç... ben sadece..."

Bernice'in yüzüne baktım, neler hissettiğini biliyordum. Yüzünde hiç renk yoktu. Bomboş ve tebeşir gibi bembeyazdı. Toz beyazı.

Âdem Bir parmaklıkların arasından geçiyordu. Tuhaf bir şeyler döndüğünün farkında gibi bir hali vardı. Amanda'ya sorarsan sanki telefonla haber almıştı. Elini kaldırıp Veena'nın sarı bebe battaniyesine koydu. "Veena, evladım, sen Nadas halinden çıkmışsın" dedi. "Bu harika! Biz de bunun için dua ediyorduk. Şimdi, sorun olan nedir?"

Birinci NaAşRob uyardı onu, "Yolumuzdan çekilin, lütfen, beyefendi."

Burt yaka paça götürülürken Veena'ya feryat ediyordu, "Bunu bana neden yaptın?"

Âdem Bir derin bir soluk aldı. "Bu çok ayıp. Galiba takınılacak en bilge tavır ortak İnsani zaaflarımıza kafa yormak..."

Veena ona dönmüş azarlıyordu, "Sen salaksın. Burt ne zamandır TatlıHayat'ta büyük bir yetiştirme çiftliği işletiyor, sizin kutsal Bahçıvan burunlarınızın hemen dibinde. Üstelik onları burnunuzun dibinde, sizin şu şapşal pazarınızda satıyor. Şu yapraklara sarılı hoş sabunlar var ya, onların hepsi sabun değildi! Voliyi vurdu!"

Âdem Bir yaslı gözlerle baktı. "Para berbat bir cazibedir. Hastalıktır."

"Ahmak" diye sürdürdü Veena, "Organik botanikmiş, aman ne komik!"

Amanda kulağıma eğilmiş, "TatlıHayat'ta yetiştirme çiftliği var demiştim sana" diye fısıldıyordu. "Tokmak fena halde boka bastı."

Âdem Bir eve gitmemizi söyledi, hepimiz öyle yaptık. Burt'ün düştüğü hale çok üzülmüştüm. Aklıma tek gelen, Hayat Ağacı'na gittiğimiz gün ona yaptığımız adilikten sonra herhalde Bernice eve döner dönmez, kalkıp Burt ile Nuala'nın kırıştırdıklarını, hatta koltukaltı mıncıklama meselesini Veena'ya anlatınca o da kıskançlık ya da öfkeden kudurarak NaAşRobA.Ş.'yi aramış ve Burt'ü ihbar etmişti. NaAşRobA.Ş. herkesi buna, komşunu, aileni ihbar etmeye özendirirdi. Dahası bunun karşılığında sana para bile ödeyebilir, diyordu Amanda.

Kimseye zarar vermek istememiştim, hele öyle bir zarar, asla. Ama bak, neler olmuştu?

Âdem Bir'e gidip yaptıklarımızı ona anlatacağımızı sanıyordum, fakat Amanda bunun bir yararı olmayacağını, hiçbir şeyi çözmeyeceğini, üstelik bizim başımızı iyice belaya sokacağını söyledi. Haklıydı. Ancak bu beni rahatlamaya yetmiyordu.

"Canlan biraz" dedi Amanda. "Senin için bir şey aşıracağım. Söyle, nasıl bir şey istersin?"

"Telefon" dedim. "Mor olsun. Seninki gibi."

"Tamam, icabına bakacağım."

"Çok düşüncelisin" dedim. Minnet duyduğumu anlasın diye elimden geldiğince şen bir sesle konuşmaya çalışsam da zoraki ses tonum Amanda'nın dikkatinden kaçmamıştı tabii.

30

Ertesi gün Amanda beni kesinlikle neşelendirecek bir sürprizi olduğunu söyledi. Kubur çarşısına gidecektik. Tam bir sürprizdi, oraya vardığımızda Shackie ve Croze enkaz halindeki holo-topaç kabini civarında takılıyorlardı. İkisinin de Amanda'ya abayı yaktığının farkındaydım, bütün çocuklar öyleydi ya, ama bizimki grup halinde olmadıkça onlarla zaman geçirmezdi.

"Getirdiniz mi?" diye sordu onlara. Utangaç bir tebessümle gülümsüyorlardı. Shackie son zamanlarda epey gelişmişti, uzun boylu ve sıskaydı, koyu kahverengi kaşları vardı. Croze da serpiliyordu ama o boyuna değil enine gidiyordu, ayrıca saman rengi sakalları çıkmaya başlamıştı. Daha önce nasıl göründüklerine, ayrıntılara pek dikkat etmezdim, oysa şimdi onları başka türlü görmeye başladığımı fark ediyordum.

"Burada" dediler. Korkmuş gibi bir halleri yoktu ama tetikteydiler. Gözleyen olup olmadığına baktıktan sonra hep birlikte eskiden insanların kendi görüntülerini boydan boya çarşıya yansıttıkları kabine girdik. Sadece iki kişilikti, dolayısıyla içeride sıkış tıkış durmak zorundaydık.

Çok sıcaktı. Sanki hepimiz mikrop kapıp yüksek ateşle yanıyormuşuz gibi bedenlerimizin yaydığı ısıyı hissedebiliyordum, ayrıca Shackie ve Croze'un yaydıkları kurumuş ter, küflü pamuk, kirli ve yağlı kafa derisi kokusu geliyordu burnuma, aslında hepimiz aynı kokuyorduk, büyük çocuk koku-

suyla karışık mantar ve döküntü şarap; ancak Amanda'dan hafif misk ve kanla karışmış çiçek kokusu da yayılıyordu sanki.

Benim kokum onlara nasıl geliyordu bilmiyorum. Dediklerine göre insan kendi kokusunu asla almazmış çünkü buna zaten alışıkmış. Keşke bu sürprizin ne olduğunu önceden bilseydim, o zaman biriktirdiğim artık gül sabunlarından birini kullanırdım. Kirli don ya da kümes gibi kokmuyordum umarım.

Gerçekten onlara pek aldırmasak bile neden başkalarının bizi sevmesini isteriz? Nedenini bilmem, ama öyle olur. Orada onca kokunun arasında durmuş Shackie ve Croze'un beni güzel bulmalarını dilediğimi fark ettim.

"İşte" dedi Shackie. Getirdiği şey bir bez parçasına sarılıydı.

"Bu ne?" diye sordum. Kendi sesimi işitmiştim, ufak bir kız çocuğu gibi ciyak ciyaktı.

"Sürpriz işte" dedi Amanda. "Bize süperot getirdiler. Tokmak Burt'ün yetiştirdiği maldan."

"Olamaz! Satın mı aldınız? Hem de NaAşRobA.Ş.'den?"

Shackie, "Kaldırdık" diye açıkladı. "TatlıHayat'ın arkasına gizlice girdik, hem de pek çok kez. NaAşRoblar ön kapından girip çıkıyorlardı, dikkatlerini çekmedik."

Croze ekledi, "Kiler pencerelerinden birinin demirleri gevşemiş, içeri girmek için orayı kullandık, merdiven sahanlığında da keyif yaptık."

Skackie, "Kiler torba torba bunlarla dolu" diye anlatıyordu. "Yetiştirme çiftliğinde ne varsa toplamış olmalılar. Soluk almak bile enselenmek demekti."

Amanda, "Göstersene" dedi. Shackie kumaş parçasının kıvrımlarını açtı, içinde kurutulmuş şerit halinde yapraklar vardı.

Amanda'nın uyuşturucu almakla ilgili fikirlerini biliyor-

dum: Kontrolü kaybederdin, bu da sakıncalıydı, çünkü yular başkalarının eline geçebilirdi. Üstelik fazla kaçırabilirdin, tıpkı Sis Philo gibi, o zaman da kafan iyice dumanlanır, söyleyecek bir şeyin kalmazdı, kimse de senin delirip delirmediğine aldırmazdı. Yalnızca güvendiğin insanlarla içmen yararınaydı. Peki Shackie ve Croze güvenilir miydi?

"Sen bu mereti denedin mi hiç?" diye fısıldadım Amanda'nın kulağına.

"Henüz değil" diye kısık sesle yanıt verdi. Neden fısıltıyla konuşuyorduk? Dördümüz birbirimize öyle sokulmuştuk ki Shackie ve Croze ağzımızdan çıkan her sözü duyabilirlerdi.

"Madem öyle, ben istemiyorum" dedim.

Amanda, "Ama takas ettim!" diye itiraf etti. Sesi öfkeli çıkıyordu. "Hem de çok!"

"Ben bu boku denedim" diyerek Shackie karıştı lafa. *Bok* derken en sert ses tonunu kullanmıştı. "Müthiş bir şey!"

Croze da atıldı, "Ben de, insan kendini bulutların üstünde sanıyor. Pis bir kuş gibi!" Shackie şerit yaprakları çoktan yuvarlamaya koyulmuş, tüttürmüş, içine çekiyordu bile.

Popomda bir el hissettim, kimin eliydi bilmiyordum. Yukarılara tırmanıyor, Bahçıvan entarimin altında yolunu bulmaya çalışıyordu. Kes şunu, demek istedim ama bir şey söylemedim.

"Bir kere dene" diyordu Shackie. Çenemi tutup ağzını benimkine yapıştırarak dumanı içeri üfledi. Öksürdüm, sonra tekrarladı, başım dönüyordu. Ardından o hafta yediğimiz tavşanın ışıldağa tutulmuş gibi kör edici görüntüsü geldi gözümün önüne. Ölü gözlerini öfkeyle bana dikmişti, sadece gözleri turuncuydu.

"Fazla geldi" diye söylendi Amanda. "Alışık değil bu kadarına!"

Sonra bir bulantı hissettim ve kustum. Yanılmıyorsam, hepsini tokatlıyordum. Olamaz, diyordum içimden, ne sala-

ğım. Bütün bunlar ne kadar sürdü hiç bilmiyorum, çünkü zaman kauçuk özü gibiydi, upuzun lastik ip ya da kocaman bir çiklet gibi uzar da uzardı. Derken pat diye kapanıp kara bir nokta haline gelirken ben bayılmışım.

Uyandığımda çarşıdaki kırık çeşmeye yaslanmıştım. Hâlâ sersem gibiydim ama midem bulanmıyordu, sanki yüzüyordum. Her şey uzak geliyordu gözüme, hem de yarısaydam. Belki elim betondan geçer diye düşündüm. Belki her şey oya işidir, beneklerle yapılmıştır, aralarında da Tanrı durur, tıpkı Âdem Bir'in dediği gibi. Belki de ben dumanımdır. Kim bilir.

Çarşının karşımızda duran vitrini ateşböcekleriyle, canlı pullarla dolu bir kutuyu andırıyordu. İçeride cümbüş vardı, müziğin sesini duyabiliyordum. Çıngırtılı tuhaf seslerdi. Kelebek cümbüşüydü bu, iğnemsi bacaklarının üzerinde fır dönüyor olmalıydılar. Ayağa kalkabilsem, ben de dans ederdim şimdi, dedim içimden.

Amanda kolunu bana dolamıştı. "Tamam" diyordu. "Geçti." Shackie ve Croze hâlâ oradaydılar, matiz olmak üzereydiler. Daha doğrusu Shackie'den çok Croze öyleydi, çünkü Shackie en az benim kadar dumura uğramış sayılırdı.

"E, ödemeyi ne zaman yap'can?" diyordu Croze.

"İşe yaramadı" dedi Amanda. "Yani, hiçbir zaman."

Croze diretti, "Takas böyle olmayacaktı. Biz malı getirecektik. Getirdik. Şimdi siz bize borçlusunuz."

Amanda, "Takasın karşılığında Ren'in mutlu olması vardı" diye tutturdu. "Olmadı. Konu kapanmıştır."

"Olmaz. Bize borcunuz var. Ödeyin."

"Al da görelim" dedi Amanda. Sesi tehlike sınırına yaklaşmıştı, çok yakına geldiklerinde varoş sıçanlarıyla da böyle konuşurdu.

Shackie umursamaz bir tavırla konuştu, "Neyse ne. Ne zamansa o zaman."

Ama Croze ısrar ediyordu, "Bize iki kere vereceksiniz. İkimize de birer kere. Canımızı tehlikeye attık, öldürülebilirdik!"

"Kızı rahat bırak" dedi Shackie. Sonra Amanda'ya döndü, "Ben sadece saçına dokunayım yeter. Bonbon gibi kokuyor." İyice uçmuştu.

"Hadi, basıp gidin" diye bağırdı Amanda. Gitmişlerdi galiba, çünkü az sonra gözümü açıp baktığımda ikisini de göremedim.

Artık normal halime dönüyordum. "Amanda" dedim, "Onlarla takas ettiğine inanamıyorum." Hem de benim için diye eklemek istedim ama gözyaşlarımı tutamamaktan çekiniyordum.

"İşe yaramadığı için kusura bakma. Biraz keyiflenmesini istemiştim."

"Şimdi iyiyim. Hafifledim." Doğruydu, hem kusup içimdeki suyu boşalttığım için, hem de Amanda sayesinde. Eskiden böyle takasla yaptığından haberim vardı, Teksas kasırgasından sonra aç kalınca yemek bulmak için yaptığını anlatmıştı, ama hoşuna gitmezdi, sadece iş gereği öyle davranırdı, artık gerekmediği için o yola hiç başvurmuyordu. Bu defa da yapması gerekmezdi aslında ama olmuştu işte. Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum.

"Şimdi sana çok kızdılar. Mutlaka ödeşeceklerdir." Aslında pek umursamıyordum, ne de olsa arılar gibi uçmaya devam ediyordum.

Amanda da aldırmıyordu galiba. "Hiç umurumda olmaz. Onların icabına bakabilirim."

Köstebek Günü

Köstebek Günü

YIL ON İKİ

YERALTI ÂLEMİNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar, sevgili Yoldaş Memeliler, sevgili Yoldaş Canlılar:

Kimseye parmak sallamıyorum, çünkü nereye parmak basacağımı bilmiyorum; fakat az önce gördüğümüz üzere merhametsiz dedikodular ortalığı karıştırabilir. Düşüncesizce söylenen bir söz gelişigüzel varile fırlatılan bir sigara izmaritine benzer, alev alıp bütün mahalleyi sarana dek için için yanar. Bundan böyle dilinize hâkim olun.

Birtakım arkadaşlıkların uygunsuz yorumlara yol açması kaçınılmazdır. Ancak bizler Şempanze değiliz: Dişilerimiz rakip dişileri ısırmaz, erillerimiz dişilerimizin üzerine atlayıp onları dallarla pataklamazlar. Ya da genel kural böyledir. Bütün çiftleşmeler gerilim ve cezbetmeye tabidir, ama biz o gerilimi ne artıralım ne de o cezbetmeyi yanlış yorumlayalım.

Sabık Âdem On Üç Burt'ü, karısı Veena'yı ve küçük Bernice'i özleyeceğiz. Bağışlanması gerekeni bağışlayalım, onları gönül Işığımızla saralım.

Başka konuyla devam edelim, önerildiği üzere Sıçan yer değiştirme işlemini tamamladıktan sonra şirin evlere dönüştürebileceğimiz terk edilmiş oto tamir atölyeleri tespit ettik. KazaHasar Kaportacısı da sunacağı gıda fırsatlarını anladıktan sonra TatlıHayat'ta olmaktan mutluluk duyacaktır kuşkusuz.

TatlıHayat mantar yataklarını kaybetmiş olsa bile Pilar'ın her değerli türümüzden birer döl numunesi sakladığını öğ-

renmek hoşunuza gidecektir, daha rutubetli bir yer bulana dek mantar yataklarımızı Şifa Kliniği'ndeki kilere kuracağız.

Bugün Yeraltı Âlemi Şenliğimiz olan Köstebek Günü'nü kutluyoruz. Köstebek Günü aslında Çocuk şenliği, bizim çocuklar da işe koyuldular, İremtepe Çatı Bahçemizi süslemekle meşguller. Minik pençeleri saç tarağı gibi tasarlanmış Köstebekler, şeffaf torbalara benzeyen İpliksikurtlar, içi doldurulmuş naylon çorapla ipkülot örnek alınmış Yersolucanları ve Bok Böcekleri. Tanrı tarafından bize bahşedilmiş, işe yaramaz ve dışlananları bile anlamsızlıktan kurtaran yaratıcı gücün müthiş ifadesi.

Aramızda yaşayan çok küçük canlılara tepeden bakma eğilimi gösteriyoruz; ne var ki onlar olmasaydı bizler de var olmazdık; çünkü her birimiz alt görsel yaşam formlarının Bahçesi sayılırız. Bağırsak yollarını mesken tutmuş Flora veya bizi hasmane istilacılara karşı koruyan Bakteriler olmasaydı bizler nerede olacaktık? İçimizde kalabalıklar barındırırız, sevgili Dostlarım, ayaklarımızın, hatta şunu da ekleyeyim, ayak tırnaklarımızın altında sürünen türlü Hayat biçimleri.

Doğru, bazen olmamasını tercih ettiğimiz nanobiyoformlarıyla dolar taşarız, mesela Kaş Akarı, Kancalıkurt, Kasık Biti, Kılkurdu, Kene, hasmane bakterilerle virüsleri saymaya bile gerek yok. Sizler yine de onları Tanrı'nın en ufak Melekleri olarak görün, kendileri bildiklerince O'nun akıl sır ermez işlerini yerine getirirler, çünkü bu Canlılar da Ezeli Akıl içerisinde yaşayıp Ezeli Işık içerisinde parlayarak Yaratılış'ın çoksesli senfonisinin bir bölümünü icra ederler.

Yeryüzünde bulunan O'nun işçilerini de düşünün hele! Yersolucanları, İpliksikurtlar ile Karıncalar olmasaydı ve onlar toprağı sertleşip beton gibi bir kütleye dönüşmemesi için bitmemecesine işlemeseydi, Hayat söner giderdi. Kurtçuk-

ların, çeşitli Küflerin ve elbette Arıların yaptığı balın, ayrıca yaradan akan kanı durdurmaya yarayan Örümcek ağının antibiyotik özelliklerini düşünün. Tanrı her hastalık için devasa Tabiat Ecza Dolabından bir çare sunar!

Leş Böceklerinin çalışması ve Bakterilerin çürüyüp kokması sayesinde bedenlerimizin ikameti sona erer ve öbür Canlıların hayatını zenginleştirmek üzere aslına geri döner. Atalarımız naaşları mumyalayıp süsleyerek sandıklara kapatıp anıtmezarlarda saklamakla yanlış yapmışlar. Ne korkunç, Ruh anızını kutsuz bir puta çevirmek çok korkunç! Üstelik ne kadar bencilce! Zamanı gelince bizler de Hayat'ın bahşettiklerini kendimizi Hayat'a bahşederek ödemeyecek miyiz?

Bir daha elinize bir avuç dolusu ıslak gübre aldığınızda, Yeryüzünün daha önceki bütün Canlılarına minnet duası edin sessizce. Parmaklarınızın her birini sevgiyle sıktığını getirin gözünüzün önüne. Çünkü onların burada bizimle oldukları, beslenme zincirinde bulundukları su götürmez.

Şimdi geleneksel Köstebek Günü Çocuk Şarkısı'nı söyleyen Gonca ve Tomurcuk Korosu'na eşlik edelim.

GÜZEL MİNİK KÖSTEBEKLERE ÖVGÜ

Selam güzel minik köstebeklere
Bahçenin altındaki geçide;
Karınca, Kurt, Solucan,
Her neredeyseler, hepsine.

Karanlıkta geçer ömürleri,
İnsanlar görmez hiçbirini;
Toprak onlara havadır sanki,
Bizim gecemizdir gündüzleri.

Toprağı altüst edip işlerler,
Bitkileri büyütürler;
Onlar yaşamasa eğer,
Yeryüzü tam bir çöle döner.

Ufak Leş Böcekleri
Ararlar olmayacak yerleri
Anızlarımızı aslına döndürürler,
Yaşadığınız mekânı düzeltirler.

İster yerin ve ormanın altında
Tanrı'nın bütün minik Canlılarına
Bugün teşekkür edelim doya doya
İyi ki varlar İnsanın yararına

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

31

TOBY. KÖSTEBEK GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Tufan kabarırken günleri sayman gerekir, demişti Âdem Bir. Güneş'in doğduğu, Ay'ın değiştiği zamanları gözlemelisin, çünkü her şeyin bir mevsimi vardır. Meditasyon yaparken çıktığın iç yolculuklarında fazla uzaklara gitme ki vakit gelmeden Zamansızlığa girmeyesin. Nadas haline çekildiğinde tekrar yüzeye çıkamayacak kadar derine inme, yoksa saat kaç olursa olsun sana hep Gece gelir ve ondan sonrasında hiç Umut kalmaz.

Toby günleri YeniSen-Park Kür Merkezi'nden kalma eski bir deftere yazarak tutuyor. Pembe sayfaların her birinin üst kısmında uzun kirpikli iki göz var, biri göz kırpar, hemen altında da ruj öpücüğü. Bu gözlerle gülümseyen dudaklar hoşuna gidiyor Toby'nin, bir bakıma birbirlerine eşlik ediyorlar. Her temiz sayfanın tepesine Bahçıvan Şenlik Günü'nü ya da Aziz Günü'nü yazıyor. Listenin tamamını ezbere sayabiliyor hâlâ: Aziz E.F. Schumacher, Azize Jane Jacobs, Gullfoss Anası Azize Sigurdsdottir, Akbabalar Babası Aziz Wayne Grady, Aziz James Lovelock, Ulu Gautama Buddha, Gölge Kahvesi Anası Azize Bridget Stutchbury, Botanik Adlandırma Babası Aziz Linnaeus, Timsahgiller Şenliği, Jura Kayaçları Babası Aziz Stephen Jay Gould, Yarasalar Babası Aziz Gilberto Silva. Ve geri kalanlar.

Her Aziz Günü'nün altına da bahçe işlerini not ediyor, ne ekildi, ne hasat kaldırıldı, ay hangi evrede, hangi böcekler bahçeye konuk oldu.

Köstebek Günü yazıyor. *Yıl Yirmi Beş. Çamaşırları yıka. Kambur Ay.* Köstebek Günü aslında Aziz Euell Haftası'nın bir parçasıydı. Pek de hoş bir yıldönümü değildi.

İyi tarafından bakarsan, çoktaneliler olur bu mevsimde, olgunlaşırlar. Çoktaneli gen zincirlemesinin gücü bütün mevsimlerde meyve vermesidir. Belki öğleden sonra aşağı inip onlardan koparır biraz.

İki gün önce, Kertenkeleler Babası Aziz Orlando Garrido Gününde, bahçecilikle ilgisi olmayan bir not düşmüştü defterine. *Sanrılar* mı yazmıştı? Şimdi bu not takılıyor kafasına. O zaman sanrı gibi gelmişti Toby'ye.

Günlük gök gürültülü fırtınadan sonraydı. Çatı'ya çıkmış, yağmur fıçısının bağlantılarına göz atacaktı, alt katta açık tuttuğu tek musluk tıkanmıştı. Sorunu buldu, emme deliğine takılmış boğulan bir fare vardı, tam arkasına dönmüş merdivenden aşağı inecekken tuhaf bir ses duydu. Şarkıya benziyordu ama daha önce hiç böylesini işitmemişti.

Dürbünüyle etrafı taradı. İlkin bir şey göremedi, fakat sonra tarlanın uzak tarafından garip bir alay çarptı gözüne. Tamamen çıplak insanlardan oluşmuş bir alaydı ama önde yürüyen bir adamın giysileri üzerindeydi, başına kırmızı şapkayı andıran bir şey, gözüne de güneş gözlükleri, sahi öyle miydi, takmıştı. Onun peşinden erkekler, kadınlar ve çocuklar geliyordu, bilinen her ten renginde kimselerdi; iyice odaklanınca çıplak insanların arasında kimilerinin mavi karınları olduğunu gördü.

İşte bundan dolayı sanrı gördüğüne karar vermişti, o mavilik yüzünden. Bir de öbür dünyadan gelircesine yankılanan

berrak şarkı. Oradaki figürleri yalnızca bir an için görmüştü. Bir oradaydılar, bir gözden kayboldular, duman gibi. Ağaçların arasına girip yürüyüşlerine orada devam ediyorlardı herhalde.

Yüreği sevinçle hopluyordu Toby'nin, elinde değildi. Hemen alt kata inip dışarıya koşarak peşlerinden gitmek geldi içinden. Oysa başka insanların, çok sayıda başka insanın olması boşa umuttu. Hem de sağlıklı görünen başkaları. Gerçek olamazdı. Eğer böyle baştan çıkaran bir ılgımın etkisine kapılıp domuz kaynayan ormana gitme dürtüsüne karşı koyamazsa, aklının fazla iyimser yansıtmaları yüzünden parçalanmış ilk insan olurdu tarihte.

Aşırı boşlukla karşı karşıya kalınca, diye anlatmıştı Âdem Bir, beyin bir şeyler uydurur. Nasıl susuzluk su getirirse, yalnızlık da refakat üretir. Yalnızca ışıltıdan ibaret adalara çıkacağım diye nice denizci enkaza dönmüştü.

Kurşunkalemini eline alıp soru işaretinin üstünü karalıyor. Geride bir tek *Sanrılar* kaldı şimdi. Yalın. Basit. Su götürmez.

Kalemi bırakıp paspas sapını, dürbününü ve tüfeğini kapıyor, sonra yaşam alanını gözden geçirmek üzere çatıya çıkan basamakları yorgun argın tırmanıyor. Bu sabah ortalık çok sakin. Tarlada hiçbir hareket yok, ne kocaman hayvanlar, ne de çıplak maviye çalan şarkıcılar.

32

O Köstebek Günü'nün üzerinden ne kadar zaman geçti, Pilar'ın sağ olduğu son Köstebek Günü'nün üzerinden? Yıl On İki'ydi galiba.

Hemen öncesinden Burt'ün tutuklanmasının getirdiği felaket yaşanmıştı. NaAşRoblar onu alıp götürdükten, Veena ile Bernice de boş arsadan çıkıp gittikten sonra Âdem Bir bütün Bahçıvanları çağırarak İremtepe Çatı'sında acil bir toplantı yapmıştı. Haberi verdi, olup biteni anlayınca Bahçıvanlar şoka girmişlerdi. Söylenenler üzücüydü, aynı zamanda kepazelikti! Burt kimseyi kuşkulandırmadan TatlıHayat'ta yetiştirme çiftliği kurmayı nasıl başarmıştı?

Kendine duyulan güven sayesinde elbet diye aklından geçer Toby'nin. Dıştamu Dünyası'ndan kimseye güvenmeyen Bahçıvanlar kendilerinden olanlara körü körüne güvenirlerdi. Şimdi de bir sabah uyanınca köy papazının kilise inşaatı için toplanan parayla tüydüğünü, geride tacize uğramış korist çocuklardan başka bir şey bırakmadığını öğrenen sadık dindarlar listesinde yerlerini almışlardı işte. Neyse, hiç olmazsa Burt, en azından bilindiği kadarıyla hiçbir çocuğu taciz etmemişti. Çocuklar arasında dedikodu çıkardı yoksa, çocukça kaba saba konuşurlardı, ancak burada erkek çocukların anlatacağı bir şey yoktu. Sadece kızlar, sadece mıncıklanmak söz konusuydu.

Yetiştirme çiftliğini duyunca şaşırmayıp dehşete düşme-

yen tek Bahçıvan vardı, o da Sis Philo'ydu, hoş onu hiçbir şey şaşırtamaz, dehşete düşürmezdi. "Ben o mereti bir denemek isterim, bakalım iyi bir şey miymiş, göreyim" dışında herhangi bir yorum yapmamıştı.

Âdem Bir aniden yerinden yurdundan edilen aileleri yanına alacak gönüllüler arıyordu, artık TatlıHayat'a geri dönemeyeceklerini söylüyordu, çünkü NaAşRoblar orayı işgal etmişlerdi, bu nedenle maddi servetlerini onlara kaptırdıklarını kabullenmeliydiler. "Eğer binada yangın çıksaydı, birkaç ıvır zıvır eşyayı kurtarmak için içeri girmezdiniz" diye açıkladı. "Bu da Tanrı'nın boş işler âlemine bağlılığını sınamasının bir yolu işte." Bahçıvanların böyle şeylerle canlarını sıkmaları gerekmezdi: Teoriye göre, madem maddi servetlerini hurdalıklarla çöplüklerdeki döküntüden kapmışlardı, demek yine kapabilirlerdi. Yine de elden giden kristal bir bardak için gözyaşı dökenler, manevi değeri olan bozuk bir gözleme makinesi uğruna akıl almayacak ölçüde endişelenenler yok değildi.

Derken Âdem Bir toplantıda bulunanlardan bir daha Burt ve TatlıHayat, bilhassa NaAşRobA.Ş. adlarını ağızlarına almamalarını istedi. "Düşmanlarımızın kulağı her yerde olabilir" diyordu. Giderek daha sık dile getiriyordu bunu, bazen merak ederdi Toby, acaba bu adam biraz paranoyak mıydı?

"Nuala, Toby" diye seslenmişti toplantı dağılırken. Zeb'e dönmüştü sonra, "Bir saniye. Sen oraya gidip bir bakabilir misin? Hoş, elden bir şey geleceğini sanmıyorum ya."

"Yok" demişti Zeb neşeyle. "Bir boka yaramaz. Ama gider, bakarım."

"Giderken varoş kıyafetini giy."

Zeb kafa sallıyordu. "Solarbisikletçi takımlarımı giyerim" diyerek yangın merdivenine doğru uzaklaşmıştı.

"Nuala, evladım" diye devam etmişti Âdem Bir. "Bizi biraz aydınlatabilir misin? Veena'nın seninle Burt hakkında söyledikleri nedir?"

Nuala burnunu çekiyordu. "Hiçbir fikrim yok. Kocaman bir yalan! Büyük kabalık! Rencide edici! Nasıl olur da böyle düşünebilir benim için ve... Âdem On Üç için?"

Gözünün önüne pantolonuna nasıl sürtündüğünü getirirsen, zor sayılmaz demişti Toby içinden. Nuala her erkeğe kur yapardı. Fakat kur yaptığı günlerde Veena hâlâ Nadas halindeydi, o zaman nasıl işkillenmişti?

Âdem Bir sakin bir edayla konuşuyordu, "Hiçbirimiz buna inanmıyoruz, evladım. Herhalde Veena dedikodu kumkuması birine kulak vermiş, hatta düşmanlarımız aramıza nifak tohumları saçsın diye bir *ajan provakatör* bile göndermiş olabilirler. TatlıHayat'taki bekçilere son günlerde Veena'yı ziyarete giden garip kimseler olup olmadığını sorarım. Şimdi, sevgili Nuala gözyaşlarını silip Dikiş Odası'na gitmen gerekiyor. Yersiz yurtsuz kalan cemaat üyelerimizin çok şeye ihtiyacı var, yorgan mesela, seve seve yardımcı olmak isteyeceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim" dedi Nuala minnetle. Arkasından da beni-yalnız-sen-anlarsın bakışlarını Âdem Bir'e yönelterek yangın merdivenine doğru seğirtti.

Nuala gittikten sonra, "Toby, evladım. Senin gönlünden Burt'ün vazifelerini üstlenmek geçiyor mu, ne dersin?" diye sordu. "Bahçe Botaniği, Yenilir Otlar. Tabii seni Havva yapmamız gerekecek. Zaten ne zamandır aklımdaydı bu, ama Pilar seni yardımcısı olarak görmekten çok memnun, senin de o rolü üstlenmekten mutlu olduğunu düşünüyorum. Seni ondan çalmak istemedim."

Toby biraz düşündü. "Onur duyarım" dedi nihayet. "Fakat kabul edemem. Tam bir Havva olmak... riyakârlık." Ne kadar çabaladıysa da Bahçıvanların arasında geçirdiği ilk gün hissettiği aydınlanma anını tekrar tatmamıştı bir türlü. İnzivaya çekilmiş, Tecrit Haftasına katılmış, Gece İbadetlerini yerine getirmiş, gerekli mantarlarla iksirlerden almış ama yok,

ona özel bir vahiy gelmemişti. Hayaller görmüştü elbet, ancak hiçbiri çözebileceği bir anlam ifade etmiyordu.

"Riyakârlık mı?" diyen Âdem Bir yüzünü buruşturmuştu. "Ne bakımdan?"

Toby ağzından çıkacak sözcükleri özenle seçti, adamı incitmek istemiyordu. "Bunların hepsine inandığımdan emin değilim." Pek azına inandığını söylemenin hafif bir ifadesiydi bu sözler.

"Bazı dinlerde inanç eylemden önce gelir" diye konuştu Âdem Bir. "Bizimkinde eylem inancın önündedir. Sen sanki inanmış gibi hareket ediyorsun, sevgili Toby. *Sanki*. Bu sözcüğe hepimiz çok önem veririz. Ona göre yaşamaya devam et, zamanla inanırsın."

"Devam edecek pek bir şey kalmadı" dedi Toby. "Bir Havva'da olması gereken muhakkak..."

Âdem Bir iç çekiyordu. "İnançtan çok şey beklememeliyiz. İnsanın anlayışı hataya açıktır, belli belirsiz görürüz. Din Tanrı'nın gölgesidir. Ancak Tanrı'nın gölgeleri Tanrı değildir."

"Kötü örnek olmak istemezdim" diye devam etti Toby. "Çocuklar numara yapanı hemen tespit edebilir; rol kestiğimi anlayabilirler. Bu da sizin başarmaya çalıştığınıza zarar verebilir."

"Kuşkuların beni rahatlattı. Senin ne kadar güvenilir biri olduğunun göstergesi. Söylenen her Hayır karşısında bir de Evet vardır! Benim için bir şey yapar mısın?"

Toby çekinerek sordu, "Nasıl bir şey?" Havva olmanın sorumluluklarını taşımak istemiyordu, seçeneklerinin önünü tıkamaya niyeti yoktu. Eğer isterse vazgeçme özgürlüğünü kaybetmeyecekti. Sadece zamana ayak uydurmuş bulunuyorum diye geçti aklından. Onların iyi niyetinden yararlandım. Ne sahtekârca.

"Nasihat dile" dedi Âdem Bir. "Gece İbadeti yap. Kuşkula-

rın ve korkularınla yüzleşmek için kuvvet dile. Sana olumlu bir yanıt verileceğine güveniyorum. Boşa harcanmaması gereken meziyetlerin var. Seni temin ederim, hepimiz seni aramızda Havva olarak görmeye seviniriz."

Toby itiraz etmedi, "Pekâlâ. Bunu yapabilirim." Her bir Evet karşılığında bir de Hayır olur diye düşünüyordu.

Gece İbadeti malzemeleriyle bedendışı seyahat gereçlerinin bekçisi Pilar'dı. Günlerce süren hastalığı nedeniyle Toby epeydir görüşmüyordu onunla, mide virüsü kaptığı söylenmişti. Fakat sohbetlerinde Âdem Bir bu hastalıktan bahsetmemişti, öyleyse Pilar iyileşmişti herhalde. O haşeratın ömrü bir haftayı geçmezdi.

Toby binanın arka tarafındaki avuç içi kadar odacıkta Pilar'ı aradı. Şiltesine yaslanmış yatıyordu; hemen yanı başında yerdeki teneke kutunun içinde balmumundan bir kandil titreşiyordu. İçerisi havasızdı, kusmuk kokuyordu. Ama Pilar'ın yanında duran tas tertemiz ve boştu.

"Sevgili Toby" dedi. "Gel, otur yanıma." Ufacık yüzü iyice buruşmuş ceviz gibi olmuştu, ama beti benzi daha solgundu, esmer ten ne kadar solabilirse, o kadar. Grimsi. Çamurumsu bir renk almıştı.

"Daha iyi misin?" diyerek Pilar'ın kaslı ellerinden birini avuçlarının arasına aldı Toby.

"İyiyim tabii. Çok daha iyiyim" diye yanıtladı tatlı bir tebessüm eşliğinde. Sesi gür çıkmıyordu.

"Neyin vardı?"

"Bana dokunan bir şey yedim" dedi Pilar. "Söyle, senin için ne yapabilirim?"

"Afiyette olduğunu görmek istedim" derken Toby doğru söylediğini şimdi fark etmişti. Pilar çok bitkin görünüyordu, tükenmişti. Toby'yi korku sarmıştı, ya sürgit yaşayacak gi-

bi görünen, daima orada bulunan, pekâlâ daima değilse de en azından uzun zamandır, tıpkı bir kaya ya da eski bir ağaç kütüğü misali orada olmuş görünen Pilar, ya birdenbire ortadan kaybolsaydı?

"Çok düşüncelisin" dedi Pilar. Toby'nin elini sıktı.

"Ayrıca Âdem Bir benden Havva olmamı istedi."

Pilar gülümsedi, "Sanırım sen de olmaz dedin?"

"Doğru." Pilar genellikle düşüncelerini okurdu Toby'nin. "Ama bana bir Gece İbadeti yapmamı söyledi. Nasihat dileyeymişim."

"En iyisi bu. Gece İbadeti malzemelerini nereye koyduğumu biliyorsun." Toby depodaki rafların önündeki naylon torba saplarıyla iplerden örülü perdeyi kaldırırken, "Kahverengi şişe" diye işaret etti. "Sağ tarafta, şu kahverengi. Sadece beş damla koy, iki damla da mor şişeden."

Toby merak ediyordu, "Ben bu karışımdan daha önce içtim mi?"

"Tıpkısından değil. Bununla cevap alabilirsin. Asla şaşmaz. Tabiat bize asla ihanet etmez. Bunu biliyorsun."

Böyle bir şey bilmiyordu Toby. Pilar'ın ağzı çatlamış çay fincanlarından birine damlaları boşaltıp şişeleri yerine koydu. "Şimdi daha iyi olduğuna emin misin?" diye sordu yine.

"Fevkalade" dedi Pilar, "şimdilik. Şimdi ise iyi olabildiğimiz tek andır. Hadi, sevgili Toby, sen başla, harika bir Gece İbadeti geçir. Bu akşam kambur ay var. Tadını çıkar!" Pilar kafa yolculukları salık verirken bazen çocuk karnavalı turundaki gözetmen gibi davranırdı.

Gece İbadetinde manzara olarak İremtepe Çatı Bahçesi'ndeki domates bölmesini seçmişti Toby. Manzarayı usulünce Gece İbadeti kayıt levhasına yapıştırmıştı: Gece İbadetine çıkanlar bazen uzaklaşıp yollarını kaybederlerdi, onların

izini bulmak için nerede olmaları gerektiğini bilmenin yararı vardı.

Âdem Bir artık her katta sahanlıkların yanına bekçiler dikmişti. Toby kimseye görünmeden Bahçe basamaklarından aşağı inemeyeceğine karar verdi. Çatı'dan aşağı düşmedikçe.

Hava kararana dek bekledi, sonra iğrenç bir tadı olan Mürverçiçeği ile Ahududu karışımı damlalarını içti: Pilar'ın hazırladığı Gece İbadeti şurubu ağızda malç tadı bırakırdı. Arkasından irice bir domates fidesinin yanında meditasyon duruşunu aldı, ayışığında yaprak gibi kıvrılmış bir dansçıya ya da tuhaf bir böceğe benziyordu.

Çok geçmeden fide ışımaya, dallarını kıvırmaya koyuldu, üstündeki domatesler kalp gibi atmaya başlamıştı. Yakınlarda cırcırböcekleri dile gelmiş konuşuyorlardı: karkit karkit, ibit ibit, arkit arkit...

Sinir jimnastiği diye düşünüyordu Toby. Gözlerini yumdu.

Karanlığa yöneltti sorusunu, Ben neden inanamıyorum?

Gözkapaklarının ardında bir hayvan belirdi. Altın rengiydi, tatlı yeşil gözleri, köpek dişleri ve kürk yerine kıvırcık yünü vardı. Ağzını açmıştı ama konuşmadı. Esnemekle yetindi.

Gözünü Toby'ye dikmişti. Toby de ondan gözünü ayırmıyordu. "Sen bitki toksinlerinin özenle ayarlanmış karışımının etkisinden başka bir şey değilsin" dedi ona. Sonra uykuya daldı.

33

Ertesi sabah Âdem Bir Gece İbadeti nasıl geçti diye sormak için Toby'yi görmeye geldi. "Cevap alabildin mi?"

"Bir hayvan gördüm."

Âdem Bir sevinmişti. "Çok başarılı bir sonuç! Hangi hayvandı? Ne dedi sana?" Ama Toby ağzını açma fırsatı bulamadan adamın onun omzunun üstünden arkaya baktığını fark etti. "Bir elçimiz var."

Toby'i sonrası bulanık kafasıyla, herhalde mantar meleğinden ya da bitki ruhundan falan bahsediyor diye düşünmüşdü, fakat Zeb'den başkası değildi, soluk soluğa yangın merdivenini tırmanmakla meşguldü. Varoş kılığını henüz çıkarmamıştı: Siyah tüyderi ceketi, kirli kotu, partal solarbisikletçi postallar. Akşamdan kalmışa benziyordu.

"Bütün gece ayakta mıydın?"

Toby'nin sorusuna, "Göründüğü kadarıyla sen de" dedi Zeb. "Yuvaya dönünce bunun için zılgıtı yiyeceğim. Lucerne geceleri işe çıkmamdan nefret eder." Umursadığı yoktu aslında. Âdem Bir'e döndü, "Genel bir toplantı mı istersin, yoksa kötü haberi önce kendin mi duymak istersin?"

"Kötü haberi alayım" dedi Âdem Bir. "Daha geniş duyuru için belki üstünde düzeltme yapmamız gerekir." Başıyla Toby'yi işaret etti. "O paniğe kapılmaz."

"Tamam. Hikâye şöyle."

Zeb'in haber kaynakları gayriresmiydi, gerçeği kovalarken koca bir akşamı devriyeden sonra NaAşRobların takıl-

dığı Pullar ve Kuyruklar'da kendi ekseninde fır dönen kızları seyrederek geçirme fedakârlığına katlanmak zorunda kalmıştı. NaAşRoblara fazla yakın olmaktan hoşlanmazdı, ne de olsa onlarla bir geçmişi vardı, kendinde yaptığı değişikliklere rağmen tanıyabilirlerdi onu. Neyse ki kızlardan birkaçını tanırdı, söylentileri dinlemek için onları yemlemişti.

"Onlara para mı verdin?" demişti Âdem Bir.

"Bedava bir şey yok. Ama fazla ödemedim."

Burt gerçekten de TatlıHayat'ta yetiştirme çiftliği kurmuştu. Bildik yöntemdi, mesken tutulmamış apartman daireleri, karartılmış pencereler, kaçak elektrik. Güçlü sera ışıkları, otomatik sulama sistemleri, her şey birinci sınıftı. Ancak orada yetiştirilen yalnızca sıradan osurukotu değildi, hatta Batı Sahillerinden gelme süperot da değildi, muazzam bir bileşimdi, içeriğinde kaktüs genleriyle psilosibinler, hatta biraz da ayahuska bulunuyordu, insanın bağırsaklarını altüst eden kısmı tamamen etkisiz kılınmamış olsa da iyi kısmı yerindeydi. Bunu deneyen pek çok kimse bir daha denemek için gözünü kırpmadan öldürürdü, henüz fazla mal üretilmemişti, dolayısıyla pazarda çok yüksek fiyattan satılıyordu.

Doğal olarak NaAşRobA.Ş. operasyonuydu bu. DevaSA-Yol laboratuvarları tarafından geliştirilmişti bu bileşim, NaAşRobA.Ş. de toptancıydı. Yasadışı yürüttükleri her iş gibi bunu da varoş ayaktakımları aracılığıyla yürütüyorlardı. Âdemlerden birini işin başına getirmek ve Bahçıvanların denetimindeki bir binada yetiştirme çiftliği kurmak onlara şaka gibi gelmişti. Burt'e yeterli miktarda para ödüyorlardı, ama sonra adam kendi namına satış yaparak onlara kazık atmaya kalkmıştı. Üstelik bundan yakayı da sıyırıyormuş diye anlatıyordu Zeb, ta ki NaAşRobA.Ş.'ye isimsiz bir ihbar ulaşana dek. İzine ulaşılan cep telefonunu çöplükte bulmuşlar. Üzerinde hiç DNA izi yokmuş. Ama arayan ses bir kadına aitmiş. Kafası iyice atmış bir kadına.

O kadın Veena olmalı diye düşünüyordu Toby. Acaba telefonu nereden buldu? Söylentilere göre NaAşRobA.Ş.'den aldığı parayla Bernice ile birlikte Batı Sahili'ne gitmişti.

Âdem Bir "Peki o nerede?" diye sordu. "Âdem On Üç? Sabık Âdem On Üç? Sağ mı hâlâ?"

"Bilemem" dedi Zeb. "Hiçbir haber yok."

Âdem Bir önerdi, "Dua edelim. Konuşursa, bizden de bahseder."

"Eğer onlarla öyle sıkı fıkı olduysa, çoktan bahsetmiştir."

"Pilar'ın doku örneklerinden haberi var mıydı? Ya DevaSAYol'da temas kurduğumuz kimseden? Bal kavanozu getiren genç kuryeden?"

"Hayır. Onu sadece biz biliyoruz, sen, ben ve Pilar. Konseyde o konuyu hiç ele almadık."

"Çok şükür."

"Dileyelim de deşme bıçağıyla elinden bir kaza çıksın" diye ekledi Zeb. Sonra Toby'ye döndü, "Bunların hiçbirini duymadın."

"Korkma!" diye Âdem Bir araya girdi. "Toby artık gerçekten bizden biri. Havva olacak."

Toby karşı çıktı. "Ben aradığım yanıtı almadım ama!" Hayaller söz konusu olduğunda bir hayvanın esnemesi belirleyici sayılmazdı.

Âdem Bir şefkatle gülümsedi. "Doğru kararı vereceksin."

Toby günün geri kalanını sıçanlar için dayanılmaz olan karma bir koku hazırlamakla geçirdi, KazaHasar Kaportacısından TatlıHayat Konutları'na giden yol boyunca serpilecekti. Amaç sıçanların can kaybına uğramadan konutlardan ilkini terk etmesi ve ikincisine yuvalanmasıydı, ne de olsa Bahçıvanlar yoldaş bir Türe eşit değerde bir konaklama olanağı sunmadan onu yersiz yurtsuz bırakmak istemezlerdi.

Pilar'ın kurtçuklar için sakladığı zuladan aldığı et kırıntıları, biraz bal ve biraz da Amanda'yı görevlendirerek süpermarketten aldırdığı fıstık ezmesini kullanmıştı Toby. Sonra kokmuş peynir; sıvılaşması için bira artığı. Hazır olduğunda Shackleton ve Crozier'i çağırıp yapmaları gerekeni söyledi.

"Düpedüz çürümüş bu" dedi Shackleton hayranlıkla kokuyu burnuna çekerek.

"Dayanabilecek misin? Çünkü eğer tahammül edemezsen..."

Crozier omuzlarını dikleştirerek atıldı, "Hallederiz."

Peşlerinden ayrılmayan küçük Oates "Ben de gelebilir miyim?" diyordu.

"Parmak emenlere yer yok."

"Dikkatli olun" diye uyardı Toby. "Sizi boş bir arsada püskürteçlenmiş bir halde bulmayalım. Böbreklerinizi de kollayın."

"Ben ne yaptığımı biliyorum" dedi Shackleton kendinden emin bir tavırla. "Zeb de bize yardım edecek. Varoşçu kılığına giriyoruz, anladın mı?" Bahçıvan gömleğinin önünü açtı, altından siyah bir tişört görünmüştü, üstünde şöyle yazıyordu. ÖLÜM: KİLO VERMENİN HARİKA YOLU! Sloganın altındaysa gümüşten bir kurukafayla çapraz kemikler vardı.

"Şu Roblar çok dangalak" diye sırıttı Crozier. Onun tişörtünde STRİPTİZCİLER KAMIŞIMA HAYRAN! yazıyordu. "Yanlarından geçip gideceğiz!"

Oates, "Parmak emenlere yer yok" diyerek Crozier'in topuğuna bir tekme atmıştı. Crozier de onun şakağına vurdu.

"Radarları bizi almaz" diyordu Shackleton. "Hatta bizi görmeyecekler bile."

Oates susmuyordu, "Domuz yiyici!"

"Oates, bu dili kullanman yetti" dedi Toby. "İstersen gelip, kurtçukları beslememe yardım et" sonra diğer ikisine döndü, "Hadi, siz gidin. İşte, şişe burada. KazaHasar Kaportacı-

sının içine dökmeyin sakın, hele tahtaya asla, yoksa birtakım şanssız kimseler uzun süre o kokuyla yaşamak zorunda kalır." "Size güveniyoruz" diye ekledi Shackleton'a dönerek. O yaşta çocukların erkeklere düşen görevi yerine getirecekleri-ne inandırmak güzeldi, tabii aşırıya gitmedikçe.

Crozier, "Hadi hoşça kal, sidikli" dedi.

Oates da, "Sen de bok kokuyorsun" diye karşılık verdi.

34

Toby ertesi gün sabahleyin Şifa Kliniği'nde on ikiyle on beş yaş arasındakilere Duyuşsal Otlar dersi veriyordu. Çocuklar bu derse Manyak Botanik adını takmıştı, gördükleri diğer bazı derslere verdikleri isimlerden daha iyi bir yakıştırma sayılırdı: Kenef-menef talimine Kaba Kakalama, Gübre-Öbeği Yığma için Dışkı Mıçkı derlerdi mesela.

"Söğüt" diye anlatıyordu Toby. "Analjeziktir. A-N-A-L-J-E-Z-İ-K. Hadi bunu yazı tahtalarınıza geçirin." Tebeşir gacırtısı duyuluyordu, hem de gacır gucur. Başını kaldırmadan çıkıştı, "Kes şunu, Crozier." Gacırdamada üstüne yoktu Crozier'in. Toby yanlış mı duymuştu acaba, biri *Kuru Cadı* diye mi fısıldamıştı yoksa? "Ne dediğini duydum, Shackleton." Sınıftakiler her zamankinden daha huzursuzdular, Veena'nın yol açtığı hengâmenin şokunu yaşıyorlardı. "Analjezik. Bu sözcükle ne demek istiyoruz?"

Amanda yanıtladı soruyu, "Ağrı kesici." Derste daima kuşku uyandıracak kadar iyi davranışlar sergilerdi Amanda, bugün daha da usluydu. Sinsi bir kızdı. Dıştamu Dünyası'nın işleyişi hakkında fazla deneyimliydi. Ancak Âdem Bir'e sorarsan, Bahçıvanların ondan öğreneceği çok şeyi vardı, hem yaşantısını değiştirme yolunda olmadığını kim söyleyebilirdi?

Yine de Amanda'nın çekim gücü yüksek yörüngesine Ren'in kapılması talihsiz bir gelişmeydi. Ren aşırı uysal bir kızdı, başkasının onu avucunun içine alması çok kolaydı.

"Söğütün hangi kısmından analjezik madde elde ederiz?" diyerek başka bir soruya geçti. "Yapraklar mı?" diye atıldı Ren. Çok hevesliydi ama cevabı yanlıştı, ayrıca her zamankinden daha endişeli bir hali vardı. Bernice'in yokluğunu hissediyor olmalıydı, belki de suçluluk duyuyordu: Amanda sahneye çıkar çıkmaz Bernice nasıl da acımasızca kenara itilmişti. Onları görmediğimizi sanıyorlar diye aklından geçirdi Toby. Ne işler çevirdiklerini bilmediğimizi sanıyorlar. Hoppalıklarını, gaddarlıklarını, entrikalarını.

O sırada Nuala kapıdan içeri başını uzattı. "Toby, canım, seninle biraz konuşabilir miyiz?" Sesi acıklı çıkmıştı. Toby koridora çıktı.

"Ne oldu?"

"Gidip Pilar'ı görsen iyi olacak" dedi Nuala. "Hemen şimdi. Gitme vaktini seçmiş." Toby kalbinin sıkıştığını hissetti. Demek ki Pilar yalan söylemişti ona. Hayır, yalan söylememişti; sadece hakikati dile getirmemişti. Yediği bir şey dokunmuş olmalıydı ama kazara yemiş olamazdı. Nuala acısını paylaştığını gösterircesine kolunu sıktı Toby'nin. Çek şu sulu ellerini üstümden, diye söylendi içinden, ben erkek değilim.

"Dersime sen devam edebilir misin?" dedi. "Lütfen. Söğüt'ü işliyordum."

"Tabii, Toby, canım. Ben de onlara 'Salkım Söğüt' şarkısını öğretirim." Bu sevimli şarkıyı pek severdi Nuala; küçük çocuklar için bestelemişti. Onun yaşça büyük çocukların karşısında gözlerini nasıl bayıltacağını düşündü Toby. Fakat Nuala botanik hakkında doğru dürüst bir bilgiye sahip olmadığı için, dersi onlara şarkı söyleterek dolduracaktı elbet.

Toby hızla yola koyulurken, kulağına Nuala'nın sınıfla konuşan sesi geliyordu: "Toby insanlık görevine çağrıldı, biz de Salkım Söğüt şarkısını söyleyerek destek olalım!" Tok, hafif detone kalın sesi çocukların cansız seslerinden daha gür çıkıyordu:

Salkım söğüt, salkım söğüt, dalların dalga dalga,
Gel de dindir ağrımı, yatarken yastığımda...

Nuala'nın şarkı sözleri cehennem azabından farksız, diye geçti Toby'nin aklından. Hem konu Salkım Söğüt değildi, salisilik asidin kaynağı olan Ak Söğüt yani *Salix alba*'ydı. Ağrıyı kesen oydu.

Pilar kendi odacığına çekilmiş, yatağında yatıyordu, yanı başındaki balmumu kandili de teneke kutuda yanmaya devam ediyordu. İncecik esmer parmaklarını uzattı. "Biricik Toby, geldiğin için teşekkür ederim. Seni göreyim istedim."

"Bunu kendine sen yaptın!" dedi Toby. "Bana söylemedin!" Öyle hüzünlenmişti ki öfkeden kuduruyordu.

"Kaygılanarak zamanını boşa geçirmeni istemedim." Pilar'ın sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu. "Güzel bir Gece İbadeti yaşamanı istedim. Şimdi gel de otur yanıma, dün gece ne gördüğünü anlat."

"Bir hayvan. Aslana benziyordu ama aslan değildi."

Pilar fısıldadı, "Güzel. Bu iyiye işaret. İhtiyacın olduğunda kuvvet bulacaksın. Sümüklüböcek görmemene sevindim." Cılız bir kahkaha attı; ardından acıyla yüzünü buruşturdu.

"Neden?" diye sordu Toby. "Neden yaptın?"

"Teşhis edildi. Kanser. Çok ilerlemiş. Madem öyle, şimdi gitmek en iyisi, hâlâ ne yaptığımı bilecek haldeyken. Oyalanmanın ne yararı var?"

"Hangi teşhisten söz ediyorsun?"

"Biyopsi örnekleri göndermiştim. Katura yardım etti, doku örneklerini o aldı. Bir bal kavanozuna sakladık, sonra gizlice Batı DevaSAYol'daki laboratuvara gönderdik, faklı bir kimlikle kuşkusuz."

"Onları gizlice götüren kimdi? Zeb mi?"

Pilar kendine özel bir şakanın tadını çıkarırcasına gülümsedi. "Bir dost" dedi. "Dostlarımız çok bizim."

"Seni hastaneye yatırabilirdik. Hiç kuşkum yok, Âdem Bir buna onay..."

Pilar sözünü kesti, "Beni yolumdan döndürme, canım. Hastanelerle ilgili görüşlerimizi bilirsin. Mazgaldan aşağı atılmayı yeğlerim. Her neyse, buna çare yok. Şimdi, bana şuradaki bardağı uzat lütfen, mavi olanı."

"Daha değil!" dedi Toby. Nasıl erteleyebilirdi, nasıl geciktirebilirdi? Pilar'ı yanında tutmalıydı.

"İçinde su var, biraz Söğüt, biraz da Afyon." Pilar fısıltıyla konuşuyordu. "Seni bayıltmadan ağrıyı keser. Olabildiğince uzun uyanık kalmak istiyorum. Bir süre daha idare eder."

Pilar'ın içişini seyretti. "Bir yastık daha" istiyordu.

Toby anız doldurulmuş çuvallardan birini çıkardı yatağın altından. "Burada sen benim ailemden biri oldun. Herkesten çok sen. Toby konuşmakta zorlanıyordu ama ağlamayacaktı.

"Sen de öyle" dedi Pilar kısaca. "TatlıHayat Araratı'nı beslemeyi unutma. Hep taze kalsın."

Burt yüzünden TatlıHayat'taki Ararat'ı kaptırdıklarını Pilar'a söylemeyecekti. Niye üzsündü şimdi onu? Arkasına yastığı yerleştirerek Pilar'ın doğrulmasına yardım etti, nasıl da ağırlaşmıştı. "Ne aldın?" dedi. Gırtlağına bir yumruk tıkanmıştı.

"Seni iyi eğittim" diye başladı Pilar. Göz kenarları kırışıyordu, sanki bütün bunlar eğlenceli muzip bir oyundu. "Bakalım, tahmin edebilecek misin? Belirtiler: sancı, kusma. Sonra hasta iyileşir gibi göründüğü dinlenme evresine girer. Ama bu arada karaciğer usul usul yok olmaktadır. Panzehiri yok."

"Bir tür *Amanita*" dedi Toby.

Pilar fısıldadı, "Zeki kız seni. Ölüm Meleği, gerektiğinde dosttur."

"Ama çok acı verecek."

"Onu dert etme. Afyon derişiği her zaman imdada koşar. Kırmızı şişe, şurada. Ne zaman kullanacağını söylerim. Şimdi, bana iyi kulak ver. Bu benim vasiyetim. Deriz ya, kefenin cebi olmaz, dünyevi olan her şey ölen kişiden yaşayana geçmeli, buna bilgi de dahil. Buraya topladığım her şey senin olsun istiyorum, bütün malzemelerim. İyi bir derlemedir, üstelik sana müthiş bir güç kazandırır. O güce gözün gibi bak ve iyi kullan. Böyle yapacağına güveniyorum. Buradaki şişelerin bazılarına aşinasın. Geri kalanların bir listesini kâğıda yazdım, hepsini ezberle, sonra imha et. Listeyi yeşil kavanozda bulacaksın, işte şu. Söz verir misin?"

"Evet" dedi Toby. "Söz veririm."

"Ölüm döşeğinde verilen sözleri kutsal kabul ederiz. Bunu biliyorsun. Ağlama. Bana bak. Ben üzülmüyorum."

Toby teoriyi biliyordu: Pilar kendi iradesiyle kendini Hayat zincirine adadığına, aynı zamanda bunun kutsanacak bir davranış olduğuna inanıyordu.

Peki ya ben diye geçirdi içinden. Terk ediliyorum. Annesi, ardından babası öldüğünde çektiklerini yaşıyordu yine. Öksüz kalma sürecinden daha kaç kere geçmesi gerekecekti? Sızlanma diye azarladı kendini.

"Havva Altı olmanı istiyorum" dedi Pilar. "Benim yerime geç. Yeteneği ve bilgisi olan başka kimse yok. Benim için yapar mısın? Söz mü?"

Söz verdi Toby. Başka ne diyebilirdi?

"Güzel" derken Pilar'ın soluğu tükenmişti. "Şimdi, galiba Afyon vakti geldi. Kırmızı şişe, işte şu. Bana iyi yolculuklar dile."

"Bana bütün öğrettiklerin için teşekkür ederim." Buna tahammül edemeyeceğini düşündü. Onu kendi ellerimle öldürüyorum. Hayır, ölmesine yardım ediyorum. Dileğini yerine getiriyorum.

Pilar'ın şişeden içişini izledi.

"Öğrendiklerin için ben sana teşekkür ederim. Artık uyuyacağım. Arılara söylemeyi unutma."

Son nefesini verene dek Pilar'ın başında oturdu Toby. Sonra örtüyü huzur dolu yüzüne kadar çekip kandili üfleyerek söndürdü. Hayal mi görmüştü, yoksa Pilar'ın ölüm anında sanki hafif bir hava akımı olmuşçasına kandil alev mi almıştı? Âdem Bir olsa Ruh derdi. Elle tutulamaz ya da ölçülemez enerji. Pilar'ın ölçülemeyecek kadar muazzam Ruhu. Uçmuştu.

Madem Ruh asla madde değildi, o zaman kandil alevini etkileyemezdi. Etkileyebilir miydi?

Toby düşünüyordu, ben de öbürlerine benziyorum, pelte gibi oldum. Cılk yumurtaya döndüm. Şimdi sıra çiçeklerle konuşmaya geldi. Ya da Nuala gibi salyangozlarla.

Yine de arılara anlatmaya gitti. Bunu yaptığı için salak olduğunu düşünüyordu, gel gör ki söz vermişti. Sonra aklına geldi, düşünce yoluyla ulaşmaya çalışmak yetmezdi, yüksek sesle konuşmalıydın. Arılar bu dünyayla öbür dünyalar arasında elçilerdir, demişti Pilar. Sağ olanlarla ölüler arasında. Havayı meydana getiren Söz'ü taşırlardı oradan oraya.

Toby başını örttü, Pilar'ın iddiasına göre âdet böyleydi, sonra Çatı'daki kovanların önünde durdu. Arılar hep yaptıkları gibi sağda sola uçuyorlar, gelip gidiyorlar, bacak dolusu polen getirerek sallana sallana sekiz şeklindeki işaret dansını yapıyorlardı. İçeriden kanat çırparak kovanları yelpazeleyen, soğutan, hücrelerle geçiş yollarını havalandıran arıların vızıltısı yükseliyordu. Bir arı bütün arılara bedeldir, derdi Pilar, dolayısıyla kovana iyi gelen, arılara da yarardı.

Başının etrafında birkaç arı uçuşuyordu, tüyleri altın rengiydi. Üçü yüzüne konmuş, tadına bakıyorlardı.

"Arılar" dedi. "Size haberim var. Kraliçenize söylemelisiniz."

Dinliyorlar mıydı? Herhalde. Kuruyan gözyaşlarının kenarlarını emiyorlardı usulca. Tuz alıyorlardı oradan, bir bilimci görse böyle derdi.

"Pilar öldü. Size selamlarını gönderdi ve yıllardır esirgemediğiniz dostluğunuz için teşekkür etti. Peşinden gittiği yere gitme vaktiniz geldiğinde sizi orada karşılayacak." Pilar'ın bellettiği sözcükler böyleydi. Toby onlarla yüksek sesle konuştuğu için düpedüz alık gibi görüyordu kendini. "O güne dek yeni Havva Altı benim."

Kulak misafiri olan yoktu, eğer birileri olsaydı, burada Çatı'da işittikleri onlara tuhaf gelmezdi. Oysa yerdekilerin sokaklarda dolaşıp boşluğa bakarak yüksek sesle konuşurken ona çatlak kadın damgasını yapıştırması işten bile değildi.

Pilar her sabah arılara haber getirirdi. Acaba Toby'nin de aynısını yapması gerekir miydi? Evet, gerekirdi. Havva Altı'nın gördüğü işlerden biriydi bu. Eğer arılara neler olup bittiğini anlatmazsan, derdi Pilar, duyguları incinir, toplu halde kovandan ayrılarak başka yere giderlerdi. Ya da ölürlerdi.

Yüzünü kaplayan arılar duraksamışlardı, titrediğini hissediyorlardı belki de. Ama kederle korkuyu ayırt edebiliyorlardı, çünkü onu sokmadılar. Hemen arkasından havalanıp uçtular, kovanların üzerinde dönüp duran kalabalığa karıştılar.

35

Toparlanıp yüzünü gözünü düzelttikten sonra Âdem Bir'e gitti Toby. "Pilar öldü" dedi. "Kendi başına halletti."

"Evet, evladım. Biliyorum. Tartıştık bunu. Ölüm Meleği aldı, arkasından da Afyon, değil mi?" Toby kafa salladı. "Ancak bu hassas bir konu, ağzını sıkı tutacağından kuşkum yok, Pilar bütün Bahçıvalara hakikati olduğu gibi söylemek gerektiğini düşünmüyordu. Çıktığı son seyahat sadece deneyim sahiplerine açık, tıpkı Pilar gibi sadece ölümcül hastalara özgü ahlaki bir tercih diye belirtmek gerek; fakat yaygın olarak başvurulmamalı, hele kolay etki altına kalabilen ve marazi somurtmaya ve sahte kahramanlara özenen gençlerimize aksettirilmemeli. Pilar'ın ilaç şişelerini kendi himayene almışsındır herhalde? Herhangi bir kaza olsun istemeyiz."

"Evet" derken bir kutu yaptırmam gerekiyor diye düşünüyordu. Madeni bir kutu. Kilidi de olmalı.

"Şimdi Havva Altı sensin" diye sevinçle şakıdı Âdem Bir. "Çok sevindim, evladım!"

"Yanılmıyorsam, bu konuyu Pilar ile görüşmüşsünüz." Gece İbadeti dümenmiş demek. Pilar işi kıvırana dek beni beklemede tutmak içinmiş.

Âdem Bir devam etti, O bunu içtenlikle istemişti. Sana olan sevgi ve saygısı derindi."

"Umarım ona layık olurum."

Demek ki ikisi kafa kafaya verip onu tuzağa düşürmüşler-

di. Ne diyebilirdi Toby? Başkasının zorlu görevini üstlenir gibi ayine girdiğini anlamıştı.

Âdem Bir bütün Bahçıvanları toplayıp yalanlarla dolu bir konuşma yaptı. "Ne yazık ki," diye başladı, "sevgili Pilar'ımız, Havva Altı bugün tür tanımlaması sırasında hata yaptıktan sonra elim bir şekilde son nefesini verdi. Yıllardır övgüye layık kusursuz çalışmalar yaptı, ancak bu Tanrı'nın biricik Havva Altı'yı Kendi yüce maksadı için bizden almasının yoluydu herhalde. Mantarlarımızı en ince ayrıntısına kadar öğrenmenin ve mantar toplama faaliyetlerinizi Kuzumantarı, Pösteki Mantarı ve Kurtmantarları gibi, kafa karışıklığına yol açması söz konusu olmayan bildik türlerle sınırlamanın önemini hatırlatayım sizlere."

"Pilar sağlığında mantar ve küf koleksiyonumuzu çok genişletmiş, aralarına pek çok yabanıl örnekler katmıştı. Bunlardan bazısı İnziva sırasında yapılan meditasyona yardım edebilir, ancak işin ehline danışmadan kullanmayı denemeyin, iz belli eden fincanlarla halkalardan sakının, bir daha böyle talihsiz olaylar istemeyiz."

Toby kızgınlıktan yerinde duramıyordu, Âdem Bir nasıl olur da Pilar'ın mikolojik uzmanlığını ayaklar altına alırdı? Asla böyle bir hataya düşmezdi Pilar, yaşlı Bahçıvanlar da bilirdi bunu. Belki de yalnızca üstü kapalı ifade yoluna başvurmuştu, tıpkı intihar için "kazayla ölüm" dedikleri gibi.

Âdem Bir konuşmasının devamında, "Değerli dostumuz Toby'nin Havva Altı makamına geçmeyi kabul ettiğini sizlere duyurmaktan sevinçliyim" diye konuştu. "Pilar böyle diledi, kuşkusuz sizler de bu makama ondan daha uygun biri olmadığını kabul edeceksiniz. Kendi adıma benim ona güvenim tam... pek çok konuda. Üstün meziyetlerinin arasında sadece engin bilgi sahibi olmak yok, aynı zamanda sağduyu, zor-

luklar karşısında sebat ve temiz yüreklilik var. Pilar'ın onu seçmesinin nedeni de bu." Başlar hafifçe öne eğilerek Toby'ye dönmüştü.

"Biricik Pilar'ımızın dileği Kültür Mirası Parkı'nda gübre olmaktı" diye devam etti. "Üzerine ekilmesini dilediği çalıyı da kendi seçti özenle, Mürver ağacının eşsiz bir örneği, böylece zamanla payımıza düşeni eşeleyeceğimizi düşünebiliriz. Bildiğiniz üzere gayriresmi olarak gübreye dönüştürme sakıncalıdır, ağır cezaya çarptırılabilir, Dıştamu Dünyası'nda ölümün bile güdülmesi gerektiğine inanılır, hepsinden önemlisi bedeli ödenmelidir, ancak biz bu etkinliğe imtinayla hazırlanacağı, ihtiyatla yerine getireceğiz. Aklıma gelmişken, Pilar'ı son kez görmeyi arzu edenler kaldığı odacığı ziyaret edebilirsiniz. Eğer çiçek götürmek isterseniz, suteresi öneririm, bu mevsimde bolca bulunurlar. Lütfen sarımsak çiçeklerinden koparmayın, onları yayılım için saklıyoruz."

Gözyaşı dökenler vardı, çocuklar hıçkırıklara boğulmuşlardı, Pilar çok sevilen biriydi. Daha sonra Bahçıvanlar dağıldı. Kimi gelip terfiine sevindiklerini göstermek için yine gülümseyerek bakıyorlardı Toby'ye. Ama o olduğu yerden kımıldamadı, çünkü Âdem Bir kolundan tutuyordu.

"Bağışla beni, sevgili Toby" dedi herkes gittikten sonra. "Herkesi kurgu yolculuğuna çıkardığım için özür dilerim. Bazen tam da dürüst olmayan şeyler söylemek zorunda kalıyorum. Ama bu, çoğunluğun iyiliği için."

Pilar'ı gübreye dönüştürme mahallini seçmek ve çukuru önceden kazmak için Toby ile Zeb görevlendirilmişti. Âdem Bir'e göre kaybedecek zamanları yoktu, Bahçıvanlar soğutma işiyle uğraşmazlardı, hava da sıcaktı, kısaca, eğer Pilar yakında gübreye dönüştürülmezse bu işlemi göz açıp kapayıncaya kadar kendi yapacaktı herhalde.

Kültür Mirası Parkı bakıcılarının giysilerinden iki kat edinmişti Zeb, yeşil tulum ve gömlek, üstünde beyaz Park logosu vardı. İkisi bunları giyip ellerinde kamyonetin arkasında tıngırdayan kürek, tırmık, çapa ve yabayla yola çıktılar. Bahçıvanların bir kamyoneti olduğundan yeni haberi oluyordu Toby'nin. Basınçlı havayla çalışan bir pikaptı, Lağım Çukuru'nun üstündeki evcil hayvan mağazasında saklıyorlardı. Mağaza terk edilmişti, Çukur'da evcil hayvan sevgisi artık revaçta değil, diye anlattı Zeb, bir kedin var diyelim, çok geçmeden başka birinin kızartma tavasını boylayabilir mesela.

Bahçıvanlar ihtiyaca göre kamyonetlerinin üstüne boyayla farklı şekiller çizerlerdi. Şimdi üstünde özene bezene işlenmiş Kültür Mirası Parkı logosu vardı. "Bahçıvanlar arasında birkaç eski grafik sanatçısı bulursun."

Kubur boyunca ilerlerken varoş sıçanları yoldan çekilsinler ve zorla camları silmeye çalışanlar defolsun diye devamlı kornaya basıyorlardı. Toby merak etmişti, "Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Şimdi 'bunu' derken, yaşlı hanımları yasadışı yollarla kamu parkına gömmekten mi söz ediyorsun?" dedi Zeb. "Benim dönemimde bu güne kadar Havvalardan ölen olmadı. Ama her şeyin bir ilki olur."

"Ne kadar tehlikeli bir iş bu?"

"Bakalım, göreceğiz" diye yanıt geldi Zeb'den. "Aslında leşçiller için boş bir arsaya da bırakabiliriz, fakat bunun sonunda bir SırBurgerin içine girebilir. Hayvansal protein giderek daha da pahalılaşıyor. Ya da onu karbon çöpü toplayanlara satabilirler, onlar her şeyi alır. İşte bizim amacımız onu bundan kurtarmak, yaşlı Pilar'ın ölüsü yağda kavrulacak, onun dinine aykırıydı bu."

"Seninkine değil mi?"

Zeb kıkırdayarak karşılık verdi. "Ben öğretinin hassas noktalarını belirlemeyi Âdem Bir'e bıraktım. Sadece gitmek

istediğim yere varmak için bana gerekenleri kullanırım. Hadi, gidip birer Keyifdünyası alalım." Çarşının yanındaki arsaya doğru direksiyonu kırmıştı bile.

"Keyifçino mu içeceğiz?" dedi Toby. "GDO'lu, güneşte yetişmiş, zehir püskürtülmüş? Kuşları öldürür, rençperleri hasta eder, herkes bilir bunu."

Zeb açıkladı, "Gizli görevdeyiz. Rolümüzü iyi oynamalıyız!" Göz kırparak kolunu Toby'nin önünden uzatıp kapıyı açtı. "Kendine bu kadar yüklenme. Eskiden, Bahçıvanların arasına düşmeden önce senin bir piliç olduğuna kalıbımı basarım."

Eskiden, dedi Toby içinden. Bu da her şeyi özetliyor. Yine de memnundu, cinsiyetinden ötürü bir iltifat duymayalı çok olmuştu.

Keyifdünyası bir zamanlar, SırBurger'de çalıştığı günlerde zorla kopardığı öğle aralarının bir parçasıydı; oradaki içeceklerden ağzına sürmeyeli bir ömür geçmiş gibi geliyordu ona. Keyifçino ısmarladı. Ne kadar lezzetli olduğunu unutmuştu. Yudumlayarak içti: Bir dahakini içmesi yıllar alabilirdi, o da imkân bulursa.

Fincanındakiler henüz bitmeden Zeb atıldı, "Gitsek iyi olur. Daha çukur kazacağız. Şapkanı tak, saçlarını da altına gizle, parkçı kızlar böyle yapar."

"Hey, Park kaltağı" diye bir ses geldi arkadan. "Bize çalılarını göster!" Toby arkasına dönüp bakmaya çekiniyordu. Blanco çoktan ÇilePatlar'ı boylamıştı oysa, Adem Bir'den öğrenmişti, sokakta dolaşan söylenti bu yöndeydi.

Zeb onun korkusunu sezmişti. "Sana sataşan olursa, çapayı indiririm."

Kamyonete bindiklerinde Kültür Mirası Parkı'nın kuzey kapısına varana dek varoş sokaklarını dolaştılar. Zeb sahte geçiş kartını bekçilere doğru salladıktan sonra içeri girdiler. Park yayalara resmen açıktı, dolayısıyla etrafta onların kinden başka araç yoktu.

Zeb yavaş gidiyordu, mangalları tüterken piknik masalarına kurulmuş varoş ailelerinin yanından geçtiler. Kavgacı varoş sıçanları demlenerek sağa sola sataşıyorlardı. Kamyonete bir taş çarpmıştı: Kültür Mirası Parkçıları silahlı gezmezlerdi, varoş sıçanları da bunu bilirdi. Çullanmalar, hatta kazaya gidenler olduğunu anlatıyordu Zeb. Nerede bir öbek ağaç görseler, kendilerini tutmalarına gerek olmadığını sanırlar. "Tabiat olan yerde alçaklar da olur" diye takıldı neşeyle.

İyi bir yer bulmuşlardı, Mürver ağacının yeterince güneş göreceği, kazarken ağaç köklerine takılmayacakları bir parça düzlük alan. Zeb çapayla işe koyulup toprağı yumuşatmaya başladı; Toby de küreği aldı. Bir tek levha diktiler: Batı DevaSAYol'un Ekim Yapma İzni. "Eğer soran olursa, izin belgesi bende" dedi Zeb. "Cebimde. Fazla pahalıya malolmadı."

Çukur yeteri kadar derinleşince, öteberilerini topladılar ama levhayı yerinde bıraktılar.

Pilar'ı gübreye dönüştürme işlemi o gün öğleden sonra yerine getirildi. Pilar oraya kamyonetin içinde üstünde Malç yazan telis bir torbaya sarılı halde getirilmişti, yanında Mürver ağacıyla beş galon su vardı. Zeb ile Toby ekim yaparken civarda bulunanlar onlara bakmasın diye Nuala ile Âdem Bir, arkalarında Gonca ve Tomurcuk Korosu'yla birlikte parkın içinde yürüyüşe geçtiler. Avazları çıktığınca "Köstebek Günü İlahisi"ni söylüyorlardı. Son dizeye geldiklerinde tişörtleriyle varoş sıçanlarına benzemiş Shackleton ve Crozier yol kenarında durup onları yuhalamaya başladılar. Crozier üzerlerine bir şişe fırlatınca Gonca ve Tomurcuklar feryat figan ederek saflara ayrılıp patikadan aşağı koşturdular. Bütün varoş sakinleri merakla onları izlerken hırgür çıksa diye diliyorlardı. Zeb, usta ellerle hâlâ telise sarılı Pilar'ı çukura oturtmuş, Mürver fidanını de üzerine yerleştirmişti. Toby kü-

rekle toprak attı, sıkıştırdı, sonra da üzerini suladılar.

"Yaslı gözlerle bakma" dedi Zeb. "Sadece işini yerine getirmiş biri gibi davran."

Bir seyircileri daha vardı, uzun boylu esmer bir çocuk. Gonca ve Tomurcukların sergilediği oyuna aldırmamıştı; ilgilenmiyor pozu takınarak bir ağaca yaslanmış duruyordu. Üstündeki siyah tişörtte KARACİĞER ŞEYTANDIR, CEZALANDIRILMASI GEREKİR yazıyordu.

Zeb'e döndü Toby, "Şu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu. Tişörtünde bir tuhaflık vardı. Gerçek bir varoş sıçanı olsaydı, üstüne daha iyi otururdu.

Zeb göz ucuyla baktı. "Şunu mu? Neden?"

"Ne yaptığımızla ilgileniyor." NaAşRobA.Ş.'den mi acaba? Yok. Daha çok genç.

"Gözünü dikme" diye uyardı Zeb. "Pilar'ı tanırdı. Burada olacağımızı ona ben haber verdim."

36

Âdem Bir'e göre İnsanın Düşüşü çokboyutluydu. Atalarımız primatlar ağaçlardan düşmüşler, derken etyemezlikten çıkıp et yemenin kucağına düşmüşlerdi. Arkasından, güdüleri bırakıp mantığa, böylelikle teknolojiye; basit işaretlerden karmaşık dilbilgisine, oradan insanlığa; ateşsizlikten ateşe, dolayısıyla silahlanmaya; mevsimlik çiftleşmeden ardı arkası kesilmeyen cinsel kıpırdanmalara düştüler. Böylece anın tadını çıkardıkları bir hayatı bırakıp kaybolan geçmişe ve uzak geleceğe kaygıyla kafa yormaya düştüler.

İnsanın Düşüşü sürgit sürüyordu, ancak yörüngesi her zamankinden daha aşağılara çevrilmişti. Ancak diklemesine dalabileceğin bilgi kuyusunun derinlerine çekilmiş giderek daha çok öğrenirken, daha mutlu olmuyorlardı. Havva olduktan sonra Toby için durum farklı değildi. Havva Altı unvanının içine sızdığını, onu yıprattığını, eski benliğinin kenarlarını bozduğunu hissediyordu. Kıl gömlek giymekten daha beterdi, ısırgandan dokunmuştu bir gömlekti üstündeki. Tenine dikilmesine nasıl göz yummuştu?

Öte yandan artık daha çok biliyordu. Bütün bilgiler gibi öğrendikten sonra daha önce bunu nasıl bilmiyormuşum diye düşünürdün. Bilgi de hokkabazlık gibi, sen bilmeden gözlerinin hemen önünde yaşanırdı ama sen başka yere bakarken.

Örneğin, Âdemlerle Havvaların bir dizüstü bilgisayarı vardı. Toby bunu keşfettiğinde şok geçirmişti. Hani böyle bir aygıt Bahçıvan ilkelerini doğrudan çiğnemek anlamına geliyordu? Fakat seni temin ederim, demişti Âdem Bir, iyice önlem almadan asla internete bağlanmayız, daha çok Dıştamu Dünyası'na dair yaşamsal verileri depolamada kullanırız, ayrıca böyle tehlikeli bir nesneyi Bahçıvan üyelerimizin genelinden saklamaya özen gösteririz, hele çocuklardan. Buna rağmen bir tane edinmişlerdi işte. "Vatikan'daki porno koleksiyonu gibi düşün" diye açıklamıştı Zeb. "Bizdeyken emin ellerde."

Dizüstü bilgisayar sirke fıçılarının arka tarafındaki küçük odada bulunan bir duvarın gizli bir bölmesinde dururdu, iki haftada bir düzenlenen Âdem ve Havva toplantıları da aynı odada yapılırdı. Odanın bir de kapısı vardı, ama Havvalık kisvesi etrafını sarmadan önce Toby'ye orada bir dolap olduğu, şişe depolamak için kullanıldığı söylenmişti. Gerçekten de boş şişelere ayrılmış raflar vardı ama bütün raf düzeneği açılınca odanın asıl kapısı ortaya çıkıyordu. Her iki kapı da kilitli tutulurdu, anahtarlar yalnızca Âdemlerle Havvalardaydı. Artık Toby'nin de anahtarı vardı.

Âdemlerle Havvaların birlikte toplanmak için kendilerine göre yolları olduğu sonucuna varmıştı. Tek bir kişi gibi hareket eder ve düşünürlerdi, ne telefon kullanırlardı ne bilgisayar, öyleyse yüz yüze gelmeden ortak kararlarını nasıl alıyorlardı? Ağaçlar gibi kendi aralarında kimyasal bilgi alışverişi yaşadıklarını sanıyordu Toby. Ama yok, hiçbir şey bitkilere göre yaşanmıyordu: Her kardinaller toplantısında olduğu gibi onlar da bir masanın etrafında oturur ve ortaçağ keşişlerini aratmayacak denli amansızca kendi fikirlerini savunurlardı, hem teolojik hem de pratik açıdan. Üstelik tıpkı keşişler için geçerli olduğu gibi giderek daha çok şeyi riske atmak demekti. Buysa Toby için endişe kaynağıydı, çünkü Şirketler

muhalefeti hoş görmezlerdi, ayrıca genel anlamda ticari faaliyetlere karşı Bahçıvanların takındığı tavır böyle yorumlanabilirdi pekâlâ. Böylece bir zamanlar sandığının tersine Toby koyun ağılına kapanmış gibi uhrevi bir kozayla sarmalanmamıştı. Bilakis gerçek ve muhtemelen patlayıcı bir gücün kenarında yürüyordu.

Bahçıvanlara gelince, onlar artık küçük bir yerel kült olmaktan çıkmışlardı. Etki alanları genişliyordu, Kubur İremtepe Çatı Bahçesi, komşu çatılar ve denetim altına aldıkları başka binalarla sınırlı kalmıyor, farklı varoşlarda, hatta diğer şehirlerde şubeler açıyorlardı. Ayrıca Dıştamu Dünyası'nın her bir kademesinde, hatta Şirketlerin içinde saklı sempatizan hücreleri bulunuyordu. Âdem Bir'e göre bu sempatizanlardan sağlanan bilgi eşsizdi: Onun sayesinde düşmanlarının niyetlerini ve hamlelerini en azından kısmen denetim altında tutabilirlerdi.

Hücreler yeraltında konuşlandığı için onlara Trüf adı verilirdi, nadide ve değerliydiler, ayrıca nerede ortaya çıkacaklarını asla bilemezdin, koklayarak bulsunlar diye domuzlarla köpekler işe koşulurdu. Hoş, Âdem Bir'in telaşla belirttiği üzere Bahçıvanlar gerçek Domuzlar ile Köpeklere karşı değillerdi, onların karşı çıktığı karanlık güçlerin kölesi olmaktı.

Her ne kadar çektikleri ıstırabı Bahçıvanlardan gizleseler de Burt'ün tutuklanması Âdemlerle Havvaları fena halde ürkütmüştü. Bazıları NaAşRobA.Ş.'nin kadim şeytan takası önereceğini söylüyordu, hayatına karşılık muhbirlik. Ancak Zeb'in patavatsızca işaret ettiği üzere NaAşRobA.Ş.'nin anlaşma yapması gerekmiyordu, çünkü Dahili İnfaz işlemlerine başladılar mı dilediklerine dilediklerini anlattırırlardı. Zavallı Burt'ü silkeleyip kanı, boku ve kusmuğundan başka kaç kova suçlayıcı yalan çıkarmışlardı kimbilir?

Böylece Âdemlerle Havvalar her an NaAşRobA.Ş. tarafından Bahçe'ye bir saldırı bekliyorlardı. Süratle tahliye planları yaptılar, kendilerini gizleyeceklerine güvendikleri Trüf hücrelerine haber saldılar. Derken bir gün Pullar ve Kuyruklar'ın arkasındaki boş arsada Burt bulundu, derisinde donma yanıkları vardı ve hayati organları eksilmişti.

Zeb, "Ayaktakımının işi süsü vermişler" diye anlatıyordu Sirke Odası'nın arkasında yaptıkları Konsey toplantısında. "Ama hiç inandırıcı değil. Ayaktakımı rastgele uzuvları koparır. Eğlence için yapar."

Nuala bu bağlamda Zeb'in *eğlence* sözcüğünü kullanmasını saygısızlık olarak nitelendirmişti. Zeb ise ironi yaptığını söyledi. Nadiren ağzını açan Marushka Ebe ironi çok değerlidir, dedi. Zeb de Bahçıvanlar arasında böyle bir değer bilmeye rastlamadığını açıkladı. Artık söz sahibi yeni bir Havva olan Rebecca, diğer bir deyişle Beslenme Takviyecisi Havva On Bir herkesin kendine hâkim olup dilini tutması gerektiğinden dem vurdu. Âdem Bir kendi içinde bölünmüş bir evin ayakta kalamayacağını hatırlatıyordu.

Ardından Burt'ün bedeninin imhası konusunda hararetli bir tartışma başlamıştı. Rebecca onun da tıpkı her Âdem ya da Havva gibi Kültür Mirası Parkı'nda yasadışı yollarla gübreye dönüşmeyi hak ettiğinde ısrar ediyor, Burt de bir Âdem'di diyordu. Adil olan buydu. Konsey Odası'nda dışarıda olduğu kadar sisler altında kalmayan Sis Philo bu çok tehlikeli diye karşı çıktı: Ya Burt'ün kadavrası NaAşRobA.Ş. tarafından yem olarak atıldıysa, ya onu kimin gelip aldığını gözleyen birini bıraktılarsa? Çivi Stuart ise Burt'ün bir Bahçıvan olduğunu NaAşRobA.Ş. zaten biliyordu, öğrenecekleri daha ne kaldı diye sordu? Zeb de, Burt'ün ölüsü belki de NaAşRobA.Ş.'nin varoş güruhlarına mesajıdır, operasyonlarını kurallar çerçevesinde yürütmeleri, başıboş beleşçilerin kökünü kazımaları konusunda onları uyarmayı hedeflemiştir, dedi.

Nuala da madem zavallı Burt'ü gübreye dönüştüremiyoruz, o zaman gece gidip sembolik olarak üzerine bir kaşık toprak serpsek ya diye önerdi, bunu yerine getirmek onu biraz olsun rahatlatacaktı. Öte yandan Mugi'ye göre Burt hepsine ihanet etmiş et-kokulu domuz-oburun tekiydi, bu konuyu neden hâlâ konuştuklarını anlamıyordu. Âdem Bir herkesi sessiz olmaya ve bir an için Burt'ü gönüllerindeki Işık ile sarmaya davet ederken Zeb adama zaten yeterince ışık yağdırdıklarını, öyle ki kızartma tavuk işi zincirinde intihar bombacısı misali yandığını belirtti. Nuala da Zeb'in saçmaladığını söyledi. Âdem Bir geceyi meditasyon yaparak geçirmeleri gerektiğini söyledi, belki de öngörülü bir ilham kaynağı bizi çözüme ulaştırabilirdi. Philo, öyleyse ben dumana vurayım, diye atıldı.

Ama ertesi gün Burt'ün naaşını boş arsada bulamadılar. Haberi Zeb vermişti: Erken yol alan karbon toplayıcılar kaldırıp götürmüşlerdi mutlaka. A.Ş. çalışanlarından birinin minibüsüne yakıt olduğundan kuşku duymuyordu. Toby bundan nasıl emin olabildiğini sorunca Zeb, parasını ödediği sürece kimseyi ispiyonlamakta tereddüt etmeyecek varoş çeteleri içinde bağlantıları bulunduğunu anlattı sırıtarak.

Bahçıvan üyelerin karşısına geçen Âdem Bir konuşmasında Burt'ün alınyazısını özetleyerek onun lanetten çok, merhameti hak eden, maddeten tamaha kapılmış bir kurban olduğunu söyledi, sonra herkesten gözünü açık tutmasını, fazla meraklı turistleri, özellikle alışılmadık faaliyetleri bildirmesini istedi.

Ancak tuhaf faaliyetler bildiren kimse çıkmadı. Aylar geçip gidiyordu. Günlük angaryalar ve dersler her zamanki gibi devam ediyor, Azizler Günleri ve Şenlikler sırasıyla kutlanıyordu. Toby makrame yapmaya başlamıştı, boş düşler kurmaktan ve yararsız arzulardan böylelikle kurtulmayı, âna odaklanmayı umut ediyordu. Arılar üreyip çoğalıyordu, Toby

her sabah onlara haber taşıyordu. Ay karanlıktan sıyrılıyor, tombullaşıyor, sonra ufalıyordu. Birkaç bebek çıkmıştı ortaya, parlak yeşil arıların istilası, bir de yeni Bahçıvan devşirmeler. Âdem Bir'e göre zaman kum gibi akıp gidiyordu. Pek çok şey iz bırakmadan kumların içine gömülebilirdi. Üstü örtülen şeyler neyse ki gereksiz kaygılar, hamdolsun.

Nisan Balığı Günü

Nisan Balığı Günü

YIL ON DÖRT

BÜTÜN DİNLERİN AHMAKLIĞINA DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar, sevgili Yoldaş Canlılar, sevgili Yoldaş Ölümlüler:

Burada, İremtepe Çatı Bahçemizde ne eğlenceli bir Nisan Balığı Günü yaşıyoruz! Okyanus'un derinlerini süsleyen fosforışıl Balıklar örnek alınarak yapılan bu yılın Balık fenerleri bugüne dek görülenlerin en etkilisi ve Balık pastalar leziz görünüyor! Rebecca ile özel yardımcıları Amanda ve Ren'e ağzımıza layık bu tatlılar için teşekkür ediyoruz.

Çocuklarımız da bu günün tadını çıkarıyorlar, çünkü büyüklerini gırgıra almalarına izin var; abartmadıkları sürece biz büyükler olarak onları hoş görüyoruz, ne de olsa bize kendi çocukluk yıllarımızı hatırlatıyor. O dönemlerde neler hissettiğimizi, bizi sakınsınlar diye büyüklerimizin kuvvetine, bilgisine ve bilgeliğine güvendiğimizi hatırlamak asla bizi incitmez. Çocuklarımıza neşeli kahkahaların yanı sıra hoşgörü, şefkatli sevgi ve sınırlarını bilmeyi öğretelim. Tanrı iyi olan her şeyi barındırdığına göre biraz şakacı bir yanı da vardır, Kargaların yaptıkları şakalarından, Sincapların sportmence oyunlarından, Kediciklerin hoplayıp zıplamalarından da anladığımız üzere bu bizlerin yanında öbür Canlılara da bahşedilmiş ortak bir meziyetidir.

Kökeni Fransa'ya uzanan Nisan Balığı Günü'nde başka birinin sırtına bir kâğıt Balık ya da bizim yaptığımız gibi geri

dönüşümlü kumaş Balık iliştirilir ve arkasından "Nisan Balığı!" diye seslenilerek onunla alay edilir. Fransızlar "Poisson d'Avril!" derler. İngilizce konuşulan ülkelerde "April Fool's Day" olarak bilinir. Ancak Nisan Balığı başlangıçta Hıristiyan şenliğiydi, ilk Hıristiyanlar inançlarını gizli işaretlerle ifade ettikleri baskı gördükleri zamanlarda Balık imgesini kullanırlardı.

Balık sembolü yerinde bir seçimdi, çünkü İsa kendine Havari olsunlar diye önce iki balıkçıyı çağırmıştı, kuşkusuz Balık nüfusunun korunması için böyle yapmıştı. Onlara Balık çelenler olmak *yerine* insan çelenler olmaları söylenmişti, böylece Balığı yok eden iki unsur etkisiz kılınmış oluyordu! İsa'nın Kuşlara, Hayvanlara, Bitkilere yönelik duyarlı tavrı Serçeler, Tavuklar, Kuzular ve Leylaklar hakkında ettiği sözlerden bellidir; aynı zamanda Tanrı'nın Bahçesinin büyük kısmının sular altında olduğunu, dolayısıyla onun da bakıma muhtaç olduğunu anlamıştı. Assisi'li Aziz Francis verdiği vaazda Balıkları kutsarken Balık topluluğunun doğrudan Tanrı ile bütünleştiğinin farkında değildi. Yine de Aziz onlara gereken saygının gösterilmesini onaylıyordu. Ne kadar öngörülüymüş, baksanıza dünyanın Okyanusları çoktan çöpe döndü bile!

Biz İnsanların Balıklardan daha açıkgöz olduğu, dolayısıyla Nisan Balığı Günü'nün sakat ve ahmakça olduğu yönündeki Türcü görüşü benimseyenler olabilir. Oysa Ruhun ömrü onu paylaşmayanlara daima ahmakça gelir, öyleyse bizler Tanrı'nın Ahmağı olmayı ve o yaftayı taşımayı seve seve kabul etmeliyiz, çünkü Tanrı söz konusu olduğunda kendimizi ne kadar bilge görürsek görelim, hepimiz o kadar ahmağız. Nisan Balığı olmak kendi aptallığımızı alçakgönüllülükle kabullenmek ve ortaya attığımız her Ruhani hakikatin materyalist açıdan saçmalığını canı gönülden kabul etmek anlamına gelir.

Şimdi lütfen Balık kardeşlerimiz için yapacağım duaya Meditasyona katılın.

Sevgili Tanrı, Sen ulu ve engin Denizi, içinde sayısız Canlılarla birlikte yarattın: Hayatın başladığı Senin sualtı Bahçende yaşayanlardan nazarını çekmemen için Sana yakarıyoruz; hiçbirinin İnsan eliyle Yeryüzünden yok olmaması için yakarıyoruz. Denizlerin ısınması nedeniyle, diplerinde sürüklenen ağlar ve kancalar nedeniyle, Dev Kalamar dahil sığlardaki Canlılardan derinlerdeki Canlılara kadar içinde barınan bütün hayatların katledilmesi nedeniyle halen tehlikede olan ve büyük ıstırap çeken Deniz Canlılarına Sevgi ve yardım gönder; beşinci gün Senin yarattığın ve orada oynasınlar diye Denize bıraktığın Balinaları hatırla; bilhassa en yanlış anlaşılmış ve fazlasıyla eziyete uğramış Köpekbalıklarından yardımını esirgeme.

Meksika Körfezindeki Büyük Ölü Bölge'yi aklımızdan çıkarmıyoruz; ne Erie Gölü'ndeki Büyük Ölü Bölge'yi, ne Karadeniz'deki Büyük Ölü Bölge'yi; ne bir vakitler Morinalarla dolu olan Newfoundland'in Grand Banks sığlıklarını; ne de artık tükenmeye yüz tutan ve rengi solup ağaran Büyük Set Resifini.

Onlara yeniden Hayat ver; üzerlerine Sevgi yağsın, canlansınlar; okyanuslara kıydığımız için; yanlış türden ahmaklıklar sergilediğimizde, kibirli ve yıkıcı olduğumuzda, ahmaklığımız için bizi bağışla.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

AH TANRIM, SEN BİLİRSİN BİZİM AHMAKLIĞIMIZI

Ah Tanrım, bilirsin ne ahmağız,
Aptal aptal işler yaparız;
Görürsün oradan oraya koşarız,
Hırsla beyhude işler kovalarız.

Sevginin Sen olduğundan bazen kuşku duyarız,
Elbette şükran sunmayı hatırlamayız;
Bizim gözümüzde Gökyüzü ıssız ve hayırsız,
Evren ise manasız.

Bunalıma düşeriz,
Bizi doğurana küfrederiz;
Ya Sen yoksun diye diretiriz,
Ya da bize aldırmadığını söyleriz.

Bu boş bedbinlikler için affet bizi,
Aksi ve acı sözlerimizi;
Bugün kendinden menkul Ahmaklarınız,
Oyun oynayarak bunu kutluyoruz.

Artık tamamen anlıyoruz
İçimizde ne varsa hayırsız
Ufak kavgalarımız ve minik kaygılarımız,
Hepsi kendi kendimize yaptıklarımız.

Nisan Balığı Günü dans eder, şarkı söyleriz
Çocuksu kahkahalarla güleriz;
İhtişam ve şişmiş kibri deler geçeriz,
Gördüklerimize tebessüm ederiz.

Senin yıldızlı Dünyan sığmaz havsalaya,
Hayret şaşılası harikalarına
Yakarıyoruz, onca şanlı Hazinen arasında,
Sen biz Ahmakları kolla.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

37

REN

YIL YİRMİ BEŞ

Uykuya dalmışım galiba, Cıvık Bölme'de bulunmak insanı yoruyor, Amanda'yı gördüm rüyamda. Hâki kıyafetiyle çok sayıda beyaz kemikle dolmuş kuru otlarla kaplı geniş bir tarladan geçerek bana doğru yürüyordu. Başının üzerinde akbabalar uçuşuyordu. Ama o, rüyamda onu gördüğümü anlamıştı, gülümseyerek el salladı, ben de uyandım.

Uyumak için daha çok erkendi aslında, ben de ayak tırnaklarımı boyadım. Yaldız, örümcek ipeğiyle sertleştirilmiş kazma etkisinden hoşlanırdı ama ben hiç kullanmazdım, çünkü Mordis bunun kafayı bulmuş tavşankız misali görüntü kirliliğine yol açacağını söylerdi. Ben de pastel rengi tercih ettim. Ayak tırnaklarınız parlayınca kendinizi taptaze ve dinç hissedersiniz: Eğer birisi ayak parmaklarınızı emmek isterse o parmaklar emilmeye değer. Oje kururken Yaldız ile paylaştığım odada kapalı devre televizyonun karşısına geçtim. Kendi eşyalarımı görmek neşemi yerine getirirdi, makyaj masam, Roboköpişim, askılarında asılı giysilerim gibi. Normal hayatıma dönmek için sabırsızlanıyordum. Gerçekten normal falan değildi elbet. Ama ben ona alışmıştım.

Nette gezindim sonra, beni nasıl bir haftanın beklediğini öğrenmek için yıldız falı sitelerini aradım, ne de olsa test sonuçlarım temiz çıkarsa pek yakında Cıvık Bölme'den çıkacaktım. Azılı Yıldızlar favorimdi: Hoşuma gitmesinin nedeni umut verici olmasıydı.

Burcunuz Akrep'teki Ay bu hafta fazla hormon salgılayacağınız anlamına geliyor! Çok, çok, çok ateşli! Tadını çıkarın ama bu seksi alevlenmeyi fazla ciddiye almayın – geçici çünkü.

Şu sıralar yuvanızı zevk sarayı haline getirmek için çok çalışıyorsunuz. Yeni saten çarşaflardan alıp sarınmanızın tam zamanı! Bu hafta Boğa hisleriniz çok güçlü!

Cıvık Bölme'den çıkar çıkmaz aşk ve maceraya toslamayı umut ediyordum. Seyahat ya da ruh arayışı, bazen onlarla karşılaşırsın. Ancak kendi falımda hiç iyi şeyler yazmıyordu:

Balık burcundaki haberci Merkür geçmişte yaşanmış olayların ve geçmişten gelen kimselerin ileriki haftalarda sizi şaşırtacağı anlamına geliyor. Çabuk geçişlere hazır olun! Aşk tuhaf kılıklara girebilir – sanrı ve gerçek şimdilerde birbirine yakın dans ediyor, dolayısıyla adımlarınıza dikkat edin!

Aşkın tuhaf kılıklara girmesi kulağıma hiç hoş gelmemişti. İşimde zaten yeterince yaşıyordum bunu.

Yılandeliği'ne bir kere daha göz attığımda orası epey kalabalıktı. Savona hâlâ inmemişti trapezden, Kızıl Taç da oradaydı, fazladan üreme büzgüleri eklenmiş Biyofilm Bedensaran giysisinin içinde dev bir orkideye benziyordu. Daha aşağıda Yaldız hâlâ ÇilePatlarcı müşterisinin üzerinde çalışıyordu. Bu kız ölüyü bile diriltebilirdi, ama adam kendinden geçmek üzereydi, bundan dolayı bizim kıza bolca bahşiş vereceğini sanmıyordum.

NaAşRobA.Ş. tarafından görevlendirilen eşlikçiler cirit atıyordu ortalıkta, derken birdenbire hepsi birden girişe yöneldiler, ben de başka bir kameraya geçip kendi gözlerimle gördüm. Mordis vardı orada, başka NaAşRoblarla konuşuyordu. İçeriye ilk gelen üçünden daha berbat bir haldeki yeni bir ÇilePatlarcıyı getiriyorlardı çeke çeke. Patlamaya daha

hazır gibiydi. Mordis hoşnut kalmamıştı bundan. Tam dört ÇilePatlarcıyı idare etmek zor işti. Hele bir de onların farklı takımlardan olduğunu düşünün, daha dün birbirlerinin karnını deşmeye kalkmamışlar mıydı?

Mordis yeni ÇilePatlarcıyı uzak bir köşeye itekledi. Şimdi hücresinde anırıyordu; şimdi üç yedek dansçı oraya koşturuyorlar: Vilya, Crenola, Sunset. Mordis onlara görüntüyü kapamalarını söylemişti herhalde. Memelerinizi kullanın, Tanrı size onları neden vermiş ki? Işıltılar içinde tüyler sallanırken adamı dal gibi saran altı kol görünüyordu. Vilya'nın adamın kulağına fısıldadığını duyar gibiydim: *İki tane al, tatlım, ucuz bunlar.*

Mordis'ten gelen bir işaretle müziğin sesi yükselmişti: Gürültülü müzik kafalarını bulandırır, kulaklarında güm güm öterken azgınlık yapma olasılıkları azalırdı. Şimdi de dansçılar anakonda misali sarmışlardı herifi. Pullar'ın iki fedaisi aportta bekliyordu.

Mordis'in ağzı kulaklarına varıyordu, mesele çözülmüştü. Bunu telek tavanlı odalara yönlendirecek, alkole boğacak, kızlardan birini üstüne çıkaracak ve kendi deyişiyle herifi beyinsiz-zombonlu-suyu-çıkmış-keyif-zombisine çevirecekti. Artık elimizde ArttıSaadet olduğuna göre, adam ucu mikrop ölümüne varmadan üst üste orgazma ulaşabilir, tatlı şehvani hisler tadabilirdi. O mereti kullanmaya başladıklarından beri Pullar'da mobilya kırmanın önüne geçilmişti. Çikolataya batırılmış çoktanelilerin ve Soyzetli zeytinlerin içinde servis ederlerdi, ama fazla kaçırmaman gerekir, diye uyarmıştı Yaldız, yoksa adamın çükü yarılıverir.

38

Yıl On Dört'te her zamanki gibi Nisan Balığı Günü'nü kutluyorduk. O günde aptalca davranışlar göstermen ve bol bol gülmen gerekirdi. Shackie'nin arkasına bir balık iğneledim, Croze bana, Shackie de Amanda'ya. Çocukların çoğu Nuala'ya taktılar, ancak Toby'ye kimse ilişmedi, çünkü ona çaktırmadan arkasına geçmene imkân yoktu. Âdem Bir ise Tanrı'yı hatırlatmak için balığı kendine iliştirmişti. Sıçancık Oates ortalıkta bağırarak dolaşıyor, "Balık parmaklar" diyerek herkesi arkadan parmaklıyordu, ta ki Rebecca onu durdurana dek. Yumurcak buna çok üzülmüştü, ben de onu köşeye çekip Minicik Akbaba'nın öyküsünü anlattım. Haşarılık yapmadığı zamanlar tatlı bir çocuktu.

Zeb yine yolculuğa çıkmıştı, son günlerde daha sık gidiyordu. Lucerne evden çıkmadı, kutlayacak bir şeyi olmadığını, zaten bu şenliği şapşalca bulduğunu söylüyordu.

Bernice olmadan geçirdiğim ilk Nisan Balığı Günü'ydü. Küçükken, Amanda gelmeden önce Balık Pastasını hep birlikte süslerdik. Üstüne ne koyacağımız konusunda didişmeden edemezdik. Bir keresinde pastayı yeşil renkte yapmıştık, ıspanak yardımıyla tutturmuştuk yeşil rengini, havuç göbeklerinden de göz yapmıştık. Epey toksik görünüyordu. O pastayı düşününce içimden ağlamak geldi. Bernice nerelerdeydi acaba? Kendimden utanıyordum, nasıl hainlik etmiştim ona. Ya Burt gibi o da öldüyse? Öldüyse bu biraz da

benim suçumdu. Çoğu benim suçumdu. Benim suçum.

Amanda ile birlikte Peynir Fabrikası'na geri yürüyorduk, Shackie ve Croze da yanımızdan geliyorlardı, dediklerine göre bizi koruyacaklardı. Amanda buna kahkahalarla güldü, yine de madem istiyorsunuz, gelin bari, dedi. Dördümüz yeniden arkadaş olmuştuk, hoş, arada bir Croze, "Bize hâlâ borcunuz var" diye başlasa da Amanda, git kendini becer, diye kapatırdı çenesini.

Peynir Fabrikası'na döndüğümüzde karanlıktı. Bu kadar geç kaldık diye başımızın derde gireceğini sanıyorduk, Lucerne devamlı sokaktaki tehlikeler konusunda kulağımızı bükerdi, ne ki Zeb geri gelmişti ve çoktan kavgaya tutuşmuşlardı. Biz de hole girip dinsin diye bekledik, çünkü kavga bütün odayı kaplamıştı.

Her zamankinden daha gürültülü kavga ediyorlardı bu defa. Eşyalardan biri devrildi ya da yere çalındı, herhalde Lucerne yapmıştı, çünkü Zeb atıcı değildi.

"Konu ne?" diye sordum Amanda'ya. Kulağını kapıya yapıştırmıştı. Gizlice dinlemekten hiç utanmazdı.

"Bilmem" dedi. "Kadın avaz avaz. Ha, dur, adamın Nuala ile kırıştırdığını söylüyor."

"Nuala ile olmaz" diye karşı çıktım. "Zeb onunla yatmaz!" Babası hakkında söylediklerimiz karşısında Bernice'in nasıl bozulduğunu biliyordum artık.

"Erkekler ne bulurlarsa onu becerirler, yeter ki fırsat verilsin" dedi Amanda. "Şimdi de, adamın içinde bir pezevenk var, diyor. Ondan tiksindiğini, adamın ona bok gibi davrandığını söylüyor. Ağlıyor galiba."

"Artık dinlemeyi kessek iyi olur" dedim.

"Peki." Amanda itiraz etmedi. Duvara yaslanıp durduk, Lucerne'in acı acı viyaklamasını bekliyorduk. Mutlaka ya-

pardı çünkü. Ardından Zeb güm güm dışarı çıkar, kapıyı çarpıp giderdi. Sonra da günlerce görünmezdi.

Zeb içeriden çıkmıştı. "Görüşürüz, Gece Kraliçeleri" dedi. "Kıçınızı kollayın." Hep yaptığı gibi bizimle şakalaşıyordu ama bu defa gülecek hali yoktu. Dertli görünüyordu.

İkisi kavga ettikten sonra Lucerne genellikle yatağa girer, ağlardı ama bu gece eşyalarını çantaya doldurmaya koyulmuştu. Amanda ile benim çöplükten kaptığımız pembe sırt çantasıydı bu. Lucerne'in toplayacak fazla eşyası yoktu, az sonra toplanmayı bitirip kaldığımız odacığa geldi.

Amanda ile ben blucin yorganlarımızın altında, anız dolu şiltelerimizin üstünde yatarken uyuyor numarası yaptık. "Kalk Ren" dedi Lucerne. "Gidiyoruz."

"Nereye?" dedim.

"Geri. DevaSAYol Sitesi'ne."

"Hemen şimdi mi?"

"Evet. Neden öyle bakıyorsun? Sen hep böyle istemez miydin?" Doğruydu, DevaSAYol Sitesi burnumda tüterdi eskiden. Hasretini çekerdim. Fakat Amanda yanımıza geldiğinden beri orayı pek aklıma getirmiyordum.

"Amanda da geliyor mu?" diye sordum.

"Amanda burada kalacak."

Baştan aşağı ürperdim. "Amanda da gelsin."

"Söz konusu bile olamaz" dedi. Başka bir şey daha olmuştu anlaşılan, Lucerne kendini felç eden büyüyü silkip atmıştı, yani Zeb'in büyüsünü. Bol bir elbiseyi çıkarırcasına sıyrılmıştı cinsiyetinden. Şimdi çevikti, kararlı ve dobra. Önceden de böyle miydi, uzun zaman önce? Hayal meyal hatırlayabiliyordum.

"Neden ama? Amanda neden gelemez?"

"Çünkü onu DevaSAYol'a almazlar. Biz oraya gidince kim-

liklerimizi geri alabiliriz, ama onun kimliği yok, üstelik ona bir kimlik alacak param yok." Sonra da sanki Amanda bir enikmiş de ben onu terk etmek zorunda kalmışım gibi ekledi, "Burada ilgilenirler onunla."

"Asla olmaz" dedim. "O yoksa ben de yokum!"

Lucerne, "Burada nerede kalacaksınız peki?" diye sordu meydan okurcasına.

"Zeb'in yanında kalırız."

"O hiç eve uğramıyor ki" dedi Lucerne. "İki kız tek başınıza kalmayacaksınız herhalde!"

"Biz de Âdem Bir'in yanına gideriz" diye buldum çözümü. "Ya da Nuala'nın. Belki Katuro'nun."

Amanda umutla ekledi, "Çivi Stuart da olabilir. Korkunç bir şeydi, aksi ve yalnız bir adamdı Stuart, yine de sarıldım bu fikre.

Hemen atıldım, "Mobilya yapmasına da yardım ederiz." Bütün senaryo gözümün önünde canlanmıştı, Amanda ile ben Stuart için hurda topluyor, şarkılar eşliğinde testere yapıp çekiç vuruyor, bitki çayları demliyor...

"Size evini açmaz o" dedi Lucerne. "Stuart tam bir merdümgirizdir. Çocuklara tahammül etmesinin tek nedeni Zeb, diğerleri için de aynı şey geçerli."

"Biz de Toby ile kalırız."

"Toby'nin yapacak başka işleri var. Hadi bu kadar yeter. Eğer Amanda kendisine kucak açacak birini bulamazsa, varoş sıçanlarının yanına dönebilir pekâlâ. Zaten onlardan biri. Ama sen değilsin. Şimdi, çabuk ol."

"Giyinmem gerek."

"Güzel. On dakikan var" dedikten sonra Lucerne yanımızdan ayrıldı.

Giyinmeye koyulurken Amanda'ya fısıldadım, "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum" dedi fısıldayarak. "Seni oraya tıktıktan son-

ra dışarı çıkmana asla izin vermez. O Siteler kaleye benzer, kalebent edecek seni. Beni görmene izin vermeyecek bir daha. Benden nefret ediyor."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil" dedim fısıltıyla. "Bir yolunu bulup dışarı çıkarım."

"Telefonum. Sende kalsın. Beni arayabilirsin."

"Bir yolunu bulup seni içeri alırım" dedim. Birden sessizce gözyaşı akıtmaya başlamıştım. Mor telefonunu cebime koydum.

Lucerne sesleniyordu, "Elini çabuk tut, Ren."

Amanda'ya fısıldadım, "Seni arayacağım! Babam sana bir kimlik alır!"

"Alır tabii" dedi usulca. "Boka basma, anlaştık mı?"

Ana odada Lucerne süratle hareket ediyordu. Pencere pervazında yetiştirdiği solgun görünen domates fidesini fırlatıp attı. Toprağın altından plastik torba dolusu para çıkmıştı. Hayat Ağacı'nda sattığı sabun, sirke, makrame, yorgan karşılığında aldığı paralardan tırtıklayarak biriktirmiş olmalıydı. Para demode olsa da herkes ufak tefek şeyler için hâlâ kullanıyordu, Bahçıvanlar hakiki para kabul etmezlerdi çünkü bilgisayarlar yasaktı. Demek ki Lucerne ne zamandır kaçış parasını zulaya atmaktaydı. Öyleyse sandığım gibi sadece kapı paspası işlevi görmüyordu.

Sonra Lucerne mutfak makasını eline alıp uzun saçlarını kırpmaya koyuldu, hemen boyun hizasına getirdi. Kesim sırasında kuru bir cızırtı çıkıyordu tıpkı cırt sesi gibi. Yemek masasının ortasında biriken saç kırpıntılarını orada bıraktı.

Daha sonra beni kolumdan tuttuğu gibi oradan çıkarıp merdivenden aşağı indirdi. Sokak başlarını tutan sarhoşlarla keşler, varoş çeteleri ve yankesiciler yüzünden geceleri hiç sokağa çıkmazdı. Ancak şimdi kızgınlıktan akkora dönmüş,

çatır çatır dövüşe hazırdı: Bulaşıcı hastalık taşıyan kimselermişiz gibi biz ilerlerken herkes yolumuzdan çekiliyordu, Asya Karmalarıyla Kararmış Kızılbalıklar bile bulaşmıyordu bize.

Kubur'dan ve Lağım Çukuru'ndan çıkmamız, sonra da zengin varoşlardan geçmemiz saatlerimizi aldı. Biz ilerledikçe evler, binalar ve oteller daha yeni, sokaklar daha boş görünüyordu. Koca Kutu'da kendimize bir solartaksi tuttuk: Golf Çayırı Yeşillikleri'nden, sonra kocaman açık bir alandan geçtik ve nihayet DevaSAYol Sitesi'nin kapılarından girdik. Orayı görmeyeli öyle çok olmuştu ki rüyada yaşıyor gibiydim, hiçbir şeyi tanımadığın ama hiçbir şeyin sana yabancı gelmediği bir yerdi. Biraz midem bulanıyordu ama heyecandan olsa gerekti.

Taksiye binmeden önce Lucerne saçlarımı karmakarışık edip kendi suratını çamurla kaplamış, elbisesinden bir parça yırtmıştı. "Neden böyle yapıyorsun?" diye sordum. Ama cevap vermedi.

DevaSAYol kapısındaki kulübede ufak pencerenin ardında iki bekçi duruyordu. "Kimlikler?" dediler.

Lucerne hemen yanıtladı, "Kimliğimiz yok. Çalındı. Bizi zorla alıkoydular." Sanki birinin takip etmesinden korkuyormuş gibi dönüp arkasına bakıyordu. "Lütfen, bizi içeri almak zorundasınız, hemen!" Ağlamaya başlamıştı.

Bekçilerden biri telefona uzanıp bir düğmeye bastı. "Frank" dedi. "Ana kapı. Buradaki hanımefendi karın olduğunu söylüyor."

İkinci adam, "Bulaşıcılar için yanak sürüntüsü almamız gerekiyor, efendim" diye belirtti. "Öyleyse sizi bekleme odasına alalım, biyoform izni ve onayı bekleyeceksiniz. Az sonra birisi yanınıza gelecek."

Bekleme odasında siyah vinil bir kanepeye oturduk. Saba-

hın beşiydi. Lucerne eline bir dergi aldı, kapağında *YeniSen* yazıyordu. *Neden Kusurlu Yaşayalım?* Sayfaları çevirmeye koyuldu.

"Bizi zorla mı alıkoydular?" diye sordum.

"Ah, birtanem" dedi. "Unutmuşsun! O zaman çok küçüktün! Sana söylemek istemedim, seni korkutmak istemedim! Sana çok fena şeyler yapmış olabilirler!" Sonra yine ağlamaya başladı, daha yüksek sesle. Biyotakımlar içindeki NaAşRobA.Ş. elemanları içeri girdiğinde yüzü pençe pençe kızarmıştı.

39

Ne dilediğine dikkat et, derdi yaşlı Pilar. DevaSAYol Sitesi'ne geri dönmüştüm, uzun zamandır dilediğim gibi babamla tekrar bir araya gelmiştim. Ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Evimizdeki sahte mermer, antik mobilya kopyaları, halılar, hiçbiri gerçek görünmüyordu. Üstelik tuhaf bir kokusu vardı, dezenfektana benziyor. Bahçıvanların yaprak kokularını, Bahçıvanları, pişen yemeğin buharını, hatta keskin sirke tadını; hatta kenef-menefleri özlemiştim.

Babam Frank benim odama dokunmamıştı. Ancak dört sayvanlı karyolayla pembe perdeler çekmişti sanki. Üstelik bana göre fazla çocuksu görünüyordu. Bir zamanlar çok sevdiğim pelüş hayvanlar cam gözleriyle ölü gibi duruyorlardı. Hepsini dolaba tıktım, böylece bir gölgeymişim gibi beni görmezlikten gelemeyeceklerdi.

İlk gece Lucerne banyo yapmam için küveti doldurdu, suya da yapma çiçek esansı döktü. Bembeyaz küvetle beyaz pofuduk havluları görünce kendimi pis ve kirli hissettim. Toprak kokuyordum, gübre kokusu saçıyordum, tamamen toprağa karışmadan önceki kokusunu. O kekremsi kokusunu.

Tenim de maviye çalıyordu: Bahçıvan giysilerine uygulanan kumaş boyadan geliyordu bu renk. Şimdiye dek farkına varmamıştım, çünkü Bahçıvanların yanında çabucak duş yapılırdı, ayrıca ortalıkta hiç ayna yoktu. Ne kadar kıllandığımı da fark etmemiştim, mavi ten rengimden daha korkunçtu

bu. Mavi cildimi ovaladım da ovaladım, fakat çıkmak bilmiyordu. Sudan dışarı çıkan ayak parmaklarıma baktım. Tırnaklarım pençeye benzemişti.

İki gün sonra Lucerne şıpıdıkların içinde ayaklarımı görünce, "Hadi şunlara oje sürelim" diye önerdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, ne Bahçıvanlar ile yaşamıştık, ne Amanda ile, ne de Zeb ile, bilhassa onunla. Lucerne tiril tiril keten takımlar giyiyordu, saçını havalı bir şekilde düzelttirmiş, meç yaptırmıştı. Kendi ayak tırnaklarını yaptırmıştı bile, boşa harcayacak zamanı yoktu. "Bak şu renklere, senin için aldım! Yeşil, mor, mat turuncu, dur, şurada cart renkler de..." Ama ben sinirlenmiştim, arkamı dönüp gittim. Koca bir yalancıydı.

Onca yıl babamı kafamda canlandırmaya çalışmıştım, bir tebeşirle baba figürünü uzaya çizercesine. Küçükken bunu çizdikten sonra boyardım bir de. Ama o renkler fazla parlaktı, çizgilerse çok geniş: Frank daha kısa boyluydu oysa, saçları daha kır ve daha seyrek, aklımda kaldığından daha karman çorman görünüyordu.

O daha bizi teşhis etmek için DevaSAYol kapısına gelmeden sağ salim olduğumuzu, ölmediğimizi öğrenince çok sevineceğini düşünmüştüm. Ancak beni görünce yüzü düştü. Şimdi anlıyorum, beni son gördüğünde küçük bir kızdım, beklediğinden, hatta istediğinden daha çok büyümüş olabilirdim. Üstelik daha pespaye bir kılığım vardı, hâki Bahçıvan giysilerinin yanı sıra, eğer yolu Kubur'a ya da Lağım Çukuru'na düştüyse ortalıkta dolaşan varoş sıçanlarından birine benziyor olmalıydım. Cebini boşaltacağım ya da ayakkabılarına el koyacağım diye korkmuş muydu yoksa? Isırabilirim diye çekine çekine yaklaştı yanıma, kollarını beceriksizce doladı bana. Karışık kimyasalların kokusu gelmiş-

ti burnuma, tutkal gibi cıvık şeyleri temizlerken kullanılan cinsten kimyasallardı. Ciğerlerine kadar içini yakabilecek bir kokuydu.

O ilk gece on iki saat uyumuştum, uyandığımda bir de baktım Lucerne bütün Bahçıvan kıyafetlerimi alıp yakmış. Amanda'nın mor telefonunu dolabımda duran pelüş kaplanın karnını kesip içine saklamıştım. Böylece telefon yanmaktan kurtulmuştu.

Kendi tenimin kokusunu özlemiştim, tuz tadı gitmiş, yerine sabunlu, parfümlü bir koku gelmişti. Zeb'in farelerle ilgili söylediklerini düşünüyordum: Eğer fareyi yuvasından bir süre uzaklaştırıp sonra geri koyarsa, öbür fareler onu paramparça eder. Eğer yapma çiçek kokuları saçarak Bahçıvanların yanına dönsem, beni paramparça ederler miydi acaba?

Lucerne beni DevaSAYol İç-kliniği'ne götürdü, bit ve solucan var mı, ayrıca ırzıma geçildi mi diye bakacaklardı. Bunun anlamı hem önden hem arkadan parmaklanmaktı. Doktor mavi tenimi görünce, "Gözlerime inanmıyorum" dedi. "Bunlar çürük mü, tatlım?"

"Hayır" dedim. "Boya."

"Ya. Kendini boyamanı mı söylediler?"

"Giysilerin boyası."

"Anlıyorum" dedi. Sonra da benim için randevu aldı, kült gruplar tarafından kaçırılan insanlarla ilgili deneyim sahibi olan İç-klinik psikiyatrına görünecektim. Görüşmelerde annem de hazır bulunacaktı.

Bu sayede Lucerne'in onlara neler anlattığını öğrendim işte. SolarUzay'daki butiklerde alışveriş yaparken bizi sokakta tutup yaka paça götürmüşlerdi, ancak tam olarak nereye götürüldüğümüzü söyleyemiyordu, çünkü bilmemiz yasaktı. Aslında kült üyelerinin suçu değildi, ona kafayı takmış ve onu ken-

dine özel seks kölesi olarak barındırmak isteyen erkeklerden birinin işiydi, alıkoymak için ayakkabılarını saklamıştı. Sözünü ettiği erkek Zeb olmalıydı, ancak adını bilmediğini söylüyordu. Neler olup bittiğine akıl erdiremeyecek kadar küçük olduğumu belirtti, ama ben de rehineydim, kendisi de bu çatlak adamın isteklerini, her türlü sapkın arzusunu yerine getirmek zorundaydı, ona zorla yaptırdıkları tiksindiriciydi, gel gör ki yapmasa benim hayatımı tehlikeye atmış olurdu. En nihayet bahtsızlığını kült üyelerinden biriyle paylaşmayı başarmıştı, rahibe gibi biriydi bu. Herhalde sözünü ettiği Toby'ydi. İşte onun kaçmasına yardım etmişti bu kadın, ayakkabılarını getirmiş, ona para vermiş, Lucerne özgürlüğü uğruna harekete geçebilsin diye çatlak adamı kandırıp oradan uzaklaştırmıştı.

Bana bir şey sormanın yararı olmayacağını söylüyordu. Kült üyeleri bana iyi davranmışlardı, zaten hepsi kerizlenmişti. Hakikati bilen bir tek o vardı: Tek başına taşıdığı bir yük olmuştu omuzlarında. Onun beni sevdiği kadar çocuğunu seven hangi kadın yapmazdı aynısını?

Psikiyatr görüşmeleri başlamadan önce omuzlarımdan tutup şöyle demişti bana, "Amanda orada. Sakın bunu aklından çıkarma." Bu sözlerin anlamı açıktı, eğer anlattıklarının kelimesi kelimesine yalan olduğunu söyleyecek olursam, birdenbire nerede alıkonulduğunu hatırlayabilirdi, o zaman da NaAşRobA.Ş. elemanları püskürteçleriyle oraya gider ve sonra neler olacağını kim bilebilirdi? Püskürtme tabancalı saldırılarda seyredenler de ölürdü. Yapacak bir şey yok, derdi NaAşRobA.Ş.. Burada kamu düzeninin çıkarları söz konusu.

Lucerne haftalar boyunca kaçmaya ya da onu gammazlamaya kalkışmayayım diye etrafımda dört döndü. Ama sonunda Amanda'nın mor telefonunu sakladığım yerden çıkarıp onu arama fırsatı bulmuştum. Amanda kaldırdığı yeni tele-

fonun numarasını bildirmek için bana mesaj atmıştı, böylece ona ulaşabilirdim, her şeyi önceden düşünüyordu bu kız. Dolabımın içine gizlenip aradım onu. Evdeki bütün dolaplar gibi bunun da içi ışıklandırılmıştı. Dolapsa eskiden uyuduğum odacık kadar genişti.

Amanda hemen cevap verdi. Ekrana bakınca karşımda onu gördüm, her zamanki gibi görünüyordu. Bahçıvanların arasına dönmek için yanıp tutuşuyordum.

"Seni çok özledim" dedim. "İlk fırsatta kaçıyorum." Ama ne zaman olabileceği konusunda bir şey söylemem mümkün değil, diye ekledim. Lucerne kimliğimi çekmeceye kilitlemişti, o olmadan kapıdan çıkarmazlardı beni.

"Anlaşma yapamaz mısın?" diye sordu. "Bekçilerle?"

"Olmaz. Sanmam. Burada her şey bambaşka."

"Ya. Saçına ne oldu?"

"Lucerne kestirmeye zorladı.

"Fena olmamış" dedikten sonra anlattı. "Burt'ü boş bir arsaya atılmış buldular, hemen Pullar'ın arkasında. Donma yanıkları vardı."

"Dondurucuya mı koymuşlar?"

"Geriye kalan ne varsa. Bazı parçaları yoktu, karaciğer, böbrekler, yürek. Zeb'in dediğine göre ayaktakımı o parçaları satar, sonra da bir mesaj göndermeleri gerekene dek geri kalanı dondurucuda saklarmış."

"Ren! Neredesin?" Lucerne sesleniyordu, odama girmişti.

"Kapatıyorum" diye fısıldadım. Telefonu kaplanın karnına koydum hemen. "Buradayım" dedim. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Dondurucular çok soğuk olurdu.

Lucerne, "Dolabın içinde ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordu. "Gel de öğle yemeğini ye! Gör bak, iyi gelecek!" Sesi cıvıl cıvıl çıkıyordu, ne kadar kafadan çatlak ve dengesiz davransam o kadar işine gelirdi, çünkü hakkında anlatacaklarıma inananlar azalırdı böylece.

Lucerne'in hikâyesine göre çarpık, beyin yıkayıcı kült insanlarının arasında saplanıp kalmak beni sarsmıştı. Onun doğru söylemediğini kanıtlama olanağım yoktu. Hem sahiden sarsılmış olabilirdim pekâlâ, kendimi kiminle kıyaslayıp anlayacaktım?

40

Lucerne okula gitmem gerektiğini söylüyordu, tabii ayarım tutturulduktan sonra. Öyle, sanki ben sutyen askısıymışım gibi ayar tutturmak diyorlardı buna. Evin içinde boş boş oturmam iyi değildi. Dışarı çıkmalıydım, tıpkı onun yaptığı gibi kendime yepyeni bir hayat kurmalıydım. Lucerne açısından risk teşkil ediyordum, ayaklı misket bombasından farksızdım, hakkındaki hakikat her an ağzımdan çıkabilirdi. Sessizce onu yargıladığımı biliyordu, kızıyordu bana, başka yerde olmamı yeğlerdi.

Frank onun anlattıklarına inanmışa benziyordu, hoş, öyle ya da böyle olmasını umursar bir hali yoktu. Lucerne'in neden Zeb ile kaçtığını şimdi görebiliyordum: En azından Zeb onu dikkate alıyordu. Beni bile, oysa Frank bana pencere muamelesi çekiyordu, yüzüme bakmazdı bile, görmezlikten gelirdi.

Bazen rüyalarıma girerdi Zeb. Üzerinde bir ayı kostümü olurdu, kürkündeki fermuar ortaya kadar açılır, pijama torbası misali içinden Zeb çıkardı. Teskin edici bir kokusu vardı, tabii rüyamda, yağmur sonrası çimen kokusuna, tarçına, Bahçıvanların tuzlu, sirkemsi, uçları yanmış yaprak kokusuna benziyordu.

Okulun adı DevaSAYol Lisesi'ydi. İlk gün Lucerne'in benim için seçtiği yeni giysilerden birini giymiştim. Pembe ve

limon sarısıydı, Bahçıvanların asla izin vermeyecekleri renklerdi bunlar, çünkü kir gösterir, sabunun boşa harcanmasına yol açarlardı.

Yeni giysilerimin içinde kılık değiştirmişim hissine kapılıyordum. Eski bol entarilerime kıyasla daracık olmalarına, çıplak kollarımın görünmesine, diz boyundaki plili eteğin altından çıplak bacaklarımın çıkmasına alışamamıştım bir türlü. Ne var ki Lucerne'in dediğine göre DevaSAYol Lisesi'nde kızlar böyle giyinirdi.

Ben kapıya yönelirken, "Güneş kremini sürmeyi unutma, Brenda" diye seslendi. Artık bana Brenda diyordu, gerçek adımın bu olduğu iddiasındaydı.

DevaSAYol bana rehberlik etsin diye bir öğrenci göndermişti, beni okula götürecek, etrafı gösterecekti. Adı Wakulla Price'tı, teni bonbon gibi cilalı, sıska bir kızdı. Benimkine benzeyen pastel sarı bir bluz giymişti ama altında pantolon vardı. Plili eteğime bakarken gözleri fal taşı misali açılmıştı.

"Annem almış" dedim.

"Ya" dedi *üzgün* bir sesle. "Annem bana aynısından iki yıl önce almıştı." Kıza kanım kaynamıştı.

Okul yolunda, *Senin baban ne iş yapar, buraya ne zaman geldin*, falan gibi sorular soruyordu Wakulla ama kültlerden söz açmadı; ben de *Okulu seviyor musun, öğretmenler nasıl* türünden sorular yönelttim, böylece tehlikeli sulara açılmadık. Önünden geçtiğimiz evlerin hepsi farklı stillerde ama hepsi güneş emen cinstendi. Lucerne'in sıkça değindiği üzere Sitelerde en son teknoloji kullanılırdı. *Sahi, Brenda, bunlar en saf Bahçıvanlardan çok daha yeşilci, dolayısıyla ne kadar sıcak su kullandın diye kaygılanmana gerek yok, artık senin duş yapma zamanın gelmedi mi?*

Lise binası bal döküp yalayacak kadar tertemizdi, ne bir duvar yazısı göze çarpıyordu, ne dökülen duvarlar ne de kırılmış pencereler. Koyu yeşil çimleri vardı, bazı çalılar yus-

yuvarlak budanmıştı, bir de heykel görülüyordu, plakasında "Florence Nightingale" yazıyordu, "Lambalı Kadın." Ancak birisi ilk iki harfi değiştirip yerine *c* ve *u* koyunca, ortaya Cumbalı Kadın çıkmıştı.

"Jimmy'nin işi" diye açıkladı Walluka. "Nanoform Biyotek dersinde laboratuvar eşimdi, hep böyle dangalakça şeyler yapar." Gülümsedi, dişleri bembeyazdı. Lucerne ne zamandır benim dişlerimin yosun bağladığını, kozmetik bir diş doktoruna gitmem gerektiğini dolamıştı diline. Çoktandır bütün evi baştan aşağı dekore etmeyi planlıyordu, ama benim için de değişiklikler planlıyordu anlaşılan.

En azından dişlerimde hiç çürük yoktu. Bahçıvanlar rafine şekerli ürünlere karşıydılar, ayrıca diş fırçalama konusunda katı kurallar koymuşlardı, ama ağza plastik ya da hayvan kılı sokma fikrinden nefret ettiklerinden bu işi misvakla yapmak zorundaydın.

Okuldaki ilk sabah tuhaf geçiyordu. Dersler yabancı bir dilde yapılıyor gibi bir hisse kapıldım. Anlatılan konular bambaşkaydı, sözcükler farklıydı, ayrıca bilgisayarlar ve kâğıttan defterler vardı. Bunlara karşı korku geliştirmiştim, düşmanların eline geçmesi işten bile olmayan kalıcı yazılar yazma fikri bana çok tehlikeli geliyordu, hemen silmene imkân yoktu, yazı tahtasına benzemiyorlardı. Klavyeye ve sayfalara dokunduktan sonra tuvalete koşup ellerimi yıkamak istedim; tehlike bana da değmiş içime işlemişti mutlaka.

Lucerne sözde özel geçmişimizin, yani zorla alıkonma falan, DevaSAYol yetkililerince gizli tutulacağını söylemişti. Ancak birisi bilgi sızdırmış olmalıydı, çünkü okuldaki çocukların haberi vardı. Neyse ki Lucerne'in seks kölesi şehvet düşkünü sapık masalını duymamışlardı. Yine de Amanda'yı,

Zeb'i ve Âdem Bir'i, hatta sıradan Bahçıvanları korumak adına gerekirse o konuda yalan söyleyeceğimi biliyordum. Âdem Bir'in dediği gibi hepimiz birbirimizden sorumluyduk. Bunun ne demek olduğunu anlamaya başlıyordum.

Öğle tatilinde bir grup öğrenci etrafımı sarmıştı. Amaçları satışmak değildi, sadece merak ediyorlardı. *Demek kült bir grupla birlikte yaşadın? Acayipmiş! Ne kadar çatlaktılar?* Soracak çok şeyleri vardı. Bir yandan da öğle yemeklerini mideye indirmekle meşguldüler, her yer et kokuyordu. Domuz pastırması. Yüzde yirmisi gerçek balıktan oluşan Balık pane. SABurger adını verdikleri upuzun raflarda yetiştirilen kültür etinden yapılma burgerler. Dolayısıyla hiçbir hayvana kıyılmıyordu. Ama et gibi kokuyordu. Yaprak yiyicilerin beyinlerini yıkamadığına kanıt olarak Amanda olsa domuz pastırmasından yerdi ama ben o kadar ileri gidemedim. Kendi SABurgerimin top ekmeğini etinden ayırıp onu yemeye çalıştım, fakat o da hayvan leşi kokuyordu.

Walluka sordu, "Söylesene, ne kadar kötüydüler?"

"Yeşilci bir külttü işte" dedim.

"Kurt İşayacılar gibi" dedi biri. "Terörist mi onlar?" Hepsi kulağını bana yaklaştırmıştı, korkunç hikâyeler dinlemek istiyorlardı.

"Hayır. Hepsi barışseverdir" dedim. "Hepimiz çatı bahçesinde çalışmak zorundaydık." Sonra da onlara sümüklüböcek ve salyangozların yerini değiştirmenin nasıl yapıldığını anlattım. Dile getirirken bana da garip gelmişti.

"Neyse, onları yememişsin bari" dedi bir kız. "Bazı kültler yolda buldukları leşleri de yiyorlar."

"Kurt İşayacılar kesin yiyorlardır. İnternette okumuştum."

"Ama varoşlarda yaşamışsın işte. Afili." Sonra onlardan bir gömlek üstün olduğumu fark ettim, ne de olsa varoşlarda yaşamıştım, aralarından hiçbiri belki bir okul gezisi sırasında şöyle bir görmek veya yoksullara yardım eden ana-babala-

rının yanında Hayat Ağacı'na uğramak dışında orada bulunmamıştı. Demek ki gönlümce atıp tutabilirdim.

"Sen çocuk işçiymişsin" dedi çocuklardan biri. "Küçük çevreci serf. Seksi!" Gülüştüler.

Wakulla uyardı, "Jimmy, dangalaklık etme." Sonra bana döndü, "Dert etme, hep böyle şeyler söyler."

Jimmy sırıtıyordu. "Lahanalara mı tapardınız?" diye devam etti. "Ah Ulu Lahana. Lahanamsı lahanalığını öpeyim!" Sonra dizlerinin üstüne çöküp plili eteğimi avuçladı. "Ne hoş yapraklar, koparmak mümkün mü?"

"Et kokulu davranma," dedim.

"Nasıl?" dedi kahkahalarla. "Et kokulu mu?"

O zaman aşırı yeşilciler arasında birine söylenecek ağır bir laf olduğunu açıkladım. Domuz yiyen gibi. Sümüklüböcek suratlı gibi. Ama Jimmy bunları duyunca gülme krizine girmişti.

Cezbedici olduğunun farkındaydım. Açıkça görebiliyordum. Kült hayatımla ilgili daha başka garip ayrıntılar da verebilirdim, ardından bütün bunları DevaSAYol veletleri kadar çarpık görüyor numarası yapabilirdim. O zaman popüler olurdum. Ancak kendimi Âdemlerle Havvaların gözünden de görebiliyordum, hüzün ve hayal kırıklığıyla bakıyorlardı. Âdem Bir, Toby, Rebecca. Çoktan ölmüş olmasına rağmen Pilar da. Hatta Zeb bile.

İhanet ne kadar kolaydı. Seni içine çekiverirdi. Oysa ben bunu Bernice sayesinden çoktan öğrenmiştim.

Okul dönüşü Wakulla benimle yürüyordu, Jimmy de bizimle gelmişti. Türlü maskaralıklar, şakalar yapıyor, gülmemizi bekliyordu, Wakulla da kibarca gülüyordu. Jimmy'nin ona vurgun olduğu belliydi, ancak Wakulla'nın sonradan bana anlattığına göre Jimmy onun için bir arkadaştan fazlası değildi.

Yarı yolda Wakulla yön değiştirip kendi evine gitti, ama Jimmy benimle yürümeye devam edeceğini söyledi, çünkü gittiğim yer onun yolunun üstündeydi. Yanından birden fazla insan olduğunda sinir bozucu davranışlar sergilerdi, belki de başkaları seni ahmak yerine koyacağına sen kendini gülünç duruma sok, daha iyi, diye düşünürdü. Ama rol kesmediği zamanlar sevimli biriydi. Aslında maskesinin altında dertli biri olduğunu görebiliyordum, çünkü ben de öyleydim. Bu bakımdan ikiz gibiydik, daha doğrusu o zamanlar öyle hissetmiştim. Arkadaşlık kurduğum ilk erkek çocuğuydu.

"Şimdi sana acayip geliyordur, varoşlardan sonra burada, Sitede olmak" dedi bir gün.

"Öyle" dedim.

"Kafayı sıyırmış bir manyak sahiden anneni yatağa bağladı mı?" Başkalarının aklından geçirip asla dile getirmeyecekleri şeyleri Jimmy pattadanak söylerdi.

"Sen nereden duydun bunu?"

"Soyunma odasında konuşuyorlardı." Lucerne'in masalı kulaktan kulağa yayılmıştı demek.

Derin bir soluk aldım. "Aramızda kalacak, tamam mı?"

"İki gözüm önüme aksın" diye yemin etti.

"Hayır, yatağa bağlamadılar annemi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Ama kimseye söyleme. Söylemeyeceğine güveniyorum."

"Söylemem" dedi Jimmy. *Neden söylemeyeyim*, demedi. Lucerne'in palavra sıktığı birinin kulağına gidecek olsa herkes onun kaçırılmadığını, onları fena halde kandırdığını anlayacaktı, Jimmy farkındaydı bunun. Ne yaptıysa ya aşk uğruna yapmıştı ya da sadece seks. Şimdi DevaSAYol'da işe yaramaz kocasının yanına dönmesinin nedeni öbür herifin kendisini yüzüstü bırakmasıydı. Ne var ki Lucerne bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Ya da başka birini öldürmeyi.

Bütün bunlar olup biterken dolabıma kapanıp kaplanımın içinden mor cep telefonunu çıkararak Amanda'yı aramaya devam ediyordum. Görüşmek için en uygun zamanı birbirimize mesajla bildirir, bağlantı iyiyse ekranda birbirimizi görürdük. Bahçıvanlar hakkında yığınla soru sorardım. Amanda artık Zeb'in yanında kalmadığını anlattı, Âdem Bir ona artık büyüdüğünü, dolayısıyla bekâr odacıklarından birine yerleşebileceğini söylemişti, fakat çok sıkıcı geliyordu Amanda'ya. "Buraya ne zaman dönersin?" diye sordu. Ancak ben DevaSAYol'dan kaçmayı nasıl başarabileceğimi hiç bilmiyordum.

"Üstünde çalışıyorum" dedim.

Ertesi telefon görüşmemizde, "Bak, burada kim var" dedi, bir de baktım Shackie karşımda, süklüm püklüm sırıtıyor, yoksa ikisi kırıştırıyorlar mıydı? Sanki Amanda benim kendime istediğim cicili bicili bir hurdaya konmuş gibi bir duyguya kapılmıştım, aslında şapşallıktı bu, Shackie'ye karşı hiçbir şey hissetmiyordum çünkü. Acaba o gece holo-topaç kabininde bayıldığım gece popomda hissettiğim onun eli miydi? Yok, muhtemelen Croze'du o.

"Croze nasıl?" diye sordum Shackie'ye. "Ya Oates?"

"İyiler" dedi geveleyerek. "Ne zaman geri geleceksin? Croze seni çok özlüyor! Kank, tamam mı?"

"Gren" dedim. "Kangren." Hâlâ çocukluktan kalma parolayı kullanması şaşırtmıştı beni, belki de kendimi aralarında hissedeyim diye Amanda vermişti bu fikri.

Shackie ekrandan çıktıktan sonra Amanda ikisinin ortak olduklarını söyledi, birlikte çarşılardan eşya araklıyorlardı. Ama adil bir takastı: Amanda'ya arkasını kollayacak, kaldırdıklarını taşıyacak ve satacak biri lazımdı, Shackie'ye de seks.

"Ona âşık mısın?" diye sordum.

Amanda romantik biri olduğumu söyledi. Aşk beyhude bir şeydi, çünkü seni dangalakça değiş tokuşa sürükler, fazla verici davranırdın, sonunda da canın yanar, perişan olurdun.

41

Jimmy ile ev ödevlerimizi birlikte yapmaya başlamıştık. Bilmediğim yerlerde bana yardım etmesi çok hoştu. Bahçıvanların yanında yaptığım onca ezberden sonra derste gözlerimi bir noktaya dikip sonra anlatılanları kafamın içinde resim gibi görebiliyordum. Bundan dolayı her ne kadar bana zor gelse de ve epey geri kalmış olsam da süratle sınıftakilere yetişiyordum.

Jimmy benden iki sınıf ileride olduğu için derslerde başka sınıflardaydık, ama hayatınızı düzenlemeyi öğreten Yaşam Becerileri derslerinde beraberdik. Bu derslerde farklı deneyimler paylaşalım diye farklı yaş gruplarını bir araya toplarlardı, Jimmy sırasını başkasıyla değiştirmiş hemen arkamda oturuyordu. "Ben senin fedainim" diye fısıldayınca kendimi güvende hissettim.

Lucerne evde değilse ödevlerimizi bizde yapardık, ama evdeyse Jimmy'nin evine giderdik. Orası daha çok hoşuma gidiyordu, çünkü evde kokarun besliyorlardı, gen zincirlemenin yeni bir ürünüydü, yarı kokarcaydı ama kokusu yoktu, yarı rakundu ama saldırgan değildi. Dişiydi, adını Katil koymuşlardı; ilk üretilenlerdendi. Kucağıma alınca bana hemen ısınmıştı.

İlk gördüğünde keskin mavi gözleriyle bana çok sert bakarak kaç yaşımda olduğumu sormasına rağmen Jimmy'nin annesi de bana ısınmış görünüyordu. Ben de onu sevmiştim, ama çok sigara içerdi, bu da beni öksürtüyordu. Bahçıvan-

ların arasında sigara içen yoktu, daha doğrusu tütün içmezlerdi. Kadın sürekli bilgisayar başında çalışırdı ama ne yaptığını bir türlü çıkaramamıştım, çünkü herhangi bir işi yoktu. Babası pek evde olmazdı, laboratuvarda geçirirdi zamanını, yeni insan organları yetiştirmek için domuzlara nasıl insan kök hücreleri ve DNA'sı nakledebilirim diye kafa patlatıyordu. Jimmy'ye hangi organları yetiştirecek diye sorduğumda, böbrekler cevabını aldım, bir de akciğerler olabilirdi, gelecekte kendi domuzunu, hatta onun başka kopyalarını da yapabilecektin. Bahçıvanlar duysa ne düşüneceklerini biliyordum: Domuzların öldürülmesi gerektiği için kötü bir gelişme diyeceklerdi.

Jimmy görmüştü bu domuzları, onlara domlon deniyordu, domuz balon gibi, çünkü çok şişkoydular. Çift organ yöntemleri patentli sırlardır, diye ekledi Jimmy, yüksek değere sahipler. "Birtakım yabancı Şirketler babanı kaçırıp beynindeki sırları sağacaklar diye hiç korkmuyor musun?" dedim. Sık görülen bir şeydi bu, haberlerde verilmezdi ama DevaSAYol'da söylentiler alıp yürümüştü. Kaçırılan bilimcileri bazen geri alır, bazen de almazlardı. Güvenlik önlemleri günden güne sıkılaşıyordu.

Ödevimizi bitirdikten sonra Jimmy ile birlikte DevaSAYol çarşısına gider, uslu video oyunları oynar, Keyifçino içerdik. İlk gidişimizde Keyifdünyası şeytanın işi, o yüzden ben içemem, demiştim, Jimmy de kahkahalarla gülmüştü. İkincisinde denedim, çok lezzetliydi, çok geçmeden işin şeytani yanını kafaya takmamaya başladım.

Bir süre sonra Jimmy bana Wakulla Price'tan söz etmeye başladı. İlk âşık olduğu kız olduğunu anlattı, ama ona ciddi takılmak istediğini söylediğinde kız yalnızca arkadaş olabileceklerini belirtmişti. Bu kadarını biliyordum zaten, yine de çok yazık demeden geçmedim, Jimmy de, haftalardır kendimi bir öbek bok gibi hissediyorum, hâlâ sıyrılamadım etkisinden, dedi.

Sonra varoşlarda erkek arkadaşım olup olmadığını sordu, evet, var, dedim, ama doğru değildi, nasılsa oraya geri dönemeyeceğime göre istesem de elde edemeyeceğim için yapılacak en iyi şeyin onu unutmak olduğuna karar verdiğimi söyledim. Erkek arkadaşımı kaybetmeme gerçekten üzülmüştü Jimmy, derdimi paylaştığını göstermek için elimi sıktı. İşte o zaman böyle bir yalan uydurduğum için suçluluk duygusuna kapıldım; ama elimi sıkmasından rahatsız olmamıştım.

Artık günlük tutuyordum, okuldaki bütün kızlar tutardı, geçmişten kalma bir çılgınlıktı: Ne de olsa herkes bilgisayarına zifos atabilirdi fakat kâğıttan defterine giremezlerdi. Bütün bunları günlüğüme yazmıştım. Biriyle konuşmaktan farksızdı. Artık yazı yazmanın tehlikeli olduğunu bile düşünmüyordum: Sanırım bu da Bahçıvanlardan ne kadar uzaklaştığımı gösteriyor. Günlüğümü dolapta, doldurulmuş ayının içinde saklıyordum, Lucerne'in burnunu sokup okumasını istemezdim. Bahçıvanlar bu konuda haklıydılar, başkasının gizli yazılarını okumak sana onlar karşısında üstünlük kazandırırdı.

Derken bir gün DevaSAYol Lisesi'ne yeni bir çocuk geldi. Glenn. Görür görmez anlamıştım Aziz Euell Haftası'nda elinde bir bal kavanozuyla Hayat Ağacı'na gelen, sonra Amanda ile birlikte Pilar'ın yanına götürdüğümüz aynı Glenn olduğunu. Başını hafifçe eğip bana selam verdi galiba, yoksa beni tanımış mıydı? Peki ya Lucerne'in seks kölesi numarası yaptığını NaAşRobA.Ş. hâlâ ortaya çıkarmaya çalışıyorsa? Ya benim sayemde Zeb'i buldularsa, o parçalarını kaybederek derin dondurucuya atıldıysa? Korkunçtu bunu düşünmek.

Ama beni hatırlasaydı bile, Glenn bir şey söylemezdi muhakkak, çünkü kimsenin Pilar ve Bahçıvanları birlikte her ne işler çevirdilerse, onu öğrenmesini istemezdi. O işin ya-

sadışı olduğundan kuşku duymuyordum, yoksa Pilar neden Amanda ile beni uzaklaştırsındı yanlarından? Herhalde bizi korumak için yapmıştı bunu.

Glenn kimseyi umursamaz havasındaydı, hep siyah tişörtler giyiyordu. Bir süre sonra Jimmy onunla takılmaya başladı, böylece eskisi kadar görüşemez olduk.

Bir gün öğleden sonra okul kütüphanesindeki bilgisayarların başında ev ödevimizi yaparken sordum, "Senin ne işin var Glenn'le? Tüyler ürpertici biri." Jimmy sadece üçboyutlu satranç veya internette video oyunları oynadıklarını, bazen onun evine bazen de Glenn'lere gittiklerini anlattı. Oysa porno film izlediklerini düşünüyordum, erkeklerin çoğu seyrederdi, tabii kızlar da, hangi oyunlar diye sordum. "Barbarian Stomp" dedi, bir savaş oyunuydu. "Kan ve Gül" tıpkı Monopol gibiydi, tek farkı soykırım ve mezalim pazarını köşeye sıkıştırman gerekirdi. "Extinctathon" ise soyu tükenmiş hayvanlarla oynadığın bir oyundu.

"Belki bir gün gelir, ben de oynarım" dedim ama Jimmy bundan pek hoşlanmadı. O zaman sahiden porno film seyrettiklerini tahmin ettim.

Daha sonra feci bir şey oldu: Jimmy'nin annesi ortadan kaybolmuştu. Kaçırılmadığını söylüyorlardı, kendiliğinden gitmişti. Lucerne bundan Frank'e bahsederken işitmiştim. Galiba Jimmy'nin annesi sıvışırken hayati öneme sahip yığınla veri de götürmüştü yanında, bundan dolayı NaAşRobA.Ş. ışık hızıyla Jimmy'nin evini sarmıştı. Lucerne'in dediğine göre Jimmy benim arkadaşım olduğu için yakında bizim eve de üşüşürlerdi. Saklayacak bir şeyimiz yoktu elbet. Yine de sıkıntı vereceklerdi.

Hemen mesaj yazıp annesiyle olanlar için ne kadar üzüldüğümü belirttim, yapabileceğim bir şey var mı diye sordum.

Okulda değildi, ama aynı hafta içinde bana mesaj gönderdi, sonra da bizim eve geldi. Bunalıma girmişti. Annesinin gitmesi yetmezmiş gibi NaAşRobA.Ş. de babasından soruşturmalara yardım etmesini istemişti, bunun anlamı babasının siyah bir solarminibüsle götürülmesiydi; şimdi iki kadın NaAşRob evin etrafını gözetleyerek ona şapşal sorular yöneltiyorlardı. En kötüsü Jimmy'nin annesi yaban hayata döndürmek için Katil'i de çalmıştı, bununla ilgili bir de not bırakmıştı. Oysa yaban ortam Katil'e göre değildi, vaşakçıklar onu yiyeceklerdi.

"Ah Jimmy" dedim. "Feci bir şey." Kollarımı dolayıp ona sarıldım, ağlıyordu galiba. Ben de ağlamaya başladım, özenle birbirimizi okşuyorduk, sanki ikimizin de kolları kırılmış ya da ikimiz de hastalanmıştık, derken usulca benim yatağıma girdik, boğulmak üzereymiş gibi birbirimizi tutmaya devam ediyorduk, sonra birbirimizi öpmeye başladık. Jimmy'ye yardım ettiğimi, aynı anda onun da bana yardım ettiğini düşünüyordum. Bahçıvanların arasında bir şeyin onuruna her şeyi özel bir biçimde yaptığımız şenlik gününe benziyordu. Tıpkı öyleydi: *onuruna.*

"Seni incitmek istemem" dedi Jimmy.

Ah Jimmy, dedim içimden. Ben seni gönül Işığımla sarıyorum.

42

O ilk seferden sonra mutluluktan havalara uçuyordum, şarkı söylüyordum sanki. Efkârlı bir şarkı değildi, daha çok kuş cıvıltısına benziyordu. Jimmy ile yatağa girmek hoşuma gitmişti, kollarının bana dolanması güven vermişti, ayrıca bir tenin başkasının tenine değdiğinde kaygan ve ipeksi olduğunu hissetmek çok şaşırtıcıydı. Bedenin kendine özgü bir bilgeliği var, derdi Âdem Bir, bağışıklık sisteminden söz ederken, ama başka türlü de doğruydu dediği. O bilgelik sadece şakımaya benzemiyordu, dans gibiydi ama ondan daha iyiydi. Jimmy'ye âşıktım, Jimmy'nin de bana âşık olduğuna inanmam gerekiyordu.

Günlüğüme JIMMY yazdım. Sonra altını kırmızı kalemle çizdim, bir de kalp yaptım. Fakat hâlâ olan biten her şeyi kâğıda geçirme konusunda tereddütlüydüm, yine de her sevişmemizde bir kalp daha çizer, içini boyardım.

Amanda'ya telefon edip ona anlatmak istiyordum, hoş Amanda bana seks hayatlarından bahseden insanların en az gördükleri rüyaları anlatanlar kadar sıkıcı olduğunu söylemişti. Ama dolabıma girip pelüş kaplanımı elime aldığımda, telefonumun orada olmadığını gördüm.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Günlüğüm hâlâ sakladığım yerde, ayının içindeydi. Ancak telefonum yoktu.

Daha sonra Lucerne odama geldi. Sitenin içerisinde telefonların kayıt altına alınması gerektiğini bilmiyor musun di-

ye sordu, böylece kimse endüstriyel sırları dışarı bildiremezdi. Kayıtdışı telefon bulundurmak suçtu, üstelik NaAşRobA.Ş. böyle telefonların izini sürebilirdi. Ben bunları bilmiyor muydum?

Hayır dercesine başımı salladım. "Kimin arandığını bilebilirler mi?" dedim. Numarayı tespit edebilirler, o zaman her iki tarafın başı derde girebilir diye belirtti. *Fena halde derde girer* dememişti ama *talihsiz sonuçlarına* katlanır diye eklemişti.

Sonra kötü bir anne olduğuna inansam da canı gönülden benim iyiliğimi istediğini söyledi. Mesela, olur da sık aranan bir numaranın göründüğü mor bir telefon bulursa, o numaraya "Çöpe at!!" diyen bir mesaj gönderebileceğini vurguladı. Eğer ikinci telefonun yerini tespit edecek olurlarsa, o yer çöp bidonu olurdu. Kendi de mor telefonu yok ederdi. Şimdi golf oynamaya gidecekti, benim de demin söylediklerini enine boyuna düşünmemi diliyordu.

Enine boyuna düşündüm. *Amanda'yı korumak uğruna Lucerne kendini aşmıştı. Kime telefon ettiğimi bildiği belli. Ama o Amanda'dan nefret eder. Demek ki Lucerne aslında Zeb'i korumak için aştı kendini: Her şeye rağmen onu hâlâ seviyor.*

Artık Jimmy'ye âşık olduğuma göre kendimi Lucerne'e daha yakın hissediyor, Zeb'e karşı davranışlarını daha iyi anlayabiliyordum. Sevdiğin kişi için nasıl aşırı şeyler yapabileceğini görüyordum. Âdem Bir'in dediğine göre birini sevdiğin zaman o aşk her zaman dilediğin yola gitmeyebilir, buna rağmen iyi bir şeydir, çünkü sevgi enerji dalgası misali etrafına yayılabilir ve farkına bile varmadığın bir canlı bundan yararlanabilirdi. Buna örnek olarak virüs kaparak ölen, sonra da akbabalar tarafından yenen birini veriyordu. O benzetme hiç hoşuma gitmemişti ama anafikir doğruydu; Lucerne'i ele alın, Zeb'i sevdiği için göndermişti o mesajı, ama bunun bir sonucu da hiç niyeti olmamasına rağmen Amanda'yı kollamak olmuştu. Demek ki Âdem Bir haklıydı.

Bu arada Amanda ile teması kaybetmiştim. İçim içimi yiyordu.

Jimmy ile ödevlerimizi hâlâ birlikte yapıyorduk. Bazen, etrafımızda başkaları olduğunda gerçekten yapardık. Onun dışında yapmazdık. Üstümüzdekileri çıkarıp birbirimize dolanmamız bir dakika sürmezdi, sonra Jimmy ellerini her yerimde dolaştırarak elf gibisin, peri gibisin falan derdi, böyle sözlere bayılırdı, çoğunun anlamını bilmezdim. Bazen çocuk tacizcisi izlenimi uyandırırdı bende. Sonradan söylediği şeylerin bazılarını kâğıda geçirirdim, duyan da onun sanki keramet buyurduğunu sanırdı. *Jimmy harika bri, peri gbisn dedi.* İmla yanlışlarına boş verirdim, duygular önemliydi.

Çok seviyordum onu. Fakat bir gün yanlış bir şey yaptım. Hâlâ Wakulla'ya âşık mısın yoksa artık beni mi seviyorsun diye sordum. Sormamalıydım. Yanıtlaması epey uzun sürmüştü, sonunda, "Önemi var mı?" diye karşılık verdi. Var demek istedim ama ağzımdan yok çıktı. Derken Wakulla Price taşındı, Batı Sahili'ne gitti, işte o zaman Jimmy'ye bedbin bir hal geldi, artık vaktini benden çok Glenn ile geçirmeye başladı. Yanıt buydu demek, bedbaht etmişti beni.

Artık eskisi kadar sık olmasa da seksi hâlâ sürdürmemize rağmen günlüğüme çizdiğim kırmızı kalpler giderek seyreliyordu. Bir gün çarşıda Jimmy'yi LyndaLee adında okuldaki bütün çocukların birer birer ama süratle, soyfıstık yer gibi geçtiği söylenen ağzı bozuk kızla gördüm tesadüfen. Jimmy'nin eli kızın kıçındaydı, sonra kız onu kafasından tuttuğu gibi çekerek öptü. Uzun, sırılsıklam bir öpüşmeydi. Jimmy'yi o kızla düşününce midem bulanmıştı, Amanda'nın hastalıklar hakkında söyledikleri geldi aklıma, öyleyse LyndaLee'de ne varsa, bende de vardı. Hemen eve koşup kustum, ağladım, ardından beyaz küveti doldurup ılık suya gir-

dim. Ama pek işe yaramadı, rahatlamamıştım.

Onunla LyndaLee arasındakileri bildiğimden Jimmy'nin haberi yoktu. Birkaç gün sonra geleyim mi diye sordu her zamanki gibi, gel dedim. Günlüğüme şöyle yazmıştım, *Jimmy, meraklı sıçan seni, bunları okuduğunu biliyorum, nefret ediyorum seni becerdim diye senden hoşlandığımı sanma DEFOL GİT! Nefret* sözcüğünün altına iki kırmızı çizgi çekmiştim, *defol git* için de üç tane. Sonra günlüğü makyaj masamın üstüne bıraktım. Düşmanların yazdıklarını sana karşı kullanabilir diye geçiyordu aklımdan, ama sen de yazılarını onlara karşı kullanabilirsin pekâlâ.

Seksten sonra tek başıma duş yaptım, dışarı çıktığımda Jimmy günlüğümü okuyordu, birdenbire neden ondan nefret ettiğimi sordu. Ben de anlattım. Önceden yüksek sesle hiç dile getirmediğim sözcükler çıkıyordu ağzımdan, Jimmy ise benim için yanlış kişi olduğunu, Wakulla Price yüzünden bana bağlanamayacağını, kızın onu duygu çöplüğüne çevirdiğini, belki de doğası gereği yıkıcı biri olduğunu, çünkü dokunduğu her kızı allak bullak ettiğini söylüyordu.

Tamı tamına kaç kızdan bahsediyorsun diye sordum. Kız sepetindekilere beni de dahil etmesi fikri dayanılır gibi değildi, sanki biz sepete topladığı şeftali ya da şalgamdık. Beni insan olarak sevdiğini, zaten bundan dolayı benimle dürüst konuştuğunu anlattı, hadi be oradan dedim karşılık olarak. Böylece ayrılmış olduk, hem de kötü ayrılmıştık.

Ondan sonra zaman kapkaranlıktı. Yeryüzünde ne yaptığımı merak ediyordum, burada olmazsam bunu umursayacak kimse yoktu. Galiba Âdem Bir'in deyişiyle kendi anızımı fırlatıp atarak akbabaya ya da solucana dönüşsem daha iyiydi. Ama sonra aklıma Bahçıvanların sözleri geldi, *Ren, hayatın değerli bir hediye, eğer hediye varsa, Hibe eden de vardır, hem sana hediye hibe edildiğinde hamdetmelisin.* Bunlar biraz işe yaramıştı.

Amanda'nın sesi de çınlıyordu kulaklarımda, Neden bu

kadar zayıfsın? Aşkta asla adil bir takas olmaz. Jimmy senden bıkmış, e, ne olmuş yani, ortalık mikrop gibi erkeklerle dolu, çiçek gibi koparabilirsin onları, solunca da fırlatıp atarsın. Ama harika vakit geçiriyormuş gibi, her gün bir şenlikmiş gibi davranman gerek.

Ondan sonra yaptıklarım iyi değildi, hâlâ utanıyorum. Kafeteryada Glenn'in yanına yaklaştım, epey cesaret toplamam gerekmişti ama çünkü Glenn soğuk davranıyordu, daha doğrusu donuk. Benimle takılmak ister misin diye sordum. Aklımda seks vardı, sonra Jimmy öğrenecek ve altüst olacaktı. Aslında Glenn ile cinsellik yaşamak falan istemiyordum, salata kaşığı soksam daha iyiydi. Dümdüz ve tahta bir kaşık.

Glenn şaşırmıştı, "Takılmak mı?" dedi. "Sen Jimmy ile birlikte değil misin?" Bitti dedim, ama zaten ciddi bir şey değildi, Jimmy palyaçonun teki diye ekledim. Sonra aklıma gelen ilk şeyi dangadak söyledim.

"Seni Bahçıvanların arasında görmüştüm, Hayat Ağacı'nda. Hatırladın mı? Pilar'ın yanına ben götürmüştüm seni. Hani yanında bir de bal vardı?" Apışıp kalmıştı, gidip birer Keyifçino içerek konuşmayı önerdi.

Konuştuk. Konuşmamız uzun sürdü. Çarşıda öyle uzun kalmıştık ki çocuklar aramızda bir şey olduğunu sandı, ama yoktu, aşkla ilgisi yoktu. Neydi peki? Bahçıvanlar ile ilgili DevaSAYol'da konuşabileceğim tek kişi Glenn'di sanırım, onun için de aynısı geçerliydi, bizi bağlayan buydu. Gizli bir dernek üyesi gibiydik. Jimmy hiçbir zaman ikizim olmamıştı belki, o ikiz Glenn'di belki. Böyle düşünmek garipti, çünkü o da garip bir çocuktu. Daha çok bir siborg gibiydi, Wakulla Price böyle derdi ona. Arkadaş mıydık? Öyleydik bile diyemem. Bazen bana amipmişim gibi bakardı, bazen de Nanobiyoformlar ile ilgili bir problem çözer gibi.

Bahçıvanlar hakkında Glenn pek çok şey biliyordu zaten, ancak daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Her günü onlarla birlikte geçirmek nasıl bir şeydi? Ne yaparlar, ne konuşurlardı, aslında neye inanırlardı? Şarkılar söyletirdi bana, Azizler Günü ve Şenliklerde yaptığı konuşmalarda Âdem Bir'in dediklerini tekrarlamamı isterdi: Eğer bunları ona anlatsaydım Jimmy kahkahalarla gülerdi ama Glenn asla alay etmiyordu. Onun yerine, "Demek geri dönüşümlü olanlar dışında başka bir şey kullanmamamız gerektiğini düşünüyorlar. Ya Şirketler yeni bir şey yapmaktan vazgeçerlerse? Malzemesiz kalırız" türünden yorumlar yapardı. "Açlık çekseydin hayvan yer miydin?" ve "Sence Susuz Tufan yaşanacak mı sahiden?" gibi özel sorular sorardı bana. Ama her zaman verecek cevabım olmazdı.

Başka konulardan da bahsederdi. Bir gün, herhangi bir çarpışmayı gerektiren durum baş gösterirse tıpkı satrançta olduğu gibi kralı öldürmek zorunda kalabilirsin dedi. Buna karşılık ben de artık krallar olmadığını söyledim. İktidar merkezlerini kastettiğini belirtti, ama artık oralarda bir tek kişi bulunmuyordu, teknolojik bağlantılar söz konusuydu. Kodlama ve zincirleme gibi mi diye sorduğumda, "Öyle bir şey" dedi.

Bir keresinde, sence Tanrı nöron hevenklerinden mi ibaret diye sordu, öyleyse, rekabet üstünlüğü sağladığı için o hevenge sahip insanlara doğal seleksiyon yoluyla mı geçmişti, yoksa saçının kırmızı olması gibi hayatta kalma şansın açısından şöyle ya da böyle bir önem taşımayan gizli fenotip miydi? Onunlayken çoğu zaman boyumu aşan konulara girdiğimi düşünürdüm, bundan dolayı, "Sen ne dersin?" diye karşılık verirdim. Onun mutlaka bir cevabı olurdu.

Jimmy bizi çarşıda beraberken görmüştü, afallamışa benziyordu; fakat uzun sürmemişti anlaşılan, çünkü Glenn'e doğru başparmağını kaldırdığı gözümden kaçmadı, sanki *Kim tutar seni, kafana göre takıl*! der gibi bir hali vardı. Sanki ben onun malıydım da beni ikram ediyordu.

Jimmy ile Glenn liseyi benden iki yıl önce bitirdiler ve yüksekokula gittiler. Glenn bütün beyin takımlarının okuduğu Watson-Crick Yüksekokulu'na, Jimmy de matematik ve fen derslerinde umut vaat etmeyen herkes gibi Martha Graham Akademisi'ne. Böylece artık okulda yeni takıldığı şu veya bu kızla dolaşırken Jimmy'yi izlemek zorunda kalmayacaktım. Gelgelelim Jimmy'nin orada olmaması en az orada olması kadar kötüydü.

İki yılı bir şekilde geçirdim. Notlarım kötüydü, herhangi bir yüksekokula gireceğimi sanmıyordum, herhalde SırBurger ya da benzeri bir yerde asgari ücretli et kölesi olmaktı sonum. Fakat Lucerne araya birilerini soktu. Golf kulübündeki arkadaşlarından biriyle konuşurken kulak misafiri olmuştum, "Şapşal bir kız değil ama kült deneyimi onun hevesini kırdı, dolayısıyla elimizden gelenin en iyisi Martha Graham Akademisi olur." Demek ki Jimmy ile aynı yerde okuyacaktım, bu beni öyle huzursuz etmişti ki hastalandım.

Sızdırmaz mermi trenle yola çıkmadan önceki gece eski günlüğüme yazdıklarımı bir daha okumuştum, Bahçıvanların *ne yazdığına dikkat et* diyen sözlerinin ne anlama geldiğini o zaman anladım. Çok mutlu olduğum zamanlarda yazdığım kendi sözlerimdi, ancak şimdi onları okumak işkenceden farksızdı. Günlüğü alıp sokağa çıktım, köşeyi dönerek karbon yakmalı çöp kazanına fırlattım. Yağa dönüşecek, çizdiğim onca kırmızı kalp dumana boğulacaktı, ama hiç olmazsa bu süreç boyunca faydası dokunacaktı.

Bir yanım şöyle diyordu, Martha Graham'a gidince tekrar Jimmy'yi bulacağım, ta başından beri beni sevdiğini söyleyecek ve yeniden beraber olabilir miyiz diye soracak, ben de hem onu bağışlayacağım, tıpkı ilk günlerdeki gibi her şey harika olacak. Ancak öbür yanım böyle bir olasılığın çok düşük olduğunun farkındaydı. Âdem Bir insanların aynı anda iki karşıt şeye inanabildiğini söylerdi, doğruydu, şimdi anlamıştım.

Yerdegezen Bilgeliği Şenliği

Yerdegezen Bilgeliği Şenliği

YIL ON SEKİZ

İÇGÜDÜSEL BİLMENİN ÖNEMİNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar, Yoldaşımız Ölümlüler, Yoldaşımız Canlılar:

Bugün Yerdegezen Bilgeliği Şenliğini kutluyoruz, Çocuklarımız bir kez daha süsleme işinde doruğa çıktılar. Bizlere Hayat Dansının sarmaş dolaş doğasını hatırlatmayı amaçlayan Kurbağa sindiren Tilki Yılanının soluk kesen duvar resmi için Amanda ile Shackleton'a teşekkür edelim. Bu Şenlik için gelenekselleşen Yerdegezen biçiminde bir sebze olan Kabak yiyoruz. Havva On Bir anamız Rebecca'nın yenilikçi Kabak ve Turp Tatlısına teşekkür edelim.

Ancak ilkin sizleri belirli kimselerin çok yetenekli Âdem Yedi babamız Zeb hakkında gayriresmî soruşturmalar yürüttüğü konusunda uyarmalıyım. Baba Bahçemizde pek çok Tür bulunur, bir Ekosistem hepsini barındırır, Zeb de şiddet dışı şıkkı tercih etmiştir; eğer sorulursa, aklınızdan çıkarmayın, en iyi yanıt her zaman "Bilmiyorum" demektir.

Yerdegezen Bilgeliğine dair metnimizin kaynağı Matta 10:16, "Yerdegezenler kadar bilge, Güvercinler kadar zararsız olun." Aramızda eskiden Yerdegezenler ya da Güvercinler hakkında bir çalışma yapmış bulunan biyologlar açısından bu sözler bilmeceye benzer. Yerdegezenler usta avcılardır, avlarını ya felç eder ya boğar ya da ezerler, bu meziyetleri sayesinde nice Fare ve Sıçanı avlayabilirler. Ne var ki do-

ğal teknolojilerine rağmen kimsenin aklına Yerdegezenlere "bilge" demek gelmez. Ya Güvercinler, bize zarar vermeseler de başka Güvercinler karşısında müthiş saldırgandırlar, eğer eline fırsat geçerse bir erkek kendisi kadar egemen olmayan başka bir erkeğe satışıp onu öldürebilir. Tanrı'nın Ruhu bazen Güvercin olarak resmedilir, bu da bize bu Ruhun her zaman barışsever olmadığını ifade etmektedir; insafsız bir yanı da vardır.

Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'nde Yerdegezen fazla suçlanmış bir semboldür, ancak türlü kisvelere bürünür. Bazen İnsan türünün şeytani düşmanı olarak gösterilir, çünkü galiba Primat atalarımız ağaçlarda uyurken, Boğazlayıcılar onları haklayan birkaç gece avcısı arasındaydı. Ayakkabısız dolaştıklarından bu ataların bir Engerek üstüne basması kesinkes ölüm demekti. Öte yandan Yerdegezen aynı zamanda Tanrı tarafından İnsan Türünün kibrini kırmak için yaratılmış, aynı zamanda Eyyub'e Onun Mucitliğinin huşu veren örneği olarak görünen dev su canavarı Leviathan ile bir tutulur.

Eski Çağın Yunanlıları arasında Yerdegezenler şifa tanrısı için kutsaldır. Başka dinlerde kuyruğunu ağzına almış Yerdegezenin anlamı Yaşam döngüsü, Zamanın başlangıcı ve bitimidir. Deri değiştirdikleri için Yerdegezenler ayrıca Yenilenmeyi simgeler, Ruhun eski benliğinden sıyrılarak ihtişamla ortaya çıkmasıdır. Doğrusu karmaşık bir semboldür. Peki, bizler nasıl "Yerdegezenler kadar bilge" olabiliriz? Kendi kuyruklarımızı mı yiyeceğiz, insanları günah işlesinler diye baştan mı çıkaracağız, yoksa düşmanlarımızın etrafında çöreklenip onları ölesiye sıkacak mıyız? Elbette hayır, çünkü aynı cümlede bize Güvercinler kadar zararsız olmamız da söyleniyor.

Yerdegezen Bilgeliği, kanımca, tıpkı Yerdegezenin Yeryüzündeki titreşimleri hissetmesi gibi *doğrudan hissetme* bilgeliğidir. Yerdegezen dolaysız yaşama konusunda bilgedir, İnsan Türünün çapraşık entelektüel çerçevesine gerek duy-

maksızın durmaksızın kendini oluşturur. Bizler açısından inanış ve inanç neyse, başka Canlılar için de doğuştan gelen bilgidir. Hiçbir İnsan asla Tanrı'nın zihninden geçenleri tam olarak bilemez. İnsan mantığı bir meleğin tepesinde toplu iğne dansı yapar, etrafımızı saran İlahi enginlikle karşılaştırıldığında minicik kalır.

Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'nde belirttiği üzere, "İman, umut edilen şeylerin esası, görülmeyen şeylerin kanıtıdır." Mesele bu işte: *görülmeyen*. Mantık ve hesapla Tanrı'yı bilemeyiz; doğrusunu isterseniz, aşırı mantık ve ölçüm kuşkuya götürür. Onların aracılığıyla giderek yaklaştığından korktuğumuz Susuz Tufan bir yana Kuyrukluyıldızlar ile nükleer felaketlerin olası yarınlar arasında bulunduğunu biliriz. Bu korku kesinliklerimizi sulandırır, o da İnanç kaybını getirir; derken kötülük sergileme cazibesi Ruhlarımıza girer; madem ortadan yok olacağız, İyi olanın derdine düşmek niye?

Biz İnsanlar inanmaya çalışmalıyız, ama diğer Canlılar için bu gerekmez. Onlar *bilirler* ki şafak sökecek. Sezerler bunu, loş ışığın kıpırtısını, ufkun harekete geçtiğini. Sadece her Serçe ile, sadece her Kokarun ile sınırlı değil, her İpliksikurt, her Yumuşakça ve Ahtapot, her TifKıl ve Asyun, tamamı O'nun avucunun içindedir. Bizden farklı olarak onlara İnanç gerekmez.

Başının nerede bittiğini, gövdesinin nerede başladığını bilen Yerdegezenin ihtiyacı var mıdır peki? O Tanrı'yı bütün parçalarında tecrübe eder; İlahiyatın Yeryüzünden geçen bütün titreşimlerini hisseder ve onlara düşünceden daha süratli karşılık verir.

Özlemini çektiğimiz Yerdegezen Bilgeliği bu işte, Oluşun bütünlüğü. İnayet sayesinde ve İnziva ile Gece İbadetleri yardımıyla ve Tanrı'nın Bitkilerinin desteğiyle bize idrak bahşedilen sayılı anları neşeyle selamlayalım.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

TANRI VERDİ HAYVANLARA

Tanrı verdi Hayvanlara
Bizim basiretimizi aşan bir irfan:
Hepsi bilir yaşamayı doğuştan,
Öğrenmeliyiz biz de yılmadan.

Canlılara gerekmez ders kitabı,
Tanrı besler Aklı ve Ruhları:
Günışığı her Arıya mırıldar,
Nemli kil Köstebeğe fısıldar.

Tanrı'dan yem bekler her biri,
Yeryüzünün leziz lokmasını yer hepsi;
Satmaz da satın almaz da hiçbiri,
Ne de bozar yaşadığı ini.

Yerdegezen parlak bir ibre
Hisseder Yer titreşimlerini tam kalibre
Zırhlı parlayan bedeninde
Ve kıvrım kıvrım gövdesinde.

Ah Yerdegezenler kadar olsaydım bilge
Bütünün bütünlüğünü sezseydim keşke,
Düşünen bir Beyin yetmez oysa
Kıvrak ve şevkli bir Ruh gerek bana.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

43

TOBY. YERDEGEZEN BİLGELİĞİ ŞENLİĞİ

YIL YİRMİ BEŞ

Yerdegezen Bilgeliği Şenliği. Yaşlı Ay. Toby pembe not kâğıdına Şenlik Günü ile ay evresini kırpan gözler ve öpen dudaklarla vurguluyor. Yaşlı ay budama haftasını gösterir, derdi Bahçıvanlar. Yenisinde ekersin, eskisinde biçersin. Kendine kesici aletler uygulamanın, kırpılması gereken dış etkileri koparmanın tam zamanı. Mesela kafasını.

"Şaka" diyor yüksek sesle. Böyle marazi düşüncelerden uzak dursa iyi olacak.

Bugün el tırnaklarını kesecek. Tabii ayak tırnaklarını da. Dal gibi uzamalarını önlemek gerek. Kendine manikür yapabilir aslında, burada yığınla kozmetik araç gereç var nasıl olsa, hem de raflar dolusu. YeniSen Enfes Oje. YeniSen Cilt Dolgunlaştırıcı. YeniSen Körpeliğe Dalış Çeşmesi: *Epidermis Pullarını Dökün!* İyi de tırnak cilasıyla uğraşmak niye, dolgunlaştırıcı ya da pul dökücüyle? Neden uğraşmayacakmış? İki seçeneğin sonu da tırt nasıl olsa.

Sen aşkına yenilen, diye meşk ederdi YeniSen. YepYeniSen. Yeni bir ben ortaya çıkarabilirim, diye geçiriyor zihninden. Bambaşka bir yeni ben, yılan kadar diri. Şimdiye kadar bunların sayısı kaç olmuştur acaba?

Çatı'ya çıkan basamakları yorgun argın tırmanıyor Toby, dürbününü gözlerine dayayıp kendisine görünür âlemi tarı-

yor. Orman kenarındaki otlar arasında bir hareket çarpıyor gözüne, yoksa domuzlar mı? Öyleyse, dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Akbabalar hâlâ ölü yabandomuzunun başındalar. Üstünde nice nanobiyoform işe koyulmuştur şimdi, olgunlaşmaya başlamışlardır bile.

Şurada değişik bir şeyler var. Binanın yakınında otlayan bir öbek koyun. Beşi bir yerde: üçü TifKıl, biri yeşil, biri pembe, biri de cart mor, diğer ikisi alışıldık koyuna benziyorlar. TifKıl olanların uzun tüyleri iyi durumda değil, aralarına pıhtıyı andıran topaklar, çalı çırpı ve kuru yapraklar takılmış. Ekrandaki reklamlarda tüyleri parlardı, tüylerini savuran bir koyun görürdün, arkasından aynı tüylerden pöstekisini dalgalandıran güzel bir kız geliverirdi. *TifKıl ile daha sık kıl!* Ancak kuaför eli değmeyince hiç de hoş durmuyorlar.

Koyunlar birbirlerine sokulup başlarını kaldırıyorlar. Nedenini görüyor Toby, otların arasına sinmiş iki asyun ava çıkmış. Belki koyunlar onların kokusunu almıştır –hoş koku yanıltabilir, ne de olsa yarısı aslan, yarısı kuzu.

Mor renkli TifKıl en asabileri. Av gibi görünme diye uyardı Toby onu düşünce yoluyla. Asyunlar mor olanı kestirmişlerdi işte gözlerine. Sürüden uzaklaştırıp kısa bir mesafe kovaladılar. Kuaför elinden çıkma kafası hayvancağıza engel oluyordu, dört ayak üstünde ürkmüş bir peruktu adeta, asyunlar onu yere devirmekte hiç zorlanmamışlardı. Ancak onca kılın altından gırtlağını bulmaları biraz zaman aldı, bu arada asyunlar işini bitirmeden önce TifKıl birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra afiyetle mideye indirmeye koyuldular. Öbür koyunlar bön bön meleyerek beceriksiz adımlarla kaçmışlardı ama şimdi yine otluyorlar.

Bugün bahçede çalışmaya niyetlenmişti, biraz yeşillik toplayacaktı, konserve ve kuru gıda stoku ay misali küçülüyor. Fakat asyunlar yüzünden fikir değiştiriyor. Her cins Kedi pusu kuracak, biri dikkatini başka yöne çekmek için etrafta kuyruk sallarken diğeri usulca arkadan sokulur.

İkindi sularında şekerleme yapıyor. Yaşlı ay geçmişi resmeder, derdi Pilar, gölgelerden ne gelirse gelsin hamdolsun. Geçmiş geliyor sahiden: Çocukluğundaki beyaz ahşap ev, alelade ağaçlar, arka taraftaki koruluk, hepsi pus altında kalmışçasına buğulu maviydi. Bunların arasından bir geyik belirivermişti, çimen süsü misali dimdik duruyordu, kulakları da dikilmişti. Babası kürekle kazık çite toprak atıyordu; mutfak penceresinde bir an için annesini görmüştü. Çorba yapıyordu galiba. Her şey huzur içindeydi, sanki hiç sona ermeyecek gibi. Ama bu resimde Toby nerede? Resim çünkü. Duvardaki bir resim misali yamyassı. Toby yok orada.

Gözlerini açıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor. Resimde yoktum çünkü ben çerçeveyim diye düşünüyor. Aslında geçmiş değil gördüğüm. Sadece bendim o, her şeyi bir arada tutan ben. Sadece bir avuç solan sinir yollarıydı. Sadece bir serap.

O zamanlar iyimser biriydim diye geçiyor gönlünden. Oradayken. Islık çalarak uyanırdım. Dünyada yanlış şeyler olduğunu, onlara ne dendiğini bilirdim, ekrandaki haberlerde görmüştüm. Ancak yanlış şeyler başka yerde yanlıştı.

Yüksekokul çağına geldiğinde yanlışlık yakınlaşmıştı. Her an güm güm ayak seslerini duyacak, arkasından kapı çalacak gibi kasvetle bekleme duygusu. Herkes bilirdi. Kimse bildiğini itiraf etmezdi. Eğer birileri ondan söz açmaya başlarsa, hepsini sustururdun, çünkü söyledikleri hem apaçık ortadaydı hem de akla hayale sığmaz şeylerdi.

Yeryüzünü tüketiyoruz. Neredeyse bir şey kalmadı. Böyle korkularla yaşarken ıslık çalmaya devam edemezsin. Beklemek kabaran sular gibi dolar içine. Bir an önce olsun bitsin istersin. Gözlerini göğe dikip konuştuğunu fark edersin, *Hadi bitir şu işi. Elinden geleni ardına koyma. Bitir de kurtulalım.* Ensesinden aşağı yayılan çarpıntıyı hissederdi, hem uyurken hem de uyanırken. Asla kaybolmadı, Bahçıvanların arasındayken bile. Özellikle, zaman geçtikçe, Bahçıvanların yanındayken.

44

Yerdegezen Bilgeliği Günü'nden sonraki pazar Aziz Jacques Cousteau Günü'ydü. Yıl Onsekiz'di, kırılma yılı, ancak Toby henüz bilmiyordu bunu. Âdemlerle Havvalar Konseyi'nin düzenli pazar akşamı toplantıları için Şifa Kliniği'ne doğru Kubur sokaklarını arşınladığını hatırlıyor. Aslında orada olmaya can attığı yoktu, son zamanlarda toplantılar hırgürle geçiyordu.

Önceki hafta teolojik sorunları tartışarak geçirmişlerdi. Âdem'in dişlerinin neden yapıldığını mesela.

"Âdem'in *dişleri* mi?" diye patlamıştı Toby elinde olmadan. Şaşkınlık ifadelerini denetlemek için çalışması gerekiyordu, kınama olarak yorumlanabilirdi ne de olsa.

Âdem Bir anlatmıştı, Zeb etoburların ısırıcı, parçalayıcı ve öğütücü dişleriyle otoburların geviş getirme dişleri arasındaki farklara parmak basınca, bazı çocuklar allak bullak olmuşlardı. Bunun nedenini öğrenmek istiyorlardı, madem Âdem etyemez yaratıldı, ki muhakkak öyle, insan dişleri nasıl olur da karışık özellikler taşırdı.

Stuart homurdanıyordu, "Konuyu hiç açmayacaktık."

Nuala sevinçle atıldı, "Düşüş sırasında değiştik" dedi, "Evrimleştik. İnsan et yemeye başlayınca, yani, tabiatıyla..."

Âdem Bir bu sözlerin atın önüne arpa koymaktan farksız olacağını söyledi; Bilimin bulgularıyla Hayatın kutsanmış görüşünü uzlaştırma hedefine ulaşmak ilkinin kurallarını

çiğnemekle mümkün olmazdı. Bu çıkmazı iyice düşünmelerini istiyordu onlardan, ama çözüm önerilerini başka bir güne saklasınlardı.

Ardından Yaratılış 3'ün sonunda Tanrı'nın Âdem ile Havva'ya verdiği hayvan derisi giysileri tartışmaya koyuldular. Burada sorun çıkaran "deriden giysiler" sözleriydi.

Nuala, "Çocuklar dehşete kapıldılar" demişti. Toby onların neden böyle yeise kapıldıklarını anlayabiliyordu. Tanrı bu deri giysileri yapmak için biricik Canlılarından birini öldürüp yüzmüş müydü? Eğer öyleyse, İnsan'a çok kötü örnek olmuştu. Değilse, bu deri giysiler nereden gelmişti?

"Belki de o hayvanlar doğal ölümle ölmüşlerdi." Rebecca'ydı bu fikrin sahibi. "Tanrı da onların heba olmasını istememişti." Artıklardan yararlanma konusunda çok kararlı biriydi.

"Belki hayvanlar çok küçüktü" diye önerdi Katuro. "Kısa ömürlüydüler."

"Bu da bir ihtimal" dedi Âdem Bir. "Şimdilik bırakalım, belki daha akla yatkın bir açıklama ortaya çıkar."

Havvalığının ilk günlerinde Toby böyle teolojik kılı kırk yarmalara gerçekten gerek var mı diye sorunca, Âdem Bir gerekli olduğunu söyledi. "Hakikat şu ki" diye ekledi, "pek çokları başka Türleri hiç umursamaz, müşkül zamanlarda asla. Umurlarında olan tek şey bir sonraki öğünde ne yiyecekleridir, bu da doğal tabii: Ya yeriz ya ölürüz. Peki ya umursayan Tanrı ise? Bizler tanrılara inanmak üzere evrimleşmişiz, dolayısıyla bizim bu önyargılı inanışımız evrimsel üstünlük sağlamalı. Bizim hayvansal proteinin kendi üstünde yaptığı bir deney olduğunu ileri süren katı materyalist görüş çok acımasız ve çoğunu yalnızlığa, hiççiliğe sürükleyecek cinsten bir görüş. Hal böyle olunca kollayıcılığımıza karşı O'nun duyduğu güveni sarsarak Tanrı'yı kızdırmanın sakıncalarına parmak basıp biyosfer-dostu bir yaklaşımla revaç bulan hassasiyeti körüklemeliyiz."

"Demek istediğin Tanrı işin içindeyse ceza söz konusu olduğu mu?" diye sordu Toby.

Âdem Bir doğruladı, "Evet. Ancak belirtmeye gerek yok herhalde, Tanrı işin içinde olmasa da ceza var. Ne var ki insanlar buna pek ihtimal vermezler. Ortada ceza varsa, bir cezalandıran ararlar. Duyarsız afet fikrinden hoşlanmazlar."

Toby merak ediyordu, bugünkü tartışma konusu ne olacaktı acaba? Bilgi Ağacından hangi meyveyi Havva yemişti? O dönemde yapılan bitki yetiştiriciliği göz önünde bulundurulunca elma yemiş olamazdı. Hurma mı? Yoksa bergamot mu? Konsey epeydir buna kafa yoruyordu. Toby çilek diye önermeyi düşünmüştü, ne ki çilekler ağaçta yetişmezdi.

Yürürken hep olduğu gibi sokaktaki insanların farkındaydı. Şapkasına rağmen önünü, iki yanını görebiliyordu. Kapı aralıklarında durarak, pencerelere vuran yansımalara bakarak arkasını kollama fırsatı buluyordu. Buna rağmen birisinin onu gözetlediği duygusundan bir türlü kurtulamamıştı, sanki her an bir el boynuna sarılabilirdi, kırmızı ve mavi damarları belirgin, bebek kafataslarından bileziği olan bir el. Blanco bir süredir Lağım Çukuru'nda görülmemişti, kimine göre hâlâ ÇilePatlar'daydı, kimi de paralı asker olarak denizaşırı bir savaşta çarpıştığını söylüyordu, hoş, kirli hava gibi biriydi o, havada mutlaka molekülleri kalırdı.

Arkasında bir şey vardı, hissedebiliyordu, omuzlarının arasında bir karıncalanma. Bulduğu bir kapı aralığına girdi, kaldırıma doğru döndü, sonra oh çekti, Zeb oradaydı.

"N'aber bebek" dedi. "Yeterince kızıştın mı?"

Yanı başında yürümeye başladı, bir yandan da kendi kendine şarkı söylüyordu:

Kimse aldırmaz sümüğe,
Kimse aldırmaz sümüğe,
Bundan dolayı bastık pisliğe
Çünkü kimse aldırmaz sümüğe!

"Şarkı söylemesen daha iyi" dedi Toby. Varoş kaldırımlarında yürürken dikkatleri üzerine çekmek pek iyi bir yol değildi, hele Bahçıvanlar için.

"Elimde değil" diye şakıdı Zeb. "Tanrı'nın hatası. Bizim oluşumuzun dokusuna müziği nakşetmiş. Şarkı söylediğinde seni daha iyi duyar, demek ki şimdi O da dinliyor bunu. Umarım tadını çıkarıyordur" dedi sesine dindar bir tını ekleyip Âdem Bir taklidi yaparak, sık kullanırdı bu ses tonunu, tabii Âdem Bir etrafta olmadığında.

İtaatsizlik her an pusuda dedi Toby içinden, Beta Şempanze olmaktan usanmış besbelli.

Havva olduğundan beri Bahçıvanlar arasında Zeb'in konumunun içyüzünü daha iyi anlamıştı Toby. Bahçıvanların her Çatı yerleşimi ve Trüf hücresi kendi işini yürütürdü, ancak her yarıyılda bir güvenlik gerekçesiyle aynı terk edilmiş ambarda bir daha toplanmayan merkez kongresine delege gönderirlerdi. Zeb daima delege olurdu, saldırıya uğramadan, üstüne çullanılmadan, spreylenmeden ya da yakalanmadan daha sivrilmiş varoş mahallelerinin ve NaAşRobA.Ş. kontrol noktalarının üstesinden gelmeyi iyi bilirdi. Belki de Bahçıvan kurallarını esnetmesine göz yumulmasının nedeni buydu.

Âdem Bir kongrelere nadiren katılırdı. Yolculuk tehlikelerle doluydu, Zeb harcanabilirdi, ama Âdem Bir asla. Teoriye göre Bahçıvan birliğinin genel bir başı yoktu, oysa pratikte Âdem Bir başkandı, saygıdeğer kurucusu ve piri. Onun ağzından çıkan en hafif söz Bahçıvan kongresine tokmak gibi inerdi, kendisi o tokmağı pek kullanmadığından, bu işi Zeb üstlenirdi. Cezbediciydi mutlaka: Peki Zeb ya Âdem Bir'in

buyruklarını savsaklayarak yerine kendininkileri getirseydi? Böyle yöntemlerle rejimler değişmiş, imparatorlar alaşağı edilmişti.

"Kötü haberler mi aldın?" diye sordu Toby Zeb'e. Söylediği şarkıda ipuçları vardı: Zeb ne zaman kötü bir haber alsa, insanı kızdıracak kadar taşkın bir neşe sergilerdi.

"İşin aslını istersen" diye açıkladı, "Site içerisindeki bilgi kaynağımızla teması kaybettik, çocuk kuryemizle. Karardı."

Toby ancak Havva olduktan sonra öğrenmişti çocuk kuryeyi. Pilar'ın biyopsi örneklerini o götürmüş, ölümcül teşhisi de o getirmişti, ikisi de bal kavanozuna gizlenmişti. Ama bundan başka bir şey bilmiyordu, Âdemlerle Havvalar arasında bilgi paylaşımı vardı, ancak gerektiği kadar. Pilar öleli yıllar geçmişti: Çocuk kurye artık çocuk değildi herhalde.

"Karardı mı? Nasıl?" Yoksa cilt renklendirmesi mi yaptırmıştı? Toby pek sanmıyordu ya.

"Eskiden DevaSAYol'daydı, ama liseden mezun oldu, Watson-Crick Enstitüsü'ne geçti, artık ekrandan düştü. Sanki çok paravanımız varmış gibi."

Toby bekledi. Zeb ile konuşurken fazla üstelemenin ya da yemlemenin yararı olmazdı.

"Aramızda kalsın, tamam mı?" diye ekledi Zeb az sonra.

"Elbette." Ben sadece kulak veririm, dedi içinden. Köpek sadakati. Sessizlik pınarı. Fazlası olmaz. Dört yıl önce Lucerne kümesten uçtuğundan beri ara sıra merak ederdi, onunla Zeb arasında acaba daha fazlası olabilir miydi? Ancak bu gönül dileğinden bir şey çıkmamıştı. Sanırım, beden tipim yanlış diyordu. Fazla adaleli. O lömbürdeyenlerden hoşlanıyordur mutlaka.

"Konseyin bundan haberi yok, tamam mı?" dedi Zeb. "Onun kararması onları huzursuz eder."

Toby buna karşılık, "Duyduklarımı unutacağım" dedi.

"Babası Pilar'ın arkadaşıydı, o da DevaSAYol'da Botanik Zincirlemelerde çalışmıştı bir zamanlar. İkisini de tanırdı. Ama yaptıkları güçlendirilmiş takviye haplarla halka hastalık tohumladıklarını, böylece onları dilediklerince laboratuvar hayvanları gibi kullanıp sonra da aynı hastalıkları tedavi etmek üzere onlardan para topladıklarını öğrenince adam bedbaht oldu. Cakalı dümen, sebep olduğun şey için bol para tırtıklamak. Adam pişmanlık çekiyordu. İşte böylece baba bize bazı ilginç veriler sağladı. Arkasından da kaza geçirdi."

"Kaza mı?"

"Paydos saatinde üstgeçitten aşağı uçtu. Kan çorbasına döndü."

Toby sitem etti, "Biraz ayrıntılı olmadı mı, etyemez biri için?"

"Affedersin" dedikten sonra ekledi Zeb. "Söylentiler intihar diyordu."

"Bana sorarsan, değilmiş."

"Biz buna AŞ-har deriz. Eğer A.Ş. çalışanıysan, hoşlarına gitmeyen bir şey yaptığında, ölürsün. Kendini vurmak gibi."

"Anlıyorum."

"Her neyse, genç dostumuza dönersek. Annesi DevaSAYol'da Teşhis Uzmanıydı, kadının laboratuvara giriş kodunu zifoslamış, bu sayede bizim için sistemde bazı şeyler tarıyordu. Zeki bir zifosçuydu. Annesi ne zaman DevaSAYol Merkezi'nden üst düzey bir herifle evlendi, velet de onunla birlikte gitti."

"Lucerne'in olduğu yere."

Zeb bunu duymazlıktan geldi. "Oradaki güvenlik duvarlarını delip ekranda birkaç farklı kimlik yaratarak bizimle tekrar bağlantı kurdu. Bir süre daha haber aldık ondan, ama sonra bir şey gelmez oldu."

"İlgisini kaybetmiş olamaz mı?" diye sordu Toby. "Belki de yakalanmıştır."

"Olabilir" dedi Zeb. "Ama üçboyutlu satranç oyuncusudur, zorluklara bayılır. Cevval biridir. Üstelik hiç korkusu yoktur."

"Onun gibi kaç tane var? Sitelerde?"

"Zifos işinde iyi olan hiç yok. Bu herif türünün tek örneği."

45

Şifa Kliniği'ne gelmişlerdi, Sirke Odası'na girdiler. Toby üç koca fıçının arkasına geçti, şişe rafının kilidini kaldırarak sürmeli iç kapıyı kaydırdı. Zeb'in fıçıların arasından geçebilmek için karnını çekişini duyabiliyordu, göbeği yağ bağlamamıştı ama iri yarı bir adamdı ne de olsa.

İç odayı eski döşeme tahtalarından yapılma bir masa ve çeşit çeşit toplama sandalyeler kaplıyordu neredeyse. Bir duvarda yakın tarihli bir suluboya resim vardı, Zarkanatlıları Babası Aziz E.O. Wilson'ın tablosunu sık gelen ilhamlarından birinde Nuala yapmıştı. Aziz arkasında güneşle resmedilmiş, bu başına hale etkisi vermişti. Yüzünde esrik bir tebessüm göze çarpıyordu, elindeki kavanozda birkaç siyah benek vardı. Herhalde bunlar arı olmalı diye düşündü Toby ya da karınca. Nuala tarafından yapılan çoğu Aziz tablolarında olduğu gibi bir kolu öbüründen uzundu.

Usulca kapı çaldı, kapıdan Âdem Bir girmişti. Diğerleri de sırayla onu takip ettiler.

Âdem Bir sahne arkasında bambaşka biriydi. Tamamen farklı değildi, samimiyetsiz de değil ama daha pratik birine dönüşüyordu. Aynı zamanda daha taktik. Konuşmasına "Müzakerelerimizde başarıya ulaşalım diye sessizce dua edelim" diye başladı. Toplantılar hep böyle açılırdı. Saklı odanın daracık alanında dua etmekte zorlanırdı Toby; mide gurultuları, çaktırmadan yellenmeler, kıpırdanmalar dik-

katini dağıtırdı. Hoş, dua etmenin kendisi de zor gelirdi ya.

Sessiz dua zaman ayarlıydı sanki. Başlar kalkıp gözler açıldığı anda Âdem Bir odayı incelemeye koyulmuştu. "Bu resim yeni mi? Duvardaki?"

Nuala'nın yüzü parlamıştı. "Aziz E.O." dedi. "Wilson. Zarkanatlılar Babası."

Âdem Bir, "Ona çok benzemiş, evladım" diye belirtti. "Bilhassa... Sana böyle bir yetenek bahşedildiği için hamdolsun. Az önce çok özel bir misafirimiz geldi, kendisi aslen DevaSA-Yol Merkezi'nden, ancak kendisi epeydir, nasıl desek, yolculuk yapıyor. Bütün engellere rağmen bize armağan olarak genom şifrelerini getirdi, o nedenle kendisine yalnızca geçici sığınma değil güvenli bir Dıştamu yerleşimi sağlamaya borçluyuz."

"Her yerde kadını arıyorlar" dedi Zeb. "Bu ülkeye geri dönmemeliydi. Onu derhal göndermemiz gerekiyor. KazaHasar'dan geçirerek Düşler Sokağı'na çıkaralım, her zamanki gibi?"

"Eğer temiz yolsa, evet" diye belirtti Âdem Bir. "Gereksiz yere risk alamayız. Mecbur kalırsak, onu bu toplantı odasında saklamamız mümkün."

Şirketlerden kaçan kadınların erkeklere oranı aşağı yukarı üçe birdi. Nuala bunun nedeni kadınların daha ahlaklı olması diye konuştu, Zeb ise daha titiz olmalarından kaynaklandığını söyledi, Philo'ya göre ikisi de aynı kapıya çıkardı. Bu firariler genellikle yanlarında istihbarat kaçırırlardı. Formüller. Upuzun şifreler. Deney sırları, patentli yalanlar. Toby merak etmişti, Bahçıvanların ne işine yarardı bunlar? Endüstriyel şirket casusluğuna soyunarak satmadıkları muhakkaktı, hoş, satsalar yabancı rakiplerden parsayı toplarlardı elbette. Toby'nin gördüğü kadarıyla bu bilgileri saklıyorlardı; aslında bunaltıcı bugünün yerini daha ahlaklı ve teknik açından kabiliyetli gelecek aldıktan sonra Âdem Bir'in muhafaza edilen DNA şifrelerini kullanarak kayıp Türlerin

hepsini geri getirme rüyası kurması da muhtemeldi. Mamut klonlanmıştı, neden hepsi olmasındı? Onun nihai Gemi hayali bu değil miydi zaten?

"Yeni misafirimiz oğluna mesaj göndermek istiyor" diye devam etti Âdem Bir. "Oğlunun hayatında kritik olabilecek bir dönemde onu terk ettiği için endişeleniyor. Delikanlının adı Jimmy. Yanılmıyorsam, şimdi Martha Graham Akademisi'nde okuyor."

Zeb'in önerisi, "Kartpostal" göndermekti. "Monica Teyze'den geldiğini söyleriz. Bana adresi verin, İngiltere üzerinden iletirim, Trüf hücrelerimizden biri gelecek hafta oraya gidiyor. NaAşRobA.Ş. kartpostalı okuyacak elbet. Bütün kartpostalları okurlar."

"Evde besledikleri kokarunu Kültür Mirası Parkı'ndaki yaban hayata bıraktığını bildirmemizi istiyordu kadın, orada özgür ve mutlu bir yaşam sürecekti. Ah, ah, adını Katil koymuştuk."

Zeb atıldı, "Of, buna yüksekten uçmalı değil, uzayda uçmak denir!"

"Bu dil çok yakışıksız" diye çıkıştı Nuala.

"Affedersin" dedi Zeb. "Ama baksana, her şeyi bombok ediyorlar. Bu ay içinde üçüncü evcil kokarun mesajı. Bir sonrakinde sıra çöl kemirgenleriyle farelere de gelir."

Nuala'nın cevabı, "Bence dokunaklı" oldu.

"Galiba bazı insanlar vaazlarını hayata geçiriyorlar" diyerek Rebecca da katılmıştı tartışmaya.

Yeni sığınmacıya eşlikçi olarak Toby görevlendirildi. Kadının kod adı olarak Çekiçkafa seçildi, çünkü DevaSAYol'dan ayrılırken yaptığı veri hırsızlığının boyutlarını örtmek için ev aletlerinden biriyle kocasının bilgisayarını darmadağın ettiği söyleniyordu. Sıska, mavi gözlü bir kadındı, sakin oldu-

ğu söylenemezdi. Bütün A.Ş. dönekleri gibi o da bir Şirketin aleyhine dönmekle mühim ve kâfir bir adım atanın yalnızca kendisi olduğunu düşünüyor, diğerleri gibi sık sık kendisine ne iyi bir insan olduğunun söylenmesini bekliyordu.

Toby mecburen yerine getirdi. Çekiçkafa ne büyük cesaret örneği gösterdi diyordu, doğruydu bu, böyle dolambaçlı ve çapraşık bir yol tuttuğu için ne açıkgöz olduğunu söylüyordu. Aslında onların halihazırda bilmediği hiçbir şey anlatmış değildi Bahçıvanlara, insandan domuza neokorteks nakliyle ilgili bildik bir malzemeydi, ancak bunu dile getirmek nezaketsizlik sayılırdı. Bazı balıklar çok küçük olsa da Âdem Bir geniş bir ağ atmaları gerektiğini söylerdi. Ayrıca bizler umut ışığı olmalıyız, eğer insanlara hiçbir şey yapamayacaklarını söylersen, hiçbir şey yapmamaktan daha beterini yaparlar.

Toby lacivert bir Bahçıvan entarisine sokmuştu Çekiçkafa'yı, yüzünü gizlemek için bir de burun hunisi takmıştı. Gel gör ki kadın huysuz ve hırçındı, durmadan sigara içebilir miyim diye soruyordu. Toby de Bahçıvanlar arasında sigara içen olmadığını, daha doğrusu tütün içmediklerini, dolayısıyla bunu yaparken görülürse, gerçek kimliğini ele vereceğini belirtti. Çatı'da sigara bulunmazdı zaten.

Çekiçkafa'nın durmadan bir aşağı bir yukarı volta atması, tırnaklarını kemirmesi karşısında Toby'nin içinden ona bir tokat atmak gelmişti. Buraya gelmeni biz istemedik, bir çaykaşığı dolusu tarihi geçmiş saçmalıklar karşılığında kelle koltukta gezmemize yol açmanı biz söylemedik, demeye can atıyordu. Sonunda yayından çekilmesi için çareyi kadına içine Afyon karıştırılmış papatya çayı vermekte buldu.

46

Ertesi gün Galiçya'lı Aziz Aleksander Zawadzki Günü'ydü. Ufak çapta bir azizdi ama Toby'nin sevdiklerindendi. Çalkantılı dönemlerde yaşamıştı, hoş, Polonya'da hangi dönem çalkantı yaşanmamıştı acaba? Buna rağmen Galiçya'nın çiçeklerinin listesini çıkarmak, börtü böceğini adlandırmak gibi barışçıl ve hafiften üşütük amacının peşinden gitmişti. Rebecca da severdi onu, üstüne kelebek işlenmiş önlüğünü takar, küçük çocukların beslenme saati için böcek bisküviler yapar, her birini A'dan Z'ye süslerdi. Çocuklar da bu aziz için kısa bir şarkı hazırlamışlardı: *Aleksander, Aleksander, böcü eller! Mendile üfler, güle iğneler!*

Vakit öğlene yakındı. Çekiçkafa dünkü Afyonun tesiriyle hâlâ uyuyordu: Toby biraz fazla kaçırmıştı dozu ama suçluluk duymuyordu, böylece günlük angaryalarına zaman bulabilmişti. Arı tülünü, eldivenlerini takıp körüğündeki közü ateşledi, arılara da açıkladığı üzere sabah saatlerini bal peteklerini özütlemeye ayırmaktı niyeti. Ama o daha duman körüklemeye başlamadan Zeb çıkageldi.

"Haberler boktan" dedi. "Seninki ÇilePatlar'dan çıkmış yine." Bahçıvanlar arasından herkes gibi Zeb de biliyordu Âdem Bir ile Gonca ve Tomurcuklar tarafından Toby'nin Blanco'dan kurtarılma öyküsünü, sözlü tarih olmuştu adeta. Ama Toby'nin korkusunu da sezerdi. Bu konuyu hiç konuşmasalar bile.

Toby buz gibi yakan bir iğnenin yüreğine battığını hissetti. Tülünü kaldırdı. "Doğru mu bu?"

"İhtiyarladıkça daha da adileşmiş" diye ekledi Zeb. "Uçkuru düşük herifi akbabalar çoktan pinçik pinçik etmeliydi. Yüksek makamlarda dostları var galiba, çünkü yeniden Lağım Çukuru'ndaki SırBurger'in başına geçmeyi becermiş."

"Orada kalsın öyleyse" dedi Toby. Konuşurken sesinin titrememesi için çabaladığı belliydi.

"Arılar bekleyebilir" diyen Zeb kolundan tuttu. "Otursan iyi olacak. Etrafı koklarım. Belki seni çoktan unutmuştur."

Toby'yi mutfağa götürmüştü. Rebecca, "Tatlım, posan çıkmış senin" diyerek sordu. "Neyin var?" Anlattı Toby.

"Hay, aksi. Sana bir Kurtarma Çayı yapayım, ihtiyacın var gibi. Dert etme, adamın karması bir gün alacak onun canını." Ama *bir gün* çok uzak bir tarih diye düşündü Toby.

İkindi vaktiydi. Bahçıvanların genel üyelerinden çoğu çatıda toplanmışlardı. Kimi her zamankinden daha şiddetli esen fırtınada sağa sola uçmuş domates fideleriyle tırmanıcı kabakları bağlıyordu. Kimi de gölgeye oturmuş, kendilerini örgü, düğüm ve yama işlerine vermişlerdi. Âdemlerle Havvaların içini kurtlar kemiriyordu, ne zaman bir kaçağa yataklık etseler böyle olurdu, ya Çekiçkafa'yı takip ettilerse? Âdem Bir nöbetçiler dikmişti; kendi de tek ayaküstü meditasyon duruşunda çatının kenarında dikilmiş durarak aşağıda sokaktan geçenleri gözlüyordu.

Çekiçkafa uyanmıştı, Toby de ona marul yapraklarının arasındaki salyangozları toplama işini verdi; sıradan Bahçıvanlara da yeni devşirme bu diye işaret ederek utangaç biri olduğunu söyledi. Gelip giden nice devşirmeler görmüştü onlar.

"Ziyaretçi gelirse," diye anlattı Çekiçkafa'ya, "teftiş için falan, şapkanı alnına indirip salyangozlarla ilgilenmeye devam

edersin. Sıradan biri gibi hareket et." Kendiyse arıları dumana tutmaya devam ediyordu, işleri her zamanki gibi yürütmek en iyisiydi ne de olsa.

Derken Shackleton ve Crozier ile genç Oates pat pat yangın merdivenini tırmanarak çıkageldiler, peşlerinden Amanda ile Zeb de görünmüştü. Dosdoğru yürüyüp Âdem Bir'e yaklaştılar. O da çenesiyle Toby'ye işaret etti, *yanımıza gel.*

"Lağım Çukuru'nda itiş kakış vardı" diye anlattı Zeb hep birlikte Âdem Bir'in etrafında kümelendikten sonra.

"İtiş kakış mı?"

"Biz sadece seyrediyorduk" dedi Shackleton. "Ama adam bizi gördü."

Crozier ekledi, "Bize 'Ağzına sıçtığımın et hırsızları' diye küfretti. Sarhoştu."

Amanda yetkili ağızdan konuşur edasıyla lafa girdi, "Sarhoş değildi; kafası dumanlıydı. Bana vurmaya kalktı ama bir *satsuma* yaptım." Toby hafifçe gülümsüyordu: Amanda'yı hafife almak büyük hataydı. Uzun boyu, kaslı bir vücudu vardı artık, Zeb ile birlikte Kentsel Kan Dökülmesini Önleme üstünde çalışıyordu. Tıpkı kendine bağlı iki yandaşı gibi. Oates da sayılırsa üç taneydiler aslında, ama o daha iflah olmaz ezik kuşaktaydı.

"Kim bu adam?" dedi Âdem Bir. "Bunlar nerede oldu?"

Yanıt Zeb'den gelmişti, "SırBurger'de. Neler oluyor diye gözlüyorduk, Blanco'nun döndüğünü haber aldık da."

Gerisini Shackleton getirdi, "Zeb ona bir *unagi* çekti. Temiz işti!"

"Oraya gitmeniz gerekli miydi sahi?" diye sordu Âdem Bir biraz terslenerek. "Hem başka yolları da var..."

Oates heyecan içinde konuşmaya katılmıştı, "Asya Karmaları başına üşüştüler. Ellerinde şişelerle!"

Croze ekledi, "Adam bir suikast bıçağı çekti. Birkaçını hakladı."

"Kalıcı bir hasar yoktur umarım" dedi Âdem Bir. Her ne kadar SırBurger'in var olmasından ve bu, bu şanssız kimsenin yağmacılığından ne kadar esef duysak da, şiddet istemeyiz."

"Tezgâh baş aşağı edildi, etler etrafa saçıldı. Fakat o birkaç yara bereyle kurtuldu" diye açıkladı Zeb.

"Çok yazık" dedi Âdem Bir. "Bazen kendimizi savunmak zorunda kaldığımız, bunda da zorlandığımız, doğru, daha önce bu adamla öyle olmuştu. Ama bu defa ilk saldırının bizden geldiği izlenimine kapıldım, yanılıyor muyum?" Kaşlarını çatmış Zeb'e bakıyordu. "Ya da saldırıyı biz kışkırtmış olabiliriz. Doğru mu?"

Zeb, "Alçak herif kaşınıyordu" diye yanıtladı. "Bize madalya takılsa yeridir."

Âdem Bir'in kaşları iyice çatılmıştı, "Bizim gittiğimiz yol barış yoludur."

Zeb itiraz etti, "Barış bir yere kadar. Geçen ay bu vakitten beri en az yüz kadar yeni soyu tükenmiş tür var. Hepsi mideye indirildiler! Burada oturup ışıkların sönmesine seyirci kalamayız. Bir yerden başlamamız gerek. Bugün SırBurger, yarın şu ağzına sıçtığımın gurme restoranı. AltÜst. Onun da sonu gelmeli."

"Canlılar ile ilgili bize düşen onlara tanıklık etmek" diye konuştu Âdem Bir. "Sonra da ayrılanların anılarına ve genomlarına bekçilik etmek. Kanı kanla temizleyemezsin. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

Sessizlik çökmüştü. Gözlerini dikmiş Zeb'e bakıyorlardı, Shackleton ile Crozier, Oates ve Amanda. Zeb ile Âdem Bir ise birbirlerine.

"Her neyse," dedi Zeb, "artık çok geç. Blanco hiddetten küplere biniyordur."

Toby merak ediyordu, "Varoş ayaktakımı sınırlarını geçer mi? Buraya, Kubur'a baskın yapar mı?"

"Bedbinliğine bakılırsa, buna ne şüphe" dedi Zeb. "Adi ayaktakımından korkusu kalmamış artık. ÇilePatlar'da kaç devre kaldı baksanıza."

Zeb toplantı halindeki Bahçıvanları uyardı, çatının etrafına gözcüler dikti, yangın merdiveninin altına en güçlü bekçileri dizdi. Âdem Bir karşı çıkıyordu, düşman gibi davranırsak onun seviyesine inmiş oluruz, diyordu. Zeb ise, madem Âdem Bir savunma meselelerini kendi ele almak istiyor, bunu başka türlü yapmakta özgür, ama yapmayacaksa burnunu sokmasa daha iyi, diye konuşuyordu.

Gözcülerden biri olan Rebecca uyardı, "Bir hareket var. Üç kişiler galiba."

Toby, "Ne yaparsan yap," diye hatırlattı Çekiçkafa'ya, "ama basıp gitme. Dikkat çekecek hiçbir şeye kalkışma." Çatı'nın kenarına gidip aşağı bakmaya koyuldu.

Üç ağırsıklet kaldırım boyunca salınarak ilerliyorlardı. Ellerinde beysbol sopaları vardı. Püskürteçleri yoktu. Demek ki NaAşRob değildi bunlar, öyleyse varoş canileri olmalıydı, Sır-Burger'deki hasarın hesabını sormaya geliyorlardı. Üç adamdan biri Blanco'ydu, hangi açıdan görürse görsün hemen tanırdı Toby onu. Ne yapacaktı acaba? Oracıkta onu ölesiye pataklamayı mı, yoksa bunu yavaş yavaş yerine getirebileceği başka bir yere mi sürüklemeyi mi tasarlıyordu?

"Neyin var, evladım?" Âdem Bir'di soran.

"İşte o" dedi Toby. "Beni görürse, sağ bırakmaz."

"Yüreğini ferah tut. Sana bir zarar gelmeyecek." Ne var ki Âdem Bir en berbat şeylerin bile nihayetinde akıl sır ermez iyiliklere vesile olduğuna inandığından bu sözler Toby'yi hiç teskin etmemişti.

Zeb her ihtimale karşı özel konuklarını gözden uzaklaştırmasını istedi Toby'den, o da Çekiçkafa'yı kendi odacığına götürüp ağırlıklı olarak papatya, biraz da Afyon karışımı sakinleştirici bir içecek tutuşturdu eline. Çekiçkafa uykuya dalmıştı, Toby de oturup onu seyre koyuldu, ikisinin de köşeye sıkıştırılmamasını diliyordu. Etrafta silah yerine geçecek bir şey aradığını fark etti. Afyon şişesini kafalarına indi-

rebilirim herhalde diye düşünüyordu. Ama o şişe o kadar büyük değildi.

Sonra tekrar Çatı'ya çıktı. Üzerinde hâlâ arıcı kıyafeti vardı. Kalın eldivenlerini düzeltip körüklerini eline aldı, tülünü indirdi. "Yanımda durun" dedi arılara. "Benim elçim olun." Sanki duyabilirlerdi.

Kavga uzun sürmedi. Toby sonradan Nuala tarafından apar topar uzaklaştırılan daha küçük çocuklara Shackleton ve Crozier ile Oates'ın bütün dövüş sahnesini canlandırdıklarını duydu. Onlara göre orada destan yazılmıştı.

"Zeb muhteşemdi" diye anlatıyordu Shackleton. "Her şeyi planlamış! Bizler barışseveriz diye öbürleri sanıyordu ki biz... Her neyse, işte tam bir pusu kurulmuştu, biz merdivene geriledik, onlar da takip ettiler."

"Peki sonra, sonra." Oates heyecanlanmıştı.

"Sonra tepede Zeb birinci herifin üzerine hücum etmesine izin verdi, derken adamın elindeki beysbol sopasının ucundan tutup öyle bir savurdu ki herif az kalsın Rebecca'nın kucağına düşüyordu, onun da elinde iki dişli çatal vardı, böylece adam çığlık çığlığa çatıdan aşağı yuvarlandı."

"Böyle!" dedi Oates kollarını sallarken.

Crozier devam ediyordu, "Sonra Stuart sulama hortumuyla öbür adamı yıkadı. Kendisine sorarsan, kedilerde işe yarayan bir yöntemdi."

"Amanda bir şey yaptı adama. Öyle değil mi?" dedi Shackleton zevkle Amanda'ya dönerek. "Sanki, Kan Dökülmesini Önleme hareketiydi, *hamachi* gibi, ya da her neyse ben bilmiyorum, ama o herif de parmaklıklardan aşağı uçtu. Taşaklarına mı vurdun, ne yaptın?"

"Yerini değiştirdim" dedi Amanda cilveli bir edayla. "Salyangoz muamelesi çektim."

"Ardından üçüncüsü hamle yaptı" dedi Oates. "En yarmaları. Arılar sarmıştı her yerini. Toby her ne yaptıysa hınzırcaydı. Âdem Bir peşinden gitmemize izin vermedi."

"Zeb bu kadarla kalmayacağını söylüyor" diye Amanda açıkladı.

Bir de her şeyin hem çok hızlı hem çok yavaş seyrettiği hikâyeye Toby'nin gözünden bakalım: Kovanların arkasında yerini almıştı, üç adam da hemen oradaydı, son basamağı çıkıyorlardı. Esmer çeneli soluk yüzlü bir adam, suratı kesikli Kızılbalıklardandı galiba, Blanco ile birlikteydi. Blanco onu hemen fark etti. "Gördüm seni, oradasın, kılçık kıçlı orospu!" diye bağırdı. "Et seni!" Toby'nin arı tülü yüzünü gizlememişti. Blanco bıçağını çıkarmış, sırıtıyordu.

Birinci herif Rebecca ile kördüğüm olduktan sonra nasılsa tepetaklak olup çığlıklar eşliğinde aşağı uçmuştu, ama şimdi de ikincisi geliyordu. O sırada kenarda durmuş, tüy sıklet ve zararsız görünen Amanda kolunu kaldırdı. Işık Toby'nin gözünü almıştı, yoksa cam mıydı parlayan? Fakat Blanco üzerine çullanmak üzereydi, aralarında kovanlardan başka bir şey yoktu.

Kovanları üzerlerine itti, üçünü birden. Toby'nin yüzü tülle kaplıydı ama Blanco'nunki açıktı. Arılar öfkeli vız vızlarla dışarı akın ederek ok gibi üstüne atıldılar. O da acı içinde uluyarak, kollarını sallaya sallaya, yüzünü tokatlayarak yangın merdiveninden aşağı koşturdu, peşinden de öbek öbek arılar.

Toby'nin arıları kovanlara geri sokması biraz sürmüştü. Arıların gözü dönmüştü, birkaç Bahçıvanı da soktular. Toby mağdurlardan özür diledikten sonra Katuro ile birlikte onları kalaminli, papatyalı çayla yatıştırdı; ama dumanla hepsini sersemleştirmeyi başardıktan sonra en çok arılardan özür diledi: Savaşta çok sayıda kurban vermişlerdi ne de olsa.

47

Âdemlerle Havvalar sirke fıçılarının arkasında saklı odada gergin bir toplantı yapıyorlardı. Zeb konuşuyordu: "O pislik izinsiz saldırıya geçemezdi. Arkasında NaAşRobA.Ş. var, birilerine yardım ve yataklık ettiğimizin farkındalar, tıpkı Kurt İşayacılar gibi bizi de galeyana getirip terörist fanatikler damgası yapıştırmaya uğraşıyorlar."

Rebecca itiraz etti, "Yo, bu tamamen kişisel. O adam var ya, Yılanlara saygısızlık etmek istemem ama, yılan kadar adi biri, Toby'nin peşinde, hepsi bu. Kamışını soktuğu her deliği kendi malı görüyor." Rebecca coşunca eski diline dönüverir, hemen arkasından pişman olurdu. "Toby, sen üstüne alınma."

"Şüphesiz aramızda buna sebebiyet verenler var" diyerek Âdem Bir aldı sözü. "Gençler adamı kışkırttılar. Tabii, Zeb de. Uyuyan köpeğin kuyruğuna basmayacaktık."

"Köpek yerinde bir laf" dedi Rebecca. "Köpeklere saygısızlık etmek istemem tabii."

Nuala ekledi, "Kaldırımda yatan iki ölü bizim barışsever itibarımızı artıracak değil herhalde."

"Kazaydı" diye belirtti Zeb. "Çatı'dan aşağı düştüler."

"Tabii düşerken birinin gırtlağı kesilmiş, öbürünün gözü çıkmış" dedi Âdem Bir. "Adli Tıp soruşturmasında ortaya çıkar bu."

"Tuğla duvarlar tehlikeli olur" diye açıkladı Katuro. "Çıkıntılıdır. Çiviler. Kırık camlar. Sivri nesneler."

Zeb sordu, "Bahçıvanlardan birkaç ölü olsun mu isterdin?"

"Senin ilk yürüttüğün mantık doğruysa," diye atıldı Âdem Bir, "bu kumpasın ardında NaAşRobA.Ş. varsa, o üçünün tam da böyle bir olay patlak versin diye gönderildiği hiç gelmedi mi aklınıza? Kanuna karşı gelmemizi, böylelikle onlara misilleme bahanesi vermemizi sağlamak için?"

Zeb üsteliyordu hâlâ, "Başka seçeneğimiz mi vardı? Bıraksaydık, bizi haşere gibi ezseler miydi? Hem de biz Haşereleri ezmezken."

Toby de katıldı tartışmaya, "Geri gelecektir. Sebebi ne olursa olsun, ister NaAşRobA.Ş. ister değil, gelecektir yine. Burada kaldıkça hedefte ben varım."

"Kanımca," dedi Âdem Bir, "sevgili Toby, hem senin emniyetin için, hem de Bahçe'nin emniyeti için, seni Dıştamu Dünyası'nda bulunan Trüf yuvalarımızdan birine yerleştirmemiz en iyisi. Oradan bize daha çok faydan dokunur. Varoş sıçanları arasında ilişki kurduklarımıza haber uçurup artık yanımızda olmadığı bilgisini yayarız. Belki o zaman senin düşmanının da bahanesi kalmaz, biz de en azından şimdilik o bakımdan saldırıya uğramaktan kurtulmuş oluruz." Sonra Zeb'e döndü, "Onu nakletmemiz ne kadar sürer?"

"Oldu bil" dedi Zeb.

Toby uyuma odacığına gidip şişelenmiş özütler, kurutulmuş bitkiler, mantarlar gibi en gerekli öteberisini topladı. Pilar'dan kalan son üç kavanoz balı da tabii. Havva Altı kim olacaksa ihtiyacı olur diye her şeyden biraz bıraktı ona.

Daha önceden sıkılıp daraldığı için, kapalı yer bastığı için Bahçe'den ayrılmayı nasıl arzuladığını hatırlıyordu, kendine ait hayatı olarak düşündüğü yaşantıya geri dönme arzusunu da; oysa şimdi gerçekten giderken ihraç edildiği hissine kapılmıştı. Yok, içi burkuluyor, koparılıyor, derisi yüzülüyor gi-

biydi. Yatışmak için biraz Afyon içme fikrine direndi. Uyanık kalmalıydı.

Bir acı daha vardı, Pilar'ı yarı yolda bırakıyordu. Arılarla vedalaşmaya zaman bulacak mıydı, eğer bunu yerine getirmezse, kovandakiler ölür müydü? Arıcılık görevini kim üstlenecekti? Kimin becerisi vardı bu konuda? Başını bir eşarpla örterek doğruca kovanlara koştu.

"Arılar" dedi yüksek sesle. "Size haber getirdim." Arılar havada asılı mı kalmışlardı, kulak mı kabartmışlardı? Birkaç tanesi sokulup Toby'yi incelemeye koyulmuştu; yüzüne konup tenindeki kimyasalları tadarak duygularını yokluyorlardı. Kovanlarını devirdiği için onu bağışlamalarını diledi. "Kraliçenize söyleyin, ayrılmak zorunda kaldım" dedi. "Sizinle ilgisi yok, siz görevinizi layıkıyla yerine getirdiniz. Düşmanım beni burayı terk etmeye mecbur bıraktı. Affedersiniz. Dilerim tekrar karşılaştığımız zaman daha mutlu koşullarda oluruz." Arılarla konuşurken resmi bir dil kullandığını fark etti.

Arılar vızlayıp cızladılar; sanki onunla tartışıyorlardı. Keşke kocaman, altın rengi tüylü bir evcil hayvan misali bütün kovanı yanına alabilseydi. "Sizi özleyeceğim, sevgili arılar" dedi. İçlerinden biri ona yanıt verircesine burun deliğine doğru ilerlemeye başlamıştı. Derin bir nefes vererek dışarı üfledi onu. Bu görüşmelerde şapka giymemizin nedeni kulaklarımıza girmelerine engel olmak herhalde, diye geçti aklından.

Odacığına geri döndü, bir saat sonra Âdem Bir ile Zeb de geldiler. "Bunu giysen iyi olur, Toby, evladım" dedi Âdem Bir. Elinde kürk paravan vardı, sallanan kırmızı lastik ayakları, gülümseyen sarı plastik gagası olan kabarık tüylü pembe bir ördek. "Burun hunisi içinde. En son üretilen kumaştan. Tif-Kıl NeoBiyokürk, senin yerine hava alıyor. En azından etiketine böyle yazmışlar."

Toby ağırbaşlı Bahçıvan entarisini çıkarıp kürk paravanı giyerken ikisi odacığın perdesinin öbür tarafında bekliyorlardı. İster NeoBiyokürk olsun, ister olmasın içi çok sıcaktı. Üstelik karanlık. İri siyah gözbebekleri olan bir çift beyaz gözün arkasından baktığının farkındaydı ama ona anahtar deliğinden gözetliyor gibi gelmişti.

"Kanat çırp" dedi Zeb.

Toby paravan kanatların içindeki kollarını aşağı yukarı salladı, salladıkça ördek giysi vakvak sesler çıkardı. İhtiyar bir adamın sümkürmesine benziyordu.

"Kuyruğunu titretmek istersen, sol ayağını yere vur."

"Nasıl konuşacağım?" diye sordu Toby. Bir daha, bu kez bağırarak söylemek zorunda kalmıştı.

Âdem Bir yanıtladı sorusunu, "Sağ kulak deliğine doğru konuşacaksın."

Aman ne güzel, dedi Toby içinden. Ayağınla vaklıyorsun, kulağınla konuşuyorsun. Öbür bedensel işlevleri nasıl yerine getireceğimi sormayayım.

Tekrar üstünü değiştirip entarisini giydi, Zeb de kürk paravanı sosis bir çantaya tıkıştırdı. "Seni kamyonetle ben götüreceğim" dedi. "Hemen kapının önünde duruyor."

"Çok yakında yine görüşeceğiz, evladım" diyordu Âdem Bir vedalaşırken. "Çok yazık... öyle talihsiz... Işığını karartma..."

"Çalışırım" dedi Toby.

Bahçıvanların hava basınçlı kamyonetinin üstündebaşka bir logo vardı şimdi, PARTİ ZAMANI yazıyordu. Toby öne, Zeb'in yanına oturdu. Çekiçkafa da balon kutusu kılığında arkadaydı. Zeb bir taşla iki kuş vurduğunu söyledi.

"Üzgünüm" diye ekledi.

"Ne için?" Toby anlamamıştı. Kendisi gidiyor diye mi üzülüyordu Zeb? Kalbinin çarptığını hissetti.

"İki kuş vurduğum için. Kuş vurmaktan söz etmek hoş olmadı."

"Ha. Anladım. Dert değil."

"Çekiçkafa'yı sonra yollarız" diye anlattı Zeb. "Sızdırmaz mermi trene hamallık yapanlar arasında bağlantılarımız var; yük vagonuna bindiririz, Kırılacak Eşya diye işaretleriz. Oregon'da bir Trüf hücremiz var, onu gözden uzak tutarlar."

"Ya ben?"

"Âdem Bir senin Bahçe yakınlarında kalmanı istiyor," dedi Zeb, "olur da Blanco bir daha ÇilePatlarcı olursa, geri gelebilirsin. Senin için Dıştamu Dünyası'nda bir yer ayırdık, ama kurması birkaç günümüzü alacak. Bu arada kürk paravanınla idare edersin. Düşler Sokağı, geleneksel genlerin işportada satıldığı yer, orası kürk paravanlarla doludur, kimse fark etmez seni. Şimdi çömelsen iyi olur, Lağım Çukuru'ndan geçiyoruz."

Zeb'in Toby'yi götürdüğü yer KazaHasar Kaportacısı'ydı, oranın sakinleri olan Bahçıvanlar onu kamyonetten sökercesine çıkarıp kaptıkları gibi eski hidrolik asansörün boşluğuna sakladılar, üzerine de döşeme kapağını yerleştirdiler. Toby içeriye birikmiş eski mazot kokularını soluyarak yaş soysaplarla şalgam ezmesinden oluşan kıt malzemeli bir yemek yedi, yanında da Sumak şerbeti içti. Kürk paravanı yastık olarak kullanıp eski bir şiltede uyudu. Burada kenef-menef yoktu, onun yerine paslı bir Keyifdünyası kahve tenekesi vardı. *Elinin altında olanı kullan,* Bahçıvanlar arasında rağbet gören bir deyişti.

KazaHasar sıçan kolonisinin bütün üyelerinin TatlıHayat Konutları'na doğru yer değişiminin başarılı olmadığını keşfetti Toby. Ama geride kalanlar hasmane değildiler besbelli.

Ertesi sabah düzmece işine başlamıştı Toby, bu da Düş-

ler Sokağı'nda taklit kürk yığınının içinde badi badi yürüyerek aralıklarla vaklayıp kuyruğunu titretmek, üzerinde ilan kartonu taşıyarak broşür dağıtmaktı. İlan kartonunun ön tarafında YENİSEN-PARK KÜR MERKEZİ'NE ÇİRKİN ÖRDEK GİREN GÜZEL KUĞU ÇIKAR! *Özgüvenine Kaz Ver!* yazıyordu. Arkada da YENİSEN! SEN AŞKINA YENİLEN! Broşürlerdeyse Epidermal bakım! İndirim! Gen Hatalarından Kurtul! Tamamen tersine çevrilebilir! YeniSen gen terapisi satmazdı, öyle kökten ya da kalıcı işlerle ilgilenmezdi. Onun yerine yüzeysel bakımlarla uğraşırdı. Bitkisel iksirler, sindirim temizleyicileri, cilt kaldırma; nano-hücreli sebze şıringaları, küf karışımlı mikro-tel cilt yenileme, dayanıklı yüz kremleri, nemlendirici merhemler. İguana esinli renk değişimleri, mikrobiyal benek gidericiler, siğile karşı sülük.

Bol bol broşür dağıttı ama bir yandan da gen dükkânı sahiplerinin sataşmalarına maruz kalmıştı: Düşler Sokağı'nda düşler düşleri yerdi. Sokak boyunca çalışan başka kürk paravancıları da vardı, bir aslan, bir TifKıl koyunu, iki ayı, üç ördek daha. Toby bunlardan kaçının kendileri gibi davrandıklarını merak ediyordu: Eğer o uluorta saklanıyorsa, görünmez olması gereken başkaları da çözüm olarak aynı yolu keşfetmiş olabilirdi pekâlâ.

Eskiden bir kere yaptığı gibi hakiki bir kürk paravanına bürünerek çalışıyor olsaydı, gün sonuna doğru saatleri sayar, paravanından kurtulup aldığı elektronik ödemenin fişini cebine indirirdi. Beklediği üzere Zeb pikapla gelip almıştı onu. Bu defa üstündeki logoda KOCAPARAVAN – BÜYÜK COŞKU! yazıyordu. Hâlâ paravanın içinde olan Toby yuvarlanarak arkaya geçti, Zeb onu başka bir Bahçıvan sığınağına götürüyordu, Lağım Çukuru'nda terk edilmiş bir bankaya. Çeşitli bankacılık şirketleri kendilerini korusunlar diye bir zamanlar varoş güruhuna para verirlerdi, ancak çok geçmeden onların Teks-Meks kimlik hırsızı uzmanları fareler misali or-

talıkta cirit atıyorlardı. Sonunda bankalar pes ederek sıvıştılar, çünkü hiçbir çalışanın iyi geçmiş bir işgünü anlayışında kimlik zifosçusu biri senden kestiği başparmakla erişim sağladığı hesapları boşaltırken ağzında koli bandıyla yerde yatmak yoktu.

Eski usul banka kasaları hidrolik asansör boşluklarına göre geceyi geçirmek için çok daha iyi yerlerdi. Serin, sıçansız, mazot kokusuz; geçen yıldan kalma usulca eskiyen kâğıt paranın havaya sinen kokusu. Toby eğer birisi onu yanlışlıkla kasaya kapatıp üstünü kilitler, sonra bunu unutursa diye geceyi uykusuz geçirdi.

Ertesi gün tekrar Düşler Sokağı'ndaydı. Sıcakta ördek kostümü dayanılır gibi değildi, lastik ayaklarından biri gevşemişti, burun hunisinin filtresi de çalışmıyordu. Ya Bahçıvanlar onu terk ettiyse, o da Düşler âleminde fır fır dönmeye, var olmayan bir kuş-hayvan olmaya ve terleye terleye ölene kadar su kaybetmeye, günün birinde sırılsıklam pembe sahte tüyler halinde kanalizasyonu tıkamaya mahkûm olduysa?

Neyse ki sonunda Zeb gelip aldı onu. TifKıl mağazalar zincirinin arkasındaki bir kliniğe götürdü. "Saç ve deriyle oynayacağız" dedi. "Kararacaksın. Parmak izleri, ses izleri falan. Hatların da yeniden çizilecek." İris rengini değiştirme biyotekniği riskler taşıyordu, nahoş pörtlemeler gibi birtakım yan etkileri vardı, Zeb'in dediğine göre, demek ki Toby'nin kontakt lens kullanması gerekecekti. Yeşil lens takacaktı, Zeb seçmişti bu rengi.

"Ses daha gür mü olsun, daha kısık mı?" diye sordu Zeb.

"Daha kısık" istedi Toby, bariton olsun istemiyordu.

"Doğru tercih" dedi Zeb.

Doktor Çinliydi, çok yumuşak biriydi. Anestezi yapılacaktı, nekahet devresini üst kattaki dinlenme ünitesinde geçirecekti, Zeb'in dediğine göre birinci sınıf bir yerdi, Toby içeri girer girmez her yer tertemiz görünmüştü. Pek öyle kesip dikiş

atmıyorlardı. Parmak uçlarında his kaybolmuştu ama Zeb geri geleceğini söylüyordu, ses çalışmasından dolayı gırtlağı yanıyordu, TifKıl tabakası takılırken başı da çok kaşınmıştı. Cilt renklendirmesi ilk başta eşitsiz dağılmıştı, ancak Zeb altı haftada düzeleceğini anlattı, o zamana kadar kesinlikle güneşe çıkmamalıydı.

Altı haftayı SolarUzay'da bulunan bir Trüf hücresinde kapalı bir yerde geçirdi. Bağlantı kurduğu Muffy adlı kadın çok pahalı elektrikli bir spor arabayla gelmişti Toby'yi klinikten almaya. "Soran olursa," diyordu Muffy, "onlara yeni hizmetçi olduğunu söyle. Özür dilerim ama," diye ekledi, "bizim orada et yemek zorundayız, gerçek kimliğimizi saklamanın bir gereği de bu. Berbat bir his fakat SolarUzay'da kalan hemen herkes etobur, üstelik mangalda ete bayılırlar, ille de organiktir doğal olarak, fakat bazısı elastiki özel imalattır, sen de bilirsin, sadece kas dokusunu imal ederler, ne beyin var ne de acı, eğer kaytarsaydık kuşku uyandırırdık. Ama seni pişen et kokularından uzak tutmaya çalışacağım."

Bu uyarı için çok geç kalmıştı, Toby annesinin eskiden pişirdiği kemik suyu çorbasını andıran kokuyu çoktan almaya başlamıştı bile. Ne var ki her ne kadar kendinden utansa da karnı acıkmıştı. Aç ve üzgündü. Belki üzüntü bir tür açlıktı. Belki de ikisi el ele giderlerdi.

Küçük hizmetçi odasında e-dergileri okudu, göz yuvarlağına kontak lens takma alıştırmaları yaptı, Kendi Gör/Duy Şeker cihazında müzik dinledi. Gerçeküstü bir fasıla yaşıyordu. Dönüşüm işlemi başlamadan önce Zeb ona "Kendini bir krizalit gibi düşün" demişti. Hakikaten de Toby olarak girip Tobiatha olarak çıkmıştı oradan. Daha az angla, daha fazla latina. Daha bir alto.

Kendine baktı, yeni cildine, yeni gür saçlarına, daha çıkık

elmacıkkemiklerine. Yeşil renkli yeni badem gözlerine. Sabahları o lensleri takmayı hiç aklından çıkarmamalıydı.

Değişiklikler ona çarpıcı bir güzellik katmamıştı ama zaten amaç bu değildi. Amaç onu daha görünmez kılmaktı. Güzellik sadece yüzeyseldir, diye düşündü. Peki, neden ille de sadece demek gerekiyordu?

Yine de yeni görünüşü fena sayılmazdı. Saçları hoş bir hava vermişti, ama ailenin kedilerinin pek ilgilerini çekiyordu, bunun nedeni şu belli belirsiz kuzu kokusu olmalıydı. Sabah uyandığında kedilerden birini yastığında oturmuş, saçlarını yalayıp mırıldanırken bulacaktı muhtemelen.

48

Saç tabakası kafasına iyice mıhlanıp ten rengi eşitlenince artık yeni kimliğine geçmeye hazırdı Toby. Muffy bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı ona.

"YeniSen-Park Kür Merkezi olsun diye düşündük" dedi. "Orada ağırlıklı olarak botanik kullanıyorlar, sen tam oraya göresin, çünkü Zeb anlattı bana mantarlar ve şuruplarla ilgilendiğini. Café için organik bir bahçeleri var, bununla övünürler, gübre öbekleri falan; ayrıca sana ilginç gelecek birtakım bitki zincirleme denemeleri yapıyorlar. Bunun dışında herhangi bir işi yürütmekten farksız; ürün girer, değer katılır, ürün çıkar. Hesap kitap ve erzak durumunu gözetim altında tutmak, çalışanları yönetmek; hem Zeb senin insan ilişkilerini çok iyi idare ettiğini söylüyor. Usul kalıpları çoktan yerleşmiş zaten, onları takip etmen yeterli."

"Ürün dediğin müşteriler mi oluyor?" diye sordu Toby.

"Öyle oluyor" dedi Muffy.

"Ya katma değer?"

"Soyut bir şey. Çıktıklarında daha iyi göründüklerini hissederler. Bunun için tonla para dökerler."

Toby merak etmişti, "Bu işi bana nasıl bulduğunu anlatmanın bir sakıncası var mı?"

"Kocam YeniSen yönetim kurulunda. Endişe etme, ona yalan söylemedim. O da bizden."

YeniSen Kür'de yerini aldıktan sonra Tobiatha rolüne de ısınmıştı Toby, hafiften Teks-Meks, ama ketum ve işgüzar bir yönetici. Günler durgun, geceler sakin geçiyordu. Doğru, bütün arazinin etrafı elektrikli çitle çevrilmiş, dört kapıya da bekçi kulübesi dikilmişti, ancak kimlik kontrolleri laçkaydı, bekçiler Toby'yle ilgilenmiyorlardı bile. Kür Merkezi yüksek güvenlikli bir yer değildi. Burada öyle saklanacak büyük sırlar bulunmazdı, dolayısıyla bekçiler, ilk sarkma ve buruşma emarelerini görünce korkuya kapılıp gelmiş, içeri giren, sonra da perdahlanmış, sıkılaşmış, yenilenmiş, ışımış ve benekleri giderilmiş bir halde çıkan hanımları gözlemekten başka bir şey yapmazlardı.

Ancak korkuları tamamen geçmiyordu kadınların: Bütün bu sorunlar –bütün bu *şey*– tekrar ne zaman ortaya çıkmaya başlar acaba? Bütün bu ölümlülük belirtileri. Bütün şey meselesi. Kimse hoşlanmıyor bundan, diye düşünürdü Toby, bir beden olmaktan, bir şey olmaktan. Kimse öyle sınırlı kalmak istemiyor. Keşke kanatlarımız olsaydı. Beden sözcüğü bile peltemsi bir şeyi çağrıştırıyordu.

YeniSen AŞ, çalışanları için hazırladığı eğitim yazılarında, sadece güzellik satmadıklarını söylüyordu. Biz umut satıyoruz.

Bazı müşterilerin istekleri bitmezdi. En ileri YeniSen bakımlarının bile neden kendilerini yirmi bir yaşına döndürmediğini anlayamazlardı bir türlü. "Laboratuvarlarımız yaşı tersine çevirme üzerinde çalışıyorlar," derdi Toby onlara yatıştırıcı bir ses tonuyla, "ancak henüz sonuca ulaşamadılar. Birkaç yıl içinde..."

Eğer sonsuza dek şimdi bulunduğunuz yaşta olmayı gerçekten istiyorsanız, diye geçirirdi aklından, çatıdan aşağı atlamayı deneyin, zamanı durdurmanın kesin yolu ölümdür.

Toby ikna edici bir yönetici olmak için büyük emek harcıyordu. Kür Merkezi'ni etkili bir şekilde yönetiyor, hem çalışanlara hem müşterilere dikkatle kulak veriyor, gerektiğinde araya girerek anlaşmazlıkları çözüyor, verimli ve dengeli bir ortam sağlıyordu. Havva Altı olmasının yararını da görüyordu elbet, bu deneyimin ona fazla ilgiliymiş gibi ama hiçbir şey söylemeden ciddiyetle gözleme yeteneği kazandırdığını keşfetmişti. "Unutmayın," diyordu çalışanlara, "her müşteri kendini prenses olarak görmek ister, prensesler de bencil ve buyurgan olurlar." Sakın onların tavuğuna kışt demeyin diye akıl vermek isterdi aslında, gelgelelim bu Tobiatha karakterinin sınırlarını zorlamak olacaktı.

En çileden çıkarıcı günlerde Kür Merkezi'ne bulvar dergisi gözüyle bakarak neşesini kaçırmamaya çalışıyordu: *Çimlerde sosyetik bir naaş bulundu, toksik yüz bakımından şüpheleniliyor. Ölü deri soyma işine Amanita da karışmış. Facia havuza sinsice sokulmuş.* Peki, hıncını hanımlardan almak niye? Onların tek istediği tıpkı gezegendeki her şey gibi kendilerini iyi hissetmek ve mutlu olmaktı. Şiş damarlarını ve sarkan göbeklerini takıntı haline getirmelerini neden çok görüyordu onlara? YeniSen AŞ eğitim şablonunda yazdığı gibi "Pembe düşünün" derdi kızlara, sonra aynı şeyi bir de kendine tekrarlardı. Neden olmasın? Hem safra sarısından daha hoş bir renk değil miydi bu?

Önlem olarak biraz ara verdikten sonra zulaya biraz erzak atmaya başladı; kendine özel Ararat inşa ediyordu. Susuz Tufan'a inandığından pek emin değildi, zaman geçtikçe Bahçıvanlar ve teorileri giderek daha uzak, daha hayalci, daha yaratıcı, bir bakıma zırdelice geliyordu ona, fakat temel önlemleri alacak kadar inanıyordu da. Kür Merkezi'ndeki envanterden o sorumluydu, böylece stoklama yapması kolaydı. Geri dönüşüm kutularından boş ürün kaplarını birer birer çıkarması yeterli olurdu, bilhassa YeniSen Bağırsak Sök-

türücüler için kullanılanlar çok işe yarıyordu, hem geniştiler hem de tam oturan kapakları vardı, içlerini soysaplar, kurutulmuş deniz yosunu, süt tozu muadili veya soydalya tenekeleriyle doldurabilirdin. Sonra kapaklarını örtüp kapları mahzenin en arkasındaki raflara yerleştirecekti. Çalışanlardan birkaçında ambar kapısının şifresi vardı, fakat Toby'nin envanter tutma işinde usta olduğu ve arakçılara göz açtırmadığı bilindiğinden kimsenin yeniden doldurulmuş kapları aşırması söz konusu değildi.

Kendine ait bir ofisi vardı Toby'nin, orada bir de bilgisayar vardı. Girilmesi yasak yerlere erişmenin sakıncalarının farkındaydı, YeniSen AŞ tarafından görevlendirilen biri yaptığı bütün aramaları, gönderdiği mesajları denetliyor, çalışanların mesai saatlerinde porno film izleyip izlemediklerine bakıyor olabilirdi; bu nedenle çoğu günler sadece genel haberleri gözden geçirmekle yetinirdi, bu sayede belki Bahçıvanlar hakkında bir şey yakalarım diye umuyordu.

Pek bir şey yoktu. Ara sıra fanatik yeşilcilerin bölücü faaliyetlerine dair bir haber çarpıyordu gözüne, ancak böyle grupların sayısı artmıştı artık. Boston Kahve Partisi sırasında Keyifdünyası çekirdeklerini limana dökerlerken Bahçıvanlardan bazı simalar gözüne çarpmıştı sanki, ama pekâlâ yanılmış olabilirdi. Birkaç kişinin "Yaratan Yeşilcidir" anlamına gelen Y Y yazılı tişörtler giydiğini görmüştü ama bu hiçbir şey kanıtlamazdı, Bahçıvanlar böyle tişörtler giymezlerdi, en azından eskiden giymemişlerdi.

NaAşRobA.Ş. istese Keyifdünyası isyanlarını susturabilirdi. Kalabalığa gaz püskürtebilirdi mesela, tabii yakında gördüğü her TV kameramanına da. Hoş, böyle olayları aktaranların tamamen susturulması mümkün değildi elbet: İnsanlar kameralı cep telefonlarını kullanıyorlardı. Yine de ellerinde

silah olanlar sadece onlar olduğuna göre, NaAşRobA.Ş. neden açıkça harekete geçip muhaliflerine uluorta baskın yapmıyor, düpedüz totaliter kurallar dayatmıyordu? Üstelik artık özelleştirilen ordu bile onların yönetimindeydi.

Bir zamanlar Zeb'e yöneltmişti bu soruyu. O da onların Şirketler adına çalışan özel Şirket Güvenlik AŞ olduklarını, bu Şirketlerin dürüst ve güvenilir, papatyalar gibi dostane, tavşancıklar kadar art niyetsiz olarak algılanmak istediklerini anlatmıştı. Ortalama tüketicilerin kendilerini yalancı, kalpsiz, zorba cellatlar olarak görmesini göze alamazlardı.

"Şirketler satış yapmak zorundadır ama kimseyi satın almaya zorlayamazlar" demişti. "Henüz değil. Dolayısıyla temiz görüntü hâlâ gerekli."

Kısa yanıt şuydu: Kimse Keyifdünyası fincanlarında kan tadı almak istemezdi.

Toby'nin Trüf hücresindeki eşlikçisi YeniSen bakım seanslarına bizzat gelerek onu kontrol ediyordu. Arada haber de getirirdi: Âdem Bir iyiydi, Nuala selam söylemişti, Bahçıvanlar etki alanlarını genişletiyorlardı ama durum istikrardan uzaktı. Bazen yanında geçici olarak saklanması gereken firari bir kadın getirirdi. Onu da kendi gibi, SolarUzay'da sıkça görülen pastel mavi, uçuk bej gibi kadın renklerinde kıyafetler giydirir ve ona bakım randevuları ayarlardı. "Onu çamura sıva, havlularla sar, kimse bir şey anlamaz" derdi, haklı çıkmıştı.

Bu acil konuklardan biri Çekiçkafa'ydı. Toby tanımıştı onu, nereye koyacağını bilemediği hırçın ellerinden, koyu mavi mağdur gözlerinden, ancak o Toby'yi tanımamıştı. Çekiçkafa aradığı sakin hayatı Oregon'da bulamamış anlaşılan, diye düşündü Toby: Hâlâ buralarda, tehlikeyi göze alıyor, devamlı kaçışta. Muhtemelen kentsel yeşil gerilla ortamına tu-

tulmuştu; öyleyse sayılı günleri kalmıştı, çünkü böyle eylemcilerin hepsinin NaAşRobA.Ş. tarafından safdışı bırakılacağının kesin olduğu söyleniyordu. Eski DevaSAYol kimliğinin örnekleri elindeydi, bir kere sistemlerine girdin miydi, oradan çıkmanın yolu yoktu, tabii eğer diş ve DNA kayıtları eşleşen bir naaş olarak ortaya çıkarsan o başka.

Çekiçkafa için Tam Aromalı Tedavi ve Derin Gözenek Temizliği talimatı vermişti. İkisine de ihtiyacı var gibi görünüyordu.

YeniSen'in başında bir bela vardı: Lucerne müdavimlerdendi. Üst düzey Şirket yöneticilerinden birinin eşiymiş gibi bir kılıkta gelirdi her ay. Her geldiğinde Enfes Oje, Cilt Dolgunlaştırıcı ve YeniSen Körpeliğe Dalış Çeşmesi alırdı. Bahçıvanların yanında olduğundan daha zarif görünüyordu, hiç zor değil, diye geçirdi aklından Toby, çünkü plastik bir torba içinde bile bir Bahçıvandan daha zarif olabilirdin, ancak Lucerne daha yaşlı ve daha kara kuruydu. Üstelik Toby'nin zerk edildiğini bildiği onca kolajen ve bitki özütüne rağmen bir zamanlar dolgun olan altdudağı aşağı doğru sarkmaya başlamıştı, gözkapakları afyon yaprakları misali kırışıyordu. Bu inişin işaretleri Toby için sevindiriciydi, öte yandan böyle önemsiz ve kıskanç bir duygunun yükünü taşımaktan hoşnut değildi. *Vazgeç bundan,* dedi kendine. *Lucerne büzüşmüş kurtmantarına döndü diye sen ateşli bir bebeğe dönüşecek değilsin elbet.*

Eğer Lucerne bir çalının ya da duş perdesinin arkasından pattadan çıkıp Toby'nin gerçek adını haykırırsa felaket olurdu tabii. Bundan dolayı Toby kaçamak davranıyordu. Kayıtları gözden geçiriyor, bu sayede Lucerne'in ne zaman boy göstereceğini günü gününe takip ediyordu. Sonra kendisini Lucerne'in görüş alanından uzak tutsunlar diye en gayretli elemanlarını onun başına dikiyordu, geniş omuzlarıyla Me-

lody, güçlü kuvvetli elleriyle Symphony. Oysa Lucerne çoğu zaman yüzükoyun yattığından, yüzü gözü kahverengi balçık gibi bir maddeyle sıvanıp gözleri pamuklarla kapatıldığından Toby'yi görme ihtimali yok sayılırdı; zaten görse bile ona bakmadan geçerdi. Lucerne gibilerin gözünde Tobiatha gibi kadınların çehresi olmazdı, yüzsüzdüler.

Toby merak ediyordu, peki, Körpeliğe Dalış Çeşmesi'ne girdiğinde usulca yanına sokulsam da lazer silahlarını ateşlesem, ne olur? Ya da ışın lambasına kısa devre yaptırsam? Hatmi macunu gibi erir. Yumuşakça çerez. Yeryüzü ne sevinirdi ama.

Sevgili Havva Altı, diyordu Âdem Bir'in sesi. Böyle fantaziler sana hiç yakışmıyor. Pilar duysa, ne düşünürdü?

Bir gün öğleden sonra Toby ofisindeyken kapı çalındı. "Gelin" dedi. Kapıdaki, yeşil kot bahçeci tulumu giymiş iriyarı bir adamdı. Islık çalıyordu, tanıdık bir ezgi olduğuna emindi Toby.

"Parlagülleri budamaya geldim" dedi. Toby başını kaldırıp bakınca ağzı açık kalakaldı. Tek kelime etmedi, ofisi böcek kaynıyor olabilirdi pekâlâ.

Zeb koridora doğru bir bakış attıktan sonra içeri girip kapıyı kapadı. Bilgisayarın başına oturdu, eline bir Sharpie kalem alarak Toby'nin masasındaki kâğıda yazdı: *Yaptıklarımı izle.*

Karşılığında *Bahçıvanlar?* diye yazdı Toby. *Âdem Bir?*

Hizip, yazdı Zeb. *Şimdi grubun sahibi onlar.* "Ekim çalışmalarında herhangi bir sorun yaşanıyor mu?" Bunu yüksek sesle sormuştu.

Toby yazdı, *Shackleton ve Crozier? Onlar seninle mi?*

Öyle sayılır, diye karşılık verdi Zeb. *Oates. Katuro, Rebecca. Yeniler de var.*

Amanda?

Ayrıldı. Yüksek öğrenimde. Sanat. Açıkgöz.

İnternette bir sitenin sayfasını açtı: EXTINCTATHON. Denetim ve gözetim: ÇattAddem. *Âdem yaşayan hayvanları isimlendirmişti, ÇattAddem de ölenleri. Oyuna katılmak ister misin?*

ÇattAddem mi? yazdı Toby kâğıda. *Senin grubun? Çoğulların yani?* Sevinçten havalara uçuyordu: Zeb oradaydı işte, yanı başında, capcanlı. Hem de onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünürken.

Kalabalıkları barındırıyorum, diye yazdı Zeb bu kez. *Bir kod adı seç. Yaşam formu, soyu tükenmiş.*

Toby *Dodo, yazdı.*

Son elli yıl, diye cevap verdi Zeb. Fazla zaman yok. *Budama ekibi bekliyor. Bana yaprakbitlerinden bahset.*

"Parlagülleri yaprakbiti sardı" dedi Toby. Zihninden eski Bahçıvan listelerini geçiriyordu bir yandan da; hayvanlar, balıklar, kuşlar, çiçekler, deniztarakları, kertenkeleler, yakın zamanda tükenmişti. *Ulaşılmaz Yelve,* yazdı Toby. Bu kuş on yıl önce yok olmuştu. *Bu siteyi zifoslayabilirler mi?*

"Bunu halledebiliriz" dedi Zeb. "Ancak gömme bir böcek öldürücü olmalı... Birkaç numune alırım. Kediyi yüzmenin birkaç yolu olabilir." Yazdı: *Hayır. Kendi sanal özel ağlarımızı kurduk. Dört kademeli kriptosu var. Kedi yüzme benzetmesi için kusura bakma. İşte senin numaran burada.*

Parola ve şifreyi kâğıda geçirdi. Sonra kendi numarasıyla kodunu bilgisayar ekranındaki oturum-aç kutucuğuna girdi. *Hoş geldin, Ayı Ruhu. Genel bir oyun mu istersin, yoksa Büyükusta oyunu mu? yazıyordu ekranda.*

Zeb'in tıkladığı *Büyükusta oldu. Oyun odanı seç. ÇattAddem seni orada karşılayacak.*

Tekrar kâğıda dönüp *İzle* yazdı Toby'ye. TifKıl nakli reklamı yapan bir siteye girdi, macenta kıllı bir koyunun gözündeki gözekten geçerek DevaSAYol antasit reklamının sızdı-

ran mavi göbeğine girdi, oradan hapırtı ortasında yakalanan bir SırBurger müşterisinin iştahla açtığı ağzına. Arkasından yemyeşil geniş bir manzara belirdi, uzakta ağaçlar, arkada bir göl ve oradan su içen bir gergedanla üç aslan vardı. Geçmişten kalma bir sahneydi bu.

Üzerinden yazılar geçiyordu: *ÇattAddem'in oyun odasına hoş geldin, Ayı Ruhu. Bir mesajın var.*

Mesajı aç, yazısını tıkladı Zeb.

Karaciğer şeytandır, cezalandırılması gerekir.

Seni anlıyorum, Kızılboyunlu Flurya, yazdı Zeb. *Her şey yolunda.*

Zeb siteden çıktı ve ayağa kalktı. "Herhangi bir yaprakbiti sorunu baş gösterirse, beni arayın" diye konuştu. "Ara sıra gözden geçirip bana bilgi verirseniz, iyi olur." Bir yandan da kâğıda yazıyordu: *Saçın harika, bebek. Çekik gözlere bayıldım.* Sonra da çıkıp gitti.

Toby masaya yayılmış sayfaları topladı. Şans eseri onları yakmak için kibrit vardı yanında; kendi kurduğu Ararat için kibrit biriktiriyordu ne zamandır, Limonlu Yumurtalı Yüz Bakımı etiketli bir kapta saklıyordu.

Zeb'in ziyaretinin ardından tecritte olduğu duygusu azalacaktı. Düzensiz aralıklarla Extinctathon sitesinde oturum açıyor, ÇattAddem Büyükusta sohbet odasına giren yolu izliyordu. Kod adlarıyla mesajlar uçuşuyordu ekranda: *Kara Gergedan'dan Ayı Ruhu'na: Çaylaklar yolda. Fildişi Gaga'dan Çevik Tilki'ye: Ekinbitinden korkma. Beyaz Saparna'dan Mavi Kelebek'e: Onda bir fare zincirlemesi. Kızılboyunlu Flurya'dan ÇattAddem: Hatmi yolları güzel!* Bu mesajlarda neler söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu Toby'nin, yine de kendini onlardan biri gibi hissediyordu.

Bazen de NaAşRobA.Ş.'nin gizli bilgilerine benzeyen

e-bültenler çıkıyordu karşısına. Bunların birçoğu yeni bulaşıcı hastalık salgınlarına ya da şüpheli istilalara ilişkindi, araçlardaki fan kayışlarına saldıran zincirlenmiş kirpduz, Keyifdünyası kahve tarlalarını saran fasulye ekinbiti, otoyolları eriten asfalt-yiyici mikrop.

Derken AltÜst lokanta zinciri peş peşe ölümlü bombalamalarla işlemez hale getirildi. Bu olaylar için kimliği belirlenmemiş eko-teröristlerin suçlandığını duymuştu haberlerde; aynı zamanda ÇattAddem sitesinde ayrıntılı bir inceleme yazısı okumuştu. Bombalamaları yapanların Kurt İşayacılar olduğunu söylüyorlardı, çünkü AltÜst işyerlerinde listeye yeni bir yemek eklenmişti, Kurt İşayacılar tarafından kutsal kabul edilen asyun etiydi bu. ÇattAddem bir de not eklemişti: *Tanrı'nın Bahçıvanlarının hepsine uyarı: Bu iş üstünüze kalacak. Araziye uyun.*

Bundan kısa bir süre sonra Muffy hiç beklenmedik bir anda Kür Merkezi'ne geldi. Her zamanki zarafetini sergiliyordu; edasından hiçbir şey eksilmemişti. "Hadi çimlerde yürüyüş yapalım" dedi. Açık alana çıkıp saklı mikrofonlardan uzaklaştıklarında fısıltıyla konuştu, "Muamele görmeye gelmedim. Yalnızca sana gittiğimizi haber vermek için geldim, nereye olduğunu söyleyemem, dahili bir mesele."

"Her şey yoluna girecek mi?" diye sordu Toby.

"Zaman gösterecek" dedi Muffy. "Sana iyi şanslar, sevgili Toby. Sevgili Tobiatha. Bana Işığını yolla."

Muffy ile kocasının isimleri bir hafta sonra bir hava gemisi kazasında ölenler arasında sayıldı. Zeb'in ona anlattığına göre NaAşRobA.Ş. yüksek mevkideki şüphelilere yönelik kaliteli aksilikler ayarlamakta ustaydı, birilerinin iz bırakmadan ortadan kaybolması AŞ suyuyla yıkanmış tepedekiler arasında kargaşaya yol açardı.

Bu olaydan sonra Toby aylarca ÇattAddem sohbet odalarının yanına bile yaklaşmadı. Kapı çalınacak diye bekliyordu,

cam şangırdayacak, püskürteçler *fışfış* işleyecek. Ama hiçbir şey olmadı. Nihayet cesaretini toplayıp ÇattAddem sitesine girdiğinde gelen bir mesaj olduğunu gördü:

Ulaşılmaz Yelve'den Ayı Ruhu'na: Bahçe darmadağın edildi. Âdemlerle Havvalar karardı. İzle ve bekle.

Döllenme Günü

Döllenme Günü

YIL YİRMİ BİR

AĞAÇLARA VE MEVSİMİNDE MEYVELERE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar ve Yoldaşımız Memeliler:

Bugün bir Şenlik günü, fakat ne yazık ki kutlama yapmıyoruz. Kaçışımız apar topar oldu, kıl payı kurtulduk. Şimdi, tabiatları gereği düşmanlarımız Çatı'mızı yerle bir etti. Ama İremtepe'ye bir gün muhakkak geri dönecek ve o saadet dolu yerleşime eski ihtişamını kazandıracağız. NaAşRobA.Ş. Bahçemizi darmadağın etmiş olabilir, ancak Ruhumuzu dağıtamadılar. Önünde sonunda tekrar kök salacağız.

AŞ güçleri neden saldırdı? Heyhat, çünkü biz onların istemedikleri kadar güçlenmiştik. Çatı'ların çoğu gül gibi tomurcuk veriyordu; nice yürek ve akıl, dengenin yeniden kurulacağı bir Yeryüzüne meyletmiş bulunuyordu. Ancak başarı nifak tohumları da eker, güç sahibi olanlar artık bizi nafile heveskârlar olarak görmezlikten gelemezlerdi: Bizden ve yaklaşan peygamberler çağından korkuyorlardı. Kısaca, onların kâr marjları karşısında tehdit oluşturmuştuk.

İlaveten, bizleri kendilerine ÇattAddem adı veren hizipçi ve kâfir grubun onların altyapı tesislerine yaptığı biyo-saldırılarla ilişkilendirdiler. Geçen hafta AltÜst lokantalar zincirine yönelik bombalı saldırılar her ne kadar bir tek Kurt İşayacılar tarafından işlenmiş olsa da onlara Tanrı'nın Yarattığı Yeryüzünden yana saf tutan herkese kapsamlı kısıtlamalar getirme bahanesi verdi.

Uzun zamandır kapıldıkları Manevi hayaller gibi maddi

hayallerin de onları kör ettiğini görsünler! Varoş sokaklarında etoburları tövbekâr olmaya davet ettiğimiz günler sona ererken Hayvan Kamuflajı derslerimize son vermiş bulunmuyoruz. Kılık değiştirip araziye uyarak düşmanlarımızın burunlarının dibinde çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Sade cüppelerimizi atıp çarşıdan aldığımız giysilere sarındık. Harfli marka golf tişörtü, limon yeşili atlet ve Nuala'nın cesurca taşıdığı çizgili pastel triko elbise artık bizim koruyucu zırhımız.

Kimimiz kuşkuları yoldaşımız Canlıların etlerini cesurca yiyerek gidermeyi seçti; fakat sevgili Dostlarım, üstesinden gelemeyeceğiniz işlere kalkışmayın. Bir SırBurger ısırdıktan sonra lokmanın genzinize kaçması nahoş bakışlara yol açacaktır. Eğer sınırınızı bilmiyorsanız, HamHum dondurmayla yetinin. Böyle yarı-besinler fazla zorlanmadan yutulabilir.

Aşkmerdiveni Trüf hücresine bizlere Düşler Sokağı'nda sığınma imkânı verdikleri için teşekkür edelim. Kapıdaki tabelada botanik zincirleme tasarımcılarının kurduğu bir firma kisvesi altında faaliyet gösteren YEŞİL GENLER yazar. Üstünde TADİLAT İÇİN KAPALIYIZ yazan ikinci tabelaysa bizim için koruma kalkanıdır. Eğer soran olursa, müteahhitle anlaşmazlığa düştüğümüzü söylersiniz. Bu daima akla yatkın bir açıklamadır.

Bugün Döllenme Günü, Hindistan'dan Azize Suryamani Bhagat, Yeni Zelanda Pureora Ormanı'nın Babası Aziz Stephen King ile Nijerya'dan Aziz Odigha ve daha nicelerini ormanların korunmasına yönelik katkılarıyla anıyoruz. Başta hayret uyandıran ağaçlar, Angiospermler, bilhassa Sert ve Yumuşak Çekirdekliler olmak üzere, bu Şenlik Bitki üremesinin mucizelerine adanmıştır.

Böyle Meyvelere dair efsaneler Eski Çağlardan beri ağızdan ağıza dolaşarak bizlere kadar ulaşmış bulunuyor, Hespe-

ridlerin Altın Elmaları, bunun gibi altından Kanlı Elma. Bazıları der ki İyiliği ve Kötülüğü Bilme Ağacının Meyvesi incirdi, başkaları hurmayı tercih ederken, kimileri de nar der. Eğer bu gıda hakikaten kötü olsaydı, daha anlamlı olurdu, biftek gibi bir et ürünü mesela. Öyleyse neden bir Meyve? Atalarımız meyvoburdur, bu kesin, ancak bir Meyve onların aklını çelebilirdi.

Meyve, bilhassa hasat, bolluk ve bereket, yeni başlangıç kavramlarını içinde barındırdığı için bizim açımızdan çok derin bir anlam taşır, çünkü her Meyve bir tohum, yeni bir hayat zerresi içerir. Meyve olgunlaşır, düşer ve toprağa geri döner; fakat Tohum köklenir, büyür ve içinden başka Hayatlar fışkırır. Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'nde belirtildiği üzere, "Onları meyvelerinden tanıyacaksın." Dua edelim de bizim Meyvelerimiz Kötülük Meyveleri değil İyilik Meyveleri olsun.

Ancak bir uyarım var: Polenleyen Böcekleri, özellikle Arıları onurlandıralım, fakat öğrendiğimize göre yakın zaman önce yaşanan balarısı ölümlerinden sonra kazandırdıkları virüse dayanıklı nesle ilaveten AŞ tarafından şimdi de kırma arı geliştirilmiş. Bu gen zincirlemesi ürünü değil, Dostlarım. Hayır, bu daha galiz! Arılar henüz larva evresindeyken yakalanır, içlerine mikro-mekanik düzenler şırıngalanır. Şırıngalanan maddenin çevresinde doku gelişir ve tam yetişkin ya da "imago", ortaya çıktığında artık NaAşRobA.Ş. işlemcisi tarafından denetlenebilen, frekans göndermeye, dolayısıyla ihanet etmeye ayarlanmış siborg casus bir arıdır.

Gündeme getirilen ahlaki sorunlar baş ağrıtıyor: Haşere öldürücülerden mi medet ummalıyız? Böyle mekanize bir köle arı *canlı* olabilir mi? Eğer öyleyse, bu sahiden Tanrı tarafından mı yaratılmıştır yoksa bambaşka bir şey midir? Dostlarım, bütün bunlara iyice kafa yormalı ve rehberlik dilemeliyiz.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

ŞEFTALİ Mİ ERİK Mİ

Şeftali mi erik mi dallarını uzatan
Şaheserler çiçeklenecek ne zaman
Kuşlar, Arılar, Yarasalar doya doya
İçecekler özünü kana kana.

Döllenme olur sonra
Her Koçan, Tohum, Meyve ya da
Minik parlak bir parça
Kanat açarak kök salar toprağa.

Derken gövde şişer, kabarır
Günlerce usul usul olgunlaşır
İçinde sakladığı özü arar
Kuşlar, Hayvanlar, İnsanlar.

Her Tohum, Koçan veya Meyve
Çöreklenmiş gümüş bir Ağaç bebe
Boy atar doğru ekilirse,
Hayran kalırsın fora ettiği çiçeklere.

Bir daha yersen altın Şeftali
Hafifçe toprağa at çekirdeğini,
Düşün nasıl parlak bir Hayat vereceğini
Tanrı'nın tam ortasına yerleştiğini.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

49

REN

YIL YİRMİ BEŞ

Dalgaları durduramıyorsan, yelken aç, git, derdi Âdem Bir. Düzeltemezsen, sen düzel. Işık olmazsa şans, hava kararmazsa dans olmaz. Bunun anlamı şuydu, kötü şeyler bile iyidir, çünkü yaşadığın zorluktur, nasıl olumlu sonuçlar yaratacağını asla bilemezsin. Bahçıvanlar dans etmezdi, o başka.

Böylece ben de Meditasyon yapmaya karar verdim, Cıvık Bölme'nin içinde yapacak bir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşmenin bir yoluydu bu. Eğer hiç sorun yoksa, hiç kafaya takma, derdi Sis Philo. Aklından geçenleri kapat. İç gözünü aç, iç kulaklarını da. Görebildiğini gör. Duyabildiğini duy. Bahçıvanların yanındayken önümdeki kızın atkuyruğunu görür, Philo'nun horultusunu duyardım, çünkü Meditasyonu idare ederken mutlaka uykuya dalardı.

Artık pek başarılı değildim. Yılandeliği'nden gelen güm güm bas seslerini, mini buzdolabının uğul uğul vınlamasını duyabiliyor, penceredeki cam tuğlaların arasında bulanık şekiller halinde oynaşan sokaktaki ışıkları görebiliyordum, ancak hiçbiri ruhu aydınlatmıyordu. Ben de Meditasyon yapmaktan vazgeçip haberleri açtım.

Söylentilere göre ufak bir salgın daha vardı, ancak paniğe kapılacak bir şey yoktu. Virüslerle bakteriler sürekli değişim geçiriyordu ama Şirketlerin mutlaka tedavi yolları icat edeceklerini biliyordum, hem bu musibet her neyse bende yoktu, çün-

kü beni koruyan çifte virüs engeliyle tecride girmiştim. Olabilecek en güvenli yerdeydim.

Tekrar Yılandeliği'ne döndüm. Bir kavga kopmuştu. Çile-Patlarcılar başlatmıştı galiba, ilk gelen üçü ve diğeri.

Ben seyrederken NaAşRobA.Ş. eşlikçileri içeri girdi. Çile-Patlarcılardan birini yere yapıştırdılar, şok tabancası kullanıyorlardı. Fedailer de karışmıştı şimdi kavgaya, biri gözünü tutarak gerisingeri sendeliyordu; derken öbürü bara çarptı. Genellikle durumu denetim altına almak o kadar uzun sürmezdi aslında. Savona ile Kızıl Taç hâlâ trapezde işlerini yapmaya çalışıyorlardı, ama direk dansçıları sahneden inmiş kaçışıyorlardı. Sonra geri geldiler, çıkışlar kapatılmıştı herhalde. Olamaz diye düşündüm. O sırada kameraya bir şişe fırlatıldı ve onu tuzla buz etti.

Ben de başka bir kameraya geçtim, ellerim titriyordu, giriş şifresini unutmuştum, görüntüyü tekrar yakalayıp odakladığımda Yılandeliği boş sayılırdı. Müşteriler kaçıp gitmiş olmalıydılar. Savona bara uzanmıştı, yatanın o olduğunu, yarısı yırtılmış da olsa üzerindeki ışıltılı kostümden anlamıştım. Başını tuhaf bir şekilde geriye atmıştı; yüzü gözü kan içindeydi. Kızıl Taç trapezde sallanıyordu, iplerden biri boynuna dolanmıştı, bacaklarının arasında bir şişe parlıyordu, demek ki biri tıkmıştı onu oraya. Fırfırlarıyla büzgüleri didik didik yırtılmıştı. Pörsümüş bir bukete benziyordu.

Mordis nerelerdeydi?

Ekranda sağa sola yalpalayarak yuvarlanan bir karaltı yığını belirdi: gölge dansı mı bu, yoksa densiz bir bale mi? Derken *pat!* diye çarpan bir kapı, ardından düdükler. Uzaklardan siren sesleri geliyordu şimdi. Koşuşmalar.

Birden Cıvık Bölme'nin önündeki koridorda bir bağırış duyuldu, benim kapımın dışındaki video ekranı aydınlandı, gö-

rüntüde Mordis vardı, yakın çekimde tek gözünü bana dikmiş bakıyordu. Öbür gözü kapalıydı. Suratı dağılmıştı.

"Senin adın" dedi fısıltıyla.

Sonra bir kol gelip boğazını sardı, kafasını geriye çekti. ÇilePatlarcılardan biriydi bu. Elini görebiliyordum, kırmızı ve mavi damarlarını da, kırık bir şişe parçası tutuyordu. "Sıçtığımın kapısını açsana, alçak" dedi. "Azgın kaltak! Aç da paylaş!"

Mordis uluyordu. Kapıyı açmak için şifreyi istiyorlardı ondan. "Numarayı oku" diyorlardı.

Bir saniye daha gördüm Mordis'i. Bir iki gurultunun ardından yok oluvermişti. Derken onun yerini ÇilePatlarcı aldı, yüzü gözü çizik olan.

"Aç şunu, dostunu sağ bırakalım" dedi. "Canını yakmayacağız." Ama yalan söylüyordu, Mordis yerde cansız yatıyordu.

Sonra başka bağrışmalar duyuldu, NaAşRobA.Ş. elemanları ona şok tabancası tutmuş olmalı ki şimdi uluma, ardından ekrandan silinme sırası bu adamdaydı, bir yandan da çuval tekmelenircesine pata küte sesler yankılanıyordu.

Yılandeliği kamerasına gittim, baskın teçhizatlarını kuşanmış başka NaAşRobA.Ş. elemanları görünüyordu orada, sürü sürü. ÇilePatlarcıları ite kaka kapıdan çıkarıyorlardı, biri ölmüştü, üçü hâlâ sağdı. Mutlaka ÇilePatlara geri postalanacaklardı, zaten serbest bırakılmamaları gerekirdi, hiçbir zaman.

Daha sonra neler yaşanacağı dank etmişti kafama. Cıvık Bölme kaleydi. Şifresi olmayan kimse giremezdi kapıdan içeri, onu da tek bilen Mordis'ti. Hep öyle derdi. Kimseye vermemişti şifreyi, hayatımı kurtarmıştı böylece.

Ama şimdi içeride kilitli kalmıştım, beni kurtaracak kimse yoktu. *Ah n'olur, ölmek istemiyorum.*

50

Paniğe kapılma diyordum içimden. SeksPaz temizlik ekibini gönderir nasıl olsa, onlar da içeride kaldığımı fark ederler, kilidi açacak birini bulurlar. Açlıktan ölüp mumya gibi kurumama göz yummazlar, Pullar'ı yeniden açtıklarında bana ihtiyaçları olacak. Mordis olmadan hiçbir şey eskisi gibi olmaz elbet, şimdiden özledim onu, ama en azından bir işlevim olacak. Ben sadece gözden çıkarılamaz biri değilim, bir yeteneğim ne de olsa. Mordis hep öyle derdi.

Böylece geriye beklemek kalıyordu.

Duş yaptım, kendimi kirlenmiş hissediyordum, sanki o ÇilePatlarcılar içeri girmişti ya da Mordis'in kanı her yerime sıçramıştı.

Sonra bir Meditasyon daha yaptım, bu seferki eksiksizdi. *Mordis'i Işığınla Sar*, diye yakardım. *Evrene gitmesine izin ver. Ruhu huzur içinde yaşasın.* Boncuk gözlü küçük kahverengi bir kuşa dönüşen hırpalanmış bedeninin havalanıp uçtuğunu getirdim gözümün önüne.

Ertesi gün iki kötü şey oldu. İlkinde haberleri açmıştım. Daha önce sözünü ettikleri ufak salgının seyri alışılmışın çok dışındaydı. Başlangıçta denetim altında tutulabilecek yerel çaplı bir hastalıktı. Şimdiyse olağanüstü durum gösteriyordu. Dünya haritasını getirmişlerdi ekrana, en sıcak nok-

talar –Brezilya, Tayvan, Suudi Arabistan, Bombay, Paris, Berlin– kırmızıyla işaretlenmişti, bütün gezegene gaz sıkılmasını seyretmek gibi bir şeydi bu. Çığ gibi büyüyen bir musibet olduğunu söylüyorlardı, hızla yayılıyordu, yok, aslında yayılmıyordu bile, aynı anda birbirinden çok uzak şehirlerde de baş gösteriyordu ki bu hiç olağan bir örüntü değildi. Normal olarak AŞ yalanlara başvurur, örtbas ederdi, biz de hikâyenin aslına yakın bir şeyleri sadece kulaktan kulağa duyardık, dolayısıyla olan bitenin haberlerde yer alması durumun vahametini göstermekteydi, AŞ yaşananları hasıraltı edememişti demek.

Haber sunucuları sakin olmaya çalışıyorlardı. Uzmanlar bu süper haşerenin ne olduğunu bilmiyorlardı, ancak kıtalararası bir salgın olduğu kesindi, çok sayıda insan hızla can veriyordu, adeta eriyorlardı. Gülücük yapıştırdıkları tekin olmayan bir surat ifadesiyle "Paniğe gerek yok" dediklerini duyduğum anda durumun epey ciddi olduğunu anlamıştım.

Kötü olayların ikincisi, biyotakımlar giymiş bazı adamların Yılandeliği'ne gelip ölenleri ceset torbalarına tıkıştırarak götürmeleriydi. İkinci kata bakmamışlardı, oysa ben çığlık çığlığa bağırıyordum. Galiba sesimi duymamışlardı, çünkü Cıvık Bölme'nin duvarları kalındı, üstelik Yılandeliği'nde hâlâ müzik çalmaya devam ediyordu, herhalde sesimi bastırmıştı. Şanslıydım aslında, eğer o anda Cıvık Bölme'den çıkmış olsaydım, herkesin yakalandığı musibete ben de yakalanırdım. Dolayısıyla o kadar da kötü sayılmazdı, ama o sırada bana öyle gelmişti.

Ertesi gün haberler daha da kötüleşti. Musibet giderek yayılıyordu, isyan, yağma, adam öldürme gırla gidiyordu, NaAşRobA.Ş. neredeyse sırra kadem basmıştı: Onlar da can kaybı veriyor olmalıydılar.

Birkaç gün geçti, başka haber gelmedi.

Artık iyice korkuya kapılmıştım. Yine de kendimi avutuyordum, tamam, ben dışarı çıkamıyordum ama kimse de içeri giremiyordu, solar enerji kesilmedikçe sağ kalacaktım. Onun sayesinde su akacak, buzdolabı çalışacaktı, dondurucuyla hava filtreleri de. Hava filtreleri piyangodan çıkmıştı, çünkü çok geçmeden dışarıyı feci bir koku saracaktı. Ben de günlük yaşayacak, neler olacağını görecektim.

Pratik olmam gerektiğini biliyordum, yoksa umudumu yitirir, Nadas haline girer, belki bir daha hiç çıkmazdım. Böylece buzdolabıyla dondurucuyu açıp içindekileri tek tek saydım, –birkaç Joltbar ve enerji içeceği, çerez, donmuş PiliçTopları ve sahte balık. Her gün yarım yerine üçte bir öğün yersem ve artanı da fırlatıp atmak yerine saklasam, en az altı hafta yeterdi bana.

Amanda'yı aramaya çalışmıştım ama telefona cevap vermemişti. Elimden tek gelen mesaj bırakmaktı: PLLRA GL. Mesajlarım eline geçecek, bir terslik olduğunu anlayacak, sonra da Pullar'a gelip kapının kilidini açmanın bir yolunu bulacak diye umut ediyordum. Olur da ararsa diye cep telefonumu hep açık tutmuştum, ama şimdi telefon etmeye ya da mesaj göndermeye çalışırken SİNYAL YOK işaretini alıyordum. Bir kere kısa bir mesaj gelmişti, İYYM, fakat deli gibi ailelerine ulaşmaya can atan kimseler yüzünden hatlar karışmış olmalıydı, çünkü başka bir mesaj alamadım.

Sonra, ölenler yüzünden hatlar boşalmış olsa gerek, sinyal geri gelmişti. Görüntü yoktu, yalnızca sesli arama yaptım. "Neredesin?" dedim, "Bir solaroto kaptım. Ohio'dayım" dedi.

"Şehirlere gitme" diye uyardım. "Kimsenin sana dokunmasına izin verme." Haberlerde duyduğumu söylemek istedim ama hat koptu. Ondan sonra sinyal alamaz oldum. Herhalde vericiler çökmüştü.

İnsan kendi gerçekliğini kendi yaratır, der hep fallarda, aynısını Bahçıvanlar da söylerdi. Ben de Amanda'nın gerçe-

ğini yaratmaya koyuldum. Şimdi şu hâki renkli çöl kızı kıyafeti vardı üzerinde. Şimdi de su içmek için durmuştu. Şimdi yerden kazdığı bir kökü yiyordu. Şimdi yine yürüyordu. Her geçen saat bana doğru geliyordu. Hastalık kapmayacaktı, kimse onu öldürmeyecekti, çünkü çok açıkgöz ve güçlü bir kızdı. Gülümsüyordu. Şimdi şarkı söylüyordu. Ama biliyordum tabii, bütün bunları ben uyduruyordum.

51

Telefonda görüntülü konuşma dışında Amanda'yı görmeyeli çok olmuştu, daha Pullar'da çalışmaya başlamamıştım o zaman. Ondan önce nerede olduğunu bile bilmediğim günler vardı. Henüz DevaSAYol Sitesi'nde yaşadığım sıralarda Lucerne mor telefonumu attıktan sonra teması kaybetmiştim. Amanda'yı bir daha göremem, sonsuza dek hayatımdan çıktı, diye düşünmüştüm o zaman.

Martha Graham Akademisi'ne doğru mermi trende otururken buna inanıyordum hâlâ. Kendimi çok yalnız hissediyordum, kendime acıyordum, ne de olsa sadece Amanda'yı kaybetmekle kalmamış, hayatımda anlamı olan her şeyi de kaybetmiştim. Âdemlerle Havvalar, en azından bazıları, Toby ile Zeb mesela. Ama hepsinden önemlisi Jimmy. Bende açtığı en berbat yara kapanmıştı ama buruk bir acı kalmıştı. Bana karşı çok sevimliydi, sonra yokmuşum gibi görmezlikten gelmeye başladı. Elim ayağım buz kesmiş, dünyam başıma yıkılmıştı. Öyle bir bunalıma sokmuştu ki beni, Martha Graham'da tekrar Jimmy ile bir araya gelme fikrinden bile vazgeçmiştim, artık olacak şey değil gibi geliyordu.

O mermi trene bindiğimde Jimmy'ye âşık olalı epey zaman geçmişti. Yok, Jimmy bana âşık olalı epey zaman geçmişti, yalnızca öfkeli ve üzgün değil aynı zamanda kendime karşı dürüst olduğum zamanlar Jimmy'ye hâlâ âşık olduğumu biliyordum. Başka çocuklarla yatardım ama hiç zevk

almadan laf olsun diye. Martha Graham'a gitmemin sebebi Lucerne'den uzaklaşmak sayılırdı ama aynı zamanda bir şey yapmam gerekiyordu, ben de gidip eğitim alayım dedim. Böyle derlerdi, sanki eğitim elbise gibi aldığın bir şeydi. Aslında bana ne olacağı hiç umurumda değildi, iki arada bir derede kalmıştım.

Bir Bahçıvana yakışan bir düşünme biçimi değildi bu. Bahçıvanlar tek gerçek eğitimin Ruhun eğitimi olduğunu söylerlerdi. Ne ki ben bunun ne anlama geldiğini unutmuştum.

Martha Graham, adını eskiden ünlü bir dansçı olan birinden almış bir sanat okuluydu, dolayısıyla orada dans dersleri de verilirdi. Ders almak zorunda olduğum için Kalistenik Dans ve Dramatik İfade seçtim, bunlarda deneyim ve matematik aranmıyordu. AŞ Şirketlerde bir iş bulabilirim diye tahmin ediyordum, daha iyi olanların yürüttükleri şirketiçi öğle paydosu egzersiz programlarından sorumlu olabilirdim. Müziğe Uyum, Orta Kademe Yöneticilere Yoga gibi.

Martha Graham yerleşkesi TatlıHayat Konutları'nı andırırdı, bir zamanlar iki dirhem bir çekirdek bir yerken, artık her yanı dökülüyordu, sağı solu küflenmişti, tavanlar akıyordu. Yemekhanede bir şey yiyemezdim, içinde ne olduğunu nereden bilecektim, hayvansal protein almakta hâlâ zorlanıyordum, hele bir de önüme konan organlarla burunlar olursa. Buna rağmen DevaSAYol Sitesi'nde hissettiğimin tersine orada daha çok kendi evimde gibiydim, hiç olmazsa Martha Graham o kadar parlak ve yapma bir yer gibi durmuyordu, ayrıca kimyasal temizlik ürünleri kokmazdı. Daha doğrusu hiçbir temizlik ürünü kokusu almazdın.

Martha Graham'a her yeni gelenin kaldığı daireyi başkasıyla paylaşması gerekiyordu. Bana verilen oda arkadaşımın adı Üçüncü Buddy'ydi; ama onu pek görmezdim. Ço-

cuk futbol okuyordu, ancak Martha Graham takımı hep hezimete uğrardı, bunun sonunda Üçüncü Buddy de ya sarhoş olurdu ya da kafayı tütsülerdi. Ortak kullandığımız banyonun benim tarafımdaki kapısını kilitlerdim, çünkü futbol takımı oyuncuları daha ilk randevularında kızların ırzına geçmeleriyle nam salmışlardı, hoş, ben Buddy'nin randevu kısmına zahmet edeceğini sanmıyordum, ama sabahları kustuğunu duyardım.

Yerleşkede bir tane Keyifdünyası vardı, vejetaryen kekleri sattıkları için kahvaltıya oraya giderdim, böylece Buddy'nin öğürtülerini dinlemek zorunda kalmaz, ayrıca benimki kadar pis kokmayan tuvaletlerini kullanabilirdim. Bir gün Keyifdünyası'na yürürken karşıma Bernice çıktı. İlk bakışta tanımıştım. Onu görünce bayağı irkildim doğrusu. Şoka uğramıştım, elektrik çarpmıştı sanki. Ona yaptıklarımdan dolayı duyduğum, neredeyse üstüne sünger çekilmiş suçluluk duygusu beynime hücum ediyordu.

Yeşil bir tişört giymişti, üzerinde kocaman bir Y harfi vardı, elinde de KEYİFÇİNO BİR BOKÇİNO yazan bir pankart. Aynı tişörtten giymiş iki çocuk daha gördüm ama onların ellerindeki pankartlar farklıydı: ŞEYTAN DEMİ ve ÖLÜMÜ İÇME. Kıyafetlerinden ve yüz ifadelerinden görebildiğim kadarıyla aşırı fanatik yeşilcilerdi bunlar, burayı boykot ediyorlardı. Keyifdünyası isyanlarının her yanı sardığı yıldı bu, onları ekranda görmüştüm.

Bernice eskisinden daha güzel değildi. Değişen bir şey varsa, biraz daha tostoparlak olmuş, kaşları daha da çatılmıştı. O beni fark etmedi, dolayısıyla bir tercih yapma şansım vardı, ya onu görmemiş gibi yaparak öylece yanından geçip Keyifdünyası'na girecektim ya da geri dönüp oradan sıvışacaktım. Fakat bir de baktım, Bahçıvan gibi davranıyorum,

sorumluluk almak, bir canlıyı öldürürsen onu yemek zorunda olmakla ilgili bütün öğrendiklerimi hatırlıyorum. Bir bakıma Burt'ü öldüren bendim. En azından ben öyle hissediyordum.

Bu nedenle tüymedim. Tam tersine doğruca yanına yürüdüm, "Bernice! Tanıdın mı? Ren!"

Sanki ona tekme atmışım gibi sıçradı. Sonra gözlerini bana dikerek, "Görüyorum" dedi suratını ekşiterek.

"Gel, sana kahve ısmarlayayım" dedim. Bunu söylediğime bakılırsa çok gergindim herhalde, Bernice boykot ettiği yerin kahvesini neden içsindi?

Onunla dalga geçtiğimi sanmıştı galiba: "Bas, git."

"Kusura bakma. Öyle demek istemedim. Su içer misin, peki? Şurada içebiliriz, heykelin yanında." Martha Graham'ın heykeli uğurlu sayılan bir maskottu, onu Judit olarak tasvir ederdi, elinde de düşmanı Holofernes'in kellesi, öğrenciler kellenin kıpkırmızı ense kökünü resmederken Martha'nın koltukaltına çelik yün yerleştirmişlerdi. Holofernes'in kellesinin hemen altında üstüne oturabildiğin yassı bir kaide vardı.

Kaşları çatık bir bakış daha fırlattı bana. "Sen yoldan çıkmışsın" dedi. "Şişe suyu şeytanidir. Bunu bilmez misin?"

Ona kaltak deyip yüzüstü bırakarak gidebilirdim. Öte yandan bu benim her şeyi düzeltmek için tek şansımdı, en azından kendimle ilgili olanları. "Bernice," dedim, "senden özür dilemek istiyorum. Ne içersin, sen onu söyle, bir yere gider, oturup içeriz."

Bernice hâlâ surat asıyordu, onun kadar kin tutabilen biri yoktu, derken bu dargınlığı Işıkla sarmamız gerektiğini söyleyince Bahçıvanlığının daha iyi damarına basmış olmalıyım ki "Ezilmiş japonsarmaşığı yapraklarından yapılan geri çevrilebilir kartonda organik bir karışım var" dedi. Okulun yerleşkesindeki süpermarkette bulabilirdim, onun boykota biraz daha devam etmesi gerekiyordu, ama ben içeceği alıp geri geldiğimde biraz mola verebilirdi.

Elimizde iki kutu malç suyuyla Holofernes'in kellesinin altına oturduk, bu içeceğin tadı beni Bahçıvanların yanındaki ilk günlerime götürmüştü, önceleri ne kadar mutsuzdum, Bernice o günlerde bana nasıl kol kanat germişti. "Sen gitmedin mi Batı Sahili'ne?" diye sordum. "Onca şeyden..."

"Evet" dedi. "İşte şimdi geri döndüm." Veena'nın kötü yola düştüğünü, Malum Meyveler denen başka bir dine katıldığını söyledi; bu din zengin olmanın Tanrı'nın lütfu olduğunu, *Onları meyvelerinden tanıyacaksın* sözündeki meyvelerin banka hesapları anlamına geldiğini iddia ediyordu. DevaSAYol vitamin takviyeleri işine girmişti Veena, çok geçmeden beş satış mağazası açmıştı, işleri gayet iyi gidiyordu. Bernice'e sorarsan, Batı Sahili bu iş için biçilmiş kaftandı, çünkü hepsi yoga gibi şeyler yapıyor, bunun da Ruhani olduğunu savunuyorlardı, ama aslında hepsi yoldan çıkmış, balık kütürdeten, bedene-tapan materyalistlerdi; hepsi yüz gerdirme, meme ekletme, genle oynama gibi çarpık değerlere sarılmıştı.

Veena her ne kadar Bernice'in yüksekokulda İşletme okumasını istediyse de Bernice daima Bahçıvan inancını koruduğundan, buna direnmişti; orta yolu Martha Graham ile bulmuşlardı, çünkü Holistik Sağaltımı Kârlı Hale Getirme dersleri vardı. Bernice bunu okuyordu.

Bernice'i bir şeyi sağaltırken gözümün önüne getiremiyordum, çünkü herhangi bir şeyi sağaltmak isteyeceğini düşünemiyordum. Yaraya tuz basmak ona daha uygundu. Ama ona ilginç bir konu olduğunu söyledim.

Kendi aldığım dersi anlattım ona, fakat ilgilenmedi. Ben de oda arkadaşım Üçüncü Buddy'den bahsettim, o zaman Martha Graham Akademisi'nin böyleleriyle dolup taştığını söyledi, akıllarını kafa çekmek ve yatmak dışında ciddi bir düşünceye vermeden Yeryüzünde zamanı çarçur eden Dıştamu Dünyası'dan kişilerle. İlk geldiğinde onun da böyle bir oda arkadaşı olmuştu, üstelik hayvan katiliydi, çünkü deri

sandaletler giyerdi. Tüyderiydi ama olsun. Deri gibi görünüyorlardı. Bernice de yakmıştı onları. Neyse ki o çocukla aynı banyoyu paylaşmak zorunda kalmıyordu, çünkü her gece tıpkı pislik bir bonobo/tavşan zincirlemesi gibi mutlaka kızlarla cinsel işler çevirdiğine kulak misafiri olurdu.

"Jimmy!" dedi. "Ne et kokuluydu ama!"

Jimmy adını duyunca, aynı kişi olamaz diye aklımdan geçti, ama sonra düşündüm de, olabilirdi pekâlâ. Ben kafamda bu düşünceleri evirip çevirirken Bernice, neden bitişik odaya sen taşınmıyorsun diye sordu, artık Jimmy çıktığına göre orası boştu nasıl olsa.

Onunla barışmak istiyordum ama o kadar değil. Konuyu değiştirip ağzımdaki baklayı çıkardım. "Burt'e çok üzüldüm. Babana. Öyle ölmesine. Kendimi sorumlu hissediyorum."

Delirmişim gibi bakıyordu Bernice bana. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Sana babanın Nuala ile kırıştırdığını söylemiştim, sen de gittin Veena'ya anlattın, o da patladı, NaAşRob'lara ihbar etti ya? Amanda ve ben, adi olduğumuz için öyle bir hikâye uydurmuştuk. Bu yüzden kendimi bok gibi hissediyorum, çok özür dilerim. Oysa babanın kızların koltukaltlarını mıncıklamaktan daha beterini yaptığını sanmıyorum."

"Hiç olmazsa Nuala yetişkin biriydi" dedi Bernice. "Ama babam kızların koltukaltıyla yetinmezdi. Pisliğin tekiydi, tıpkı annemin dediği gibi. En sevdiği küçük kızın ben olduğumu söylerdi bana ama bu bile doğru değildi. Ben de gidip Veena'ya anlattım. Onun için ispiyonladı onu. Sen de kendine pay çıkarmayı bırakabilirsin." Dik dik bakıyordu yine ama bu defa yaşlı gözleri kançanağına dönmüştü. "Sana el sürmediği için şanslısın, o kadar."

"Ah, Bernice, çok üzüldüm."

"Artık bu konudan söz açmak istemiyorum" dedi. "Zamanımı daha üretken şeylere ayırmayı tercih ederim." Sonra

da gidip onunla Keyifdünyası'nı protesto pankartları yazar mıyım diye sordu, bugün zaten bir dersi kırdım, belki başka zaman dedim. Kısık gözlerle suratıma bakınca, kaytardığımın farkında olduğunu gördüm. Sonra eski oda arkadaşı Jimmy'yi tarif etmesini istedim, beni neden ilgilendirdiğini sordu.

Bilgiçlik taslayan tavrını takınmakta gecikmemişti, eğer onunla biraz daha takılırsam, tekrar dokuz yaşıma döneceğimi biliyordum, üzerimdeki eski etkisi devam ediyordu, hatta artmıştı, çünkü her ne kadar hayatta başıma korkunç şeyler gelmiş olsa da onunkiler mutlaka daha kötü olacaktı, benimle mağduriyet yarışı yapıyordu. Artık gitmeliyim, deyince, "Tabii, git" diyerek hiç değişmediğimi söyledi, hep olduğum gibi hâlâ tüy sıklettim.

Yıllar sonra Pullar ve Kuyruklar'da çalışırken ekranda Bahçıvanların güvenli evlerinden birine yapılan baskın sırasında Bernice'in gaz püskürteciyle vurulduğunu gördüm. Bahçıvanların yasadışı ilan edilmesinden sonraydı. Ancak yasaklanmak Bernice'e vız gelirdi; inandıklarının peşinden gitme cesaretini gösteren biriydi o. Bundan dolayı onu takdir etmem gerekiyordu, hem inandıkları hem de cesareti için, çünkü bende ikisi de yok diye düşünüyordum.

Ölü suratını yakın çekim vermişlerdi, ömründe hiç görünmediği kadar nazik ve huzurlu görünüyordu. Belki de gerçek Bernice buydu, diye düşündüm –kibar ve masum. İçindeki gerçekten böyle biriydi belki, yaptığımız onca kavga, onca keskin ve nahoş tavırlar aslında böcek kabuğu misali büründüğü zırhından kurtulma mücadelesiydi belki de. Fakat ne kadar debelenip hiddetten kudursa da onun içine hapsolmuştu. Bunu düşününce öyle üzüldüm ki Bernice için gözyaşlarımı tutamadım.

52

Bernice'in bana eski oda arkadaşını anlattığı o konuşmamızdan önce Jimmy'yi görmeyi neredeyse umutla bekliyordum, bir derste, Keyifdünyası'nda ya da bir yerde yürürken. Fakat artık onun çok yakında olduğunu seziyordum. Hemen köşe başında ya da bir pencerenin arkasındaydı, belki de bir sabah gözümü açtığımda onu görecektim, hemen yanı başımda, elimi tutmuş, ilk birlikte olduğumuz zamanki bakışlarla beni süzüyor olacaktı. Cinlenmek gibiydi.

Acaba Jimmy'yi beynime mi kazımıştım? Yumurtadan ilk çıktığında karşısında bir sansar gören ve ömrünün sonuna dek onun peşinden giden yavru ördeğe benziyordum. Fakat kısa sürmüştü. İlk âşık olduğum kişinin Jimmy olması gerekli miydi sanki? Daha iyi karakterli birine âşık olamaz mıydım? O kadar hercai biri olmasaydı bari. Daha ciddi, o kadar ahmakça davranan biri olmasaydı.

En kötüsü başka birine ilgi duyamamamdı. Yalnızca Jimmy'nin doldurabileceği bir boşluk vardı kalbimde. Böyle söylemem pembe dizileri aratmıyor, farkındayım, onlar gibi dünyevi dizileri Gör/Duy Şeker cihazımda yeterince izledim zaten, ama başka türlü açıklayamıyorum. Üstelik Jimmy'nin kusurlarının farkında olmadığım falan da yoktu, bal gibi biliyordum.

Sonunda gördüm tabii Jimmy'yi. Yerleşke kocaman bir yer değildi, er geç olacaktı bu. Onu uzaktan görmüştüm, o da beni, ama koşarak yanıma gelmedi. Mesafeyi korumayı seçmişti. El sallamıyordu bile, beni görmemiş gibi başka tarafa bakıyordu. Böylece hep kendime sorduğum, Jimmy hâlâ beni seviyor mu, sorusunun beklediğim cevabını almış oluyordum.

Bir gün Kalistenik Dans dersinde Shayluba bilmem ne diye bir kızla tanıştım, bir aralar Jimmy ile takılmıştı. Önceleri harikaydı diye anlatıyordu, ama sonradan ona hiç layık olmadığını, lisede çıktığı kız yüzünden kimseye bağlanamadığını anlatmıştı. Çok küçüklermiş, ilişkileri kötü bir şekilde bitmiş, o günden beri de duygu çöplüğünden farksızmış, kimbilir, belki de dokunduğu her kızı allak bullak ettiğinden doğası gereği yıkıcı biriymiş.

"Kızın adı Wakulla Price mıymış?" diye sordum.

"Yok, değil" dedi Shayluba. "Sendin. Seni işaret etmişti."

Jimmy, sen ne sahtekâr, ne palavracı bir yalancısın, diye içimden sövüp sayıyordum. Ama sonra dedim ki, Ya doğruysa? Tıpkı Jimmy'nin benim hayatımın içine ettiği gibi ya ben de onun hayatına ettiysem?

Onunla ilgili her şeyi unutmaya çalışmıştım. Fakat bir türlü başaramıyordum. Jimmy için kendimi paralamak, tırnak kemirmek gibi alışkanlığa dönüşmüştü. Bazen uzaklara dalıp giderdim, bırakmaya çalıştığın sırada bir sigara tellendirmeye benziyordu, tekrar başa dönüyordun. Ben sigara kullanmam, o başka.

Gerçekten berbat haberler aldığımda neredeyse iki yıldır Martha Graham'daydım. Lucerne aramış ve biyobabam Frank'in rakip bir Şirket tarafından kaçırılarak Avrupa'nın doğusuna bir yere götürüldüğünü söylemişti. Oradaki Şirketler hep bizim Şirketlerin içine sızarlardı, kılık değiştirmiş ca-

nileri bizimkilerden daha beter cellattılar, üstelik daha avantajlıydılar, başka diller konuşmakta ustaydılar, böylelikle göçmen numarası yapabilirlerdi. Aynısını biz onlara yapamıyorduk, çünkü oraya göçmemiz için bir neden yoktu.

Frank'e hemen Sitenin içinde çuval geçirmişlerdi, laboratuvarın olduğu binadaki tuvalette, dedi Lucerne, sonra Köpüren Meyve sevkiyat aracında dışarı çıkarmış, arkasından da gazlı bezlere sarılı yüz gerdirme ameliyatı geçirmiş bir hasta kılığında hava gemisine bindirerek Atlantik ötesine nakletmişlerdi. Daha kötüsü, yolladıkları DVD'de onun uyuşturulmuş haldeyken çektikleri görüntülerinde DevaSAYol'un beslenme takviyelerine yavaş hareket eden ama tedavisi imkânsız gen zincirleme ürünü bir mikrobu zerk ettiklerini, bu sayede tedavilerden tonlarca para kazandıklarını itiraf ediyordu. Lucerne'in dediğine göre bu düpedüz şantajdı, istedikleri birkaç formüle, en başta da yavaş hareket eden hastalıkların formülüne karşılık Frank'i serbest bırakacaklardı, ayrıca suçlayıcı DVD'yi kamuoyuyla paylaşmayacaklardı. Aksi takdirde, diyorlardı, Frank'in kellesi vücuduyla vedalaşmak zorunda kalacak.

DevaSAYol maliyet-fayda analizi yaptı, diye anlatıyordu Lucerne, bunun sonucunda hastalık mikroplarıyla formüllerin Frank'e kıyasla onlar için daha değerli olduğuna karar vermişlerdi. Kötü reklama gelince, kaynağını susturabilirlerdi, ne de olsa medya Şirketleri haberlerde neyin gösterileceğini, neyin gösterilmeyeceğini denetim altında tutuyorlardı. İnternet ise artık ya kimsenin hiçbirine inanmadığı ya da herkesin hepsine inandığı, ama ikisinin de aynı kapıya çıktığı uydurmasyon ve gerçek karışımı bir sürü şeyle kaynıyordu. Demek ki DevaSAYol zırnık koklatmayacaktı. Lucerne'in kaybına üzüldüklerini, fakat şantajcıların taleplerine karşılık vermek gibi bir politikaları olmadığını söylüyorlardı, yoksa başkalarını da adam kaçırmaya teşvik etmiş olurlardı,

bunların sayısı yeterince fazlaydı zaten.

Böylece Lucerne de DevaSAYol'daki üst düzey eş konumundan tepetaklak aşağı düşmüş, hatta evini de kaybetmiş oluyordu, bu talihsiz koşullar altında KriyoDeha Sitesi'ne taşınmaya ve golf kulübünde tanıştığı Todd adında çok hoş bir adamla birlikte oranın temizlik ve bakım hizmetlerini yürütme işine girmeye karar vermişti. Ayrıca tabii ki bütün duygusal ilişkilerim gibi Frank'in arkasından yas tutarken de ölçüyü kaçırmamamı diliyordu.

KriyoDeha. Ne dümenler çevrilirdi orada. Olur da gelecekte bir gün birisi çıkar da ensenden bir gövde yetiştirme yöntemini icat ederse diye kafanın dondurulması için para öderdin, gel gör ki DevaSAYol'daki veletler onların kelle kabuklarından başka bir şey dondurmadıklarını, çünkü nöronlarının çoktan kazınıp domuzlara nakledildiğini söyleyerek dalga geçerlerdi. DevaSAYol Lisesi'nde böyle ürkütücü sayısız şakalar yapılırdı, ancak sahiden şaka mıydılar, bunu asla bilemezdin.

Neticede, diye anlatıyordu Lucerne, para suyunu çekmişti. Todd kıdemli ikinci başkan değildi, sadece muhasebe müdürüydü, benden önce arka çıkması gereken üç küçük çocuğu vardı, bu durumda parasını karşılaması gereken onca şeye ek olarak Todd'dan benim de masraflarımı ödemesini isteyemezdim. O nedenle yüksekokulda salınmaya son vermem, Martha Graham'dan ayrılıp kendi sorumluluğumu üstlenmem gerekiyordu.

Bir çırpıda yuvadan defedilmiştim. Hoş, yuvanın içinde yer aldığım pek söylenemezdi, o başka: Lucerne'in yanında hep eşikte durmuştum.

İşte İroni bu, diye düşündüm. Tiyatro Dansı dersinde öğrenmiştim İroniyi. Lucerne'in kaçırıldığını söyleyerek uydurduğu koftiden hikâyenin ardından zavallı Frank, biyobabam hakikaten kaçırılmıştı şimdi, belki çoktan canına kıymışlar-

dı. Belli ki Lucerne'i hiç etkilemiyordu bu. Bense, ne hissedeceğimi bilemiyordum.

İlkbahardaki yarıyıl sınavlarından önce çeşitli Şirketler ana koridora görüşme kabinleri kurmuşlardı. Önemli Şirketler değildi bunlar, fenle ilgili değillerdi, onlar Martha Graham'dan eleman alma zahmetine girmezlerdi, paralı kimseler isterlerdi, bu gelenler ufak çaplı Şirketlerdi. Benim bu görüşmelere girme hakkım yoktu, çünkü o yıl mezun olmayacaktım, yine de gidip şansımı deneyeyim dedim. Sundukları işlere beni almasalar da yerleri fırçalama işine alırlardı. Bahçıvanların yanındayken yerleri fırçalamışlığım vardı, ancak bunu dile getiremezdim elbet, o zaman fanatik yeşilci damgasını yapıştırırlardı hemen.

Kalistenik Dans öğretmenim gidip Pullar ve Kuyruklar'la konuşmamı önerdi. İyi bir dansçı değildim, üstelik Pullar artık SeksPaz'ın bir parçası olmuştu, burası genel sağlık ve diş sağlığı sigortası sağlayan kayıtlı bir Şirketti, dolayısıyla orada çalışmak fahişe olmaya benzemiyordu. Pek çok kız gitmişti oraya, bazıları düzgün erkeklerle tanışmış, sonradan hayatta yüzleri gülmüştü. Ben de bir deneyeyim bari, dedim. Diploma olmadan daha iyi bir şey bulacağım yoktu. Hiç olmamasındansa Martha Graham diploması almak bile iyiydi, o başka. Ayrıca SırBurger gibi bir yerde etçi olmak zorunda kalmak istemiyordum.

O gün beş görüşme için sıraya girmeyi başardım. Yüreğim pır pır ediyordu, ama bozuntuya vermeden gülücükler saçıyordum, mezun olacaklar listesinde adım olmasa da yerimi almıştım. Altı görüşmeye katılabilirdim aslında, KriyoDeha sevdiklerinin kellelerini, bazen de ölmüş evcil hayvanlarını

donduran insanları teskin edecek bir Teselli Kızı arıyordu, fakat Lucerne yüzünden orada çalışamazdım. Suratını dahi görmek istemiyordum bundan böyle, sadece bana yaptıkları değil nasıl yaptığı da içime oturmuştu. Evden hizmetçisini kovar gibi.

Keyifdünyası ve PiliçTopları'ndan, Köpüren Meyveler ile Pullar ve Kuyruklar'dan, nihayet YeniSen'den gelmiş işalımı ekiplerinin karşısına geçtim. İlk üçü beni istemediler, fakat Pullar ve Kuyruklar bir teklifte bulundu. Her Şirkette iş görüşmelerini yürüten bir ekip vardı, Mordis de Pullar ekibindeydi, SeksPaz'dan kodamanlar orada da bulunuyordu, ama temas kurulan kişi oydu, dolayısıyla kararı o verecekti. Kalistenik Dans dersinde öğrendiğim basit bir hareket yaptım, Mordis de tam aradığı kişi olduğumu, bu yetenekle eğer Pullar'a gidecek olursam, pişman olmayacağımı söyledi. "Ne istersen olabilirsin" dedi. "Rolünü oyna!" Az kalsın adımı yazdırıyordum.

Ancak YeniSen kabini Pullar'ın hemen bitişiğindeydi, o ekipte bana Bahçıvanlardan Toby'yi hatırlatan bir kadın bulunuyordu, ama bu daha esmerdi, saçları farklıydı, gözleri yeşil, sesi de daha çatallıydı. Beni kenara çekip başım dertte mi diye sorunca, bir de baktım ona ailevi nedenlerden dolayı okulu bırakmak zorunda kaldığımı anlatıyorum. Ne iş olsa yaparım dedim; öğrenmeye hevesliydim. Nasıl ailevi nedenler diye sorduğunda babamın kaçırıldığını, annemin de hiç parası olmadığını yumurtladım. Titreyen sesimi işitebiliyordum: Rol falan kesmiyordum.

Sonra annemin adını sordu. Söyledim, kafa salladı: Beni çırak olarak YeniSen Kür Merkezi'ne aldı, onların binasında kalabilirdim, beni eğitime sokacaklardı. Diş sağlığı sigortası olsa bile burada kadınlarla çalışacaktım, Pullar'daki gibi çoğu zaman kafa kıyak gezen ve şiddete meraklı erkeklerle işim olmayacaktı; üstelik Biyofilm Bedensaran giysiler giyip

acayip adamların oramı buramı ellemesine göz yummak zorunda kalmayacaktım. Sağaltım ortamı vardı orada, ben de insanlara yardım edecektim.

Sahiden Toby'ye benziyordu bu kadın, çok tuhaftı ama yaka kartında adının Tobiatha olduğu yazıyordu. Bu bir işaretti galiba, orada gerçekten güvende olacaktım, kucaklanan ve istenen biri olacaktım. Kabul ettim.

Mordis yine de bana bir kartvizitini verdi, eğer fikrimi değiştirecek olursam, beni her zaman Pullar'a alacağını, soru falan da sormayacağını söyledi.

53

YeniSen Kür, tam da Kültür Mirası Parkı'nın ortasındaydı. Hakkında çok şey duymuştum, Âdem Bir'in fena halde karşı olduğu bir yerdi –kibirle gösteriş uğruna bir köşk inşa etmek için pek çok Canlı ve Ağaç yok ettiler orada, diye anlatırdı. Döllenme Günlerinde bu konuda uzun uzun vaaz verdiği olurdu. Buna rağmen orada mutluydum. Karanlıkta ışıldayan güller vardı orada, gündüzleri iri pembe kelebekler, geceleri güzelim sarmaşık tırtılları, çalışanlara yasak da olsa bir yüzme havuzu, çeşmeler ve kendi organik sebze bahçeleri. Hava şehrin göbeğine göre daha iyiydi burada, dolayısıyla devamlı burun hunisi takmaya gerek kalmıyordu. Teskin edici bir rüyada gibiydim. Çarşaflarla havluları katlamak üzere bana çamaşırhanede iş verdiler, hoşuma gitmişti, huzur veren bir yerdi, her şey pembeydi.

Oradaki üçüncü günümde, kollarımda üst üste dizili temiz havluları odalardan birine götürürken Tobiatha çıktı karşıma, benimle konuşmak istediğini söyledi. Yanlış bir şey mi yaptım acaba diye meraklandım. Dışarı çıkıp çimlere yürüdük, kısık sesle konuşmam konusunda uyardı beni. Sonra kendisini bir yerden tanıdığımı fark ettiğini, oysa onun beni kesinlikle tanıdığını belirtti. Bahçıvan olduğum için işe almıştı beni, artık Bahçıvanlar yasadışı ilan edildiğine ve Bahçe yerle bir edildiğine göre birbirimizi kollamakla yükümlüydük. Başımın dertte olduğunu anlamıştı, tek nedeni parasızlık değildi. Sorun ne, diye sordu.

Ağlamaya başladım, Bahçe'de olanlardan haberim yoktu. Şok geçiriyordum adeta: Herhalde işler iyice kötüye giderse oraya geri dönebilirim gibi gelmişti bana. Çeşmelerden birinin yanına oturttu beni, olur da oraya yönlendirilmiş mikrofonlar varsa, çağıldayan su sesimizi bastıracaktı. Ben de ona DevaSAYol'da olanları, cep telefonumu kaybedene kadar Amanda aracılığıyla Bahçıvanlarla nasıl haberleştiğimi, daha sonra Bahçe hakkında hiçbir haber alamadığımı belirttim. Jimmy'ye âşık olmamdan, kalbimi nasıl kırdığından söz etmedim ama Martha Graham'ı, babam kaçırıldıktan hemen sonra Lucerne'in nasıl apar topar harçlığımı kestiğini anlattım.

Sonra hayatta nereye gittiğimi bilmediğimi, kalbimin nasır bağladığını, kendimi öksüz gibi hissettiğimi söyledim. Bunca şeyin beni çok rahatsız etmiş olduğunu tahmin ediyordu, benim yaşlarımdayken o da zor günler geçirmişti, onun da başından kendi babasıyla ilgili benzer bir olay geçmişti.

Toby'nin bu yeni tiplemesi Havva Altı olduğu günlerdeki kadar çetin ceviz değildi. Daha yumuşaktı. Yaşlanmıştı belki de.

Etrafına bakınarak sesini alçalttı. Sonra bana İremtepe Çatı Bahçesi'nden telaşla ayrılmak zorunda kaldığını, arkasından da üstünde başında değişiklikler yaptırdığını, çünkü orada tehlikede olduğunu anlattı, bunun için onun kim olduğunu hiç kimseye söylememeye çok dikkat etmem gerekiyordu. Bana açıklamakla riski göze almıştı, bana güvenebileceğini umuyordu, ben de bana güvenebileceğini belirttim. Sonra Lucerne'in ara sıra Kür Merkezi'ne geldiği konusunda uyardı beni, bunu bilmem ve onun görüş alanından uzak durmam gerekiyordu.

Nihayet diye ekledi, eğer herhangi bir şey olursa, kriz çıkarsa, ama o ortalıkta yoksa, Bahçıvan usulü Ararat'a kuru gıdaları istiflemekle meşgul demekti, hemen YeniSen Kür Merkezi'nin malzeme odasında; içeri girmek gerekecek olur-

sa diye bana kapıyı açma şifresini verdi. Ancak bunun hiç gerekli olmamasını umuyordu.

Çok teşekkür ederim, dedim, sonra sordum, Amanda'nın nerede olduğunu biliyor muydu? Onu bir daha görmek isterim, diye ekledim. Neredeyse yegâne gerçek arkadaşımdı o. Toby bunu öğrenmeye çalışacağını söyledi.

Başka bir şey konuşmadık, Toby kimlerin seyrettiğini bilmese de şüphe uyandırabileceğini söylüyordu, biz de birkaç kelime ve işaretlerle anlaşacaktık. Beni kolladığını hissediyordum, uzay yaratığı tarzı takım oyuncusu gibi koruyordu beni. Yok, aslında bunları ben uyduruyordum tabii.

Orada kalışımın yaklaşık birinci yılında bir gün Toby internette bulduğu ortak tanıdıkları aracılığıyla Amanda'nın yerini tespit ettiğini söyledi. Anlattıkları şaşırtıcıydı, fakat üstünde kafa yorunca o kadar da şaşırtıcı değildi. Amanda biyoressam olmuştu: Canlılarla ya da Canlıların parçalarıyla açıkhavada dev ölçekli resimler yapıyordu. Eğer gidip görmek istersem, Kültür Mirası Parkı'nın batı girişine yakın bir yerde oturuyordu, Toby benim için izin ayarlayabilir, pembe YeniSen araçlarından biriyle oraya gitmemi sağlayabilirdi.

Kollarımı boynuna dolayıp Toby'ye sarıldım, ama dikkat etmemi söyledi, çamaşırhane görevlisi yöneticisini kucaklamazdı. Sonra da Amanda ile fazla sıkı fıkı olmamam konusunda uyardı: Amanda fazla aşırıya gitme eğilimindeydi, kendi gücünün sınırlarını bilmiyordu. Ne demek istediğini sordum ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Amanda'yı ziyarete gideceğim gün Toby benim geleceğim haberinin ona iletildiğini söyledi; ancak sarılıp kucaklaşmadan, çığlıklar atmadan ya da başka sevinç belirtileri sergi-

lemeden önce içeri girip kapıyı kapayana dek beklemeliydik. Elime de YeniSen ürünleriyle dolu bir sepet tutuşturdu, minibüsü durdurup nereye gittiğimi soran olursa, ürün sevkiyatı bahanesine sığınacaktım. Şoför beni dışarıda bekleyecekti: Bir saatim vardı, çünkü YeniSen kızlarından birinin Dıştamu Dünyası'nda fazla oyalanması tuhaf kaçardı.

Kılık değiştirip gitsem ya diye önerdim ama kabul etmedi, bekçiler soru sorarlardı. Böylece pembe YeniSen iş önlüğümü, pamuklu pantolonumu giyip elime de pembe sepetimi alacaktım, Pembe Başlıklı Kız olmuştum.

Planlandığı gibi YeniSen minibüsü beni Amanda'nın ayakta zor duran evinin önünde bıraktı. Toby'nin dediklerini unutmamıştım. İçeri girip kapı kapanana dek bekledim, Amanda orada bekliyordu, "İnanamıyorum!" dedik ikimiz birden, sonra sarıldık. Ama uzun sürmedi; Amanda hiçbir zaman kucaklaşmayı seven biri olmamıştı.

Onu kanlı canlı en son gördüğümden bu yana boy atmıştı. Açıkhava resimlerine çok zaman ayırdığı için güneş kremlerine ve şapkalara rağmen teni bronzlaşmıştı. Mutfağa gittik, duvarlar kendi elişleriyle kaplıydı, sağda solda kemikler vardı; birer bira içtik. Alkollü içkiden hiç hoşlanmazdım ama bu özel bir durumdu.

Bahçıvanlardan konuşmaya başladık, Âdem Bir, Nuala, Adale Mugi, Sis Philo, Katuro ve Rebecca. Zeb tabii. Sonra Toby, ama artık onun Tobiatha olduğunu ve YeniSen Kür Merkezi'ni yönettiğini söylemedim. Toby'nin neden Bahçıvanların yanından ayrıldığını anlattı bana. Lağım Çukuru'ndan Blanco peşine düşmüştü çünkü. Başta kadınlar olmak üzere sinirini bozan herkesi koklayarak bulmak gibi bir namı vardı Blanco'nun.

"Neden Toby?" diye sordum. Amanda da duyduğu kadarıy-

la cinsel bir mesele olduğunu söyledi; olacak şey değil aslında, diye ekledi, çünkü cinsel meselelerle Toby'yi yan yana düşünmek imkânsızdı, zaten biz çocuklar ona bu yüzden Kuru Cadı adını takmıştık. Belki Toby sandığımızdan daha ıslaktı, deyince Amanda, kahkaha attık, hâlâ mucizelere inandığım belli oluyordu. Neyse, artık Toby'nin neden farklı bir kimliğe büründüğünü öğrenmiştim.

"Ne derdik, hatırlasana" diye sordum "*Tak tak, kim o?* Sen, ben ve Bernice?" Bira çarpmıştı beni.

"Kank" dedi Amanda. "Kank ne?"

"Kank gren!" dedim, ikimiz de gülmekten patlayacaktık, gülerken genzime bira kaçtı. Sonra ona Bernice ile karşılaşmamızdan, her zamanki gibi uyuz olduğundan bahsettim. Ona da güldük. Fakat ölen Burt ile ilgili tek kelime etmedik.

"Ya, Shackie ve Croze ile birlikte benim için süperot bulduğunuz günü hatırlıyor musun, hani hep beraber holo-topaç kabinine girmiştik de ben kusmuştum?" Buna da güldük elbette.

İki oda arkadaşı olduğunu, onların da ressam olduklarını, ayrıca, ömründe ilk kez bir erkek arkadaşıyla birlikte yaşadığını anlattı. Ona âşık mısın diye sorunca, "Ben her şeyi bir kere denerim" yanıtını aldım.

Nasıl biri, diye sordum, çok sevimli ama bazen bedbin hallere giriyor, dedi, çünkü hâlâ ergenlik aşkını unutmaya çalışıyordu. Adını merak ettim, "Jimmy" dedi. "Belki de DevaSA-Yol Lisesi'nden tanıyorsundur, senin orada okuduğun sıralarda o da oradaymış galiba."

Tepeden tırnağa ürpermiştim. "Buzdolabının üstündeki o, üstten ikinci fotoğraf, sağda" diye işaret etti. Doğru, Jimmy'ydi, kolunu Amanda'ya dolamıştı, elektrik çarpmış kurbağa gibi sırıtıyordu. Amanda kalbime bir bıçak saplamıştı sanki. Hoş, bunu ona anlatıp her şeyi çorbaya döndürmenin bir yararı yoktu. Bilerek yapmamıştı ki.

"Çok çekici birine benziyor," dedikten sonra ekledim, "artık benim gitmem gerek, şoförün vakti doldu." Herhangi bir terslik var mı, diye sorunca, olmadığını söyledim. Bana cep telefonu numarasını verdi, bir daha geldiğimde Jimmy'nin de evde olmasını sağlarım, hep birlikte spagetti yeriz, dedi.

Aşkın böyle adilane dağıtıldığına inanmak güzel olurdu. Ancak bu benim için geçerli değildi.

Kıçına tekmeyi yemiş, içi oyulmuş gibi hislerle YeniSen Kür Merkezi'ne geri gittim. Döndükten sonraydı, odalara havlu taşırken az kalsın Lucerne'e tosluyordum. Yeniden yüz gerdirme zamanı gelmişti. Her gelişinde olduğu gibi kendimi göstermememem, ondan uzak durmak için Toby beni uyarmıştı aslında, fakat Amanda ve Jimmy yüzünden aklımdan uçup gitmişti.

Bize öğretildiği gibi renk vermeden gülümsedim. Galiba tanımıştı beni, ancak bir öbek havludan başka bir şey görmemiş gibi aldırmadı bana. Onu ne görmek ne de konuşmak istesem de Lucerne'in de beni görmek ya da benimle konuşmak istememesi yaralamıştı beni. Evrenin yazı tahtasından adının silinmesine benziyordu öz annenin sen hiç doğmamış gibi davranması.

İşte o an, neden artık YeniSen'de kalamayacağımı anladım. Kendi başıma olmam gerekiyordu, Amanda'dan ayrı, Jimmy'den ayrı, Lucerne'den ayrı, hatta Toby'den bile ayrı. Tamamen bambaşka biri olmaktı istediğim, ne kimseye borçlu olmak ne de kimsenin bana borçlu olmasını istiyordum. Herhangi bir bağ, herhangi bir geçmiş istemiyordum, ne de soru sorulmasını. Ben de soru sormaktan yorulmuştum.

Mordis'in bana verdiği kartviziti buldum, Toby'ye bir not yazıp her şey için teşekkür ettiğimi, kişisel nedenlerden ötürü Kür Merkezi'nde çalışamayacağımı belirttim. Amanda'ya

giderken kullandığım çıkış izni hâlâ yanımda olduğuna göre oradan hemen ayrılabilirdim. Her şey allak bullak ve darmadağındı şimdi, benim için güvenli bir yer yoktu; madem güvensiz bir yerde olmam gerekiyordu, en azından takdir edildiğim güvensiz bir yer olsundu.

Pullar'a gittiğimde fedailerin beni içeri alması için onlara dil dökmek zorunda kaldım, çünkü benim gerçekten orada iş aradığıma inanmamışlardı. Neyse ki sonunda Mordis'i aradılar, ah, tabii, dedi o da, beni hatırlıyordu, küçük dansçı kızdım. Brenda'ydı, değil mi? Evet, dedim, ama sen bana Ren diyebilirsin, onun yanında kendimi şimdiden rahat hissediyordum. Bu işte çalışmak konusunda kararlı mıyım diye sordu, evet, dedim; asgari çalışma süresi şartı olduğunu anlattı, çünkü kimseyi boşu boşuna eğitmek istemezlerdi, böyle bir sözleşme imzalamaya hazır mıydım?

Bu iş için fazla mahzun görünüyor olabilirim dedim, pürneşe kızları tercih etmezler miydi? Ama karakarıncayı çağrıştıran parlak gözleri gülüyordu Mordis'in, sırtımı sıvazlarcasına konuştu, "Ren. Ren. Her şey yüzünden herkes mahzun zaten."

54

Böylece Pullar'da çalışmaya başlamıştım. Bazı yönleriyle büyük rahatlıktı. Mordis gibi bir patronum olmasından memnundum, hiç olmazsa onu neyin hoşnut ettiği belliydi. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, galiba ömrümde görüp göreceğim babaya en yakın insandı: Zeb sırra kadem basmıştı, öz babamsa benimle pek ilgilenmemişti, üstelik artık ölüydü.

Oysa Mordis gerçekten özel biri olduğumu söylüyordu, her rüyaya ayak uyduruyordum, ıslak olanlar da dahildi buna. İyi olduğun bir işi yapmak seni teşvik eder. İşin öbür tarafları o kadar hoşuma gitmiyordu ama trapez dansını seviyordum, çünkü kimse sana elini değdiremezdi. Kelebek misali havada asılı dans ederdin. Jimmy'yi beni seyrederken gözümün önüne getirirdim, başından beri ne Wakulla Price ne LyndaLee ne başkaları, ne de Amanda, asıl sevdiğinin ben olduğumu ve sadece onun için dans ettiğimi düşündüğünü hayal ederdim.

Bunların ne kadar boşuna olduğunu bal gibi biliyorum.

Pullar'a girdikten sonra telefonda sadece Amanda ile görüşüyordum. Sanat projeleri için sık sık seyahat ediyordu; zaten onunla yüz yüze görüşmek de istemiyordum pek. Jimmy nedeniyle rahatsızdım, Amanda bir terslik olduğunu sezer,

didiklerdi mutlaka, o zaman da ona ya yalan söyleyecektim ya da doğrusunu anlatacaktım; eğer söylersem öfkelenecekti, yalnızca merak da edebilirdi; belki de salak olduğumu düşünecekti. Amanda'nın katı bir yanı vardı.

Kıskançlık çok yıkıcı bir duygudur, derdi Âdem Bir. Üstümüze yapışıp kalan inatçı *Australopithecus* mirasının bir parçası bu. İçini kemirir, Ruhunu tüketir, ama aynı zamanda seni nefrete sürükler, başkalarına zarar vermene yol açar. Oysa Amanda zarar vermek isteyeceğim son kişiydi.

Kıskançlığımı beni sarıp içime giren kirli sarı bir bulut olarak canlandırdım hayalimde, sonra duman misali burnumdan çıkıp gittiğini, taş kesilerek yere düştüğünü gördüm. Bu biraz işe yaramıştı. Buna rağmen ben istesem de istemesem de taşın içinde zehirli tanelerle kaplı bir bitkinin büyüdüğü hayalimde canlanmaya devam ediyordu.

Derken Amanda ile Jimmy ayrıldılar. Amanda bunu dolambaçlı yoldan bildirdi bana. Yaşayan Söz adı verilen açıkhava sanat canlandırmalarından daha önce bahsetmiş, sözcükleri nasıl devasa harflerle yazdığını, biyoformlar kullanarak onları bir görünür bir görünmez kıldığını anlatmıştı, tıpkı çocukken sözcükleri karınca ve şurupla yazdığı gibi. "Üç harfli kelimelere kadar geldim" diyordu şimdi. "Yani *bok* gibi pis olanlara mı?" dedim. Kahkahalar eşliğinde "Daha beteri" dedi. "Öyleyse ç'li ve s'li sözcükler gibi mi?" deyince verdiği karşılık, "Hayır," oldu, "*aşk* gibi."

"Ya? Jimmy ile yürümedi mi yani?" diye sordum. "Jimmy'den bir cacık olmaz" dedi. İşte o zaman anlamıştım, Jimmy onu aldatmıştı demek, ya da ona benzer bir şey yapmıştı.

"Üzüldüm" dedim. "Ona sahiden gıcık oluyorsun, değil mi?" Sevincimi belli etmemeye çalışıyordum. *Amanda'yı ba-*

ğışlayabilirim artık, diyordum içimden. Aslında ortada bağışlanacak bir şey yoktu, çünkü beni bilerek incitecek bir şey yapmamıştı.

"Gıcık olmak mı? Jimmy'ye gıcık olunmaz." Ne demek istediğini pek anlamamıştım ama benim Jimmy'ye gıcık olduğum kesindi. Hem de onu hâlâ sevmeme rağmen.

Belki de aşk bu, diye düşündüm, gıcık olmak.

Bir süre sonra Glenn de Pullar'a gelmeye başladı, her gece olmasa da indirim hakkı kazanmak için sık sık gelirdi. DevaSAYol'dan beri görmemiştim onu, beyin takımıyla birlikte Watson-Crick Enstitüsü'nde fen çalışmaları yapıyordu, ama artık ÇıtırGa Şirketi'nin başındaydı. Fiyaka satmaktan hiç çekinmezdi, ancak Glenn söz konusu olduğunda bunun anlamı bir gerçeği tespit etmeye benzerdi, sanki "Yağmur yağacak" der gibi. Kodamanlarla ve çalıştığı yatırımcılarla yaptığı sohbetleri dinlerken Cennezar Projesi adı verilen çok önemli bir girişimi üstlendiği kulağıma çalınmıştı. Bunun için özel bir kubbe inşa etmişlerdi, kendi hava kaynağı ve dört kat güvenliği bulunuyordu. Eldeki en iyi beyinlerden bir takım kurmuştu, gece gündüz çalışıyorlardı.

Glenn üstünde çalıştıkları konuda işkilliydi. *Ölümsüzlük* sözcüğünü kullanmıştı, ÇıtırGa onyıllardır ilgileniyordu bu konuyla, hücreleri değiştirmeye benziyordu, böylece hiç ölmeyeceklerdi; insanlar ölümsüzlük karşılığında kesenin ağzını açacaktır diyordu. Birkaç ayda bir çığı açacaklarını iddia ederdi, daha çok atılım yaparlarsa, Cennezar Projesi için o kadar çok para toplayabilirlerdi.

Bazen şimdiye dek görülmüş en büyük problemin çözümü için çalıştığını söylerdi, bu problem insan varlığıydı elbet, gaddarlıkları, çekilen acıları, savaşları, yoksullukları, ölüm korkuları. "Mükemmel bir insan varlığını tasarlama-

ya kaç para dökerdin?" diye sorardı. Arkasından Cennezar Projesi'nin böyle bir tasarım yaptığını ima eder, onlar da keselerinin ağzını biraz daha açarlardı.

Bu toplantıların nihayetinde telek tavanlı odalardan birini kapatır, içki, uyuşturucu ve birkaç Pullar kızı sipariş ederdi, kendisi için değil tabii, yanında getirdiği herifler için. Bazen tepedeki NaAşRob'ları da eğlendirdiği olurdu. Ne uğursuz adamlardı onlar. Beni asla ÇilePatlarcılara göndermezlerdi ama NaAşRob'ların yanına gitmek zorundaydım, en az hazzettiğim müşterilerdi. Sanki gözlerinin arkasında makineler var gibi gelirdi bana.

Glenn arada sırada bütün bir gece Pullar kızlarından iki üçünü tutardı, ama seks için değil, başka acayip şeyler için. Bir keresinde ses tellerimizi ölçebilmek için bize kedi gibi miyavlayın demişti. Başka sefer sesimizi kaydetmek için kuş gibi ötmemizi istedi. Yaldız biz bunun için para almıyoruz diye Mordis'e şikâyet etmişti, ama Mordis'in yanıtı, "Herif zırdeli işte, n'olmuş. Daha önce de gördün böylelerini. Ama bu zengin zırdeli, üstelik zararsız, bırak biraz eğlensin" oldu.

Bizi kısa bir sınavdan geçirdiği gece oradaki üç kızdan biriydim. Bizi ne mutlu eder diye öğrenmek istiyordu. Mutluluk daha çok heyecana mı benziyordu, yoksa memnuniyete mi? Mutluluk içeride miydi yoksa dışarıda mı? Ağaçlar var mıydı, yok muydu? Yanından su akıyor muydu? Fazlası can sıkıcı olur muydu? Yaldız ile Kızıl Taç onun ne duymak istediğini çıkarma çabasındaydılar, böylece doğru yalanı uydurabileceklerdi. "Olmaz" dedim. Glenn'in nasıl biri olduğunu bilirdim. "Fırlamanın teki o. Bizim gerçek hislerimizi duymak istiyor." O zaman iyice kafaları karıştı.

Glenn asla hüzünden bahsetmezdi bize. Herhalde yeterince bilgi sahibi olduğu için.

Sonradan yanında bir kadınla gelmeye başladı, yabancı aksanla konuşan Asya Karmaları gibi vücuda sahip bir kadınla. Pullar'ı kendi gözüyle görmek istediğini söyledi, çünkü ÇıtırGa bizi başlıca test mahalli olarak seçmişti, o da bize yeni bir ürünü anlatacaktı, seksle bağlantılı bilinen her sorunu çözecek ArttıSaadet hapı. Müşterilerimize bu hapı tanıtma ayrıcalığı tanınmıştı bize. Bu kadının ÇıtırGa'daki yönetici unvanı her ne kadar Tatmin Geliştirme Kıdemli BY olsa da gerçek işi Glenn'in baş dayanağı olmaktı.

Bizden biri olduğu her halinden belliydi: Kiralık kız, ya öyle ya böyle. Eğer emareleri bilirsen şıp diye anlardın. Devamlı rol kesiyordu, kendi hakkında hiçbir şey ele vermiyordu. Ekranda seyretmiştim onları: Merakımı uyandırmıştı, çünkü Glenn fena halde soğuk nevale biriydi, hoş, yatakta hiç fena sayılmazdı, insani bir varlık gibiydi. Bu kızın ahtapotu aratmayan hareketleri vardı, dayanak çalışması şaşırtıcıydı. Glenn ise onu sanki gezegendeki ilk, son ve tek kız gibi görüyordu. Mordis de seyrederdi onları, Pullar bu kıza bol para öderdi. Ama sen onun parasını karşılayamazsın, dedim ona. Ücret yelpazesi onun boyunu aşardı.

Birbirlerine evcil hayvan isimleri takmışlardı. Kadın ona Flurya diyordu, Glenn de ona Antilop. Öbür kızlar garipsemişti bunu, ikisinin çifte kumrular gibi olmasını, Glenn'e hiç yakışmadığını düşünüyorlardı. Ama bence güzeldi.

"Rusça falan mı?" diye sormuştu Kızıl Taç. "Antilop ve Flurya?"

"Galiba" dedim. Soyu tükenmiş hayvanlardı, her Bahçıvanın ezberlemesi gereken tonla hayvan vardı böyle, ama kızlara bunu söylesem nereden bildiğimi merak ederlerdi.

Glenn daha Pullar'a ilk geldiğinde hemen tanımıştım onu, fakat o Biyofilm Bedensaran giysimin içinde, yüzüm gözüm yeşil payetlerle kaplıyken tabii beni tanımadı, ben de açık vermedim. Mordis müşterilerle kişisel ilişkiler kurmamamı-

zı söylerdi bize, eğer bir ilişki istiyorlarsa başka yerde bulsunlardı. Pullar'a gelen müşteriler sizin özel hayatınıza aldırmaz, onların tek istediği üst deri teması ve fantezi, demişti. Yok-Yok Ülke'ye kapılıp gitmek isterlerdi, asla yaşayamayacakları, evlerinde asla izin verilmeyen günahkâr deneyimler edinebilecekleri bir yere. Ejder kadınlar sarılırdı onlara, yılan kadınlar kayardı üzerlerinde. Dolayısıyla özel duygusal bokunuzu sizi sahiden önemseyen kimselere, mesela diğer Pullar kızlarına saklayın.

Bir gece Glenn çok özel bir muamele istedi, çok özel bir konuğu olduğunu söylemişti. Yatak örtüleri yeşil tüylü odayı kapattı, ayrıca Pullar ve Kuyruklar'daki en sert martiniden istedi, "çiftekuyruk" dediklerinden, bir de iki Pullar kızı sipariş etmişti, Kızıl Taç ile beni. Bizi seçen Mordis'ti, çünkü Glenn bu çok özel konuğun narin vücutlulardan hoşlandığını vurgulamıştı.

"Okul kızı denizci kıyafeti falan da ister mi?" diye sordum; bazen "narin vücutlu" bu anlama gelirdi. "İp de atlayacak mıyım, yanımda getireyim mi?" Eğer öyleyse, kılığımı değiştirmeliydim, çünkü baştan aşağı ışıl ışıl pullarla kaplıydım.

"Bu herif çoktan zom olmuş, ne istediğini kendi de bilmiyor" dedi Mordis. "Sen bütün hünerlerini göster, tavşancık. Bol sıfırlı bahşiş görelim. O sıfırların kulaklarından fışkırmasını sağla."

Odaya girdiğimizde adam yeşil saten çarşafa uçaktan atılmış gibi uzanmıştı ama halinden memnundu, bütün vücudu sırıtıyordu.

Jimmy, ta kendisiydi. Yanındakini mahveden, tatlı Jimmy. Hayatımı çöpe çeviren Jimmy.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Hay aksi, dedim içimden. Ben bu işi kıvıramam. Kendimi kaybedip ağlamaya başlarım. Be-

ni tanımazdı, biliyordum: Her yerim payetlerle kaplıydı, zaten o da burnunun ucunu görmeyecek kadar kafayı bulmuştu. Böylece bildik rolüme soyundum, düğmeleriyle cırt bandına uzandım. Biz Pullar bu numaraya "karides ayıklamak" derdik. "Ah, şu kaslara bak" diye fısıldadım. "Tatlım, sen sırtüstü uzan."

Bundan nefret mi ediyordum, yoksa bayılıyor muydum? İlle de iki şıktan biri mi olması gerekiyordu? Vilya'nın memeleri hakkında hep dediği gibi, *İki tane al, ucuz bunlar,* değil miydi?

Şimdi kalkmış, yüzümdeki payetleri soymaya çalışıyordu, durmadan ellerini alıp başka yerlere koymam gerekti. "Sen balık mısın?" dedi. Bilmiyordu sanki.

Ah Jimmy, diye sızlandım sessizce. Sana ne oldu böyle?

Şehit Azize Dian Günü

Şehit Azize Dian Günü

YIL YİRMİ DÖRT

ZULME DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar ve Sadık Yoldaşlarımız:

İremtepe Çatı Bahçemiz artık sadece hatıralarımızda çiçek açıyor. Bu Yeryüzü düzleminde artık orası bir harabe, yağan yağmura bağlı olarak bataklık ya da çöl. Geçmişte kalan yeşil ve salata günlerimizden bu güne koşullarımız nasıl değişti! Nasıl da küçüldük, sayımız azaldı günden güne! Bir sığınaktan öbürüne oradan oraya sürülüyoruz, kovuluyoruz, takip ediliyoruz. Bazı eski Dostlar amentülerinden feragat ederken diğerleri aleyhimizde tanıklık ettiler. Kimileri de aşırıcılığı ve şiddeti denedi, fakat onlara karşı yürütülen baskınlar sırasında öldüresiye gazlandılar. Bu bağlamda eski Çocuklarımızdan sevgili Bernice'i analım. Onu Işıkla saralım.

Paniğe kapılalım diye kiminin uzuvlarını kesip boş arsalara attılar. Ama bazıları ortadan kayboldu, sığındıkları yerlerden alınarak Dıştamu Güçleri'nin hapishanelerinde buhar oldular, ne mahkemeye çıkarıldılar ne de kendilerini suçlayanların adını öğrenebildiler. Uyuşturucu ve işkence yüzünden önce akıllarını kaybedip sonra da karbon yakmalı kazanlarda eritildiler. Adaletsiz Kanunlar yüzünden onların, dostumuz Bahçıvanların akıbetini öğrenemiyoruz. Tek temennimiz, sarsılmaz İnançlarını ölene dek korumaları.

Bugün türlerarası duygudaşlığa adanmış Azize Dian Günü. Bugün Aslanlar Babası Aziz Jerome, Fareler Babası Aziz Robert Burns ile Kediler Babası Aziz Christopher Smart'ı yâd ediyoruz; ayrıca Kurtlar Babası Aziz Farley Mowat'ı ve İhvanü's-Safa ile *Hayvanlar Risalesi*'ni. Ama bilhassa acımasızca ticari sömürüye kurban edilen Gorilleri savunurken can veren Azize Dian Fossey'i. Her türlü Hayatın saygı göreceği Barışçıl Krallık uğruna canını dişine takmıştı; ancak habis güçler hem onu hem de nazik Primat yoldaşlarını yok etmek üzere birleştiler. Korkunç bir şekilde katledilmişti; hakkında da gerek sağlığında gerek ölümünden sonra en az o kadar korkunç, merhametsiz dedikodular çıkarılmıştı. Çünkü Dıştamu Güçleri hem fiilen hem de lafzen kıyım uygularlar.

Azize Dian baş tacı ettiğimiz bir idealin cisimleşmiş halidir: diğer bütün Canlılara sevgiyle yaklaş. Tıpkı biricik dostlarımıza ve hısımlarımıza göstermemiz gereken sevecenliğin aynısını bunların da hak ettiğine inanmıştı ve bu konuda bize saygıdeğer bir örnek oldu. Korumaya çalıştığı dağda Goril Dostlarının arasına gömüldü.

Nice şehitler gibi Azize Dian da emeklerinin semeresini görecek kadar yaşamadı. Hiç olmazsa uğruna hayatını verdiği Türün artık var olmadığını öğrenmemişti. Niceleri gibi o tür de Tanrı'nın Gezegeninden silinip süpürülmüştü.

Ait olduğumuz Türün nesi var böyle de şiddet dürtülerine hemen boyun eğiyoruz? Bunca kan dökme tiryakiliği niye? Şişinmeye meyledip kendimizi diğer bütün Hayvanlardan üstün görmeye kalktığımızda, kendi ceberut tarihimizi düşünelim.

Bu tarihin pek yakında Susuz Tufan ile silinip süpürüleceği düşüncesi bizi rahatlatsın. Dıştamu Dünyası'ndan geriye çürüyen tahtalar ve paslanan madeni edevattan başka hiçbir şey kalmayacak; bunların üzerini Japonsarmaşıkları ve başka yapraklar saracak; Kuşlar ile Hayvanlar yuvalanacak

aralarına, tıpkı Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'yle belirttiği gibi: "Dağın yırtıcı Kuşlarına, Yeryüzünün Yabanhayvanlarına terk edilecekler; yazın yırtıcı Kuşlar, kışın Yabanhayvanları çullanacak üzerlerine." Çünkü İnsanın bütün işleri suya yazılmış olacak.

Bu loş kilerde içimize sızmış birileri, dinleme cihazları veya yakınlarda siborg casus böcekleri ya da şu anda hızla bize doğru ilerleyen NaAşRobA.Ş.'nin intikam timleri varsa kaygısıyla karartılmış pencerelerin ardında usulca konuşup çömelirken, her zamankinden daha çok tutarlı olmaya ihtiyaç duyuyoruz. Azize Dian'ın Ruhu bize ilham versin ve kıyamet günü geldiğinde dik durmamıza yardımcı olsun diye dua edelim. Korkma, der o Ruh, en kötüsü yaşanacaksa bile korkma, çünkü bizler daha yüce bir Ruhun kanatlarına sığınırız.

Şafak sökmeden bir saat önce saklandığımız bu yerden çıkmamız gerek, ayrı ayrı, ikişerli ya da üçerli gruplar halinde. Sessiz olun, Dostlarım; kendinizi göstermeyin, kendi gölgenize sığının. Tanrı'nın İnayeti ile üstesinden geleceğiz.

Şarkı söyleyemeyiz, çünkü duyan olabilir ama:

Hep beraber fısıldayalım.

AZİZEMİZ DIAN'I ÖVELİM BUGÜN

Azize Dian'a selam olsun
Doyasıya Hayat uğruna döküldü kanı
Araya koyduysa da İnancını
Bir Tür daha tükendi gitti.

Düşe kalka sisli tepelerde
Yabani Goril çetelerini izledi
Öğretti onlara Sevgisine güvenmeyi
Bir de elini tutmayı

İri ve güçlü mahcup devleri
Cesur kollarıyla sardı;
Titredi üzerlerine,
Onlara zarar gelmesin diye.

Bildiler onu Dost ve akraba diye,
Şölenler, oyunlar kurdular etrafında
Zalim Katiller gece geldiler ama
Yattığı yerde kıydılar canına.

Eskiden utangaç Gorillerin gezdiği
Yeşil ve sisli tepelerde
Gezinir hâlâ senin nazik Ruhun
Sonsuza dek bekçilik ederek.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

55

REN

YIL YİRMİ BEŞ

Kendi iç yaklaşımınla kendine ait dünyanı yaratırsın, derdi Bahçıvanlar. Ama orada bir dünya falan yaratmak istemiyordum, ölülerle ölenlerin dünyasıydı o. Ben de eski Bahçıvan ilahilerinden bazısını söylemeye koyuldum, özellikle neşeli olanları. Bazen dans ederdim. Bazen de Gör/Duy Şeker cihazımda şarkılar çalardım, bir yandan da bundan böyle yeni müzikler yapılmayacağını düşünmeden edemiyordum.

İsimleri sayın, derdi Âdem Bir. Biz de Canlıları sıralardık: Diplodocus, Pterosaurus, Ahtapot ve Brontosaurus; Trilobit, Nautilus, Ichthyosaurus, Ornitorenk, Mastodon, Dodo, Büyük Dalıcımartı, Komodo. Bütün isimleri sayfalara yazılmış kadar net getirebiliyordum gözümün önüne. Âdem Bir adlarını saymanın o hayvanları canlı tutmanın bir yolu olduğunu söylerdi. Ben de öyle yapıyordum.

Başka isimler de saydım. Âdem Bir, Nuala, Zeb, Shackie, Croze ve Oates. Tabii Glenn; onun gibi açıkgöz birinin ölmesini gözümün önüne getiremiyordum.

Bütün yaptıklarına rağmen Jimmy.

Sonra Amanda.

Bu isimleri defalarca tekrarladım ki hepsi canlı kalsınlar.

Derken aklıma Mordis'in fısıldadığı sözler geldi. Senin adın, demişti. Bir önemi olmalıydı.

Elimde kalan yiyecekleri saydım. Dört hafta, üç hafta, iki hafta. Zamanı kaş kalemimle işaretledim. Daha az yersem, daha uzun dayandırabilirdim. Ancak Amanda yakında gelmezse, ölecektim. Bunu hayal bile edemiyordum.

Glenn'e göre, "Ben öleceğim" dediğin anda kendini ölürken hayal edememenin sebebi Ben demendi, çünkü o cümlenin içinde sen hâlâ sağdın. İnsanlar ruhun ölümsüzlüğü fikrine böyle varmışlardı, dilbilgisinin sonucuydu. Tanrı için de aynısı söz konusuydu, geçmiş zamandan söz ettiğin zaman geçmişten önce de bir geçmiş olması gerekirdi, Ben bilmiyorum noktasına gelene dek zamanda geri geri gitmeye devam ederdin, Tanrı bu işte. Senin bilmediğin, karanlık, saklı, görünenin altyüzü, hepsinin nedeni dilbilgisini kullanmamız, eğer FoxP2 geni olmasaydı dilbilgisi olmazdı; demek ki Tanrı aslında beyin mutasyonu, o gen de kuşlara şarkı söyleten genle aynı. Anlayacağın, müzik içimize yerleşmiştir, derdi Glenn: Bize kenetlenmiş. Bizim esas parçalarımızdan olduğu için onu kesip atmak zor, tıpkı su gibi.

Sordum, öyleyse Tanrı da mı bize kenetlenmiş? Olabilir, dedi, ama bunun bize bir yararı dokunmamış.

Onun Tanrı'yı açıklama biçimi Bahçıvanların açıklamalarından epey farklıydı. "Tanrı bir Ruhtur" demenin anlamsız olduğunu söylerdi, çünkü Ruh ölçülemezdi. Eğer Glenn Et bilgisayarını kullan demişse, bilin ki Aklını kullan demek istiyordu. Bu bana itici gelirdi: Kafamın içinin etle dolu olması fikrinden nefret ederdim.

Binanın içinde dolaşan insanları işitemediğimi düşünüyordum durmadan, ancak odaları taradığımda kımıldayan kimseyi göremiyordum. Neyse ki güneş enerjisi hâlâ çalışıyordu.

Yine yiyecekleri saydım. Beş günlük kalmıştı, o da kısarak.

56

Amanda kapalı devre ekranda ilkin bir gölge misali göründü. Usulca, duvara sımsıkı tutunarak gelmişti Yılandeliği'ne: lambalar hâlâ yandığı için karanlıkta el yordamıyla ilerlemiyordu. Müzik de hâlâ bangır bangır çalıyor, güm güm gümbürdüyordu, Amanda etrafı kolaçan edip ortalığın boş olduğunu gördükten sonra sahnenin arkasına geçip susturdu.

"Ren?" diye seslendiğini duyuyordum.

Sonra ekrandan kayboldu. Bir anlık sessizliğin ardından koridordaki video kameranın mikrofonundan hafif ayak sesleri duyuldu, sonra onu gördüm. O da beni görebiliyordu. Sevinçten öyle bir ağlıyordum ki konuşamıyordum.

"Mer'aba" dedi. "Kapının hemen önünde ölü bir herif var. İğrenç. Hemen dönerim." Mordis'i kastediyordu, kimse onu alıp götürmemişti. Amanda daha sonra ondan geriye ne kaldıysa bir duş perdesine sarıp koridorda sürükleyerek asansörlerden birine tıktığını anlattı. Sıçanlar ziyafet çekiyorlar, diye ekledi, sadece Pullar'da değil şehir civarındaki her yerde. Ona dokunmadan önce birinin Biyofilm Bedensaran giysisinden aldığı eldivenleri takmıştı, gözüpek biri olmasına rağmen Amanda saçma sapan riskler almazdı.

Bir süre sonra tekrar ekranda göründü. "Ee" dedi. "İşte buradayım. Kes ağlamayı, Ren."

"Hiç gelmeyeceksin sandım" diyebildim ancak.

"Ben de öyle sandım" dedi. "Şimdi. Bu kapı nasıl açılıyor?"

"Şifresi bende yok." Mordis'in söylediğini, Cıvık Bölme'deki şifreleri kendinden başka kimsenin bilmediğini anlattım sonra.

"Sana söylemedi mi?"

"Şifreleri bilmenize gerek var, derdi. Hepsini her gün değiştirirdi, çatlaklar içeri girerse biri ağzından kaçırsın istemezdi. Tek istediği bizi korumaktı." Paniğe kapılmamak için büyük çaba gösteriyordum: Amanda buradaydı işte, kapının önünde, ama ya onun da elinden bir şey gelmezse?

"Bir ipucu falan?"

"Benim adımla ilgili bir şeyler geveliyordu" dedim. "Tam da şeyden önce –adamlar şey yapmadan– belki de adımı demek istemiştir."

Amanda denedi. "Yok, olmadı. O zaman. Belki doğum tarihindir. Gün, ay? Yıl?"

Rakamları tuşladığını duyuyordum, usulca küfürler savuruyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzunca bir süreden sonra kilidin şıngırdadığı geldi kulağıma. Kapı ardına dek açılmıştı, işte Amanda karşımdaydı.

"Ah, Amanda" dedim. Bronzlaşmıştı, üstü başı yırtık pırtık ve kir pas içindeydi fakat ta kendisiydi. Kollarımı ona doğru uzattım, ama o geri çekilip uzaklaştı.

"A eşittir Bir türünden basit bir şifreydi. Senin adındı, doğru. Ama Brenda tersten yazılmıştı. Bana dokunma, üstümde mikrop olabilir. Duş yapmam gerek."

Amanda benim Cıvık Bölme'deki banyoda yıkanırken ben de bir koltuğu kapının önüne çektim, kanadın pat diye kapanmasını istemiyordum, yoksa ikimiz birden içeride kilitli kalırdık. Odanın dışındaki hava içeride soluduğum filtrelenmiş havaya kıyasla berbat kokuyordu, çürük etle karışık duman ve yanmış kimyasallar. Çünkü çıkan yangınları söndüren yoktu. Pullar'da yangın çıkmaması, içeride ben varken kül olmaması büyük şanstı.

Amanda yıkandıktan sonra ben de duş yapmıştım, böylece onun gibi temiz pak olacaktım. Sonra Mordis'in en iyi kızlara ayırdığı yeşil Pullar kıyafetleri giydik, sağa sola oturup mini buzdolabından Joltbar atıştırıp mikrodalgada ısıttığımız PiliçToplarından yerken yanında da alt katta bulduğumuz biraları içerek birbirimize neden hâlâ sağ olduğumuza dair hikâyeler anlattık.

57

TOBY. AZİZE KAREN SILKWOOD GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Toby ansızın uyanıyor, kanın beynine hücum ettiğini duyuyor, *foş, foş, foş*. Bulunduğu mekânda bir değişiklik olduğunun farkına varıyor. Birisi onun oksijenini paylaşıyor.

Soluk al, diyor kendine. Yüzer gibi hareket et. Korku kokusu verme.

Pembe çarşafı mümkün olduğu kadar yavaş hareketlerle nemli bedeninden kaldırıyor, yattığı yerde oturup dikkatle etrafına bakıyor. Öyle büyük bir şey değil, bu odacıkta değil, yer yok zaten. Sonra görüyor. Bir arı. Eşikte yürüyen bir balarısı.

Evde bir arı ziyaretçi anlamına gelir, derdi Pilar; eğer arı ölürse ziyaret iyi geçmez. Öldürmemeliyim, diye geçiriyor zihninden. Pembe bir toz bezinin içine alıyor yavaşça. "Bir mesaj gönder. Ruh dünyasındakilere söyle, 'Hemen yardım göndersinler' " diyor. Batıl inanç bu, Toby de biliyor; yine de tuhaf bir biçimde ona sarılmadan edemiyor. Hoş, bu arı, virüs bütün doğal arıların kökünü kazıdıktan sonra ortalığa salıverdikleri gen aktarımlılardan biri olabilir pekâlâ; belki de siborg casustur, ona kumanda edecek kimse kalmadığı için etrafta dolaşıyordur. Hangisi olursa olsun çok zavallı bir elçi olacağı kesin.

Toz bezini tamboy tulumunun cebine koyuyor: Arıyı çatıya çıkaracak, orada salıverecek, ölülerin ayak işlerini yerine getirmek için yola koyulmasını seyredecek. Gel gör ki tüfe-

ği omzuna asarken ucunu cebine çarpıp arıyı ezdi galiba, çünkü bezi açtığında içine katladığı arı hiç de diri görünmüyor. Bezi parmaklıklardan aşağı silkeleyerek uçsa diye diliyor. Arı hareketleniyor ama böcekten çok bir tohum tanesine benziyor: Demek ki ziyaret kötü geçecek.

Çatı'nın bahçeye bakan kenarına ilerleyip aşağı bakıyor. Belli ki kötü ziyaret çoktan başlamış: Domuzlar geri gelmiş. Çitin altını kazıp kudurukça saldırmışlardı. Tabii bu kasten intikamdan çok beslenme taşkınlığıydı. Toprak yol yol kazılıp ezilmişti, yemedikleri ne varsa çiğneyip geçmişlerdi.

Sulugöz biri olsaydı ağlardı. Dürbününü kaldırıp çayırları tarıyor. İlk başta gözüne çarpmıyorlar, ama sonra iki tane pembemsi gri kafa takılıyor merceğe, hayır, üç tane, yok yok, beş, tomurcuklanmış çiçeklerin hemen ardında. Boncuk gözlerini görüyor, her domuzda birer tane: Yandan Toby'ye bakıyorlar. Onu seyrediyorlardı demek; nasıl dehşete kapıldığını görmeye can atıyorlar. Üstelik menzil dışına çıkmışlar, ateş etse boşuna mermi harcamış olacak. Onlar da bunun farkındaysa hiç şaşırmazdı.

"Pis domuzlar!" diye bağırıyor. "Ağzına sıçtığımın domuzları! Domuz suratlılar!" Hoş, böyle sözler onlar açısından hakaret sayılmazdı tabii.

Şimdi ne olacak? Kuru sebze stoku tükenmek üzere, kurtüzümlerinden ve khia tohumlarından geriye bir şey kalmadı sayılır, bitkisel protein bitti bile. Bütün bunlar için bahçeye güveniyordu. En kötüsü de yağların bitmesi: Karite ve Avokado Vücut Yağını sonuna kadar yemişti. Joltbarlarda yağ bulunur, onlardan daha var elinde ama uzun süre dayanmazlar. Lipitler olmayınca bedenin önce yağlarını, sonra kaslarını yer; beyin tamamen yağ, kalp de kastır. Dolayısıyla sen de gerisin geri gider, sonra olduğun yere yığılıverirsin.

Bu durumda yiyecek eşelemesi gerekecekti. Çayırlara, ormana çıkacak, protein ve lipit bulacaktı. Erkek domuz çoktan çürümüş olmalıydı, onu yiyemezdi. Belki bir yeşil tavşan vururdu; yok, olmaz, o da yoldaşlardan bir memeli, ayrıca Toby böyle bir katliam yapacak biri değil. Karınca larvalarıyla yumurtaları ya da bulabildiği her türlü sürfeyle başlayabilirdi mesela.

Domuzlar bunu yapmasını mı bekliyordu? Sığındığı koruma duvarlarının dışına çıksın ki üstüne çullanıp onu yere devirebilsinler, sonra da karnını deşsinler diye mi çabalıyorlardı? Domuz usulü açıkhava pikniği. Domuz ziyafeti. Bunun nasıl bir şey olabileceği hakkında şöyle böyle bir fikri vardı. Tanrı'nın türlü Canlılarının yeme alışkanlıklarını tarif ederken Bahçıvanlar hiç de titiz davranmazlardı, anlattıklarından irkilmek ikiyüzlülük olurdu. Kimse eline bir bıçakla çatal ve kızartma tavası kapmış olarak dünyaya gelmez, diye konuşmaya bayılırdı Zeb. Ne de peçete. Madem biz domuzları yiyorduk, neden onlar bizi yemesindi? Eğer bizi yerde yatarken bulurlarsa tabii.

Bahçeyi düzeltmenin bir anlamı olmazdı. Domuzlar yok etmeye değer bir şey görene dek bekler, sonra da gider onu yok ederler. Eski Bahçıvanların yaptığı gibi çatı bahçesi mi kursa acaba? O zaman ana binanın dışına çıkmak zorunda da kalmaz. Ama onca merdiveni tırmanarak çatıya toprak taşımak zorunda kalırdı, hem de kovalarca. Bir de kurak mevsimlerde sulama, yağmurlu mevsimlerde akaçlama sorunu vardı, Bahçıvanların çapraşık sistemleri olmadan asla yürümezdi.

Papatyaların üzerinden onu gözetleyen domuzlar var. Pek keyifli bir halleri var. Homurtular eşliğinde dalga mı geçiyorlar acaba? Homurdandıklarına şüphe yok, gençlerden bazısı ciyaklıyor, tıpkı Lağım Çukuru'nda üstsüz dans edilen barların kapandığı gece olduğu gibi.

"Alçaklar!" diye haykırıyor. Bağırmak iyi geliyor Toby'ye. En azından kendinden başka birileriyle konuşmuş oluyor.

58

REN

YIL YİRMİ BEŞ

Amanda anlatıyordu, en kötüsü fırtınalardı, birkaç kez ölüyorum sanmıştı, şimşekler çok yakınında çakmıştı. Ama sonra çarşıdaki nalburdan üstüne çıkabileceği bir lastik paspas araklamış, ondan sonra kendini güvende hissetmişti.

Mümkün olduğunca insanlardan uzak duruyordu. Solarotoyu New York'un kuzeyinde bırakmıştı, çünkü otoyol hurda metal yığınıyla tıkalıydı. Muazzam çarpışmalar olmuştu: Sürücüler araçlarının içinde erimeye başlamıştı galiba. "Kanlı el losyonu" demişti Amanda. Ortalıkta bir milyon kadar akbaba vardı herhalde. Kimileri onların karşısında dehşete düşerdi ama Amanda düşmezdi, yaptığı sanatta onlarla çalışıyordu. "O otoyol akla hayale getirebileceğin en büyük Akbaba Heykeliydi" diye ekledi. Yanında fotoğraf makinesi olmadığına yanıyordu.

Solarotodan kurtulduktan sonra bir süre yürümüş, sonra başka solar araç kaldırmıştı, bu seferki bisikletti, metal yığınlarının arasında onunla ilerlemek daha kolaydı. Sıkılınca şehrin eteklerine, onun dışında koruluklara sürebilirdi. Bir iki kere paçayı zor sıyırdı, çünkü onun gibi düşünen başkaları da olmuştu anlaşılan, az kalsın bazılarına takılıp düşecekti. Neyse ki tökezleyip cesetlerle temas etmemişti.

Sağ insanlar da görmüştü. Onu görenler de oldu elbet, ama o ana dek herkesin kafasına bu illetin müthiş bulaşıcı olduğu dank ettiği için ondan uzak durmuşlardı. Bazıları can

vermek üzere zombi gibi dolaşıyorlardı; kimi de çoktan yere yığılmış kumaş parçası misali kendi içlerine kıvrılmışlardı.

Amanda bulduğu tamirhanelerin, terk edilmiş binaların tepesinde uyurdu ama asla zemin katta durmazdı. Onun dışında ağaçları seçerdi uyumak için, gürbüz çatallı dalları olanları tercih ederdi. Rahat değildi ama insan alışıyordu, ayrıca yerden yukarıda olmak en iyisiydi, çünkü etrafta bazı tuhaf hayvanlar dolaşıyordu. Kocaman domuzlar, şu aslan/koyun zincirlemeleri, sinsice dolaşan vahşi köpek sürüleri; bunlardan bir grup az kalsın onu köşeye sıkıştırmışlardı bir keresinde. Hem ağaç tepelerindeyken zombi insanlardan da korunurdun. Çünkü karanlıkta üstüne ayaklı bir pıhtı yumağının düşmesini istemezdin.

Amanda'nın anlattıkları tüyler ürperticiydi, yine de o gece bol bol güldük. Oysa ağıtlar yakıp ağlamamız gerekirdi, ama ben bunu yapmıştım zaten, hem ne yararı vardı ki? Her şeyin olumlu yanını görmemizi söylerdi Âdem Bir, bundaki olumlu yan hâlâ sağ olmamızdı.

Tanıdığımız kimse hakkında konuşmadık.

Cıvık Bölme'deki odamda uyumak istemiyordum, yeteri kadar kalmıştım orada, eski odama da gidemezdik, çünkü Yaldız'ın kabuğu hâlâ oradaydı. Nihayet müşterilere ayrılan odalardan birini seçtik, içinde yeşil saten çarşaflarla örtülü dev bir yatak, tavanı telek kaplamalı olanı. Ne için kullanıldığını aklına getirmezsen şık görünen bir odaydı.

Jimmy'yi en son bu odada görmüştüm. Neyse ki Amanda'nın orada bulunması silgi etkisi yapmıştı, eski anıları örtüyordu. Kendimi güvende hissediyordum.

Sabaha kadar uyuduk. Uyandığımızda yeşil tuvaletlerimizi giyip eskiden barda ikram edilen abur cuburların hazırlandığı Pullar'ın mutfağına girdik. Ana dondurucudan çıkardığı-

mız dondurulmuş soyalı ekmekleri mikrodalgada ısıtıp kahvaltı niyetine yedik, yanında da Keyifdünyası içtik.

"Benim öldüğümü sanmamış mıydın?" diye sordum Amanda'ya. "Böylece buraya gelmek için zahmete girmen gerekmeyecekti?"

"Ölmediğini biliyordum. Biri öldüğünde hissedersin. Çok iyi tanıdığın biri. Sence de öyle değil mi?"

Bundan pek emin değildim. "Neyse, teşekkür ederim" demekle yetindim. Ne zaman yaptığı bir şey karşılığında Amanda'ya teşekkür etsen, duymazlıktan gelir veya "Bir gün ödersin borcunu" derdi. Şimdi de öyle demişti. Her şeyin takas olmasını isterdi, çünkü karşılıksız bir şey vermek enayilikti ona göre.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Burada kalıyoruz" dedi. "Yiyecek bitene dek. Ya da solar enerji kesilip dondurucular daki malzemeler çürümeye başlayana kadar. O zaman burası berbat olur."

"Ya sonra?"

"Sonra başka bir yere gideriz."

"Nereye mesela?"

"Şimdiden bunu dert etmeye gerek yok" oldu Amanda'nın yanıtı.

Zaman uzayıp gidiyordu. Dilediğimiz kadar uyuyor, sonra kalkıp duş yapıyorduk, solar enerji sayesinde hâlâ suyumuz vardı, ardından dondurucuda bulduklarımızdan bir şeyler atıştırıyorduk. Sonra Bahçıvanların yanındayken yaptıklarımızdan konuşup eski hikâyeleri anıyorduk. Çok sıcak olunca birkaç saat daha uyuyorduk. Daha sonra Cıvık Bölme odalarından birine gidip havalandırmayı açarak DVD'de eski filmleri seyrediyorduk. Binanın dışına çıkmak gelmiyordu içimizden.

Barın arkasında kırılmamış birkaç şişe kalmıştı, akşamları bir iki kadeh içiyorduk onlardan, sonra Mordis'in kaymak tabakadan müşterilerle en iyi kızlarına ayırdığı pahalı konserve yiyeceklere saldırıyorduk. Sadakat Abur Cuburları derdi onlara; fazla mil yaptığında çıkarırdı önüne, ama sen o fazla milin ne olduğunu asla bilmezdin. İlk havyarımı o sayede yemiştim. Tuzlu baloncuklara benziyordu.

Ama Pullar'da benimle Amanda için havyar kalmamıştı.

59

TOBY. AZİZ ANIL AGARWAL GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Kuraklık geliyor işte diye geçiyor Toby'nin aklından. Aziz Euell, ben ve bolluğun ortasında açlık çeken herkes için dua et. O bolluğu bulmama yardımcı ol. Tez elden hayvansal protein gönder.

Çayırdaki ölü domuz ahirete girmek üzereydi. İçinden gazlar çıkıyor, sıvılar sızıyordu. Akbabalar başına üşüşmüştü; kargalar da sokak kavgasındaki bücürler misali etrafta cirit atıyor, bulduklarını kapıyorlardı. Orada her ne olup bitiyorsa, kurtçuklar da bunun parçasıydı elbet.

İlle de gerekirse, derdi Âdem Bir, besin zincirinin en altından başla. Merkezi sinir sistemi olmayanlar daha az acı çeksin.

Toby gerekli eşyaları topluyor, pembe tamboy tulumu, şapkası, güneş gözlükleri, su şişesi, bir çift cerrahi eldiven. Dürbün, tüfek. Bir de paspas sapından baston, dengesini sağlamak için. Plastik bir kutu bulup kapağına delikler deliyor, içinde bir kaşık saplıyor, topladıklarını üstünde göz kırpan bir YeniSen Kür logosu olan plastik bir hediye torbasına yerleştiriyor. Sırt çantası daha çok işine yarardı, elleri serbest kalırdı. Buralarda bir yerlerde olması gerekiyordu aslında, hanımlar yürüyüşe çıkarken alırlardı yanlarına, içlerine piknik sandviçleri dizerlerdi, fakat onları nereye koyduğu bir türlü hatırına gelmiyor.

Stokta hâlâ YeniSen Doğal SolarNix kalmış biraz. Tari-

hi geçmiş, ekşi kokuyor, ama olsun, yüzüne sürüyor yine de, sonra sivrisineklere karşı el ve ayak bileklerine SuperD sıkıyor. Bol miktarda su içiyor, arkasından kenef-menefi ziyaret ediyor, eğer paniğe kapılacak bir durum yaşanırsa, bari altını doldurmasın. Sırılsıklam bir tulumla koşmaktan daha beter bir şey olamaz. Dürbünü boynuna asıp son defa etrafı iki kere kolaçan ediyor. Çayırda ne kulak ne de burun çarpıyor gözüne. Tüylü altın kuyruklar da yok.

"Oyalanmayı kes" diyor kendine. İkindi sağanağına yakalanmadan geri dönmek istiyorsa, hemen yola çıkması gerek. Şimşek çarpmasına maruz kalması salaklık olur. Her kimin başına gelirse gelsin, o kimsenin ölmesi kendi açısından saçmadır, derdi Âdem Bir, çünkü kaç kere ikaz edilmiş olursan ol, Ölüm kapıyı çalmadan gelir. Haykırırsın, Neden şimdi? Neden bu kadar çabuk? Hava kararırken eve çağrılan çocuğun mızmızlanmasına benzer, Zamana karşı evrensel meydan okumadır bu. Aklınızdan çıkarmayın sevgili Dostlarım: Ne için yaşıyorum ve ne için ölüyorum soruları birbirinin aynıdır.

Şimdi benim kendime sormayacağım bir soru bu, diyor Toby kararlılıkla.

Cerrahi eldivenlerini takıp YeniSen çantasını omzuna asarak kendini dışarı atıyor. Önce berbat olmuş bahçeden geçiyor, bir soğanla iki turpu kurtarmayı başardıktan sonra kaşığıyla nemli topraktan biraz alıp plastik kaba dolduruyor. Derken park yerinden sessiz çeşmelere doğru yürüyor.

Kür Merkezi binalarından bu kadar uzaklaşmayalı epey zaman geçmişti. Şimdi çayırlara geliyor, uçsuz bucaksız. Başındaki geniş kenarlı şapkaya, güneş gözlüklerine rağmen ışık sersem ediyor onu.

Paniğe kapılma, diye hatırlatıyor kendine. Fareler de bir

cesaret odanın ortasına çıkarken böyle hissediyorlardır herhalde ama sen fare değilsin. Sanki onu durdurmak, yanlarında kalmasını söylemek istercesine tamboy tulumuna otlar takılıyor, ayaklarına dolanıyor. Aralarında dikenler, ufak kıskaçlar, tongalar da var. Kocaman bir yumağın arasından geçmekten farksız yaptığı, hem de dikenli tel yumağı.

Bu ne? Ayakkabı teki.

Ayakkabıları aklına getirme. Hemen yanında gözüne takılan ufalanmaya yüz tutmuş el çantasını getirme aklına. Şık bir şey. Kırmızı tüyderiden. Geçmişten kalma henüz toprağa karışmamış bir paçavra. Bu kalıntılardan herhangi birinin üstüne basmak istemiyor ama kıstıran ot yığınlarıyla ağlarının arasında nerede yürüdüğünü görmesine imkân yok.

İlerliyor. Bacakları gıdıklanıyor, hani tenin bir şeyin dokunacağını sezer ya, öyle. Yoncalarla demir dikenlerinin arasından bir el çıkıp ayak bileğinden kapar mı sahi?

"Hayır" diyor yüksek sesle. Kalp atışlarını yavaşlatmak, sağa sola göz atmak için duruyor. Şapkanın geniş kenarı bakış açısını engelliyor: Bütün bedenini baykuş kafası gibi döndürüyor, sola, sağa, arkaya, tekrar öne. Dört bir taraftan tatlı kokular alıyor burnu, uzun yoncalar tomurcuğa kaçmış, dişotu, lavanta ve mercanköşk ile oğulotu kendini tohumlamış. Ortalık tozlayan kanatlıların vızıltısıyla çınlıyor: Bombus arıları, parlayan eşekarıları, yanardöner böcekler. Rehavet verici sesler. Kal burada. Kendini yere bırak. Uykuya dal.

Doğanın tüm gücüyle kendini göstermesini kaldıramayız, derdi Âdem Bir. Etkili bir halüsinojendir, toy Ruh için uyku ilacından farksızdır. Onunla rahat edemeyiz artık. Seyreltip etkisini kırmamız gerek. Bu haliyle hemen içemeyiz. Tanrı da öyle. Fazla Tanrı öldürücü dozdur. Tanrı'yı da süzgeçten geçirmek gerekir.

Az ileride çok sayılmayacak bir mesafede ormanın sınırını belirten koyu renkli ağaçlar dizilmiş. Toby'nin ayakları oraya gidiyor, dediklerine göre nasıl okyanusun derinlikleriyle dağların tepeleri insanları cezbederse, daha yukarılara, daha derinlere diye diye canı artık insani olmayan ölçüde esrirse, orası da onu öyle çekiyor kendine.

Kendini yırtıcı avcıların gözünden gör, diye öğretmişti bir zamanlar Zeb. Toby de ağaçların ardına çekilip nakışlı yapraklarla dalların arasından gözetliyor çevreyi. Muazzam bir savana uzanıyor ufka doğru, ortasında da ufak tatlı pembe bir figür, cenin mi, uzaylı mı belli değil, iri kapkara gözleri var, tek başına, korunmasız, savunmasız. Bu figür evini sırtında taşıyor, saçma bir kutu, briketi andıran samandan. Üflesen yere düşecek cinsten.

Korku kokusu salıyor, korktuğu kendinden başkası değil.

Dürbünü kaldırıyor. Yapraklar hafifçe kımıldıyor o da rüzgâr estiğinde. Ağır adımlarla ilerle, diye uyarıyor kendini. Niye burada geldiğini unutma.

Ona epey uzun gelen bir süre sonra yaban domuzu leşinin yanına varıyor. Işıl ışıl fosfor yeşili ve bronz sinek sürüsü kımıl kımıl dolaşıyor domuzun üzerinde. Onun yaklaştığını görünce akbabalar kırmızı, tüysüz kafalarını, kaynamış gibi görünen boyunlarını kaldırıyorlar. Paspas sapını onlara doğru sallıyor, hepsi kızgın kızgın tıslayarak kaçışıyorlar. Bazıları havada daireler çizerek yukarılara uçarken gözlerini ondan ayırmıyorlar; diğerleri de ağaçlara doğru kanat çırparak toz kaplı tüyleriyle tüneyip beklemeye koyuluyorlar.

Eğreltiotları kaplamış etrafı, domuzun leşinin üstünde, yanında. Merdiven eğreltiotları bunlar. Çayırda yetişmezler. Bazısı yıpranmış, kurumuş, kararmış, bazısı taptaze. Çiçekler de görüyor Toby. Şuradakiler gül yaprakları mı, ara-

ba yolundaki güllerden mi kopup gelmişler? Böyle bir şey çalınmıştı kulağına, hayır, çocukluğunda okumuştu, filler hakkında bir kitaptı. Filler sanki derin düşüncelere dalmışçasına ağırbaşlı bir tavırla ölülerinin başında dikilirlermiş. Sonra da dallarla toprağı dağıtırlarmış.

Ya domuzlar? Onlar ekseriyetle ölü bir domuzu mideye indirirlerdi, her şeyi yerken yaptıkları gibi hapır hupur. Gel gör ki bunu yememişlerdi.

Domuzlar cenaze töreni düzenler miydi acaba? Mezara çiçek demetleri getirirler miydi? Bu fikir onu enikonu dehşete düşürüyor.

Âdem Bir'in kibar sesi geliyor kulağına, İyi de neden olmasın? Hayvanların Ruhları olduğuna inanırız. Madem öyle, neden cenaze düzenlemesinler?

"Çatlaksın sen" diyor yüksek sesle.

Çürüyen et kokusu bayıltacak neredeyse: Kusmamak için kendini zor tutuyor. Tamboy tulumunun bir katını çekip burnunu kapatıyor. Öbür elindeki paspas sapıyla ölü domuzu dürtüyor: Kurtçuklar kaynıyor üstünde. Gri dev pirinçlere benziyorlar.

Onları kara karidesi olarak gör, diyen Zeb'in sesini duyuyor. Vücut planları aynı. "Bu iş bu kadar" diyor. Bundan sonraki aşamada tüfekle paspas sapını bırakmak zorunda. Kaşıkla fıldır fıldır dönüp duran kurtçukları alıyor, plastik kaba aktarıyor. Birazı yere dökülüyor, elleri titriyor çünkü. Başından zırıl zırıl sesler geliyor, sanki matkapla oyuyorlar, yoksa sineklerin sesi mi?

Uzakta gök gürüldüyor.

Toby sırtını ormana dönerek çayırı geçip geri gidiyor. Koşmadan.

Ağaçların yakınlaştığı kesin.

60

REN

YIL YİRMİ BEŞ

Bir gün şampanya içiyorduk, "Hadi tırnaklarımıza oje sürelim, baksana, berbat haldeler" dedim. Belki keyfimiz yerine gelir diye düşünmüştüm. Amanda gülerek "Ölümcül salgın musibeti kadar tırnaklarını berbat eden bir şey yoktur" dedi, ama yine de sürdük. Amanda tırnaklarını Satsuma Parfe denen turuncumtırak pembeye boyadı, ben de Kaygan Ahududu rengine. Parmaklarına boyalar sürmüş eğlenen iki veletten farkımız yoktu. Oje kokusuna bayılırım. Toksik olduğunu biliyorum ama tertemiz kokuyor. Kolalı kumaş gibi kütür kütür. Kendimizi daha iyi hissediyorduk.

Daha sonra biraz daha şampanya içtik, derken aklıma başka bir eğlence geldi, üst kata çıktım. İçinde birinin olduğu tek bir oda vardı, o kimse de Yaldız'dı, eski yatak odamızdan söz ediyorum. Kızcağıza çok üzülüyordum, dışarı koku çıkmasın diye oda kapısının her yerine çarşaflar tıkıştırdım, mikroplar çabucak işe koyulsun da bir an önce başka bir şeye dönüşün diye diliyordum. Savona'nın ve Kızıl Taç'ın boş kalan odalarından Biyofilm Bedensaranlar ile kostümleri alıp elim kolum dolu bir halde alt kata indim, Amanda ile birlikte bunları giyip çıkarmaya koyulduk.

Biyofilmlere su ve cilt nemlendirici sprey sıkmak gerekiyordu, kurumuş, kaskatı kesilmişlerdi, ama onların içine girdikten sonra eskisi gibi tenini saran kat kat canlı hücrelerin emişini, sonra da onlar soluk alıp vermeye başlayınca ılık,

gıdıklayan sıcaklıklarını hissediyordun. İçlerine oksijenden başka bir şey çekmez, dışarıya doğal dışkılarınızdan başka bir şey salmazlar, diye yazıyordu etiketlerinde. Yüz bölümünde senin için burun deliği bile yaparlardı. Pullar'a gelen müşterilerin çoğu tamamen güvenli olduğu sürece çeperle kabarmış püskül tercih ederlerdi, Biyofilmlerle en azından rahat eder, irin yığınına değmediklerini bilirlerdi.

"Bu harikaymış" dedi Amanda. "Sanki masaj yapar gibi bir his veriyor."

"Cildine iyi gelir" diye karşılık verdim, biraz daha güldük. Sonra Amanda pembe tüylü flamingo kostümüne girdi, ben de tavusçula, müzikle renkli spotları açtık, sahneye çıkıp dans etmeye koyulduk. Amanda dansta hâlâ maharetliydi, o tüyleri sallamayı başarıyordu. Ama ben artık ondan daha iyiydim, hem bu işte eğitildiğim, hem de trapeze çıktığım için; Amanda fark etmişti. Buna sevindim.

Şapşallıktı yaptığımız, dans falan: Müziğin sesine sonuna kadar yol vermiştik, odanın açık kapısından çıkıp dışarıyı zangırdatıyordu, eğer civarda birisi varsa duymamasına imkân yoktu. Fakat bunu düşünmüyordum. Küçükken Toby bana, "Ren, gezegendeki tek insan sen değilsin" derdi. Başkalarına saygılı olmamız bize bu sözlerle anlatılırdı. Oysa şimdi gezegende benden başka insan bulunmadığını düşünüyordum elbette. Daha doğrusu benimle Amanda'dan başka. İşte öyle, flamingo pembesi ve tavusçul mavisi kostümlerimiz, yeni sürülmüş ojelerimizle sesini sonuna kadar açtığımız müzik eşliğinde Pullar sahnesine çıkmış, birlikte dans ediyor, dünya umurumuzda değilmişçesine şarkıya eşlik ediyorduk, bum bum bap bap, bam bam hababam.

Derken şarkı bitti, gösterinin sonu geldi, bir alkış sesi duyduk. Donakalmıştık. İçimin titrediğini hissediyordum: Gözümün önüne içine şişe saplanmış Kızıl Taç'ın trapezden sallandırılan vücudu gelmişti, soluğum kesildi.

Üç herif vardı içeride, gizlice girmiş olmalılar, karşımızda duruyorlardı. Amanda usulca uyardı, "Sakın koşma." Sonra onlara döndü, "Canlı mısınız, ölü mü?" Gülümsedi. "Eğer canlıysanız, belki birer içki içmek istersiniz?"

Uzun boylu olan konuştu, "Güzel danstı. Nasıl oldu da siz bu illeti kapmadınız?"

"Belki kapmışızdır" diye yanıtladı Amanda. "Belki bulaşıcı hastalık taşıyoruzdur, henüz biz de bilmiyoruz. Şimdi yüzünüzü görebilmemiz için sahne ışıklarını kısacağım."

"Başka kimse var mı?" diye sordu uzun boylu. "Mesela erkekler?"

"Benim haberim yok" dedi Amanda. Işıkları kısmıştı. "Yüzünü çıkar" dedi bana. Yeşil payetleri, Biyofilmi kastediyordu. O arada sahne basamaklarından aşağı inmişti. "Biraz Scotch viski kaldı, isterseniz size kahve yapayım." Biyofilm giysisinin başlığını sıyırıyordu, aklında ne olduğunu anlamıştım: Zeb'in bize öğrettiği gibi doğrudan göz teması kuracaktı. Sakın arkanı dönme, muhtemelen arkadan çullanacaklardır. Cıvıldayan kuşlara ne kadar az benzersek, lokma olma olasılığımız o ölçüde azalırdı.

Şimdi üçünü de açık seçik görebiliyordum. Bir uzun, bir kısa, bir uzun daha. Kamuflaj kıyafetleri vardı üzerlerinde, kir içindeydiler, ayrıca güneşte fazla kalmışa benziyorlardı. Güneşte, yağmurda, rüzgârda.

Ansızın tanımıştım. "Shackie?" dedim. "Shackie! Amanda, bunlar Shackie ile Croze!"

Uzun boylu yüzünü bana döndü. "Sen de kimsin?" Kızgınlıkla sormamıştı, sadece afallamışa benziyordu.

"Ren" dedim. "Bu da küçük Oates mi?" Ağlamaya başladım.

Beşimiz birden birbirimize doğru ilerliyorduk, televizyondaki ağır çekim futbol kucaklaşmasına benziyordu, derken hepimiz birbirimize sarıldık. Sarıldık, daha da sarıldık, tutunduk.

Dondurucuda portakal renginde bir meyve suyu vardı, Amanda şampanyanın arta kalanıyla onu karıştırıp mimoza kokteyli yaptı. Biraz da tuzlu soyfıstık açtık, bir paket sahte balığı mikrodalgada ısıttık ve beşimiz birden bara kurulduk. Üç çocuk, ne de olsa onlar benim gözümde hâlâ çocuktu, yiyecekleri tam anlamıyla içlerine çektiler. Amanda onlara zorla su içirdi ama yudum yudum. Açlık çekmemişlerdi aslında, süpermarketlere, evlere dalmış, kapabildikleriyle başlarının çaresine bakmışlardı, hatta birkaç tavşan kıstırıp parçalarını kavurmuşlardı, tıpkı Bahçıvanların yanındayken Aziz Euell Haftası'nda yaptığımız gibi. Buna rağmen sıskacıktılar.

Ardından Susuz Tufan vurduğunda nerede olduğumuzu anlattık birbirimize. Cıvık Bölme'yi anlattım onlara, Amanda da Wisconsin'deki sığır kemiklerinden söz etti. Bizimki dangalak şansıymış, dedim, olay olduğunda başka insanların yanında değilmişiz. Tabii, Âdem Bir şansın asla dangalakça olmadığını, çünkü şansın mucizeye verilen başka bir ad olduğunu söylerdi.

Shackie, Croze ve Oates az kalsın yırtamıyorlarmış. Çile-Patlar Sahasına kapatılmışlar. Kızıl Takım, dedi Oates bana başparmak dövmesini göstererek, onunla gurur duyuyordu sanki. "Bizi oraya yaptıklarımızdan ötürü kapattılar" diye anlatıyordu Shackie. "ÇattAddem ile birlikte."

"Çatlak Âdem mi?" dedim. "Zeb gibi, Bahçıvanlardan?"

Shackie açıkladı, "Zeb'den fazlası. Bir öbek vardık, o ve biz, başkaları da. Üst düzey bilimciler, Şirketlerden paçayı kurtarıp onların yaptıklarından nefret ettikleri için yeraltına çekilmiş gen zincircileri. Rebecca ile Katuro da vardı, ürünün dağıtılmasına yardım ediyorlardı."

Croze ekledi, "Bir de web sitemiz vardı. Elimizdeki bilgileri o yolla paylaşıyorduk, gizli sohbet odalarında."

"Ürün mü?" diye sordu Amanda. "Demek süperot yetiştiriyordunuz? Afiliymiş!" Kahkahalarla gülüyordu.

Croze atıldı, "Asla. Biyoform dayanıklılığıyla uğraşıyor-

duk. Zincirciler biyoformları birleştiriyordu, Shackie ile ben, sonra Croze, Rebecca ve Katuro en tepedekilerdik, sigorta, emlak, seyahat edebildiğin ne varsa. Biyoformları gidecekleri yere götürüp salıyorduk."

"Ekiyorduk onları" dedi Oates. "Tıpkı, bilirsin ya, saatli bombalar gibi."

"O beleşçilerden bazıları bayağı afiliydi" Shackie'ye göre. "Asfalt yiyen mikroplar, otomobillere saldıran fareler..."

Croze devam etti, "Eğer altyapıyı yok edersen, diye akıl yürütmüştü Zeb, o zaman gezegen kendini onarabilir. Çok geç olmadan, her şey tükenmeden."

"Yani bu musibet ÇattAddem'in işi miydi?" dedi Amanda.

Shackie itiraz etti, "Asla. Zeb insanları öldürmeye inanmaz, o yolla olmaz. Onun tek istediği her şeyi mahvetmeye, içine etmeye son vermekti."

"Düşünsünler istiyordu" diye ekledi Oates. "Gel gör ki o farelerden bazıları zıvanadan çıktı. Kafaları karıştı. Ayakkabılara saldırdılar. Ayak yaralanmaları oldu."

"Şimdi nerede?" dedim. Zeb'in orada olması içimi ferahlatırdı: Bundan sonra ne yapacağımızı bilirdi o.

Shackie yanıtladı, "Onunla sadece internette görüştük. Solo takılıyordu."

"NaAşRobA.Ş. bizim ÇattAddem zincircileri enseledi" dedi Croze. "Peşimize düştü. Tahminimce bizim sohbet odasına takılanlardan biri muhbirdi."

"Vurdular mı onları?" diye sordu Amanda. "Bilimcileri?"

"Bilmem," dedi Shackie, "ama onlar bizimle ÇilePatlar'a tıkılmadılar. "

Oates ekledi, "Orada yalnızca birkaç gün kaldık. ÇilePatlar'da."

Croze kaldığı yerden devam etti, "Üçümüze karşı üçü. Altın Takım rezilliğin ötesindeydi. İçlerinden biri, hatırlarsın, Blanco, hani Lağım Çukuru'ndan? Kafanı ikiye yarıp yiye-

cekti neredeyse? Biraz kilo kaybetmişti ama ta kendisiydi."

Amanda'nın tepkisi, "Dalga geçiyorsun" demek oldu. Öyle korkmuş görünmüyordu aslında. Endişelenmişti.

"Pullar'ı dağıtmaya aday olmuş, birkaç kişiyi yere sermiş, bundan gurur duyuyor gibi bir hali vardı. ÇilePatlar benim evim gibi diyordu, öyle çok şey yapmıştı ki."

"Sizin kim olduğunuzu biliyor muydu?" diye sordu Amanda.

"Kesinlikle" dedi Shackie. "Bizi azarladı. İremtepe Çatısı'ndaki o arbedenin bedelini ödeme zamanının geldiğini söylüyordu, balık gibi karnımızı deşecekti."

"İremtepe Çatısı'nda arbede mi olmuş?" dedim.

"Sen çoktan gitmiştin" dedi Amanda. "Nasıl sıyırdınız?"

"Yürüyerek" dedi Shackie. "Öbür takım bizi öldürmeden onların hakkından nasıl geliriz diye kafa patlatıyorduk, Başla gongu çalmadan önce bize üç günlük bir plan verdiler, hiç beklenmedik bir şekilde ansızın ortalıkta hiç bekçi kalmamıştı. Hepsi gitmişlerdi."

Oates, "Çok yorgunum" dedi. "İyi bir uyku çekmem lazım." Başını bara yasladı.

Shackie devam ediyordu, "Meğer bekçiler hâlâ oradaymış. Kapıdaki kulübede. Fakat birazcık erimişlerdi."

"İnternete bağlandık" diyerek Croze aldı sözü. "Haber kanalları çalışıyordu. Büyük felaketle ilgili haberlerden geçilmiyordu, biz de dışarı çıkıp kalabalığa karışmamaya karar verdik. Bekçi kulübelerinden birine kilitledik kendimizi, içeride biraz yiyecek de bulduk."

"Ancak bir sorun vardı, Altın takım kapının öbür yanındaki kulübeye girmişti. Uykumuzda bizi dumura uğratacaklar diye düşünüyorduk."

"Uyanık kalmak için sırayla nöbet tuttuk, ama öylece beklemek bizi çok geriyordu. Onları dışarı çıkmak zorunda bıraktık. Shackie gece onların penceresinden içeri süzülerek su borularını kesti."

Amanda hayranlığını gizleyememişti, "Hadi be! Sahi mi?"

Devamını Oates getirdi, "Böylece oradan gitmek zorunda kaldılar. Çünkü suları yoktu."

"Ama yiyeceklerimiz bitince, biz de ayrılmak zorunda kaldık." Shackie konuşuyordu şimdi, "Çıkmamızı bekliyorlar sanmıştık ama ortalıkta görünmediler." Omuz silkti. "Hikâyenin sonu."

Merak etmiştim, "Buraya niye geldiniz? Pullar'a?"

Shackie sırıtıyordu. "Burası isim yapmış bir yer diye."

"Efsanevi" dedi Croze. "İçeride hiç kız kaldığını sanmıyorduk tabii. Yine de girip bir bakalım dedik."

"Ölmeden önce bir kere" derken esniyordu Oates.

"Hadi gel, Oatie" dedi Amanda. "Seni yatıralım."

Onları üst kata çıkardık, Cıvık Bölme'de teker teker duşa soktuk, ilk geldiklerine göre temiz pak olmuşlardı. Verdiğimiz havlulara kurulandılar, sonra her birini birer odaya götürüp yatırdık.

Oates ile ben ilgileniyordum, ona havlu, sabun verdim, yatacağı yeri gösterdim. Onu görmeyeli çok uzun zaman geçmişti. Bahçıvanların yanından ayrıldığımda küçücük bir çocuktu. Başını hep belaya sokan bir ufaklık. Onu öyle hatırlıyorum. Ama o zaman bile şirindi.

"Amma büyümüşsün" dedim. Boyu neredeyse Shackie'nin hizasına gelmişti. Sarı saçları sırılsıklamdı, suya düşmüş bir köpekten farksızdı.

"Hep senin en iyisi olduğunu düşünürdüm" diye karşılık verdi. "Sekiz yaşındayken sana abayı yakmıştım."

"Bilmiyordum."

"Seni öpebilir miyim? Cinsel açıdan demek istemedim."

"Tamam" dedim. O da öptü, tattığım en tatlı öpücüktü, burnumun hemen yanına kondurmuştu.

"Çok güzelsin" dedi. "Kuş kostümünü çıkarma lütfen." Tüylerimi okşuyordu, popomdakileri. Sonra şu belli belirsiz

mahcup gülümsemesini takındı. Bana Jimmy'yi hatırlatmıştı, ilk günlerdeki halini, kalbim duracak gibi oldu. Parmak ucunda odadan çıktım.

Koridora çıkınca, "Kapılarını kilitlesek mi?" diye fısıldadım Amanda'ya.

"Neden kilitleyelim?"

"ÇilePatlar'a kapatılmışlar."

"Ee?"

"Esi, ÇilePatlar'da kalanların hepsi kaçıktır. Ne yapacaklarını asla bilemezsin, çıldırabilirler. Üstelik mikrop kapmış bile olabilirler. Şu musibetten."

"Onlara sarıldık" dedi Amanda. "Üzerlerinde ne kadar mikrop varsa hepsini kapmışızdır zaten. Hem onlar eski Bahçıvanlardan."

"Yani?"

"Yani bizim dostlarımız."

"Eskiden tam anlamıyla dostumuz sayılmazlardı. Her zaman değil."

"Rahatla" dedi Amanda. "O heriflerle ben birlikte yığınla iş yaptık. Neden bize zarar versinler?"

"Dönüşümlü et deliği olmak istemiyorum."

"Çok kaba. Senin asıl korkman gereken onlar değil, onların yanındaki diğer üç ÇilePatlarcı'dan kork sen. Blanco şaka falan değil. Dışarıda bir yerlerdedirler mutlaka. Ben tekrar gerçek kıyafetimi giyeceğim." Flamingo kostümünü sıyırmaya başlamış, hâkileri üzerine geçirmeye başlamıştı bile.

"Ön kapıyı kilitleyelim" diye önerdim.

"Kilit kırılmış" dedi Amanda.

Hemen arkasından sokaktan sesler duyduk. Şarkılar söyleyip nara atıyorlardı, tıpkı Pullar'a gelen heriflerin iyice kafayı bulduklarında yaptıkları gibi. Alkol kokar, alkolden camı çerçeveyi indirirlerdi. Sonra bir cam şangırdadı.

Yatak odalarına koşarak bizimkileri uyandırdık. Çabucak

giyindiler, onları ikinci katın penceresine götürdük, oradan sokak görünüyordu. Shackie kulak kabarttıktan sonra dikkatle dışarıya göz attı. "Hay lanet olası!"

Croze fısıldayarak sordu, "Buranın başka kapısı var mı?" Bronz tenine rağmen suratı kireç kesilmişti. "Buradan çıkmamız lazım. Derhal."

Arka merdivene gittik, çöp kapağından içeri kayarak karbon yakmalı varillerle boş şişe kasalarının durduğu avluya indik. Altın Takımın içeri dalıp Pullar binasında sağı dolu devirdikleri duyuluyordu, henüz parçalanıp hırpalanmamış ne varsa onları parçalamaya girişmişlerdi. Müthiş bir şangırtı koptu. Herhalde barın arkasındaki rafları indirmişlerdi.

Parmaklıkların arasındaki açıklıktan sıkışıp geçerek en uzak köşedeki boş arsaya, oradan da ara sokağa koştuk. Bizi görmelerine imkân yoktu, ama ben görebildiklerini düşünüyordum, televizyondaki mutantlar gibi gözleriyle tuğlanın içini delip geçerler sanıyordum.

Birkaç sokak uzaklaşınca yavaşlayıp yürümeye koyulduk. "Belki çakmazlar" diyordum. "Orada olduğumuzu anlamazlar."

Amanda karşı çıktı, "Anlarlar. Kirli tabaklar. Islak havlular. Yataklar. Biraz önce yatakta birinin yattığı hemen belli olur."

Croze, "Peşimize düşecekler" diye tahmin ediyordu. "Bu kesin."

61

Köşeleri döndük, ara sokaklara girip çıktık, böylece yolumuzu kaybettirmeye çalışıyorduk. Yollar sorundu, küllü çamur tabakasıyla kaplıydı, ama Shackie yağmurun izlerimizi sileceğini söyledi, hem Altın Takım üyeleri köpek değillerdi, bizim kokumuzu alamazlardı.

Herhalde onlardı, Tufan'ın ilk gecesinde Pullar'ı şangır şungur kırıp geçiren de o üç ÇilePatlarcı olmalıydı. Mordis'i öldürenler de. Beni de kapalı devrede görmüşlerdi. Pullar'a geri gelmelerinin sebebi buydu, Cıvık Bölme'yi istiridye misali açarak beni almaya gelmemişlerdi. Aletler bulmuşlardı. Biraz zaman alabilirdi elbet ama bak, sonunda başarmışlardı işte.

Düşüncesiyle bile elim ayağım buz kesmişti, yine de diğerlerine bundan bahsetmedim. Endişelenecekleri yeterince konu vardı zaten.

Sokaklar öbek öbek çöplerle dolmuştu, yanmış eşyalar, kırılmış eşyalar. Sadece arabalarla kamyonlar değil. Cam, hem de yığınla. Shackie uyarıyordu, hangi binalara gireceğimize dikkat etmeliydik: Bir tanesi çökerken onlar hemen yanındaymışlar. Yüksek olanlardan uzak durmak gerek, yangınlar yüzünden hepsi harabeye döndü, üstünüze pencere camı düşerse, kafanızla vedalaşmanız gerekir. Şehirde olmaktan-

sa ormana girmek daha emniyetlidir. Ama herkes aksini düşünür.

Beni en çok rahatsız eden küçük olağan eşyalardı. Birinin eskiden tuttuğu ama sayfalarındaki yazıların uçup gittiği günlüğü mesela. Şapkalar. Ayakkabılar, bunlar şapkalardan daha kötüydü, hele çift olunca daha da kötüydü. Çocuk oyuncakları. Bebekleri olmayan pusetler.

Dört bir taraf tepetaklak edilmiş, ayaklar altında ezilmiş oyun evine dönmüştü. Dükkânlardan birinden dışarı doğru bir dizi parlak tişört sıralanmış, kocaman kumaş ayakizleri misali kaldırıma doğru uzanıyordu. Demek ki biri vitrin camını şangırdatmış, içerideki malları kaldırmıştı, peki ama bir yığın tişörtü neden işlerine yarar görmemişlerdi? Bir mobilya mağazası içindeki koltuk kolçaklarıyla bacaklarını, deri minderleri kaldırıma kusuyordu, gözlükçü dükkânındaki son moda altın ve gümüş çerçevelere kimse tenezzül etmemişti. Yığınla boş ArttıSaadet kapları vardı. Ben o hapın henüz deneme aşamasında olduğunu sanıyordum, belki de orada karaborsa satılıyordu.

Paçavra ve kemik yığınları vardı. "Eks olmuş insanlar" dedi Croze. Kurumuş, didiklenmişlerdi, oyuk gözyuvaları hiç hoşuma gitmedi. Tabii dişler, dudakları olmayan ağızlar çok berbat görünüyordu. Saçlarsa ipliğe dönmüş, takılıp çıkarılır cinsten gibi duruyordu. Saçın çürümesi yıllarca sürer; Gübreleşme konusunu işlerken öğrenmiştik bunu Bahçıvanların yanındayken.

Pullar'dan çıkarken yanımıza yiyecek almaya vaktimiz olmamıştı, biz de bir süpermarkete gittik. Yerler hurdayla kaplanmıştı, neyse ki birkaç Köpüren Meyveler ile Joltbar bulduk, başka bir yerdeyse hâlâ çalışan solar dondurucu vardı. İçinde de soya fasulyesiyle tane meyveler, hemen yiyip bitirdik onları. Ayrıca altılı pakette donmuş mini SırBurgerler de bulmuştuk.

"Bunları nasıl pişireceğiz?" dedi Oates.

Çözüm Shackie'den geldi, "Çakmaklarla. Anladın mı?" Tezgâhın üstünde bir sepet dolusu kurbağa şeklinde çakmak duruyordu. Shackie birini alıp çaktı. Ağzından alev çıkarken aynı zamanda ses çıkarıyordu: Bırrık.

"Bir avuç al" dedi Amanda.

Artık Kubur yakınlarına gelmiştik, bildiğimiz bir yer olduğu için eski Şifa Kliniği'ne yöneldik. Bahçıvanlardan bazıları içeridedir diye umuyorduk ama bomboştu. Eski sınıfımızda piknik yaptık: Kırık sıralardan ateş yakmıştık, öyle büyük bir ateş değildi ama, Altın ÇilePatlarcılara dumanla işaret göndermek istemezdik elbet, yine de pencereleri açmak zorundaydık, çünkü hepimiz dumandan öksürüyorduk. Sır-Burgerleri kızartıp yedik, soya fasulyelerinin de yarısını mideye indirdik, ama onları pişirmekle uğraşmamıştık, üstüne de Köpüren Meyveler içtik. Oates ha bire kurbağa çakmağı çakıp Bırrık diye öttürüyordu, sonunda Amanda yakıtı bitecek, kes artık diye uyardı onu.

Kaçarken yükselen adrenalin seviyemiz artık düşmüştü. Çocukluğumuzda kaldığımız yere dönmek hüzünlüydü: Her zaman hoşuma gitmemiş olsa da buraya hasret kaldığımı şimdi anlıyordum.

Galiba hayatımın geri kalanı böyle geçecek, diye düşündüm. Uzaklara kaçarak, artıklardan otlayarak, yerlere kıvrılıp yatarak, kirlenip iyice pislenerek. Keşke üstümde gerçek giysilerim olsaydı, ama hâlâ tavusçul kıyafetimleydim. Tişört mağazasına girip nemli ve küflü olmayan bir şey kaldı mı diye bakmak istiyordum, ancak Shackie bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi.

Belki seks yaparız diye düşünmüştüm, hoş ve samimi bir davranış olurdu. Fakat herkes fena halde yorgundu, aynı za-

manda birbirimizden utanıyorduk. Ortamın da etkisi vardı elbette, Bahçıvanlar her ne kadar bedenen orada bulunmasalar da Manen oradaydılar, on yaşındayken yapsaydık onaylamayacakları şeyleri yapmamız zordu.

Enikler misali birbirimizin üstüne yığılıp uykuya daldık.

Ertesi sabah uyandığımızda kapı eşiğinde kocaman bir domuz durmuş, bizi gözetleyerek, ıslak, küt burnuyla havayı kokluyordu. Ona baktığımızı görünce arkasına dönüp uzaklaştı. Mini burgerlerin kokusunu aldı herhalde, diye açıkladı Shackie. Gelişmiş zincirlemelerdendi, ÇattAddem bilirdi onları, insan beyni dokusu karıştırılmıştı.

Amanda, "Hadi ya," diyerek ekledi, "şimdi de ileri seviyede fizik mi okuyor. Sen bizimle kafa buluyorsun."

"Doğru bu" dedi Shackie, biraz bozulmuştu.

Croze sızlanıyordu, "Yanımızda gaz püskürteci bulunmaması kötü oldu. Çok uzun zamandır domuz pastırması yemedim."

Toby'nin sesini taklit ederek, "O dili asla kullanmıyoruz" dedim, hep birlikte kahkahadan kırıldık.

Şifa Kliniği'nden çıkmadan önce Sirke Odası'na girip çabucak içeri göz attık. Koca fıçılar hâlâ oradaydı, ne ki birisi gelip baltayla kırmıştı onları. İçeride sirke ve tuvalet kokusu vardı: Birileri odanın köşesini bu amaçla kullanmıştı besbelli, hem de kısa sayılabilecek bir süre önce. Sirke şişelerinin konduğu küçük dolabın kapağı açıktı. İçinde şişe yoktu, yalnızca raflar kalmıştı. Acayip bir şekilde eğilmişlerdi, Amanda yaklaşıp bir kenarından tutarak çekti, raflar iki yana açıldı.

"Bakın" dedi. "Burada bir oda daha var!"

İçeri girdik. Odanın neredeyse tamamını kaplayan bir masayla etrafında sandalyeler vardı. Ama en ilginci bizim Bahçıvanların kullandığı cinsten bir şilteyle boş yemek kaplarıydı, soydalyalar, tavhutlar, kuru kurtüzümleri. Bir köşede ölü bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Birisi belli ki paçayı kurtarmış" dedi Shackie.

"Bahçıvan değil ama," dedim, "dizüstü olmayan biri."

Croze ekledi, "Zeb'de dizüstü vardı. Fakat o artık Bahçıvan olmaktan vazgeçti."

Ne yapacağımızı bilmeden Şifa Kliniği'nden ayrıldık. YeniSen Kür Merkezi'ne gitme fikri galiba benden çıkmıştı, Ararat'ta Toby'nin ambara istiflediği yiyecekler olabilirdi; kapının şifresini vermişti bana. Hem belki de bahçede bir şeyler yetiştiriyorlardı. Acaba Toby de orada mı saklanıyor diye merak ediyordum aslında, fakat kimseyi umutlandırmamak için bir şey söylemedim.

Çok dikkatli olduğumuzu düşünüyorduk. Ortalıkta kimseleri görmemiştik. Kültür Mirası Parkı'na daldık, orman yolundan ayrılmadan ağaçların altından oradan Kür Merkezi'nin batı kapısına yöneldik, böyle yaparak göze görünmediğimizi düşünüyorduk.

Tek sıra olmuştuk. Shackie en öndeydi, arkasında Croze, sonra Amanda, arkada ben; en arkada Oates. Derken bir soğukluk hissettim, arkama baktım, Oates'ın yerinde yeller esiyordu. "Shackie!" diye bağırdım.

Sonra Amanda sendeleyerek yoldan çıktı.

Birden dikenli çalıların arasında koyu bir leke belirdi, acı ve kördüğüm denen ne varsa, hepsi oradaydı. Yerde sürünen bedenler vardı, biri de benimdi, o an burulmuştum herhalde

Tekrar uyandığımda Shackie, Croze ve Oates ortalıkta görünmüyordu. Amanda oradaydı ama.

Daha sonra olanları aklıma getirmek bile istemiyorum.

Asıl zarar gören, benden çok Amanda olmuştu.

Yırtıcı Avcılar Günü

Yırtıcı Avcılar Günü

YIL YİRMİ BEŞ

ALFA YIRTICI TANRI'YA DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlar, sevgili Yoldaşımız Canlılar, sevgili Yoldaşımız Ölümlüler:

Uzun zaman önce biricik İremtepe Çatı Bahçemizde Yırtıcı Avcılar Günü'nü kutlamıştık. Çocuklarımız sahte kürkten Yırtıcı kulakları ve kuyrukları kuşanırdı, bizler de günbatımında delinmiş teneke kutulardan yapılmış Aslan, Kaplan ve Ayıların içinde kandiller yakardık, işte o zaman bu Yırtıcıların alev alev yanan parlak gözleri Yırtıcı Avcılar Günü şenliğimizi aydınlatırdı.

Oysa bugün artık bu bayramı Zihinlerimizin iç Bahçelerinde yaşatmak zorundayız. Susuz Tufan şehrimizi, aslında bütün Gezegeni kasıp kavurduktan sonra elimizde bunun kalması bile büyük nimet. Çoğumuz gafil avlandık, ama Ruhumuzun bize yol göstereceğine güvendik. Daha materyalist açıdan belirtmek gerekirse, karşılaştığımız zaman küresel salgını tanırız.

Son aylarda barındığımız bu Ararat'a şükranlarımızı sunalım. Bizim TatlıHayat Konutları'nın kilerlerinde seçtiğimiz Ararat olmayabilir, ama Pilar'ın mantar yatakları varken dahi rutubetli olan bu yer şimdi daha da rutubetli. Ayrıca Sıçan akrabalarımız bize kendi proteinlerini bahşettikleri, böylece bu Yeryüzü düzleminde kalabilmemizi sağladıkları için minnet duyuyoruz. Aynı zamanda Pilar minik bir arı simgesiyle işaretlediği beton blok arkasındaki bu kileri Ararat olarak seçtiği için yine talihliyiz. Malzemelerin birçoğu-

nun tazeliklerini koruması ne büyük lütuf! Lakin hepsi değil maalesef.

Fakat bu kaynaklar artık tükenmiş bulunuyor, bizler de ya harekete geçeceğiz ya da açlıktan öleceğiz. Dışarıdaki dünyanın artık Dıştamu olmamasına dua edelim, Susuz Tufan bir yandan yok ederken bir yandan temizlemiş olsun, artık dünya yeni bir İrem olsun. Eğer henüz yeni İrem olmadıysa bile, yakında olsun diye dua edelim. Buna güvenelim.

Yırtıcı Avcılar Günü'nde sevgi dolu ve şefkatli Baba ve Ana Tanrı'yı değil, Kaplan Tanrı'yı överiz. Veya Aslan Tanrı'yı, Ayı Tanrı'yı. Ya da Yabandomuzu Tanrı'yı. Kurt Tanrı'yı. Hatta Köpekbalığı Tanrı'yı. Hangi sembol olursa olsun, Yırtıcı Avcılar Günü korkunç görünen ve muazzam kuvvetli niteliklere sahip olanlara adanmıştır, bizlerin de zaman zaman arzuladığı bu niteliklere Tanrı da sahiptir mutlaka, çünkü iyi olan ne varsa O'na aittir.

Yaratıcı olarak, Tanrı her bir Canlıya Kendinden bir şey vermiştir, başka türlüsü mümkün mü? Dolayısıyla Kaplan, Aslan, Kurt, Ayı, Yabandomuzu ve Köpekbalığı veya Su Faresinden Peygamberdevesine kadar en küçük canlıların hepsi kendilerine göre İlah'ın yansımalarıdır. Çağlardır insan toplumları tarafından bilinir bu. Bayraklarıyla armalarında Tavşan ve Fare gibi avlanan Hayvanlara yer vermezken ölüm getirmeye muktedir Hayvanları kullanırlar, ama kendilerini korusun diye Tanrı'ya yalvarırken aslında beklentileri bu nitelikler değil midir?

Böylece Yırtıcı Avcılar Günü'nde bizler Tanrı'nın Alfa Avcı yönlerine kafa yorarız. İlahi Varlığı idrak etmemiz; öylesi bir Kudret karşısında ufalmamız ve korkmamız, müsaadenizle Fare Gibiliğimiz; o göz kamaştırıcı Işığın parlaklığıyla kendi duygularımızın körelmesi bize ani ve vahşice gelebi-

lir. Tanrı zihnimizin tatlı şafak alacakaranlığında yürür, ama O aynı zamanda gece Ormanlarında gezinir. Tanrı öyle uysal bir Varlık değildir sevgili Dostlarım: yabani bir Varlıktır, Onu bir Köpek misali çağırıp denetim altına alamazsınız.

İnsani Varlıklar son Kaplan ile son Aslanı öldürmüş olabilirler, ancak biz onların İsimlerini canı gönülden anarız; o İsimleri dile getirirken Yaratılış anında gürleyen Tanrı Sesini duyarız. Tanrı onlara şöyle demiş olmalı: Sevgili Etoburlarım, aşırı üremesinler, besin kaynaklarını tüketmesinler, hastalanıp ölmesinler diye size verilen Av Türlerini ayıklama görevini yerine getirmenizi buyuruyorum. Haydi atılın! Fırlayın! Koşun! Kükreyin! Pusu kurun! Zıplayın! Çünkü bizzat Kendimin sizlere ihsan ettiği dehşet saçan yürekleriniz, altın ve yeşil kıvılcımlar saçan gözlerinizin cevheri, kıvamına gelmiş kas gücünüz, kesici dişleriniz, küt pençeleriniz bana zevk veriyor. Sizleri Kutsuyorum ve İyi olmanızı emrediyorum.

Çünkü onların hepsi Tanrı'dan et bekler, Mezmurlar 104 neşeyle belirtir bunu.

Barındığımız bu Ararat'tan ayrılmaya hazırlanırken, kendimize soralım: Hangisi daha mukaddes, yenmek mi, yemek olmak mı? Kaçmak mı, kovalamak mı? Vermek mi, almak mı? Çünkü özünde bu soruların hepsi aynı. Böyle bir soru pek yakında kuramsal olmaktan çıkabilir pekâlâ: Alfa Yırtıcıların ne olmazsa pusu kurduğunu bilmeyiz.

Dua edelim de eğer kendi proteinimizi kurban etmemiz gerekirse, bu bizim yoldaşımız Türler arasında dağıtılsın, biz de tabiatın kutsal etkileşimini fark edelim. Eğer oburca yenilmektense oburca yemeyi tercih etseydik, İnsan olmazdık, öte yandan ikisi de eşit ölçüde mübarektir. Eğer sizden hayatınızı vermeniz istenirse, bunun Hayat tarafından istendiğinden şüphe etmeyin.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

AVINI PARALAYAN SU FARESİ

Avını paralayan Su Faresi
Yaptığı tamamen Doğanın gereği;
Durup kumpas bile kurmaz,
Sadece işini yapmaktır görevi.

Geceleri çullanan Leopar
Tatlı evcil Kediyle akrabadır
Avlanmayı sever, sevmek için avlanır,
Çünkü Tanrı böyle yaratmıştır.

Kim diyebilir, neşe ya da korku
Sonsuza dek birbirlerine borçlu?
Devamlı tehdit olduğundan
Her Av sever mi ensesindeki her soluğu?

Bizler değiliz ama Hayvanlar gibi
Titreriz öbür Canlıların üzerine;
Yemeyiz onların etlerini
Dehşetli Kıtlık gelmedikçe.

Dehşetli Kıtlık bizi sararsa,
Eğer Et yeme arzumuz bastırırsa,
Andımızı bozarken, Tanrım bizi bağışla,
Yediğimiz Canı kutsa.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

62

TOBY. MANUKAU'LU AZİZE NGANEKO MINHINNICK GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Kızıl bir şafak, demek ki daha sonra yağmur yağacak.

Sis bastırıyor.

Guh-guh-uu. Guh-guh-uu. Cik cik, fiyyu. Gak gak. Ey ey ey. Hamm hamm bram.

Ağıt yakan bir güvercin, serçe, karga, alakarga, mavi ok kurbağası. Toby isimlerini söylüyor, fakat onlar için bu isimlerin hiçbir anlamı yok. Yakında kendi dili de aklından çıkacak ve geride bunlardan başka bir şey kalmayacak. Guh-guh-uu! Hamm hamm. Sonu gelmeyen tekrar, ne başı ne sonu olan nakarat. Ne soru, ne cevap, ne de çok sayıda sözcük. Hatta hiç sözcük yok. Yoksa hepsi kocaman bir Söz mü?

Bu da nereden aklına geldi şimdi, nereden takıldı kafasına?

Tobiii!

Sanki birisi onu çağırıyor. Oysa bir kuş ötüyor sadece.

Çatı'ya çıkmış, sabah serinliğinde kuzu karideslerinden ayırdığı günlük azığını pişiriyor. Aziz Euell'in mütevazı sofrasını gücendirmeyin, diyen Âdem Bir'in sesini duyar gibi oluyor. Efendimiz lütfeder, bazen bu lütuf kuzu karidesi olur, diyor Zeb. Lipitleri zengin, mükemmel bir protein kaynağı. Ayıların neden o kadar yağlandıklarını düşünsene.

En iyisi dışarıda pişirmek, duman ve ısı yayılıyor çünkü.

Aziz Euell'den esinlendiği koca bir vücut kremi tenekesinden bozma seyyar ocağı kullanıyor, kuru çırpıları yerleştireceği, aynı zamanda hava akımını sağlayacak bir delik alta, bir delik de duman çıksın diye yan tarafa. En az yakıtla en yüksek ısı. Gerekenden fazla değil. Kuzu karidesi en tepede cızırdıyor.

Ansızın kargalar curcunaya başlıyor: Bir şey heyecanlandırmış onları. Tehlike çığlıklarına benzemiyor, öyleyse baykuş değil gelen. Daha çok şaşırmışa benziyorlar. *Gak Gak! Bak! Bak! Şuna bak!*

Toby tenekesinin üstündeki çıtır çıtır kuzu karidesini kazıyarak tabağına alıyor –gıdayı ziyan etmek Hayatı ziyan etmekle aynı, der Âdem Bir–, ardından ateşi bir kap yağmur suyuyla söndürüyor, karın üstü çatıya uzanıyor. Dürbünü kaldırıyor. Kargalar ağaçların tepelerine konmuşlar, sürü halindeler. Altı yedi tane var. *Gak! Gak! Bak! Bak! Bak!*

Ağaçların arasından çıkan iki erkek gördü. Şarkı söylüyorlardı, ne çıplaktılar ne de mavi; giyiniktiler.

İnsanlar var hâlâ diye aklından geçiyor. Sağ kalanlar. Belki içlerinden biri Zeb'dir, onu aramaya gelmiştir, hâlâ burada olduğunu, buraya kapandığını, direnmeye devam ettiğini tahmin etti herhalde. Gözlerini kırpıştırıyor, yoksa bu süzülenler gözyaşları mı? Aşağıya koşup açığa çıkmak, onu karşılamak için kollarını açarak mutluluktan kahkahalar atmak geliyor içinden. Fakat tedbirli davranma düşüncesiyle kendini tutuyor, havalandırma kapağının arkasında yere çömelerek çatının parmaklıklarının arasından gözetliyor.

Duyuları onu yanıltmış olabilir pekâlâ. Yoksa hayal mi görüyor?

Gelenler kamuflaj kıyafetleri giymişler. Öndeki adamın elinde bir tür silah var, galiba gaz püskürteci. Zeb olmadığı kesin, şekli şemaili benzemiyor. İkisi de o değil. Yanlarında bir başkası daha var, kadın mı, erkek mi? Hâki giysiler içinde, uzun boylu biri. Başı öne sarkmış; hangisi olduğunu

söylemek zor. Ellerini önde birleştirmiş, sanki dua eder gibi. Adamlardan biri bu şahsı kolundan veya dirseğinden tutmuş. İtekliyor mu, çekiştiriyor mu?

Derken gölgelerin arasında başka bir adam beliriveriyor. Dev gibi bir kuşu tasmasından tutmuş yürütüyor, yok, ipe bağlamış, tavusçul misali mavi-yeşil yanardöner sorguçları var. Ama bu kuşun tepesinde kadın kafası var.

Herhalde sanrılar görmeye başladım diye düşünüyor Toby. Çünkü gen zincirlemecileri ne kadar usta olurlarsa olsunlar, bunu yapmalarına imkân yok. Adamlarla kuş-kadın gerçek görünüyor, yeterince somut, fakat sanrılar da öyle değil midir?

Adamlardan biri omzuna astığı bir yük taşıyor. Önce torbaya benzetiyor Toby, ama hayır, bir şeyin sağrısı bu. Kürkü de var. Altın renginde. Asyun mu yoksa? Dehşet içinde tepeden tırnağa ürperiyor: kutsala ihanet! Barışçıl Krallık listesinden bir Hayvana kıymışlar!

Toby kendine komut veriyor, Kafanı topla. Hem sen ne zamandan beri bağnaz Barışçıl Krallık İşayacılarından oldun? İkincisi eğer bu adamlar gerçekse ve cılk kesmiş bir beynin ürünü değillerse, demek ki can alan kimseler. Büyük Canlılara kıyıp doğruyorlar, öyleyse öldürücü silahları vardır ve besin zincirinin en tepesinden başlamışlardır. Cebbar bunlar, hiçbir şey onları durduramaz, bana yaklaşmadan onları vurmam şart. Ancak ondan sonra, onlar öldürmeden önce serbest bırakabilirim koca kuşu ya da o her neyse işte.

Yok, eğer gerçek değillerse, ateş etsem de fark etmez. Duman misali dağılıp uçuverirler.

Birden, kuş-kadını yürüten adam yukarı bakıyor. Toby'yi gördü galiba, çünkü boştaki kolunu sallayarak bağırmaya başlıyor. Elindeki bıçağa yansıyan ışık kıvılcımlar yayıyor. Öbür iki adam önce bakıyorlar, ardından Kür Merkezi'ne doğru koşuya kalkıyorlar. İple bağlı olduğu için kuş yaratık da onlara ayak uydurmak zorunda kalıyor, üstündeki tüyle-

rin bir tür kostüm olduğunu artık görebiliyor Toby. Kadın bu. Kanatları yok. Boynuna bir ilmik geçirilmiş.

Öyleyse sanrı falan değil gördüğü. Gerçek. Tam bir şeytani gerçek.

Bıçaklı adama nişan alıp ateş ediyor. Adam geri geri sendelerken nara atıyor. Ancak Toby yeteri kadar atik davranamıyor, birkaç kere daha sıkıyor ama ilkini ıskalıyor.

Yaralı adam ayakta şimdi, topallıyor, hepsi gerisin geri ağaçlara doğru kaçmaya başladılar. Kuş kadın da onlarla birlikte koşuyor. İp yüzünden başka seçeneği yok zaten. Sonra yere kapaklanıp düşüyor, otların arasına karışıyor.

Öbürlerinin arkasında ağaçların yeşil yaprakları açılıp yutuyor onu. Gözden kayboldu. Hepsi. Kadının düştüğü noktayı tespit edemiyor Toby, otlar öyle uzamış ki. Acaba dışarı çıkıp arasa mı onu? Hayır. Bu bir tuzak da olabilir. Üç kişiye karşı tek başına ne de olsa.

Epey bir süre gözlüyor. Kargalar da peşlerine düştü, hem adamların hem de hâkili kadının. *Gak gak gak gak!* Uzaklara doğru sesler uzayıp gidiyor.

Geri gelecekler mi? Toby'nin tahminince, gelirler. Burada olduğunu öğrendiler, bu kadar uzun zamandır sağ kaldığıma göre yiyeceğim olduğunu da tahmin ederler. Üstelik içlerinden birini vurdum: Öç almak isteyeceklerdir, insan böyle davranır. Domuzlar gibi kin tutarlar. Ancak çabucak gelmezler, tüfeğim olduğunu biliyorlar. Önce plan yapmaları gerekecek.

63

TOBY. AZİZ WEN BO GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Ne adamlar. Ne domuzlar. Ne de asyunlar.

Kuş kadın da ortalarda yok.

Toby merak ediyor, aklımı mı kaçırdım acaba? Yok, kaçırmadım. Geçici bir süre oynattım.

Banyo vakti; Toby çatıda. Küçük taslara biriktirdiği yağmur suyunu en büyük tasa aktarıp sabunlanıyor ama yalnızca elleriyle yüzünü sabunluyor: Baştan aşağı yıkanarak savunmasız kalmayı göze alamıyor, kimin gözetleyeceğini kim bilir? Tam köpükleri süngerle silmeye koyulmuşken, yakındaki kargaların kıpırdandığını işitiyor. *Gak gak gak!* Kahkaha gibi çınlıyor kulaklarında.

Toby! Toby! Yardım et!

Düşünüyor, benim ismimi mi söyledi? Parmaklıklardan aşağı bakıyor ama bir şey göremiyor. Ama ses yine duyuluyor, hemen binanın yanında.

Bu bir tuzak mı? Bir kadın sesleniyor ona, gırtlağında bir erkek eli, adamın bıçağı şahdamarına dayalı.

Toby! Benim! Lütfen!

Havluyla kurulanıp tamboy tulumunu üstüne geçirdiği gibi, tüfeği omzuna alarak basamakları iniyor. Kapıyı açıyor: Kimsecikler yok. Fakat o ses yine yalvarıyor, hem de çok yakından. *N'olur!*

Sol köşeye bakıyor, kimseyi görmüyor. Sağ köşeye dönüyor, yine kimse yok. Toby bahçe kapısından dışarı çıktığı sırada kadının biri binanın köşesinden dönüyor. Aksak yürüyor, sıs-

ka ve bitkin bir hali var; uzun saçları yüzüne yapışmış, kir ve kan pıhtısından keçeye dönmüş. Üzeri pul ve didik didik mavi tüy işli bir tulum giymiş.

Kuş kadın. Seks sirkinden çıkma bir ucube. Mikrop kapması, yürüyen bir musibete dönmesi kaçınılmaz. Bana bir dokunursa, diye geçiyor Toby'nin zihninden, öldüm demektir.

Haykırıyor, "Benden uzak dur!" Bahçenin parmaklıklarına yaslanıyor. "Defol git buradan!"

Kadın iki yana sallanarak zor duruyor ayakta. Bacağında derin bir yara, kollarının açıkta kalan yerleri çizik içinde kanıyor, dikenli çalıların arasından geçmiş olmalı. Toby'nin aklına tek gelen içinde mikroplarla virüslerin kaynadığı taze kan.

"Bas git! Defol!!"

"Ben hasta değilim" diyor kadın. Yüzünden yaşlar süzülüyor. Ama hepsi çaresiz kalınca öyle söylemez mi? Yalvararak, yardım, ilgi dileyerek ellerini uzatırlar, derken pembe lapa gibi yere yığılıverirlerdi. Toby böylelerini çatıdan çok seyretmişti.

Boğulacaklar. Sakın size tutunup yapışmalarına izin vermeyin. Merhametinize yenilmeyin, sevgili Dostlarım, diyor Âdem Bir.

Tüfek. El yordamıyla askısını yokluyor, tamboy tulumuna takılmış. Nasıl başından savacak bu irin külçesini şimdi? Silah kullanmadan bağırmak nafile. Başına taş mı fırlatsam acaba, diye düşünüyor Toby. Ama elinde taş yok ki. Döşüne sıkı bir tekme mi atsa, fakat sonra ayaklarını yıkaması gerekecek.

Amma nadan birisin, diyen Nuala'nın sesi geliyor kulaklarına. Tanrı'nın yarattığı Canlıları gücendiriyorsun, İnsani varlıkları yaratan da Tanrı değil mi?

Keçeleşmiş saçlarının ardından kadının yalvarmaları duyuluyor: "Toby! Benim!" Kadın iki büklüm olup sonra da dizlerinin üstüne düşüyor. O zaman karşısındakinin Ren olduğunu görüyor Toby. Onca kir ve yamyassı olmuş payetlerin altındaki küçük Ren'den başkası değilmiş meğer.

64

Ren'i sürüyerek Kür Merkezi'nin içine çekiyor, onu yere bırakıp arkalarından kapıyı kilitliyor. Ren histeri krizine tutulmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyor hâlâ.

"Geçti artık, rahatla" diyor Toby. Ren'i kollarının altından tutup doğrultuyor, ikisi birlikte tedavi odacıklarından birine doğru holde sendeleyerek ilerliyorlar. Ren külçe gibi yaslanıyor ona, neyse ki fazla ağır değil, Toby onu kaldırıp masaj masasına yatırmayı başarıyor. Kızın üstü başı ter ve toz toprak kokuyor, bir yerinden kan kokusu da saçıyor, ama bir koku daha alıyor Toby'nin burnu, çürümeye yüz tutmuş bir şeyin kokusunu.

"Burada kal" diyor gereksiz yere, Ren'in kıpırdamaya hali yok çünkü. Bir gözü mosmor kararmış. Toby düşünüyor, YeniSen Dinlendirici Aloe Göz Bantlarından lazım. İçinde Ekstra Arnika olanlardan. Paketi yırtarak açıp Ren'in gözlerine kapatıyor birer tane, sonra pembe bir çarşafı üzerine örterek masadan düşmesin diye iki yanına sıkıştırıyor. Ren'in alnında bir kesik var, bir tane de yanağında, ama ciddi bir şey değil, daha sonra ilgilense de olur.

Toby mutfağa gidip çaydanlıkla su getiriyor. Ren susuzluktan kurumuştur diye tahmin ediyor. Sıcak suyu bir tasa döküp içine biraz üstünde titrediği baldan karıştırıyor, bir tutam da tuz ekliyor. Suyunu çekmek üzere olan zulasından da biraz kuru yeşil soğan. Tası Ren'in yattığı odacığa götürüp gözlerindeki bantları kaldırıp dik oturtuyor.

Ren'in avuç içi kadar yara bere kaplı suratını neredeyse gözleri kaplamış gibi duruyor. "Hastalanmadım" diyor, ama doğru değil, ateşler içinde yanıyor. Ancak tek bir hastalık türü yok ki. Toby emareleri kontrol ediyor: Vücudundaki deliklerden kan fışkırmıyor, ağzı köpürmüyor. Ancak Ren musibeti taşıyor olabilir pekâlâ, ya da kuluçka devresinde, öyleyse Toby çoktan kapmıştır mikrobu.

"İçmeye çalış" diyor Ren'e.

"İçemiyorum" karşılığı geliyor Ren'den. Yine de birkaç yudum içip yutmayı başarıyor. "Amanda nerede? Benim giyinmem gerek."

"Merak etme" diyor Toby. "Amanda buralarda. Sen şimdi uyumaya çalış." Ren'i yatıştırmayı biliyor. Demek ki bu hikâyenin bir yerinde Amanda da var. Şu kız başından beri bela olmuştu zaten.

Ren'in "Uyuyamam" dediğini duyuyor. Zangır zangır titrediğini görüyor.

Mutfağa dönünce geri kalan sıcak suyu bir leğene boşaltıyor, çamura bulanmış tüylerle payetlerden kurtulması gerek. Leğeni alıp Ren'in yattığı odacığa götürüyor, yanında da makas, sabun ve yığınla pembe bez getiriyor, çarşafı kaldırarak pislik içindeki kıyafeti kesiyor. Kumaştan yapılmamış, tüylerin altında başka bir madde var. Esnek bir şey. Deriye benziyor. Tene yapışan parçalarını ıslatıyor ki kolay çıkarabilsin. Apış arası yırtılmış. Lanet olsun, diye geçiriyor Toby aklından, ne karışık iş. Daha sonra bitki özlerinden lapa yapacak.

Kızın boynunda sıyrıklar göze çarpıyor, ip yakmış besbelli. Sol bacağındaki yarık irin topluyor. Toby elinden geldiğince nazik hareket etmeye çalışsa da Ren irkilip ciyaklıyor. "Ağzına sıçtığımın şeyi acıyor!" Ardından içtiği tuzlu-şekerli suyu kusuyor.

Toby kızın üstündeki çeperi silip temizledikten sonra bacaktaki yarayı yıkıyor. "Nasıl oldu bu?"

Ren fısıltıyla konuşuyor, "Bilmem. Düştüm."

Yarığı temizliyor, üstüne biraz bal sürüyor. Pilar'ın dediği gibi içine antibiyotik koyuyor. Kür Merkezi'nin bir yerlerinde ilkyardım çantası olmalı. "Kımıldamadan dur. Kangren olmak istemezsin herhalde" diyor Ren'e.

Ren kıkırdıyor. "Tak, tak. Kank gren."

Kirlenen bütün çarşaflar kaldırılmış, Ren süngerle güzelce silinmiş durumda. "Sana biraz Söğüt ve Papatya çayı vereyim" diyor Toby. Biraz da Afyon tabii, diye ekliyor içinden. "Uyumalısın." Ren masa yerine döşemeye uzansa daha iyi: Pembe havlulardan şilte yapıyor yere, oraya yatırıyor Ren'i, tuvalete gidecek mecali olmadığı için altını da besliyor. Kız kor gibi yanıyor.

Toby küçük bir bardakta Söğüt çayı karışımı getiriyor. Ren onu yudumlarken gırtlağı kuş gibi oynuyor. Bu defa çıkarmıyor hiçbirini.

Henüz kurtçukları denemenin bir yararı olmaz. Onlar için Ren'in uyumlu olması, söylenenleri yerine getirebilecek halde olması, mesela kaşınmaması gerek. Önce ateşi düşürmeli.

Ren uyurken Toby kurutulmuş mantar stokunu elden geçiriyor. Bağışıklığı artırıcı olanları seçiyor: reişi, maitaki, şitaki, huş mantarı, zhu ling, aslanyelesi mantarı, tırtıl mantarı, Ötzi mantarı. Yumuşasınlar diye hepsini kaynar suya sokuyor. Öğleden sonra haşlayıp süzdükten sonra soğumaya bıraktığı mantarlarla bir iksir hazırlayıp otuz damlasını Ren'e içiriyor.

Odacığa pis kokular yayılıyor. Toby, Ren'i kaldırıp yan yatırıyor, üstüne ettiği havluları çekip alarak kızın altını siliyor. Ellerinde bu iş için taktığı eldivenler var, eğer dizanteri etrafa yayılırsa yakalanmaya hiç niyeti yok Toby'nin. Temiz havluları yerleştirip Ren'i yeniden yatırıyor. Kolları düşüyor Ren'in, boynunu büküyor; homurdanıyor.

Epey uğraşmak gerekecek, diyor Toby içinden. Ren iyileş-

tiği zaman, tabii eğer iyileşirse, karnını doyurması gereken bir yerine iki kişi olacak. O zaman da zuladaki yemekler iki kat hızla azalacak. Geriye ne kaldıysa. Hiç de çok değil.

Belki ateş Ren'i tüketir. Belki de uykusunda can verir.

Toby'nin aklına toz haline getirilmiş Ölüm Meleği geliyor. Fazlası gerekmez. Ren'in bitap hali düşünüldüğünde azıcık olsa yeterli gelir. Böylece azaptan kurtulur. Ren'in bembeyaz kanatların üstünde uçup gitmesine yardım eder. Aslında iyilik etmiş olur. Mübarek bir davranış.

Ben işe yaramaz biriyim, diye geçiyor Toby'nin aklından. Bunu aklımdan geçirmemden bile belli. Sen bu kızı çocukluğundan beri tanıyorsun, yardım dileyerek kapına geldi, üstelik sana güvenmeye hakkı var. Âdem Bir'e göre Ren'in hayatı Toby'ye verilmiş değerli bir hediye, böylece Toby cömertliğini, paylaşma hevesini ve Bahçıvanlar tarafından uzun süre dışarı yansıtması için uğraşıp didindiği üstün niteliklerini sergileme fırsatı bulabilir. Toby bunu böyle göremiyor, en azından şimdilik. Fakat denemek zorunda kalacak.

Ren ahlıyor, inliyor, debeleniyor. Kötü bir rüya gördüğü belli.

Karanlık basınca Toby bir kandil yakıp başına oturuyor, Ren'in soluk alıp verişlerini dinliyor. Çek üfle, çek üfle. Mola. Yine çek. Sonra üfle. Düzensiz. Ara ara elini alnına koyup Ren'in ateşine bakıyor. Biraz soğudu mu? Binanın bir yerlerinde termometre olması lazım; sabahleyin arayacak. Nabzını sayıyor: Hızlı, teklemeli.

Sonra oturduğu sandalyede içi geçiyor, karanlıkta gözünü açtığında ortalığı yanık kokusu kaplamış. El fenerini sağa sola doğrultuyor: Kandil devrilmiş, Ren'in pembe çarşafı için için yanıyor. Neyse ki rutubet var.

Şapşallığın daniskası diye azarlıyor kendini. Tamamen uyanık olmadıkça bir daha kandil yakmaya paydos.

65

TOBY. AZİZ MAHATMA GANDHİ GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Sabah olduğunda Ren'in ateşi düşüyor. Nabız atışları güçleniyor, hatta titreyen elleriyle bir tas ılık suyu kendi başına tutabiliyor. Toby suyun içine bal ve tuzdan başka biraz da nane atmıştı.

Ren tekrar uykuya dalınca, Toby kirli çarşaflarla havluları yıkamak için çatıya taşıyor. Dürbünü de yanında, çarşaf ve havluları suya batırıp kirlerin yumuşamasını beklerken Kür Merkezi'nin çevresini tarıyor onunla.

Domuzlar epey uzakta, çayırın güneybatı köşesinde. İki TifKıl var, biri mavi, diğeri gümüşi, birlikte sessizce otluyorlar. Hiç asyun görünmüyor. Bir yerlerden köpek havlamaları geliyor. Akbabalar domuzun cenaze yerinin etrafında kanat çırpmakla meşgul.

"Defolun buradan pis arkeologlar" diyor Toby. Keyifli bugün, hatta biraz zıpır, kendi kendine şaka yapma havasında. Üç koca pembe kelebek, başının etrafında uçuşarak ıslak çarşaflara konuyorlar. Aşk macerası yaşıyorlar belki. Şimdi incecik dillerini çıkarıp yalamaya koyuluyorlar. Aşk değil öyleyse, aradıkları tuz.

Bazı kimseler size Aşk kimyasal bir şeydir diyecektir sevgili Dostlarım, derdi Âdem Bir. Tabii kimyasal: Hem kimya olmasa biz nerede olurduk? Ancak dünyayı tanımlanamın yollarından yalnızca biri Bilimden geçer. Bir başka yolu da şöyle demekten geçiyor, Aşk olmasa bizler nerede olurduk?

Sevgili Âdem Bir, diyor Toby içinden. Ölmüştür herhalde. Ya Zeb, tam tersi olmasını canı gönülden dilemesine rağmen o da çoktan ölmüştür. Ölmemiş olabilir tabii; ben nasıl sağ kaldıysam, daha önemlisi eğer Ren hâlâ sağsa, o zaman herkes sağ kalabilir.

Kurmalı radyoyu dinlemeyi bırakalı aylar olmuştu, çünkü hiç ses çıkmaması cesaret kırıcıydı. Ancak onun kimseyi duymaması orada kimsenin olmadığı anlamına gelmezdi. Bu da Tanrı'nın var olduğu konusunda Âdem Bir'in varsayımsal kanıtlarından biriydi.

Ren'in irinli bacağını yıkıyor Toby, üstüne biraz daha bal sürüyor. Ren az yiyor, az içiyor. Biraz mantar iksiri, biraz Söğüt özü. Toby ortalığın altını üstüne getirdikten sonra Kür Merkezi'ndeki ilkyardım çantasını buluyor nihayet; içinden bir tüp antibiyotik krem çıkıyor, fakat tarihi geçmiş. Termometre yok. Böyle saçma bir şeyi kim sipariş etti acaba diye sessizce sövüyor. Sonra hatırlıyor, Sahi, ben etmiştim.

Neyse, kurtçuklar işe yarayacak nasıl olsa.

İkindiyin plastik kaptan kurtçukları çıkarıp soğuk suyla çalkalıyor. Sonra onları ilkyardım çantasında bulduğu gazlı beze aktararak üstlerine yine bir kat gazlı bez örtüyor ve bu kurtçuk bohçasını yaranın üstüne bantlıyor. Kurtçukların gazlı bezin arasından ısırmaya başlamaları uzun sürmez, aradıklarını bulmayı bilirler ne de olsa.

Ren'e anlatıyor, "Biraz gıdıklanacaksın, ama bunlar seni iyileştirecek. Bacağını kımıldatmamaya çalış."

"Ne bunlar?"

"Onlar senin dostun" diyor Toby. "Bakmana gerek yok."

Önceki gece Toby'nin içini kemiren öldürme eğilimi çoktan uçup gitti: Ren'i öldürüp çayırlara sürükleyerek domuzlarla akbabalara yem etmeyecekti. Onu iyileştirmek, üzerine tit-

remek istiyordu şimdi, hem Ren'in orada olması mucize değil de neydi? Çok az hasarla Susuz Tufan'dan sıyrılıp gelmesi? Veya az sayılabilecek kadar hasar görmesi. Tesiste ikinci birinin olması, çelimsiz bile olsa, zamanın çoğunda uyuyan bir hasta bile olsa, Kür Merkezi'nin hortlaklar evinden çok sıcak bir yuvaya benzemesine yeterdi.

Hortlak da bendim, diye geçiyor Toby'nin aklından.

66

TOBY. AZİZ HENRI FABRE, AZİZE ANNA ATKINS, AZİZ TIM FLANNERY, AZİZ ICHIDA-SAN, AZİZ DAVID SUZUKI VE AZİZ PETER MATTHIESSEN GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Kurtçukların yarayı temizlemeleri üç gün sürüyor. Toby gözünü ayırmıyor onlardan, çünkü ölü doku kalmazsa, canlı dokuları yiyeceklerini biliyor.

Ateş düştükten sonra ikinci gün Toby hâlâ işi sağlama almak için Ren'e mantar özü vermeye devam ediyor. Ren'in iştahı açılmış. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte çatıya çıkan merdivenleri tırmanmasına yardım ederek onu tahta taklidi banka oturtuyor. Kurtçuklar ışıktan korkar, yaranın en derinlerine kaçarlar ışığı görünce, olmaları gereken yer de orası.

Çayırda hiç hareket yok. Ormandan da ses gelmiyor.

Tufan vurduğundan beri neredeydi, nasıl kaçtı, buraya nasıl geldi, neden mavi tüylere büründü, diye Ren'e sormaya çalışıyor; ama Ren ağlamaya başlayınca bir kere sormakla yetiniyor. Kızın tek söyleyebildiği, "Amanda'yı kaybettim!"

"Dert etme" diyor Toby. "Onu bulacağız."

Dördüncü günün sabahında Toby kurtçuklu bezi çıkarıyor: Yara temiz ve iyileşmekte. "Şimdi sıra kaslarına geldi" diyor Ren'e.

Ren yürümeye başlıyor, basamakları inip çıkıyor, koridorlarda geziniyor. Hatta biraz kilo alıyor: Toby kaç gündür onu YeniSen Limonlu Yüz Kremi'yle besliyor ne de olsa, içinde bol şeker var ve Toby'nin bildiği kadarıyla hiç toksik madde yok. Zeb'in eski Kentsel Kan Dökülmesini Önleme derslerinde öğrendiği egzersizleri yaptırıyor Ren'e, *satsuma* ve *unagi*. Mey-

ve gibi ortala, Yılanbalığı gibi kavisler çiz. Ren'in dinçleşmesi gerek; vücudu çok hamlaşmış çünkü.

Birkaç gün sonra Ren hikâyesini anlatıyor, daha doğrusu hikâyesinden küçük bir parça. Uzun uzun boşluğa dalıp sık sık ara vererek kesik sözcüklerle aktarıyor. Pullar'da kilitli kalmıştı, Amanda kalkıp ta Wisconsin çölünden gelerek kapının şifresini bulmuştu. Sonra Shackie ve Croze ile Oates sihirbazın şapkasından çıkar gibi birdenbire çıkagelince nasıl sevinmişti, musibet patlak verdiğinde ÇilePatlar'da olmaları kurtarmıştı onları. Fakat sonra ÇilePatlar Altın Takım'ın üç korkunç üyesi Pullar'a gelince, Ren, Amanda ve çocuklar hep birlikte oradan kaçmışlardı. Toby orada olabilir düşüncesiyle YeniSen'e gitmelerini Ren önermişti, başarmalarına ramak kalmıştı, tam ağaçların arasından geçtikleri sırada her şey kararmış, kendinden geçmişti. Ondan sonrasını anlatamıyor.

"Nasıl biriydi bunlar?" diye soruyor Toby. "Şeyleri var mıydı?.." diyor. "Ayırt edici işaretleri" diye sormak istiyor ama Ren bu konu kapanmıştır dercesine başını iki yana sallayarak tepki gösteriyor. Gözyaşlarını silerek, "Amanda'yı bulmalıyım" diye tutturuyor. "Buna mecburum. Onu öldürecekler."

Toby, "Al, sümkür" diyerek pembe bir bez uzatıyor. "Amanda çok zekidir." Amanda hâlâ yaşıyor gibi konuşmak en iyisi. "Bunu atlatmasını bilir. Ona bir şey olmaz." Ortalıkta kadın kıtlığı var, bu nedenle Amanda'yı mutlaka muhafaza eder, paylaşırlar, diye ağzından kaçıracaktı az kalsın, ama bir şey demiyor.

"Anlamıyorsun" diye sızlanıyor Ren iki gözü iki çeşme. "Üç kişi bunlar, ÇilePatlarcılar, aslında insan sayılmazlar. Amanda'yı bulmam gerek."

Toby onu teskin etmek için, "Onu ararız" diyor. "Ama nereye bakacağımızı bilmiyoruz, nereye gittiklerini de."

"Nereye gitmiş olabilirler?" diye soruyor Ren. "Sen onların yerinde olsaydın?"

"Belki doğuya. Denize doğru. Balık tutabilecekleri bir yere."

"Biz de gidebiliriz."

"Sen iyice gücünü toplayınca" diyor Toby. Zaten başka bir yere taşınmaları gerekecek: Gıda stokunun dibi görünmek üzere.

Ren hemen atılıyor, "Yeterince güç topladım ben."

Toby bahçeyi didik didik ederek tek başına kalmış bir soğan söküyor. Çayırın kenarına yakın bir yerde üç galabak ve biraz dişotu buluyor, incecik beyaz havucun ata kökleri. "Ne dersin, tavşan yiyebilir misin?" diye soruyor Ren'e. "Küçücük parçalar halinde kesip çorbaya katsam?"

"Yerim herhalde. Denerim."

Toby tam bir etobura dönüşmeye neredeyse hazır. Tek endişesi tüfeği ateşlediğinde çıkacak ses, hoş, eğer ormanda hâlâ pusuya yatmış ÇilePatlarcılar varsa silahı olduğunu çoktan öğrenmişlerdir. Hatırlatmanın bir zararı olmaz.

Yüzme havuzunun yakınlarında yeşil tavşanlar sık sık boy gösteriyor. Toby çatıdan nişan alarak birine ateş ediyor ama ıskalıyor. Yoksa vicdanı hedefi mahsus mu şaşırtıyor ona? Belki de daha büyük bir hedef gerek, geyik ya da köpek gibi. Epeydir domuzlar görünmüyor ortalıkta, ne de koyunlar. Tam onları yemeye hazırlandığı sırada ortadan kayboluverdiler.

Çamaşır odasındaki raflardan birinde sırt çantalarını buluyor. Pompalar çalışmayalı oraya inmemişti, içeriyi küflü ağır bir koku sarmış. Neyse ki sırt çantaları pamuklu değil, su geçirmez sentetik kumaştan yapılmış. Hepsini alıp çatıya götürüyor, süngerle temizledikten sonra kurusunlar diye kavurucu güneşe seriyor.

Elinde kalan malzemeleri mutfak tezgâhına diziyor. Çok

ağır olmasın ki yiyebildiğinden fazla kalori yakma, diyen Zeb'in sesi çınlıyor kulaklarında. Aletler yiyecekten daha önemli. En iyi aletin de beynindir.

Tüfek, tabii. Cephane. Kök çıkarmak için mala. Kibrit. Uzun süre dayanmayacak da olsa bitene kadar kullanabileceği mangal çakmağı. Makaslı ve cımbızlı çakı. İp. Yağmurda işe yarayacak iki naylon torba. Kurmalı el feneri. Gazlı bez. Koli bandı. Kapaklı plastik kutular. Yenebilir yabani otlar için bez torbalar. Tencere. Çaydanlık. Tuvalet kâğıdı, bu lüks olacaktı ama kendini tutamadı. Kür Merkezi'ndeki minibardan ahududu tadında Köpüren Meyveler'den orta boy iki şişe aldı, tamam, zirzopçaydı ama gıdaydı işte, kalorisi yüksekti. Boşalan şişeler sonradan su doldurmaya yarardı.

Kaşık, metallerden iki tane; tas, plastiklerden iki tane. Güneş kreminden geriye kalan ne varsa. SuperD haşere spreyinin sonuncusu. Dürbün, ağır da olsa gerekli. Paspas sapı. Şeker. Tuz. Kalan bal. Son Joltbar. Son soysaplar.

Afyon şurubu. Kurutulmuş mantar. Ölüm Melekleri.

Yola düzülmeden önceki gün saçlarını kısacık kesiyor. Kırpık kırpık oldu, kötü bir gün geçiren Jeanne d'Arc'a benzedi, başında saçtan sap yetiştirmek istemiyor, neme lazım birisi oradan kavradığı gibi gırtlağını kesiverir falan. Ren'in saçını da kısaltıyor. Böyle daha az dikkat çekeriz, diye açıklıyor Ren'e.

"Saçları gömmemiz gerek" diyor Ren. Toby'nin aklının hayalinin alamadığı bir sebepten ötürü görünmesini istemiyor çünkü.

"Çatı'da bıraksak?" diye öneriyor Toby. "Böylece yuva yaparken kuşlara faydası olur." Saç gömecek çukur kazarak kalori harcamaya hiç niyeti yok Toby'nin.

Ren kabul ediyor, "Sahi mi? Peki." Bu fikir hoşuna gitmişe benziyor.

67

TOBY. ŞEHİT AZİZ CHICO MENDES GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Tanyeri ağarmadan Kür Merkezi'nden ayrılıyorlar. Pembe pamuklu eşofman giymişler, altı bol, tişörtün arkası öpücük gönderirken, önü de göz kırpıyor. Ayaklarında keten spor ayakkabılar var, hanımların ip atlarken ve ağırlık kaldırırken giydikleri cinsten. Başlarına da geniş kenarlı pembe şapkalar takmışlar. Üstleri başları Super D ve ekşi SolarNix kokuyor. Sırt çantalarında pembe tamboy tulumları var, güneş tam tepeye çıktığında lazım olacak. Keşke her şey pembe olmasaydı diye sessizce hayıflanıyor Toby, bebek giysilerini andırıyor, ya da kızların doğum günü partisine gider gibiler. Maceraya pek uygun bir renk değil. Kamuflaj için berbat.

Durumun ciddi olduğunun farkında, haberler de öyle diyordu zaten, çok doğru. Yine de keyfi yerinde bugün, hatta kıkır kıkır bile denebilir. Sanki biraz kafayı bulmuş gibi. Hani pikniğe gidiyorlar sanki. Adrenalin seviyesi yükselmiş olmalı.

Doğuda ufuk aydınlanıyor; ağaçların üzerinden sis kalkıyor. Parlagül fidanlarının üzerinde ışıldayan çiyler, goncaların soluk tekinsiz ışığını yansıtıyor. Islak çimenlerin tatlı kokusu dört bir taraflarını sarmış. Kuşlar kımıldanıp cıvıldamaya başlıyor; çıplak dallardaki akbabalar, kurusun diye kanatlarını açmışlar. Güneyden gelen bir tavusçul onlara doğru kanat çırparak önce çayıra süzülüyor, sonra yeşil köpük bağlamış yüzme havuzunun kenarına konmak üzere dalış yapıyor.

Bu manzarayı bir daha hiç göremeyebileceği geliyor Toby'nin aklına. Tanıdık bir şey görünce yüreğin onu bırakmamak için böyle çırpınmasına, *Benim bu! Benim!* diye inlemesine şaşırıyor. YeniSen Kür Merkezi'nde zoraki kalmak hoşuna mı gitmişti? Hayır. Yine de orası onun sahası artık, her tarafı derisinden dökülen kepeklerle kaplı. Fareler anlar bunu: Orası onun yuvası. *Elveda* Zamanın söylediği bir şarkıdır, derdi Âdem Bir.

Bir yerlerde köpekler havlıyor. Son birkaç aydır aralıklarla işitmişti onları ama şimdi sesleri daha yakından geliyor. Pek hoşuna gitmiyor bu. Onları besleyen olmayınca sağ kalmış her köpeğin vahşileştiğinden kuşkusu yok.

Yola çıkmadan önce çatıya tırmanıp tarlaları gözden geçirmişti. Görünürde ne domuzlar vardı, ne TifKıl ne de asyun. Ya da açık arazide değildiler. Görüş alanım ne kadar sınırlıydı, diye düşünüyor. Çayır, otoyol, yüzme havuzu, bahçe. Orman kenarı. Oradan, ağaçların arasından uzak durmayı tercih ederdi. Doğa kalın kafalı olabilir, derdi Zeb, ama senden daha açıkgöz olduğu kesin.

İşte, diye ormanı geçiriyor aklından, içinde gizlenmiş domuzlar ve asyunlar. Bir de bildiği kadarıyla ÇilePatlarcılar. Beni mecbur bırakmayın. Pespembe olabilirim ama tüfeğim var. Mermilerim de. Püskürteçten daha uzun menzilli. Hadi, geri basın aşağılık herifler.

Kür Merkezi ve etrafını saran korulukla Kültür Mirası Parkı, elektrikli dikenli tellerle kaplı tel örgülerle ayrılmış, ama elektrik çoktan devre dışı. Doğu, batı, kuzey ve güneyde birer tane olmak üzere dört kapısı dönemeçli otoyollarla birbirine bağlanıyor. Toby'nin planı geceyi doğu kapısındaki kulübede geçirmek. Ren için çok uzun bir yürüme mesafesi sayılmaz, henüz kahramanca yol katedecek kadar kuvvetlen-

medi ne de olsa. Sabah olunca denize doğru azar azar ilerleyebilirler.

Ren hâlâ Amanda'yı bulacaklarına inanıyor. Bulacaklar elbet, Toby tüfeğiyle Altın ÇilePatlarcıları vuracak, sonra Shackleton ve Crozier ile Oates saklandıkları yerden çıkıverecekler. Ren'in hastalığının etkileri henüz tamamen geçmiş değil. Toby'nin her şeyi düzeltip iyileştirmesini bekliyor, sanki hâlâ çocuk; Toby de hâlâ yetişkinlerin sihirli güçlerine sahip Havva Altı sanki.

Çarpıp parçalanmış pembe minibüsün yanından geçiyorlar, yolun kavis yaptığı yerde iki araç daha var, biri solaroto, diğeri de cip kadar büyük karbon canavarı. Hurdanın simsiyah kesilmesine bakılırsa ikisi de yanmış olmalı. Yanık kokusuyla karışık paslı, şekerli bir koku yayılıyor etrafa.

"İçine bakma" diyor Toby oradan geçerlerken.

"Dert değil" diye belirtiyor Ren. "Pullar'dan buraya gelirken varoşlarda çok gördüm bunlardan."

İleride bir köpek görüyorlar, spaniyel cinsi, yeni ölmüş. Karnı deşilmiş, iç organları yazı gibi ortalığa saçılmış, başına vızıldayan sinekler üşüşmüş, fakat görünürde akbaba yok. Ona bunu yapan her neyse dönüp dolaşıp leşine geri geleceği su götürmez: Avcılar hiçbir şeyi heba etmez. Toby bakışlarını yol kıyısındaki çalılara çeviriyor: Yaprakların büyümesi duyuluyor neredeyse, görüntüyü de engelliyorlar. Amma çok japonsarmaşığı var. "Daha hızlı yürüyelim" diyor Ren'e.

Oysa Ren'in daha hızlı yürümesi mümkün değil. Bitkin düştü, sırt çantası da çok ağır. "Tabanlarım su topladı galiba." Köpüren Meyveler içmek için bir ağacın altında mola veriyorlar. Dalların arasında bir şeyin kıpırdadığı duygusundan bir türlü kurtulamıyor Toby, üzerlerine atlamak için bekliyor sanki. Asyunlar tırmanabilir mi acaba? Adımlarını yavaşlatmaya çalışıyor, derin derin nefes almak, oyalanmak için epey çabalıyor.

"Bir bakalım şu kabarcığa" diyerek Ren'e dönüyor. Kabarcık henüz oluşmamış. Tulumunun ucunu yırtıp Ren'in ayağına bağlıyor. Güneş saat on yönünde. İkisi de tamboy tulumlarını giyiyorlar, Toby yüzlerine biraz daha SolarNix sürüyor, üzerlerine SuperD sıkıyor.

Daha bir sonraki dönemece ulaşmadan Ren topallamaya başlıyor.

"Çayıra sapalım" diye öneriyor Toby. "Orası daha kestirme."

Azize Rachel
ve
Bütün Kuşlar Günü

Azize Rachel ve Bütün Kuşlar Günü

YIL YİRMİ BEŞ

AZİZE RACHEL'IN HİBE ETTİĞİ HEDİYELERE DAİR; VE RUHUN HÜRRİYETİNE DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlarım, sevgili Yoldaşımız Canlılar, sevgili Yoldaşımız Ölümlüler:

Kendimizi içinde bulduğumuz bu yeniden düzenlenmiş dünya sevinç kaynağımız bizim! Doğru, söylemek istemesek de belli bir *hayal kırıklığı* var elbet. Susuz Tufan'ın bıraktığı molozlar her sel çekildikten sonra geride kalanlar gibi hiç güzel görünmüyor. Hasretini çektiğimiz Aden görünene kadar epey zaman geçecek, sevgili Dostlarım.

Bununla birlikte Yeniden Doğuşun bu değerli ilk anlarına tanık olmak bizim için büyük ayrıcalık! Artık insan ürünü kirlilik sona erdiğine göre hava ne kadar temiz! Ciğerlerimiz bu tertemiz havayı bulutlardaki havayı soluyan Kuşların ciğerleri gibi içine dolduruyor. Ağaçların tepesine yükselirken kendilerini nasıl hafif, nasıl semavi hissederler kim bilir! Maddenin ağır yüküne karşı Kuşlar asırlardır Ruhun Özgürlüğüyle ilişkilendirilmiştir. İnayetin, bağışlayıcılığın, kucaklayıcılığın simgesi Güvercin değil midir zaten?

Bizler de aynı inayetin sayesinde üç Ölümlü dostumuzu yolculuğumuzda aramıza kabul ediyoruz, Melinda, Darren ve Quill. Şans eseri zorla alıkonuldukları için Susuz Tufan'dan mucizevi bir şekilde kurtulmuş bulunuyorlar: Melinda bir tepedeki yoga ve zayıflama merkezinde, Darren bir hastanenin tecrit koğuşunda, Quill ise hücre hapsindeydi. Üçünün de göründüğü kadarıyla virüs kapmamış olduğuna sevine-

lim. Bizim İnancımızdan olmamalarına, en azından Quill ile Melinda'nın bizim İnancımızı benimsememiş olmasına rağmen, onlar bizim Yoldaşımız Ölümlüler; birlikte paylaştığımız bu hesap gününde onlara yardımcı olmaktan mutluyuz.

Bu geçici barınak için minnet duymalıyız, her ne kadar eskiden bir Keyifdünyası zinciri olsa da bizi kavuran güneşten ve silkeleyen fırtınadan korudu. Stuart'ın becerileri, bilhassa keski kullanmadaki ustalığı sayesinde ambara girmeyi, böylece bol miktarda Keyifdünyası ürününe erişmeyi başardık: süt tozu muadili, vanilya tadında şurup, mokaçino karışımı, hem esmer hem beyaz tek kullanımlık şeker poşetleri. Rafine şeker ürünleri hakkındaki görüşlerimizi hepiniz bilirsiniz, ancak artık kuralların esnetilmesi gereken bir zamandan geçiyoruz. Ferahlayalım diye besleyici bir terkip kotarmayı bildiği için yılmaz Havva Dokuz anamız Nuala'ya teşekkür edelim.

Bu Gün, Keyifdünyası Şirketi'nin Azize Rachel'ın Ruhuna doğrudan aykırı olduğunu hatırlayalım. Nasıl Azize Rachel Carson'ın zamanında DDT büyük tehditse, güneşte yetişen, pestisitle spreylenmiş, yağmur ormanı yaşam alanlarını yok eden kahve ürünleri de bizim zamanımızda Tanrı'nın tüylü Canlılarına en büyük tehditti. Daha radikal eski üyelerimizden bazıları Azize Rachel'ın Ruhuna kulak vererek Keyifdünyası'na karşı başlatılan askeri seferberliğe katılmışlardı. Öbür gruplarsa yerli işçilere takındıkları muameleye karşı çıkıyorlardı, ama eski Bahçıvanlar yürütülen Kuşkarşıtı politikalara karşıydılar. Şiddet içeren yöntemlerini tasvip etmemiz mümkün olmasa da niyetlerini biz de benimsemiştik.

Azize Rachel hayatını Tüylülere, dolayısıyla bütün Gezegenin esenliğine adamıştı, çünkü Kuşların hastalanıp teker teker ölmesi, bizatihi Hayatın giderek marazlandığını göstermez miydi? En seçkin ve hoşsesli tüylü Canlılarının ıstırabını görünce Tanrı'nın nasıl hüzünlendiğini siz tahmin edin!

Azize Rachel o zamanın nüfuz sahibi kimyasal şirketlerinin saldırısına uğradı, aşağılandı ve yalan makinesine bağlanma rezaletine maruz bırakıldı, fakat mücadelesi üstün geldi. Ne yazık ki Keyifdünyası karşıtı seferberlik aynı ölçüde başarıya ulaşamadı, ancak sorunu şimdi daha etkili bir güç çözdü: Keyifdünyası Susuz Tufan'dan sağ kurtulamadı. İşaya 34'te Tanrı'nın İnsan Dilindeki Sözleri'yle belirttiği gibi, "Kuşaklar boyunca ıssız kalacak... Karabataklar ve Balabanlar orayı mülk edinecek... Oraya koca Baykuş yuva yapacak, yumurtlayıp kuluçkaya yatacak ve yavrularını kendi gölgesine toplayacak; Akbabalar toplanacak aynı zamanda, her biri eşiyle."

İşte böyle oldu. Şimdi bile sevgili Dostlarım, yağmur ormanı yeniden canlanıyor olmalı!

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

TANRI PARLAK KANATLARINI AÇINCA

Tanrı parlak kanatlarını açınca
Cennetin maviliklerinden uçunca
Güvercin gibi görünmek ister önce
Saf ve ışıl ışıl renklerde

Sonra girer Kuzgun şekline
En eski ya da en yeni
Kendi yarattığı her Kuş gibi
Sergiler onun da güzelliğini.

Yüzer Kuğuyla, süzülür Doğanla
Kakadular ve Baykuşlarla
Şafak korosuna katılır O da
Dalar derinlere Sukuşlarıyla.

Akbaba kılığına gelir sıra,
Kadim zamanların Kutsal Kuşuna
Hem Ölmüşü yer, hem Kokmuşu
Böylece tedavi eder Hayatı.

O kol kanat gerer bize:
Kuşçuların ağlarından esirger bizi;
Gözleri kaçırmaz Serçenin düşmesini,
Kartalın mezarını bulur şıp diye.

Kuşların kanını kim dökerse
İster spor, ister oyun diye
O kutlu Yedinci Günün alameti
Tanrı'nın Kutsal Barışının katili

68

REN. ŞEHİT AZİZ CHICO MENDES GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Işıldayan çayırda yürüyoruz. Binlerce minik titreşim cihazından çıkan sese benzer bir vınlamayla ortalık çınlıyor; kocaman pembe kelebekler dört bir tarafa yayılmış uçuşuyorlar. Keskin yonca kokusu sarmış ortalığı. Toby paspas sapıyla basacağı yeri yokluyor. Ben de adımlarımı atacağım yere dikkat etmeye çalışıyorum, fakat zemin yamru yumru, bir şeye takılıyor ayağım, başımı eğip baktığımda bir postal teki görüyorum. Börtü böcek hızla kaçışıyor.

İleride birtakım hayvanlar var. Bir dakika önce orada değillerdi. Acaba çimenlere uzanmışlardı da şimdi mi kalktılar? Geriliyorum ama Toby sakin olmamı söylüyor, "Sorun yok, TifKıl bunlar."

Daha önce gerçeğini hiç görmemiştim, sadece internette gördüklerimi biliyordum. Durdukları yerde çenelerini iki yana oynatırken bize bakıyorlar. "Okşamama izin verirler mi?" diye soruyorum. Mavi, pembe, gümüş ve mor renkleri var; şekere benziyorlar veya güneş altındaki bulutlara. Çok neşeli ve huzur dolu.

"Sanmam" diyor Toby. "Çabuk yürümemiz gerek."

"Bizden korkmuyorlar" diyorum.

"Korkuyorlardır. Hadi. Gidelim."

TifKıllar bizi seyrediyor. Yanlarına yaklaştığımızda birbirlerine sokulup usulca uzaklaşıyorlar.

Toby doğu kapısındaki kulübeye gideceğimizi söylüyor önce. Fakat kaplamalı yolda bir süre yürüdükten sonra tahminimden daha uzakmış diyor. Öyle sıcak ki, bu tamboy tulumun içinde öyle terliyorum ki başım dönmeye başlıyor, o zaman çayırın öbür ucundaki ağaçlara gidelim, diye öneriyor Toby, çünkü orası serindir. Ağaçlardan hoşlanmıyorum, o taraf çok karanlık, ama çayırlarda kalamayız, bunu biliyorum.

Ağaçların altı gölge, ancak serin değil. Rutubetli, üstelik hiç esmiyor, hava da ağır, sanki diğer havadan daha boğucu bir hava sıkışmış buraya. Ama güneşten uzağız hiç olmazsa, tamboy tulumlarımızı çıkarıp patika boyunca yürüyoruz. Kesif bir çürüyen tahta kokusu alıyorum, ayrıca Bahçıvanların yanındayken Aziz Euell Parkı'na gittiğimiz zaman tanıştığım mantarsı koku var. Sarmaşık yaprakları çakıllara doğru uzamış, fakat dalların çoğu kırık, üstlerine basılmış, Toby, aynı yoldan başkaları da geçmiş, diyor; bugün değil ama, yapraklar solmuş çünkü.

Tepede kargalar gezinirken ortalığı curcunaya çevirmişler.

Bir dere çıkıyor önümüze, üzerinde de köprü. Su taşların üstünden sekerek akıyor, içindeki minik golyanbalıklarını görebiliyorum. Karşı kıyıda kazı yapıldığına dair izler var. Toby kımıldamadan duruyor, başını sağa sola çevirerek kulak kesiliyor etrafa. Sonra köprüyü geçerek gidip kazılan çukura göz atıyor. "Bahçıvanlar olabilir," diyor, "ya da açıkgöz birinin işi."

Bahçıvanlar bize dereden su içmememiz gerektiğini öğretmişlerdi, hele şehrin yakınlarındaysa asla: Yanına bir çukur kazarsın, böylece su biraz olsun süzülür. Toby'nin elinde boş bir şişe var, içmek için kullandığımız şişe. Çukurdan su alıyor ona, böylece yalnızca birikintinin üst katmanı doluyor şişeye: Boğulmuş solucanlar içine girsin istemiyor.

Daha ötede, küçük bir açık alanda bir öbek mantar göze çarpıyor. Sığır Dili bunlar, *Hydnum repandum*, eskiden gü-

zün çıkarlardı, henüz güzleri yaşadığımız zamanlarda. Topluyoruz; Toby yanında getirdiği bez torbalardan birine doldurup mantarlar ezilmesinler diye sırt çantasının dışına asıyor. Sonra yola devam ediyoruz.

Daha görmeden kokusunu alıyoruz. Toby uyarıyor, "Çığlık atmaya kalkma."

Kargaların yaygara koparmasının sebebi buydu demek. "Olamaz" diyorum fısıltıyla.

Oates bu. Bir ağaçtan aşağı sallandırılmış, ağır ağır dönüp duruyor. İpi kollarının altından geçirmiş, arkada bağlamışlar. Üstünde ayakkabı ve çoraptan başka giysi yok. Görüntüyü daha da kirletmiş bu, heykele daha az benziyor şimdi. Başı arkaya girmiş, hem de epeyce, çünkü gırtlağını kesmişler; kargalar başının etrafında kanat çırparak kendilerine konacak yer kapma yarışındalar. Oates'ın sarı saçları keçe gibi olmuş. Sırtındaki yara yarılmış, böbrek hırsızlarının işlerini bitirdikten sonra boş arsalara attıkları cesetlerde olduğu gibi. Ama bu böbrekler nakledilmek üzere çalınmamış.

"Neşter kullanmakta usta birinin işi" diye açıklıyor Toby.

Ben gözyaşlarımı tutamıyorum artık. "Küçük Oatie'ye kıymışlar" diye tutturuyorum. "Midem bulanıyor." İki büklüm yere atıyorum kendimi. Şimdi burada ölsem umurumda değil: Oates'a bunu yaptıkları bir dünyada bulunmak istemiyorum. Haksızlık bu. Hıçkıra hıçkıra derin derin soluk alıyorum, gözyaşlarına boğulduğum için neredeyse önümü göremiyorum.

Toby omuzlarımdan tutup kaldırıyor beni, silkeliyor. "Kes şunu. Buna vaktimiz yok. Hadi gel." Patikaya doğru itiyor arkamdan.

"Bari ipi kesip ağaçtan indirseydik." Zor konuşuyorum. "Gömseydik."

"Bunu sonra yaparız" diyor Toby. "Ama o artık bedeninde değil. Şimdi Ruhu yaşıyor. Şışşşt, geçti." Duruyor Toby, kollarını bana dolayarak bir öne bir arkaya sallıyor ve tekrar öne itiyor usulca. İkindi sağanağı bastırmadan önce bekçi kulübesine varmalıyız, diyor, bulutlar güneyden batıya doğru hızla hareket halindeler.

69

TOBY. ŞEHİT AZİZ CHICO MENDES GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Toby kendini dayak yemiş gibi hissediyor, bu ne gaddarlık, dehşet verici bir şey. Fakat hislerini Ren'e belli edemez. Bahçıvanlar sağaltım sürecinin bir parçası olarak sınırlı ölçüde yas tutmayı teşvik ederlerdi, ne var ki şimdi bu yersiz olur. Fırtına bulutları sarımtırak yeşil, şimşekler insafsız: Burgaç oluşacağından şüpheleniyor. "Çabuk" diyor Ren'e. "Seni uçursun istemiyorsan, koş." Son elli metrelik mesafede el ele koşarak gidiyorlar, rüzgâra karşı başları önde.

Yuvarlak kıvrımları, güneş emen cinsten pembe kerpiç tarzında yapılmış bekçi kulübesi geçmişten kalma Teks-Meks işi, tek eksiği kulesiyle çanları. Duvarlarına japonsarmaşıkları tırmanmış bile. Dövme demir kapısı açık. Petunyalarla YENİSEN'E HOŞGELDİNİZ yazan ama şimdi semizotları ve demirdikenlerinin istilasına uğramış beyaz badanalı taşlarla çevrelenmiş süslü bahçenin altı üstüne getirilmiş. Muhtemelen domuzlar.

"Bacaklar da var" diyor Ren. "Kapının orada." Dişleri takırdıyor, hâlâ şokta.

"Bacaklar mı?" Toby tahkire uğradığını düşünüyor. Bir günde daha kaç tane yarım-beden görmesi gerek acaba? Kapıya gidip bakıyor. İnsan bacağı değil bunlar, TifKıl bacakları, tam dört tane; buradakiler yalnızca arka ayaklar, sıska parçalar. Üzerlerinde biraz kıl da var, lavanta renginde. Bir de kafa görüyor ama bu TifKıl kafası değil: Asyun kafası, al-

tın kürkü darmaduman, gözyuvaları boş ve kabuk bağlamış. Dili kesilmiş. Asyun dili, eskiden AltÜst lokantalar zincirinde pahalı yemekler yapılırdı bununla.

Dişleri birbirine çarparak duran Ren'in yanına dönüyor Toby, eliyle kızın ağzını kapıyor.

"Onlar TifKıl" diyor. "Çorba yaparım. İçine de güzel mantarlarımızdan koyarım."

"Ah, ben bir şey yiyemem artık" diye konuşuyor Ren efkârlı bir sesle. "O sadece bir, bir çocuktu. Kucağımda taşırdım onu." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Neden yaptılar bunu?"

"Yemek zorundasın" diyor Toby. "Bu senin görevin." Ama kendi de merak ediyor, ne görevi? Bedenin sana Tanrı'nın bir armağanıdır, onu onurlandırman gerekir, derdi Âdem Bir. Oysa artık bu pek inandırıcı gelmiyor Toby'ye.

Bekçi kulübesinin kapısı açık duruyor. Pencereden bakıp resepsiyon alanını gözlüyor, kimsecikler yok, sonra Ren'i içeri sokuyor, fırtına hızlı ilerliyor çünkü. Elektrik düğmesine basıyor ama enerji yok. Şu bildik kurşungeçirmez kayıt gişesi, boş duran belge tarayıcı cihaz, parmak tarayıcı ve iris kameraları yerinde ama. Koltuklarında kaykılmış bekçilerin içeriden kumanda ettiği duvara monte edilmiş ensene doğrultulan beş püskürteç olduğunu bilerek dururdun burada.

Gişenin camına el fenerini tutarak arka taraftaki karanlığı gözlüyor. Çalışma masaları, dosya dolapları, çöp. Köşede bir yığın ilişiyor gözüne, insan olabilecek kadar iri. Ölü biri mi, yoksa uyuyan biri mi acaba, en kötüsü de onların geldiklerini duyup çöp torbası taklidi yapan biri. Onlar rahatladıktan sonra da usulca yaklaşıp dişlerini gösterecek, derken sıra bıçaklayıp parçalamaya gelecek.

İçeriki kapı da aralık, Toby havayı kokluyor. Küf kokuyor tabii. Başka? Dışkı. Çürüyen et. Başka zararlı şeyler. Keşke köpek burnu olsaydı bende, bir kokuyu diğerinden ayırabilseydim diye yazıklanıyor Toby.

Kapıyı kapıyor. Yağmur ve rüzgâra rağmen dışarı çıkıp çiçek tarhını çevreleyen süslü kenar taşlarının en büyüğünü kaldırıp taşıyor. Kuvvetli birini durduramazsın bununla, ama çelimsiz ya da hasta birini engellemeye yeter. Paçavra yığınına dönmüş bir etoburun arkadan üstüne çullanmamasını diliyor.

Ren soruyor: "Onu ne yapacaksın?"

"Her ihtimale karşı" diyor Toby. Ayrıntı vermiyor. Ren'in eli ayağı yeterince titriyor zaten, bir korku daha yaşarsa yere yığılacak.

Fırtına olanca hızıyla bastırıyor. Etraf daha da kararıyor; gökgürültüsü göğü deliyor adeta. Şimşek çaktığında Ren'in yüzü bir görünüp bir kayboluyor, gözler yumulmuş, korkudan ağzı O harfine dönmüş. Uçurumdan aşağı atlamak üzerelermiş gibi Toby'nin kolunu kavrıyor.

Geçmek bilmeyen bir süre sonra gökgürültüsü uzaklaşıyor. Toby dışarı çıkarak TifKıl bacaklarını incelemeye gidiyor. Ürperiyor tabii: O bacaklar yürüyerek gelmediler herhalde, hâlâ kanlı canlılar. Alazlanmışa benzemiyorlar: Hayvanı her kim öldürdüyse geri kalan parçaları burada pişirmemiş. Kesiklere dikkat ediyor: Keskin Bıçak Bey buradan geçmiş. Acaba ne kadar yakınımızda?

Kopan yaprakların dağıldığı yolun bir sağına bakıyor, bir soluna. Hiç hareket yok. Güneş yeniden çıktı. Yerden buhar yükseliyor. Kargalar uzakta.

Kendi bıçağıyla TifKıl bacaklarından birinin üstündeki kılları kazıyor. Eğer satır olsaydı tencereye sığdıracak şekilde küçük parçalara bölebilirdi. Nihayet bir ucunu kulübeye çıkan üst basamağa, öbür ucunu da kaldırıma dayayarak büyükçe bir taşla ortasına vuruyor. Şimdi sıra ateş sorununu çözmeye geldi. Kuru odun bulmak için ağaçların arasını di-

dik didik aramaya kalksa hem çok vakit kaybeder, hem de eli boş dönmesi muhtemel. Ren'e dönüyor, "Şu kapıdan dışarı çıkmam gerekiyor."

"Neden?" diyor Ren cılız bir sesle. Öndeki boş odada bir köşeye büzülmüş.

Toby açıklıyor, "Yakabileceğimiz öteberi var. Ateş için. Şimdi, dinle beni. İçeride biri olabilir."

"Ölü mü?"

"Bilmiyorum."

Ren huysuzlanıyor, "Başka ölü görmek istemiyorum." Toby'nin aklından geçiyor, biz o seçenekle daha çok karşılaşacağız galiba.

"İşte tüfek burada" diyor. "Bu da tetiği. Tam burada durmanı istiyorum. Eğer kapıdan benden başkası girecek olursa, vur onu. Sakın yanlışlıkla beni vurma. Tamam mı?" Eğer dışarıda dumura uğrayacak olursa, bari Ren'in elinde bir silah bulunsun.

Ren kabul ediyor, "Peki." Tüfeği çekinerek alıyor. "Ama hoşuma gitmedi."

Çılgınlık bu, diye geçiyor Toby'nin aklından. Bu kız hapşırsam sırtıma ateş edecek kadar heyecanlı. Fakat o odaya bakmazsam, bu gece uyku tutmaz, belki sabaha da gırtlak kesilmiş olur. Üstelik ateş yakılamaz.

El feneriyle paspas sapını alarak giriyor içeri. Yerlere kâğıtlar, lamba kırıntıları saçılmış. Bastıkça kırık camlar çıtırdıyor ayaklarının altında. Koku giderek daha keskin bir hal alıyor. Sinekler vızır vızır. Kollarındaki tüyler ürperiyor Toby'nin, kan beynine hücum ediyor.

Yerde gördüğü bohça gibi yığının insan olduğuna kuşkusu yok, üzerinde tiksinç bir battaniye örtülü. Artık kel kafasının tepesini, saç tellerini görebiliyor. Fenerin ışığını yığının üzerinden ayırmadan paspas sapıyla battaniyeyi dürtüklüyor. Bir inilti. Bir kere daha dürtüyor, bu defa sertçe: Kuma-

şın belli belirsiz kımıldadığını fark ediyor. Arkasından gözler, ağız beliriyor, çatlayan dudaklar kabuk tutmuş, kabarmış.

Aynı ağızdan sözler dökülüyor, "Lanet olasıca! Sen de kimsin?"

"Hasta mısın?" diye soruyor Toby.

"Alçağın teki vurdu" diyor adam. Işıkta kamaşan gözlerini kırpıştırıyor. "Şu boktan şeyi kapa." Ne burnundan, ne ağzından kan geldiğine dair bir belirti var, ne de gözlerinden, şans yardım ederse musibete yakalanmamış bu adam.

"Nerede vurdum seni?" Mermi onun silahından çıkmış olmalı, geçen defa çayırda ateş ettiğinde. Adamın eli havaya yazı yazarcasına öne uzanıyor: Kırmızı ve mavi damarlar. Her ne kadar büzüşmüş, pislenmiş olsa da, yüksek ateşten gözleri içine çökmüş bile olsa, bu adam Blanco, hiç şüphe yok. Fakat Toby'nin emin olması gerek, yakından bakıyor.

"Bacak" diyor adam. "Berbat bir halde. Ağzına sıçtıklarım beni buraya attılar."

Toby soruyor, "İki kişi mi? "Yanlarında bir kadın var mıydı?" Sesini alçaltarak konuşuyor.

"Su ver bana" diyor Blanco. Köşede, tam başının yanında boş bir şişe duruyor. İki, yok, üç şişe. Kemirilmiş kaburgalar var: Lavanta rengi TifKıl mı? "Dışarıda başka kim var?" derken Blanco'dan kulakları tırmalayan bir ses çıkıyor. Soluk alıp vermekte zorlanıyor. "Başka orospular varmış. Öyle duydum."

"Bacağına bakayım" diyor Toby. "Belki yardım edebilirim." Öyle değilse, yaralı taklidi yapan ilk kişi olmayacak.

"Ölüyorum, ağzına sıçayım" diye karşılık geliyor Blanco'dan. "Şu ışığı söndür!" Toby adamın kırıştırdığı alnındaki ufak dalgalanmalara bakınca aklından türlü şeyler geçtiğini görüyor. Onu tanıdı mı acaba? Üstüne atlamaya kalkar mı?

"Battaniyeyi kaldır," diyor, "sana su vereyim."

Blanco kurbağayı aratmayan bir sesle yanıt veriyor, "Kendin kaldır."

"Hayır. Madem yardım istemiyorsun, seni kilitler giderim."

"Kilit kırık" diyor Blanco. "Alçak sıska orospu! Su ver bana!"

Toby başka bir koku alıyor, bu herifin başka nesi var acaba, çürüyor. "Yanımda Köpüren Meyve var" diyor. "Daha çok hoşuna gider." Geri geri kapıya gidiyor, arkasından kapatıyor ama ondan önce Ren de görüyor onu.

"İşte bu" diye fısıldıyor. "Üçüncüleri, en kötüleri!"

"Derin bir soluk al. Güvendesin. Sende tüfek var, onda yok. Şu kapıya doğrultman yeterli."

Sırt çantasını karıştırıyor, kalan son Köpüren Meyveyi buluyor, ılık, şekerli, köpüklü sıvının dörtte birini içiyor: *Heba etme.* Sonra şişeyi Afyon özüyle doldurup dozu tuttursun diye içine bir topak *Amanita* tozu ekliyor. İyice karanlık arzuların vazgeçilmezi beyaz Ölüm Meleği. Eğer önünde iki kötü yol varsa, sen daha az şeytani olanı seçmelisin, derdi Zeb.

Paspas sapıyla iterek kapıyı açıp feneri içeri tutuyor. İşte orada, Blanco sırıtmaya çalışarak yerde sürünerek yaklaşıyor. Bir elinde bıçağı: Yeterince yaklaşıp Toby içeri girdiğinde onu ayak bileklerinden kavramayı umut ediyordu besbelli. Onu da yanına çekecek ya da Ren'i ele geçirmek için yapacağı pazarlıkta koz olarak kullanacaktı.

Kuduz köpek ısırır. Bu kadarını bilmek yetmez mi?

"Al işte, getirdim" diyor. Şişeyi ona doğru yuvarlıyor. Blanco şişeyi eline alırken bıçağı tıngırdayarak yere düşüyor, sonra titreyen elleriyle kapağını çevirip höpürdeterek içiyor. Hepsini yuttuğundan emin olana dek bekliyor Toby. Usulca konuşuyor, "Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin." Kapıyı kapatıyor.

"Çıkacak oradan!" Ren'in suratı külrengi.

"Çıkarsa vururuz" diyor Toby. "Sakinleşsin diye ona ağrı kesici verdim." İçinden özür dileyen ve kurtuluş dileyen sözcükleri tekrarlıyor, aynısını böcek için de yapardı.

Afyon etkisini gösterene kadar bekledikten sonra odaya gi-

riyor yeniden. Blanco horul horul uykuda, eğer Afyon işini bitirmezse, Ölüm Meleği iş görür. Battaniyeyi kaldırınca adamın sol üst bacağının darmadağın olduğunu görüyor, çürüyen kumaşla çürüyen et birbirinin içine geçmiş. Toby kusmamak için kendini zor tutuyor.

Daha sonra odanın sağında solunda yanıcı madde arıyor, bulabildiklerini topluyor: Kâğıt, dağılmış sandalyelerden geriye kalanlar, bir dizi CD. İkinci kat var daha, ama Blanco merdivene açılan kapının tam önünde, Toby ise ona yaklaşmaya hazır değil henüz. Ağaçların altında kuru dal arıyor: Mangal çakmağıyla kâğıt ve CD'ler sonunda tutuşuyor. TifKıl bacağıyla çorba yapıyor, içine mantar, biraz da semizotu koyuyor; sivrisinekler gelmesin diye ateşin dumanına yakın oturup yiyorlar.

Çatı'da uyuyorlar, ağaca tırmanarak çıkıyorlar oraya. Gece kimse onları çalmasın diye sırt çantalarını, diğer üç TifKıl bacağını da yanlarında götürüyorlar. Çatı çakıltaşlarıyla dolu, üstelik ıslak: Naylon torbaları sererek üstlerine yatıyorlar. Yıldızlar her zamankinden daha parlak; ay görünmüyor. Uykuya dalmadan hemen önce fısıldıyor Ren, "Ya adam uyanırsa?"

"Bir daha uyanmayacak."

"Ya" diyor Ren kısık sesle. Toby'ye duyduğu hayranlığı mı ifade etmeye çalışıyor, yoksa ölümün karşısında duyduğu huşuyu mu? Zaten yaşamazdı, diyor Toby içinden, o berbat bacakla imkânsızdı. Tedavi etmeye kalkmak kurtçukları heba etmek olurdu. Yine de az önce bir cinayet işledi. Yoksa insaflı mı davrandı: Hiç olmazsa susuzluktan ölmeye bırakmadı onu.

Kendini kandırma, bebek, diyen Zeb'in sesi çınlıyor kulaklarında. Senin amacın öcünü almaktı.

"Ruhu huzura kavuşsun" diye diliyor yüksek sesle. Beş para etmezdi o başka, pis domuz.

70

TOBY. AZİZE RACHEL VE BÜTÜN KUŞLAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Toby gün ağarmadan hemen önce uyanıyor. Uzaklardan bir asyunun acı acı, garip kükremesi geliyor kulağına. Köpeklerin havlamaları da. Kollarını, bacaklarını oynatıyor, beton gibi kaskatı kesilmiş eklemleri. Sisle gelen nem iliklerine işlemiş.

Derken güneş görünüyor, şeftali rengi bulutların ardından yükselen kızgın bir gül sanki. Dalları sarkmış ağaçların yaprakları giderek şiddetlenen pembe ışıkta parlayan minik damlalarla kaplı. Her şey nasıl da capcanlı, yeni yaratılmış gibi: Çatı'daki taşlar, ağaçlar, daldan dala asılı örümcekağları. Ren uyurken parlıyor adeta, baştan aşağı sırlanmış gibi. Oval yüzünü çevreleyen pembe tamboy tulumunun içinde, sis uzun kirpiklerini tane tane dizmiş, kardan kız gibi çelimsiz ve uhrevi bir hali var.

Işık tam gözlerine vurunca Ren gözlerini açıyor. "Tüh, içine edeyim. Geç kaldım. Saat kaç?"

"Hiçbir şeye geç kalmadın" yanıtı geliyor Toby'den, sonra nedenini bilmeden birlikte kahkahadan kırılıyorlar.

Toby dürbünüyle gözcülük ediyor. Doğuya bakıyor, az sonra o yöne gidecekler çünkü, orada bir hareket yok, fakat batı tarafında bir grup domuz var, bugüne kadar Toby'nin gördüğü en kalabalık sürü, altı yetişkin, iki yavru. Kolyeye dizi-

li etten yuvarlak inciler misali yol kenarında yan yanalar; iz sürermişçesine küt burunları aşağıya çevrili.

Bizim izimizi sürüyorlar, diyor Toby içinden. Belki de aynı domuzlardır, kinci domuzlar, cenaze düzenleyen domuzlar. Ayağa kalkıp tüfeği havaya kaldırarak bağırıyor onlara, "Defolun! Basın gidin!" Önce bel bel bakıyorlar, fakat Toby tüfeği doğrultup onlara nişan alınca salınarak ağaçların arasına dalıyorlar.

"Sanki tüfeğin ne olduğunu bilir gibi bir halleri var" diyor Ren. Bu sabah dengesini iyice kazanmışa benziyor. Daha dinç.

"Ah, bilir onlar."

Ağaçtan aşağı iniyorlar, Toby çaydanlığın altını yakıyor. Etrafta başka biri olduğuna dair herhangi bir belirti olmasa da büyük bir ateş yakma riskini göze almıyor. Dumanı bir gören olabilir, kokusunu alacak biri var mıdır acaba? Çünkü Zeb'in kuralına göre, ateş Hayvanları ürkütür, insanları kendine çeker.

Su kaynayınca çay yapıyor. Biraz daha semizotu haşlıyor. Erkenden yürüyüşe çıkacakları için bu onların içini ısıtacak. Daha sonra geri kalan üç bacakla yine TifKıl çorbası pişirebilir.

Toby yola çıkmadan önce bekçi kulübesindeki odayı kolaçan ediyor. Blanco buz gibi; şimdi daha kötü kokuyor, nasıl oluyorsa. Onu yuvarlayarak battaniyenin üstüne alıyor ve çeke çeke çiçek tarhındaki altı üstüne getirilmiş toprağa kadar götürüyor. Sonra Blanco'nun düşürdüğü bıçağı buluyor. Keskin bir jiletmiş meğer; adamın kir pas içindeki gömleğinin önünü kesiyor onunla. Kıllı karnı balık gibi şiş. Eğer eksiksiz bir iş yapmak istiyorsa, karnını yarmaya hazır aslında, akbabalar nasıl da minnet eder o zaman Toby'ye, fakat ölü yabandomuzunun iç organlarından yayılan mide bulandırıcı kokuyu hatırlayınca vazgeçiyor. Domuzlar icabına ba-

kar nasıl olsa. Belki de Blanco'yu kendilerine adanmış kefaret olarak görecek, arkadaşları domuzu vurduğu için Toby'yi bağışlayacaklar. Bıçağı çiçeklerin arasına bırakıyor. İyi alet, ama kötü karma.

Dışarı çıktıktan sonra arkalarından dövme demir kapıyı güç bela kapıyor; elektronik kilit devre dışı olduğundan iple tutturuyor. Domuzlar takip etmeye karar verirlerse, kapı onları uzak tutmaya pek yaramaz zaten, altını kazıp geçerler nasıl olsa, yine de kapalı durması onları oyalar.

Ren ile birlikte YeniSen topraklarının dışındalar şimdi, Kültür Mirası Parkı'na uzanan ot bürümüş yolda yürüyorlar. Piknik alanına geliyorlar; japonsarmaşıkları çöp bidonlarının, mangalların, masalarla sıraları üzerine dolanmış. Her geçen dakika daha da yakan güneş ışığında kelebekler pırpır sarmallar çizerek süzülüyor.

Toby yön belirliyor: Bayır aşağı doğuya giderlerse kıyıya, sonra da denize ulaşırlar herhalde. Güneybatı yönünde Arboretum var, eskiden Bahçıvan çocuklarının mini Gemilerini yüzdürdükleri bük orda. SolarUzay'ın girişine giden yol buralarda bir yerlerde olmalı. Pilar'ın gömüldüğü yer de yakın elbet, onun sevgili Mürver ağacı da, amma boy atmıştır şimdi, çiçek de açmıştır. Arılar vızıldıyordur etrafında.

Sevgili Pilar, diyor sessizce. Bugün burada olsaydın bize bilgece bir şeyler anlatırdın. Ne olurdu acaba?

İleride melemeler duyuyorlar, beş, hayır, yok yok, tam on dört TifKıl hendekten tırmanıp yola atlıyor. Gümüş, mavi, mor ve siyah renkteler, bir tanesinin kılları örgülü, o kırmızı. Bir de adam beliriyor. Sarındığı beyaz yatak çarşafını belinden kemerle tutturmuş. Kutsal metinlere yaraşır bir kılık bu, hatta elinde uzun bir değnek, koyun güderken kullandığı muhakkak. Onları görünce durup bakıyor, sessizce seyredi-

yor. Gözüne güneş gözlüğü takmış; ayrıca püskürtme tabancası var. Gelişigüzel yanında tutuyor ama iyice görünmesine de dikkat ettiği belli. Güneş arkasında.

Toby kımıldamadan olduğu yerde kalakalıyor, başının tepesi, kolları uyuşuyor. ÇilePatlarcılardan biri mi bu acaba? Tüfeğine davranmasına fırsat kalmadan onu kalbura çevirebilir pekâlâ, güneş adamdan yana.

Ren'in sesi duyuluyor birden, "Croze bu!" Toby kollarını iki yana açıp adama doğru koşarken, Ren'in haklı olmasını diliyor. Ama yanılmıyor galiba, baksana, adam da kollarını açıyor. TifKıllar çiçekleri kütür kütür çiğnerken o püskürteciyle değneğini yere atıp sımsıkı kucaklıyor Ren'i.

71

REN. AZİZE RACHEL VE BÜTÜN KUŞLAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

"Croze!" diye sesleniyorum. "İnanamıyorum! Ben seni öldü sanmıştım!" Aslında bunları çarşafa söylüyorum, öyle sıkı sarılmışız ki yüzüm gözüm Croze'un göğsüne yapışmış. O bir şey söylemiyor, ağlıyor mu ne? "Eminim, sen de beni öldü sandın!" deyince, kafa salladığını hissediyorum.

Kollarımı çekiyorum, karşılıklı durup bakışıyoruz. Gülümsemeye çalışıyor. Soruyorum, "Yatak çarşafını nereden buldun?"

"Etrafta bir sürü yatak var" diye anlatıyor. "Pantolondan daha rahat, hem terletmiyor. Oates'ı gördün mü?" Endişesi sesine yansıyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Böyle tatsız bir şeyden bahsederek bu anı bozmak gelmiyor içimden. Boğazlanmış ve böbreklerini kaybetmiş bir halde ağaçta sallandırmışlar zavallı Oates'ı. Ama sonra Croze'un yüzüne bakınca yanlış anladığım dank ediyor kafama: Benim için endişelenmiş, meğer Oates'ın başına gelenleri biliyormuş. Shackie ile birlikte aynı patika üstünde bizden önde gidiyorlarmış. Benim bağırdığımı duyunca saklanmışlar. Çığlıklar geliyormuş kulaklarına, türlü çığlıklar. Tabii neler olup bittiğine bakmaya gitmişler, sonra kargaların bağrışlarını duymuşlar.

Eğer ben görmedim deseydim, Croze beni allak bullak etmemek için bir şey söylemeyip Oates hâlâ sağ numarası yapacakmış. "Evet" diyorum. "Gördük. Çok üzüldüm."

Bakışlarını yere dikiyor. Konuyu nasıl değiştirebilirim diye kafa yoruyorum. TifKıllar etrafımızda otluyorlar, Croze'a yakın durmak istiyorlar herhalde, "Bu koyunlar senin mi?" diyorum.

"Çobanlığa başladık. Onları biraz evcilleştirdik. Ama ha bire kaçıp duruyorlar." Biz kim diye sormak istiyorum; fakat o anda Toby geliyor, "Toby, ben, hatırladın mı?" Croze şaşkın, "Hadi canım! Bahçıvanlardan mı?"

Toby bildik tavrıyla hafifçe kafa sallayarak devam ediyor, "Crozier" diyor, "Amma büyümüşsün." Mezunlar toplantısında karşılaşmışlar sanki. Toby'nin dengesini bozmak zordur. Elini uzatıyor, Croze ile tokalaşıyorlar. Çok tuhaf, Croze çarşafa sarılı haliyle İsa'ya benziyor, sakalı pek büyümemiş ama olsun, Toby ile bense göz kırpan ve rujlu dudaklarla öpücük gönderen pembe kıyafetlere bürünmüşüz; ayrıca Toby'nin sırt çantasından mor renkte üç tane TifKıl bacağı çıkmış.

"Amanda nerede?" diye soruyor Croze.

"Ölmedi" deyiveriyorum hemen. "Ölmediğini biliyorum." Croze ile Toby başımın üstünden bakışıyorlar, evcil tavşancığımı araba ezdiğini bana söylemek istemiyor gibi bir halleri var. "Ya Shackleton?" Bu kez ben soruyorum, "İyi" diyor Croze, "Hadi mekâna gidelim."

Toby, "Hangi mekâna?" diye sorunca, "Kerpiç eve" diyor Croze, sonra bana dönerek ekliyor, "Eskiden Hayat Ağacı Değişimi'ni orada yapardık. Hatırladın mı? Fazla uzak sayılmaz."

Koyunlar çoktan o yöne doğru yola koyulmuşlar bile. Nereye gittiklerini biliyor gibiler. Onları takip ediyoruz.

Güneş öyle yakıyor ki tamboy tulumlarımızın içinde pişiyoruz. Croze sarındığı çarşafın bir ucunu başına sarmış; benim kadar terlemediği belli.

Öğle vakti Hayat Ağacı'nın küçük park alanına varıyoruz. Plastik salıncaklar gitmiş ama ev aynı, varoşçuların spreyle boyadığı yazılar bile üstünde, ama eve ekleme yapmışlar. Kazıklarla kalaslardan tel örgü ve koli bandı da kullanılarak çitle çevirmişler. Croze kapıyı açıyor, koyunlar içeri girerek avludaki ağıla doğru sıra sıra ilerliyorlar.

Croze, "Koyunları topladım" diye seslenince evin kapısından elinde püskürtme tabancasıyla bir adam çıkıyor, peşinden iki adam daha. Sonra dört kadın çıkageliyor, ikisi genç, biri yaşlıca, bir diğeri de belki Toby kadar yaşlı. Bahçıvan kıyafetleri yok üzerlerinde ama giysileri ne yeni ne de güzel. İki erkek yatak çarşafına sarınmış, üçüncüsünün altında blucinden bozma bermuda, üstünde gömlek var. Kadınlarsa tamboy tulumlara benzeyen uzun entarilere bürünmüş.

Gözlerini bize dikiyorlar. Dostane bakışlar değil bunlar, endişe okunuyor. Croze isimlerimizi sıralıyor. "Mikrop kapmadığınıza emin misiniz?" diye soruyor ilk ortaya çıkan püskürtme tabancalı adam.

"Kesinlikle" diye cevap veriyor Croze. "Bunca zamandır tecritte kaldılar." Doğrulayalım diye bize bakıyor, Toby de kafa sallıyor. Croze ekliyor, "Zeb'in Dostları. Toby ile Ren." Sonra bize dönüyor, "Bu da ÇattAddem."

En kısa boyluları atılıyor, "Bizden geriye kalan bu kadar." Herkesin isimlerini sayıyor, onunki Beyaz Balina, öbür üçü Fildişi Gaga, Manati ve Arısinekkuşu. Kadınlarsa Mavi Kelebek, Çevik Tilki, Beyaz Saparna, Cüce Manda. Tokalaşmıyoruz: Bizden ve olası mikroplarımızdan tedirginler hâlâ.

Toby konuşuyor, "ÇattAddemler, sizinle tanıştığıma sevindim. Yaptığınız işlerin bir kısmını internetten takip ederdim."

Fildişi Gaga soruyor, "Nasıl girerdin peki? Oyun odasına?" Konuşurken bir gözü de tüfekte, sanki altınmış gibi inceliyor.

"Ben de Ulaşılmaz Yelve'ydim."

Hepsi birbirini süzüyor. "Sen" diyor Mavi Kelebek. "Ulaşıl-

maz sendin demek! Gizemli kadın!" Gülüyor. "Zeb bize senin kim olduğunu hiç söylemedi. Biz de seni onun ateşli metresi falan sandık." Toby hafifçe gülümsüyor.

Cüce Manda lafa karışıyor, "Ama senin sıkı biri olduğunu söylerdi. Bunda ısrarlıydı."

"Zeb?" Toby kendi kendine konuşur gibi söylüyor. Sağ olup olmadığını sormak istediğini biliyorum ama sormaya korkuyor.

"ÇattAddem büyük bir faaliyetti" diyor Beyaz Balina. "Ta ki biz kıstırılana dek."

"İçine ettiğimin ÇıtırGa tarafından sözde görevlendirildi" diye en gençleri Beyaz Saparna karışıyor lafa. "Flurya, o küçük aşağılık." Esmer tenli ama İngiliz aksanıyla konuşuyor, bu nedenle son dediği *ahşaalık* olarak dökülüyor dudaklarından. Toby onlara başka biri olduğunu söylediğinden beri daha dostça davranıyorlar.

Kafam karıştı. Croze'a bakıyorum, "Bizim yaptığımız buydu," diyor, "biyodireniş. Bizi neden ÇilePatlar'a kapadılar sanıyorsun? Bunlar kepçeyle yakaladıkları bilimciler. Sana anlatmıştım, hatırla? Pullar'da?"

"Ya" diyorum. Fakat hâlâ aklım basmıyor. ÇıtırGa neden onları yakalamış? Bir tür beyin avcılığı mı bu, babama yaptıkları gibi?

Fildişi Gaga, "Ziyaretçilerimiz vardı" diyerek Croze'a dönüyor. "Sen koyunlarla gittikten sonra. İki adam vardı, bir kadın, yanlarında bir de püskürteçle ölü bir kokarun."

"Vay be" diyor Croze. "Önemli bu."

"ÇilePatlarcı olduklarını, saygı göstermemiz gerektiğini söylediler" diyor Beyaz Balina. "Kadını gaz kapsülleri ve TifKıl etiyle takas etmek istiyorlardı, hem kadını hem kokarunu."

"Bahse girerim bizim mor TifKıl onlara av olmuştur" diye tahmin ediyor Croze. "Toby de dört bacak bulmuş."

"Kokarun! Neden isteyelim ki onu?" diye soruyor Beyaz Saparna kızgın bir sesle. "Açlıktan ölmüyoruz biz burada!"

Manati yazıklanıyor, "Keşke onları vursaydık. Ama kadını önde tutmuş, kendilerine siper ediyorlardı."

"Kadının giysileri nasıldı?" diye soruyorum ama kimse bana kulak vermiyor.

Fildişi Gaga devam ediyor, "Biz de takas olmaz dedik. Kıza yazık oldu. Ama adamlar kapsül peşindeler, demek ki ellerindeki bitmek üzere. Anlayacağınız daha sonra onların hakkından gelebiliriz."

"O kız Amanda" diyorum. Onu kurtarabilirlerdi. Yine de takas yapmadıkları için suçlamıyorum onları: Seni öldüreceklerini bildiğin kimselere püskürteç kapsülü vermezsin. "Peki, Amanda ne olacak? Gidip onu almamız gerekmez mi?"

Yanıt Croze'dan geliyor, "Öyle, artık Tufan sona erdiğine göre herkesi bir araya toplamalıyız. Tıpkı dediğimiz gibi." Beni destekliyor.

"Öyleyse yapabiliriz, biliyorsun, insan ırkını yeniden oluşturabiliriz" diye karşılık veriyorum. Kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama aklıma başka bir şey gelmiyor. "Amanda bize yardım edebilir, her konuda beceriklidir." Gelgelelim sanki umutsuz olduklarını bilircesine hüzünlü gözlerle gülümsemekle yetiniyorlar.

Croze elimi tutuyor, diğerlerinin yanından uzaklaşıyoruz. "Sahi, öyle mi demek istedin? İnsan ırkı konusunda?" Gülümsüyor. "Bebek doğurmak gerekir."

"Belki daha değil" diyorum.

"Hadi, gel. Sana bahçeyi gezdireyim."

Bir pişirme alanları var, bir köşede seyyar kenef-menefler, ayrıca çalıştırmaya uğraştıkları solar düzenekleri. Varoşlarda hiç yedek parça sıkıntısı olmaz ama yıkılmak üzere olan binaları kollamak gerekir.

Sebze bahçeleri arkada: Henüz çok şey ekmemişler. Croze anlatıyor, "Domuzların saldırısına uğruyoruz. Çitin altını kazıyorlar. Birini vurduk, belki öbürleri mesajı almıştır.

Zeb bunların süper domuzlar olduğunu söylüyor, çünkü insan beyni dokularıyla zincirlenmişler."

"Zeb? Zeb sağ mı?" Ansızın gözüm kararıyor. Bunca ölü kimse tekrar diriliyor; kaldıramıyorum.

"Tabii" diyor Croze. "Sen iyi misin?" Kolunu omzuma dolayıp beni yere düşmekten kurtarıyor.

72

TOBY. AZİZE RACHEL VE BÜTÜN KUŞLAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Ren ve Crozier kerpiç evin arkasına doğru uzaklaşıyorlar. Bir zararı olmaz diye geçiyor Toby'nin aklından. Gençlerin aşkı, buna ne şüphe. Toby de Fildişi Gaga'ya üçüncü adamı anlatmakla meşgul, ölen adamı, Blanco'yu. O da can kulağıyla dinliyor. "Musibet mi?" diye soruyor. Mikrop kapmış mermi yarası, diyor Toby. Afyon özü ve Ölüm Meleği'nden söz etmiyor.

Onlar sohbet ederlerken evin arkasından bir kadın çıkageliyor. "Hey, Toby." Rebecca bu. Yaşlanmış, eskisi kadar tombul değil ama Rebecca işte. Sapasağlam. Toby'yi omuzlarından kavrıyor. "Çok zayıflamışsın, tatlım. Neyse, dert etme. Domuz pastırmamız var. Mutlaka semirirsin."

Domuz pastırması şu anda Toby'nin düşünmek isteyeceği son şey. "Rebecca" diye başlıyor. Devamında şöyle demek istiyor aslında, "Sen neden sağsın?" Ama böyle bir soru giderek anlamsızlaşıyor. Aralarından herhangi biri neden sağ şimdi? "Harika" demekle yetiniyor.

"Zeb senin başaracağını söylemişti. Hep dedi bunu. Hey. Hadi gülümse!"

Onun konuşurken geçmiş zaman kullanmasından hoşlanmıyor Toby. Ölüm döşeğini çağrıştırıyor ona. Soruyor, "Ne zaman söyledi?"

"Kahrolasıca, hep söylüyor. Şimdi mutfağa gel de bir şeyler ye. Nerelerdeydin, anlat bana."

Demek ki Zeb sağ, diye karar veriyor Toby. Artık gerçek olduğuna göre bunu başından beri bildiğini hissediyor. Ama kuşkusu devam ediyor, kendisini görene dek bu gerçek olmayacak. Dokunana dek.

Kahve içiyorlar, hindiba köklerinden diye belirtiyor Rebecca gururla, biraz da galabak kökü karıştırılmış; tütsülenmiş bir et yiyorlar, yoksa domuz salamı mı? "Şu domuzlar büyük sıkıntı kaynağı" diye anlatıyor Rebecca. "Kendilerini çok zeki sanıyorlar." Meydan okurcasına Toby'yi süzüyor. "Çaresizlik insana her şeyi yaptırır" diye ekliyor. "Neyse, en azından içinde ne olduğunu biliyoruz, ama SırBurgerlerde ne vardı, bilmezdik."

"Çok lezzetli" diyerek beğendiğini saklamıyor Toby.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra, Toby kalan üç TifKıl bacağını veriyor ona, öyle taze sayılmazlar ama Rebecca kaynatıp suyunu kullanmanın mümkün olacağını söylüyor. Hemen arkasından geçmişten konuşmaya başlıyorlar. Toby kendi sırasını YeniSen Kür Merkezi'ndeki günlerini anlatarak savuşturuyor, Ren'in gelişinden bahsediyor. Rebecca da bir yandan ÇattAddem'in icadı biyoformları ekerken güvenlikli konut sitelerinde hayat sigortası satıcısı olarak sahte kimliğe büründüğünden, son mermi trene bindiğinden, bunun nasıl bir risk olduğundan, içeride çok sayıda öksüren kimse bulunduğundan, ama yüzüne burun hunisi, eline de eldiven taktığından, daha sonra Şifa Kliniği'nde saklandığından söz ediyor, Zeb ve Katuro da yanındaymış. "Eski toplantı odamızı hatırlar mısın?" diye soruyor, "Ararat malzemelerimiz hâlâ orada duruyordu."

"Ya Katuro?"

"Gayet iyi. Bir mikrop kaptı ama kötü bir şey değildi; atlattı. Zeb, Shackleton ve Kara Gergedan'la birlikte gitti o da. Âdem Bir ve diğerlerini arıyorlar. Zeb'e göre paçayı kurtaranlar olduysa, onlar da kurtulmuştur."

Toby soruyor, "Sahi mi? Mümkün mü?" *Beni de aradı mı acaba?* diye sormak istiyor. Aramamıştır herhalde. Kendi başına üstesinden gelebileceğini düşünmüştür. Geldi de zaten, gelmedi mi?

"Kurmalı kısadalgadan hep dinliyorduk, 7/24, mesaj da gönderiyorduk. Birkaç gün önce nihayet bir yanıt aldık."

"Ondan mı?" Toby artık her şeye inanabilecek bir halde. "Âdem Bir'den?"

"Sadece bir ses işittik. Tek dediği şuydu, 'Buradayım, buradayım.' "

"Dileyelim öyle olsun" diyor Toby. Gerçekten diliyor bunu, ya da dilemeye çalışıyor.

Dışarıdan köpek havlamaları ve bağrışmalar geliyor. "Lanet olsun. Köpek saldırısına uğradık" diyor Rebecca. "Şu tabancayı getir."

ÇattAddemler ellerinde püskürteçlerle çoktan çite gitmişler. İrili ufaklı köpekler, sayıları on beşi buluyor, kuyruklarını sallayarak onlara doğru sıçrıyorlar. Gaz püskürtücüler ateşleniyor. Toby ateş edemeden yedi köpek öldü bile, geri kalanlar da kaçıyorlar.

Fildişi Gaga bilgilendiriyor, "Watson-Crick zincirlemeleri bunlar. Aslında köpek sayılmazlar, benziyorlar o kadar. Boğazını parçalarlar. Hapishane kuşatmalarında falan kullanılırlar. Onları zifoslama olanağı yok, alarm sistemi şifresini girmek gibi bir şey değil bu, Tufan sırasında serbest kaldılar."

"Ürüyorlar mı?" Dalga dalga gelen bu hiç-köpeklerle dövüşmek zorunda mı kalacaklar, yoksa sayıları azalıyor mu?

Toby'nin sorusuna karşılık, "Kim bilir" diyor Fildişi Gaga.

Mavi Kelebek ile Beyaz Saparna köpekler gerçekten öldü mü diye bakmak üzere dışarı çıkıyorlar. Cüce Manda, Çevik

Tilki, Rebecca ve Toby de gidiyor yanlarına, derilerini yüzüp parçalarken olur da diğer köpekler geri gelirse diye püskürtme tabancalarını hazır tutuyorlar. Toby'nin elleri bunu uzun zaman önce yaptığı günleri hatırlıyor. Aynı koku. Çocukluğundan kalma.

Köpek derilerini bir tarafa yayıp etleri küçük parçalara bölerek bir tencereye koyuyorlar. Toby'nin midesi bulanıyor biraz. Ama karnı da aç.

73

REN. AZİZE RACHEL VE BÜTÜN KUŞLAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Köpeklerin derisini yüzme işine yardım etmemiz gerekir mi diye soruyorum Croze'a, fakat o bunu yapacak çok kimse var, hem sen yorgun görünüyorsun, neden benim yatağıma uzanmıyorsun, diyor. Oda serin, kerpiç evin kokusu tam hatırladığım gibi, dolayısıyla kendimi güvende hissediyorum. Croze'un yatağı bir sedirden ibaret, üzerinde gümüş bir TifKıl postu serili, ona çarşaf örtülmüş, İyi uyu, diyor Croze, sonra da gidiyor, ben de YeniSen kıyafetlerimi çıkarıyorum, sıcak basmıştı iyice, TifKıl döşek yumuşacık ve ipek gibi kaygan, uykuya dalıyorum.

İkindi fırtınasıyla açıyorum gözümü, Croze da gelip arkama kıvrılmış, endişelendiği, üzgün olduğu belli; ona doğru dönüyorum, sarılıyoruz, sevişmek istiyorum. Oysa sevmediğim biriyle cinsel ilişki fikri birden uzak geliyor bana, Jimmy'den sonra hiç kimseyi öyle sevmedim; hele bu oyunun başkalarının uçuk senaryolarıyla oynandığı Pullar'da asla.

İçimde karanlık bir yer var, sanki beynime mürekkep sızıyor, o bölge bana seksi düşündürmüyor. İçi dikenli çalılarla kaplı ve Amanda ile, bense orada olmak istemiyorum. "Daha değil" diyorum Croze'a. Eskiden biraz kaba saba biri olsa da anlayış gösteriyor Croze, sadece birbirimize sarılıp konuşuyoruz.

Planları var Croze'un, hem de çok. Bunu kuracaklar, şunu inşa edecekler; domuzlardan kurtulacaklar, olmadı onla-

rı evcilleştirecekler. İki ÇilePatlarcı ölünce, çünkü bu işi bizzat kendi ele alacak, yanında ben, Amanda ve Shackie, hep birlikte kumsala inip balık tutacağız. ÇattAddem topluluğuna gelince, Gaga, Saparna, Cüce Manda ve Gergedan, hepsi açıkgöz kimseler, dolayısıyla haberleşmeyi her an devreye sokabilirler.

"Kiminle haberleşeceğiz?" diye soruyorum, Croze mutlaka birileri olmalı, diyor. Sonra bana ÇattAddemleri anlatıyor, Zeb ile nasıl işler yaptıklarını, fakat Flurya kod adlı bir ÇattAddem aracılığıyla NaAşRobA.Ş. tarafından takip edilip nasıl ele geçirildiklerini, adına Cennezar Projesi kubbesi denen yere beyin kölesi olarak kapatıldıklarını söylüyor. Önlerinde iki seçenek varmış, ya üstlerine gaz püskürtülecekmiş ya da işi kabul edeceklermiş, onlar da ikincisini seçmişler. Sonra Tufan patlayıp bekçiler yok olunca güvenlik duvarlarını devredışı bırakıp dışarı çıkmışlardı, fakat bu çok zor gelmişti hepsine, ne de olsa beyin takımıydılar.

Aslında bundan daha önce de bahsetmişti biraz, ama *Cennezar Projesi* ile *Flurya* kısmını atlayarak. "Bir dakika" diyorum. "Şimdi kubbede mi çalışıyorlar yani? Ölümsüzlük için?"

Evet, diyor Croze. Büyük deney için hepsi Flurya'ya yardım ediyorlardı. Sonsuza dek yaşayacak mükemmel bir insan geni zincirlemesi üstünde çalışıyorlar. ArttıSaadet hapına konan yasağın kaldırılmasını sağlayanlar da onlardı, ama aynı hapı onların yutmasına izin verilmedi. İstedikleri falan yoktu ya. O ilaç alana görüp göreceği en iyi seksi tattırırdı, ancak ciddi yan etkileri vardı, mesela ölüm gibi.

"Salgın musibet böyle başladı işte" diye devam ediyor Croze. "Flurya'nın onlara süperseks hapının içine koymalarını buyurduğunu söylediler." Cıvık Bölme'ye kapatıldığım için ne kadar şanslı olduğunu bir kere daha hissettim, çünkü Mordis her ne kadar Pullar kızlarına ilacı yasaklamış olsa da ben de gizlice ArttıSaadet hapı yutabilirdim pekâlâ. Çok hoş geliyordu kulağa; bambaşka bir gerçeklikti adeta.

"Böyle bir şeyi kim yapar?" diyorum. "Zehirli seks hapını?" Glenn'di herhalde. Pullar'a geldiklerinde ÇıtırGa kodamanlarına anlattığı türden bir şeydi. Zehirden söz etmemişti tabii. Takma adları aklımdaydı, Antilop ve Flurya. Ben o zaman Glenn ve yanındaki baş kalasların seks muhabbeti yaptıklarını sanmıştım, ne de olsa pek çok kimse böyle anlarda hayvan isimleri kullanırdı. Panter, Kaplan, Porsuk, Pisipisi ve Yahşi Köpiş. Yani seks konuşması değil: Kodadları. Yoksa ikisi de mi?

Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede bütün bunları Croze'a anlattığımı düşünüyorum, önceki hayatta bu Flurya hakkında çok şey bilirdim. Eğer öyleyse Pullar'da ne iş yaptığımı anlatmam gerekirdi, sadece trapez dansçısı değildim, Glenn'in istediği gibi mırlayıp kuş gibi cıvıldamakla da kalmazdım, başka şeyler vardı, telek tavanlı odadaki oyunlar. Croze bunları duymak istemeyecekti, erkekler seninle kendileri yapmak istedikleri şeyleri başka erkeklerle yaptığını gözlerinin önüne getirmekten hoşlanmazlar.

Onun yerine soru soruyorum: "Ya zincirlenmiş insanlar? Mükemmel olanlar? Onları yaptılar mı sahiden?" Glenn hep mükemmel bir şeyler yapmak isterdi.

"Tabii, yaptılar onları" diyor Croze, sanki insan yapmak günlük, sıradan bir işti.

"Herhalde o insanlar da herkes gibi ölmüştür" diye tahmin ediyorum.

"Yoo" diyor Croze. "Sahilde yaşıyorlar. Giysilere ihtiyaç duymazlar, yaprak yiyip kedi gibi mırlarlar. Benim mükemmellik anlayışıma uymuyor, o başka." Gülüyor. "Bana göre mükemmel sensin!"

Hemen fırsatı değerlendiriyorum, "Uyduruyorsun."

"Hayır, iki gözüm önüme aksın" diyor Croze. "Böyle kocaman şeyleri var, çükleri maviye çalıyor. Sonra bu mavi kıçlı kadınlarla grup seks yapıyorlar. Hınzır bir şey!"

"Şaka bu, değil mi?"

"Kendi gözlerimle gördüm" diye diretiyor Croze. "Orayı darmaduman etmeye gitmedikçe yanlarına yaklaşmamalıyız. Fakat Zeb uzaktan bakabileceğimizi söylüyor, hayvanat bahçesindeki gibi. Tehlikeli olmadıklarını belirtiyor, biz onlar için tehlikeyiz."

"Ne zaman görebilirim?"

"Şu ÇilePatlarcıların işini bitirelim hele" diyor Croze. "Ama ben de seninle gelmek zorundayım. Orada bir adam var, ağaçta uyur, kendi kendine konuşur, yılanlar gücenmesin ama yılanlar kadar çılgın numaraları var. Onu kendi haline bırakırız, mikrop kaptığını tahmin ederiz. Sana sataşmasını istemem."

"Sağ ol" diyorum. "Şu Flurya, Cennezar Projesi kubbesindeki. Nasıl biri?"

"Hiç görmedim ki. Kimse görmedi."

"Yanında arkadaşı var mıydı? O kubbede?" Glenn o zaman Jimmy ile Pullar'a geldiğinde birlikte bir işler çevirdikleri belli oluyordu.

"Gergedan'a sorarsan, pek arkadaş canlısı biri sayılmaz. Fakat orada bazı ahbaplar edinmiş, bir de kız arkadaş, pazarlamayı ikisi birlikte yürütüyorlar anlaşılan. Gergedan herifin boşa zaman kaybı olduğunu söylüyor. Saçma sapan espriler yaparmış, çok içermiş."

Bu tarif Jimmy'ye uyuyordu. "Sağ kurtulabildi mi? Kubbeden? Mavi insanlarla birlikte mi?"

"Ben nereden bileyim?" diyor. "Ayrıca umurumda değil!"

Benim umurumda. Jimmy'nin ölmesini istemem. "O kadar gaddarsın yani" diyorum Croze'a.

"Hey, sakin ol." Croze kolunu boynuma atıyor, elini sanki kazara olmuş gibi mememe dokunduruyor. "Tamam" diyor sıkkın bir sesle. Kulağıma bir öpücük konduruyor.

Derken gözümü açtığımda Croze beni uyandırmaya çalışıyor. "Geri geldiler" diyor. O telaşla dışarı koşarken ben giyiniyorum, çıktığımda Zeb'in avluda olduğunu, Toby'nin de kollarını ona doladığını görüyorum. Katuro da orada, Kara Gergedan dedikleri, neredeyse siyah tenli adam da. Shackie karşımda durmuş sırıtarak bana bakıyor. İki ÇilePatlarcı ile Amanda'dan haberi yok henüz. Croze ona anlatmak zorunda kalacak. Ben anlatacak olursam, soracağı sorulara cevap vermek zorunda kalırım, bende sadece kötü cevaplar var.

Ağır, biraz mahcup adımlarla Zeb'e doğru yürüyorum, Toby kollarını indiriyor. Yüzünde gülücükler açmış, öyle zoraki bir tebessüm değil, düpedüz gülüyor, *Bazen hâlâ güzel olabiliyor,* diyorum içimden. "Küçük Ren. Büyümüşsün" diyor Zeb bana. Son gördüğümden bu yana daha da ihtiyarlamış. Gülümsüyor, şöyle bir tutuyor omuzlarımdan. Bahçıvanlarda yaşadığımız günlerde duş yaparken şarkı söylediği aklıma geliyor; bana iyi davrandığını hatırlıyorum. Sağ kurtulmayı başardığım için benimle gurur duysun istiyorum, aslında büyük ölçüde talihim yaver gittiği için kurtulmuştum, ama olsun. Sağ olmama daha çok şaşırsın, mutlu olsun isterdim. Ama belli ki kafası çok meşgul.

Zeb, Shackie ve Kara Gergedan'ın üzerlerinde püskürtme tabancaları, arkalarında sırt çantaları var, şimdi onları açıp içindekileri çıkarıyorlar. Soydalya tenekeleri, birkaç şişe, galiba içki var içlerinde, bir avuç Joltbar. Üç tane gaz kapsülü, püskürteçler için.

"Sitelerden" diye açıklıyor Katuro. "Çoğunun kapıları açılmış. Yağmacılar hepsine uğramış."

Zeb devam ediyor, "KriyoDeha Sitesi sımsıkı kilitliydi. Galiba içeride her şeye göğüs gerebileceklerini sanıyorlardı."

Shackie ekliyor, "Hem onlar hem de içerideki soğuk nevaleler."

"Oradan kurtulan olduğundan kuşkuluyum" diye Kara

Gergedan da lafa karışıyor. Bunu duyduğuma üzüldüm, çünkü Lucerne de o Sitedeydi muhtemelen, sonradan bana kötü davranmış olsa da bir zamanlar annemdi, severdim onu. Zeb'e göz atıyorum, belki o da sevmişti.

"Âdem Bir'i buldunuz mu?" diyor Fildişi Gaga.

Zeb hayır anlamında başını sallıyor. "TatlıHayat'a baktık. Bir süre orada kalmışlar herhalde. Ya onlar ya da başkaları. Buna dair işaretler gördük her tarafta. Birkaç Ararat daha dolaştık ama bir şey çıkmadı. Yola devam etmiş olmalılar."

Croze'a dönüyorum, "Şifa Kliniği'nde yaşayan biri olduğundan bahsettin mi ona? Hani sirke fıçılarının arkasındaki o küçük odada? Laptopun durduğu oda."

"Evet, bahsettim. Zeb'di o. Rebecca ve Katuro ile birlikte."

"Şu çılgın herifi gördük, topallayıp kendi kendine konuşan" diye Shackie anlatıyor. "Ağaçta uyur hani, sahildeki ağaçta. Ama o bizi görmedi."

Fildişi Gaga atılıyor, "Ateş etmediniz mi? Ya bulaşıcıysa?"

"Cephane harcamaya değmez" diyor Kara Gergedan. "Çok uzun yaşamaz zaten."

Güneş alçalınca bahçede ateş yakıp içinde et parçaları olan ısırgan çorbası içiyoruz, ne eti hiçbir fikrim yok, ama çorbanın içinde biraz galabak, biraz da TifKıl sütünden peynir var. Yemeğe başlarken, "Sevgili Dostlarım, Yeryüzünde kalan tek insanlar biziz, şükranlarımızı sunalım" türünden ya da Bahçıvan tarzı bir konuşma bekliyorum, fakat kimse ağzını açmıyor; yalnızca yemeğimizi yiyoruz.

Karnımızı doyurduktan sonra şimdi ne yapacağımızı konuşuyoruz. Zeb her şeyden ve herkesten önce Âdem Bir ile Bahçıvanları bulmaları gerektiğini söylüyor. Yarın İremtepe Çatı Bahçesi'ni, bazı güvenli Trüf evlerini ve gidebilecekleri başka yerleri kolaçan etmek üzere bizzat kendi Kubur'a gi-

decek. Shackie, ben de seninle gelirim, diyor, Kara Gergedan ve Katuro da aynısını söylüyorlar. Diğerlerinin kerpiç evi köpeklerle domuzlardan, olur da geri gelirlerse diye iki ÇilePatlarcıdan korumak için burada kalmaları gerektiğini belirtiyor.

Fildişi Gaga bunun arkasından Toby'nin başına gelenleri, Blanco'nun nasıl öldüğünü bir bir anlatıyor Zeb'e, o da Toby'ye bakarak, "Aferin, bebek" diyor. Bebek dediğini duymak şok etkisi yaratıyor Toby'de, sanki Tanrı'ya seksi çörek dedi.

Cesaretimi toplayıp, Amanda'yı bulmalıyız, onu ÇilePatlarcıların elinden kurtarmalıyız diye öneriyorum. Shackie, bunu oylayalım, diyor, şaka değil galiba. Zeb, kusura bakma, diyerek bana dönüyor, ama bunun ya o, ya bu meselesi olduğunu belirtiyor. Amanda sadece bir kişi, oysa Âdem Bir ile Bahçıvanlar çok; eğer o kadın Amanda ise o da aynı kararı verirdi. Ben "Madem öyle, ben de tek başıma giderim" deyince Zeb, "Saçmalama" diye azarlıyor, sanki on bir yaşında bir çocuğum hâlâ.

Derken Croze benimle geleceğini söylüyor, teşekkür etmek için elini sıkıyorum. Fakat Zeb ona kerpiç evde ihtiyaç olduğunu, onsuz yapamayacaklarını belirtiyor. Eğer o, Shackie, Gergedan ve Katuro'nun dönmesini beklersem yanıma püskürteçli üç adam vereceğini, o zaman şansımızın artacağını söylüyor.

Ama ben fazla vakit kalmadığını söyleyerek itiraz ediyorum, çünkü o ÇilePatlarcılar Amanda'yı takas etmek istiyorlarsa, bu ondan bıktıkları anlamına gelir, buysa her an canına kıyabilirler demektir. Nasıl yürüdüğünü biliyorum, diye ekliyorum. Pullar'daki geçici kızlar gibi o da feda edilebilir, öyleyse onu derhal bulmam gerekiyor, tehlikeli olduğunun farkındayım, ancak umurumda değil. Sonra ağlamaya başlıyorum.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyor, Sonra Toby benimle geleceğini açıklıyor. Tüfeğimi de alırım, hiç fena ateş etmez. Çile-Patlarcılar püskürteçteki son kapsülü kullanmışlardır belki, o zaman şansımız artar.

Zeb bunun pek iyi bir fikir olmadığını söyleyince Toby duraksıyor, arkasından aklına gelen en iyi fikrin bu olduğunu, çünkü benim tek başıma koruluklarda dolaşmama razı gelemeyeceğini belirtiyor. Bu cinayetten farksız olur. Zeb kafa sallayarak kabul ediyor sonunda. "Çok dikkatli olun." Böylece sorun çözülüyor.

ÇattAddemler ana odaya benimle Toby için koli bandından hamak kuruyorlar. Toby hâlâ Zeb ve öbürleriyle sohbet ettiği için önce ben yatıyorum. Üstüne bir de TifKıl halı serince hamak müthiş rahat oldu; Amanda'yı nasıl bulacağım, sonra ne olacağı kafamı kurcalasa da sonunda uykuya dalmayı başarıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Zeb, Shackie, Katuro ve Kara Gergedan çoktan çıkmışlar, Rebecca kaybolmasın diye Zeb'in eski çocuk kum havuzuna onun için bir harita çizdiğini, üstüne kerpiç evle sahili işaretlediğini Toby'ye anlatıyor. Toby yüzünde garip bir ifade, acı bir tebessümle uzun haritayı inceliyor. Ezberliyor galiba. Sonra da kumu karıştırıp haritayı bozuyor.

Kahvaltı ettikten sonra Rebecca yanımıza biraz kurutulmuş et veriyor, toprağın üstünde uyumak hiç güvenli olmadığı için Fildişi Gaga bize daha hafif iki hamak getiriyor, biz de kazdıkları kuyudan mataralarımıza su dolduruyoruz. Toby yola çıkarken bohçasındaki malzemelerin çoğunu bırakıyor, Afyon özü dolu şişeleri, mantarlarını, kurtçuk kaplarını ve bütün tıbbi şeyleri, ama tenceresiyle bıçağını yanına alıyor, kibritle ipi de ihmal etmiyor, ne kadar kalacağımız belli değil çünkü. Rebecca onu kucaklıyor, "Arkanızı kollayın, tatlım." Böylece yola düzülüyoruz.

Yürüyoruz, ha bire yürüyoruz; öğlen yemek için mola veriyoruz. Toby durmadan hep kulak kabartıyor etrafa: Öyle çok yanlış türde kuş ötüyor ki, mesela kargalar, ama hiç kuş sesi duyulmaması, *Dikkat* anlamına gelir, diyor. Ama bizim kulağımıza arkadan gelenler cırıltı ve cıvıltı. "Kuşlu duvar kâğıdı."

Durmaksızın taban tepiyoruz, yine bir şeyler yiyoruz, sonra biraz daha yürüyoruz. Yollara yapraklar sarkıyor; havayı engelliyorlar. Geçen defa ormandan geçerken Oates'ı ağaca asılı bulmamız yüzünden ben yay gibi gerginim.

Karanlık bastırınca büyükçe ağaçları seçip hamaklarımızı geriyoruz, üzerlerine tırmanıyoruz. Ama bir türlü uyku tutmuyor. Sonra şarkı geliyor kulağıma. Çok güzel, ama normal bir şarkıya benzemiyor, berrak, cam gibi ama tabakaları olan bir cam. Çan seslerini çağrıştırıyor.

Şarkı yavaş yavaş duyulmaz oluyor, yoksa hayal mi ediyorum diye düşünüyorum. Derken aklıma geliyor, mavi insanlar söylüyordu herhalde, şarkıları böyle demek. Amanda'yı onların arasında hayal ediyorum; onu beslediklerini, üstüne titrediklerini, iyileştirmek ve rahatlatmak için mırladıklarını görüyorum adeta.

Hayal işte. Kendimi kandırmak bu, farkındayım, yapmamam gerek: Gerçekle yüzleşmeliyim. Fakat gerçeklik nasıl da kapkaranlık. Amma çok karga var.

Âdemlerle Havvalar, *Ne yersek oyuz,* derlerdi, bense şöyle demeyi yeğliyorum: *Ne dilersek oyuz.* Çünkü eğer dileyemezsen, neden yaşayasın ki?

Aziz Terry
ve
Bütün Yolcular Günü

Aziz Terry ve Bütün Yolcular Günü

YIL YİRMİ BEŞ

GEZGİNLİK DURUMUNA DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlarım, sevgili Yoldaşımız Canlılar, hayatın içindeki izleğimiz olan bu tehlikeli yola düşmüş Konuk Yoldaşlarımız:

Biricik İremtepe Çatı Bahçemizde son kez Aziz Terry Günü'nü kutlamamızın üzerinden çok zaman geçti! Şimdi yaşadığımız karanlık günlerle karşılaştırıldığında o zamanların ne kadar iyi olduğunu anlamadık. Sonradan huzurlu Bahçemizin olanaklarını tattık, her ne kadar onlar arasında gecekondular ve suç yer alsa da bizler onu masum Bitkilerle çalışkan Arıların süslediği onarım ve yenilenme alanı olarak gördük. Şarkıda seslerimizi yükselttik, üstesinden geleceğimiz muhakkak, çünkü amaçlarımız değerli, yöntemlerimiz fesattan uzak. Böylece masumiyetimize inandık. O günden bu yana nice kahırlar çektik, ancak bizi harekete geçiren Yüce Ruh hâlâ mevcut.

Aziz Terry Günü bütün Yolculara adanmıştır, biri ölümlü, biri metal bacağıyla uzun mesafe koşan; bunaltıcı dertler karşısında ışıldayan bir cesaret örneği; insan bedeninin fosil yakıtlar olmaksızın hareket kabiliyetiyle neler yapabileceğini sergileyen; Ölümlülüğe karşı yarışan ve nihayetinde kendi Ölümünün hakkından gelen ve Hatıralarımızda yaşayan Aziz Terry Fox bunların başında gelir.

Bugün ayrıca iki yüzyıl önce kaçan kölelerin rehberi olmuş, bir tek yıldızların rehberliğinde kilometrelerce yürümüş Azize "Yolcu Hakikat"i; Antarktika ve Arktika'nın kâşifleri Azizler Shackleton ve Crozier'i; hiçbir insanın daha önce ayak basmadığı yerlerde yürüyüş yapmış ve tipi bastırınca yol arkadaşlarının esenliği uğruna kendini feda etmiş, Scott Keşif ekibinden Aziz Laurence "Titus" Oates'ı anıyoruz. Onun ölümsüz son sözleri yolculuğumuzda bize ilham versin: "Ben bir dışarı çıkayım, geri gelmem biraz sürebilir."

Bu gün andığımız Azizlerin hepsi Yolcuydular. Sağlam inanç ve özgeci hedefe doğru yol alınması koşuluyla bir yere varmak yerine yolculuk etmenin daha iyi olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu düşünceye yürekten sarılalım, sevgili Dostlar ve yoldaşımız Gezginler.

Yolculuğumuz boyunca kaybettiğimiz kimseleri anmamız uygun düşer. Darren ile Quill hastalığa yenik düştüler, daha ciddisini idrak etmemize sebep olan ilk emareleri gösteren onlardı. Kendi arzularıyla onları geride bıraktık. Sağlıklı kalan bizleri böyle övgüye değer ölçüde düşündükleri için onlara minnet duyuyoruz.

Philo ise Nadas halinde bulunuyor, ona biricik Çatı Bahçemizi çağrıştıran bir konumda bulunan bir park yerinin tepesinde huzur içinde yaşıyor.

Melissa'nın bizden çok geride kalmasına göz yummamalıydık. Vahşi köpek sürüsünün güzergâhından giderek şimdi yoldaşımız Canlılara son Armağanını vermiş ve Tanrı'nın büyük protein dansının bir parçası olmuş bulunuyor.

Yüreklerimizde onu Işıkla saralım.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

EN UZUN YOL

Son yol en uzun yolumuz
Sonrasında yorgun oluruz;
Yarışı koşmaya mecalsiz,
Umut fenerinden şüphe ederiz.

Bu karanlık Yoldan dönmeli miyiz,
Ayaklar şiş ve bitkin?
Koyu çaresizlikle kurudu İnancımız
Her şey bu kadar mı bedbin?

Vazgeçsek mi dar izlekten,
Sapa ve hantal ilerlerken,
Sahte zevklere dalıp gitsek mi kestirmeden:
Yıkım getiren anacaddeden?

Düşmanlar silip süpürecek mi Hayatımızı,
Gömecekler mi Mesajımızı?
Derken savaşı dindirip
Yakacaklar mı Meşalemizi?

Cesur ol, ey tozlu topraklı Seyyah:
Bazen bocalasan da,
Ayağına çelme takılsa da,
Mutlaka varacaksın Mihraba.

Devam et yarışa, gözlerin kararsa,
Koru giderek sussa da,
Tanrı'dan gelir Doğa'nın yeşil alkışları
Onlar sayesinde kurarız yeniden hayatı

Çünkü bunca çabada Gaye
Bizi el üstünde tutmak,
O bizi Hac Yolcusu Ruhumuzdan tanır,
Niyeti böyle sınava almak.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

74

REN. AZİZ TERRY VE BÜTÜN YOLCULAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Uyandığımda Toby çoktan kalkmış, kendi hamağında kollarını esnetmekle meşgul. Gülümseyerek bakıyor bana, son zamanlarda daha çok gülümser oldu. Belki de beni cesaretlendirmek için. "Bugün hangi gün?" diyor.

Bir an düşünüyorum. "Aziz Terry, Azize Yolcu. Bütün Gezginler Günü."

Kafa sallıyor. "Kısa bir Meditasyon yapalım. Bugün ayaklarımızın gideceği yol tehlikeli; iç huzuru sağlamazsak olmaz."

Âdemlerden ya da Havvalardan biri sana Meditasyon yap dediğinde buna karşı koyamazsın. Toby hamaktan aşağı iniyor, ben herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için nöbette dikilirken o Lotus Kelebeği duruşuna geçiyor, yaşına göre bedeni nasıl da esnek. Ama sıra bana geldiğinde, kendimi lastik gibi büksem de doğru dürüst Meditasyon yapamıyorum. İlk üç aşamayı beceremiyorum: Mazeret, Minnet, Bağışlama, bilhassa sonuncusunu, çünkü kimi bağışlamam gerektiğini bilmiyorum. Âdem Bir benim korku ve öfke dolu olduğumu söylerdi.

Ben de Amanda'yı düşünmeye başlıyorum, benim için yaptıklarını, benimse onun için hiçbir şey yapmadığımı. Üstelik kendimi onu Jimmy'den kıskanmaya kaptırdığımı, oysa Jimmy konusunda kızın hiçbir hatası olmadığını. Hiç adil değildi. Amanda'yı bulmam gerekiyor, başından her ne geçiyorsa, onlardan kurtarmalıyım onu. Tıpkı Oates gibi çoktan onun da karnını deşip bir ağaçtan sallandırmış olabilirlerdi tabii.

Fakat ben bunu gözümün önüne bile getirmek istemiyorum, onun yerine kendimi ona doğru yürürken hayal ediyorum, çünkü yapmam gereken bu.

Seyahat eden yalnızca beden değildir, derdi Âdem Bir eskiden, Ruh da seyahat eder. Bir yolculuğun sonu da bir yenisinin başlangıcıdır.

Toby'ye dönüyorum, "Ben hazırım."

Biraz kurutulmuş TifKıl eti yiyip su içiyoruz, sonra yanımızda taşımamak için hamaklarımızı bir çalının altına tıkıştırıyoruz. Ama sırt çantalarımızı yanımıza alacağız, diyor Toby, içlerinde yiyecek ve başka malzemeler var. Arkamızda göze görünür herhangi bir iz bırakmadığımızdan emin olmak için sağı solu gözden geçiriyoruz. Toby tüfeğini kontrol ederek, "İki mermi işimi görür" diyor.

"Iskalamazsan, evet" diyorum. İki ÇilePatlarcıya birer tane. Gözümün önüne mermilerin havada hızla ilerleyerek tam ortasından vurduğu geliyor. Neyi mi? Tek gözü? Kalbi? Buz kesiyorum bu görüntü karşısında.

"Iskalamayı göze alamam. Onların elinde püskürteç var."

Tekrar patikaya çıkıyoruz, denize doğru yolumuza devam ediyoruz, gece seslerin geldiği yöne doğru.

Bir süre sonra o sesler geliyor kulağımıza, ama şimdi şarkı söylemiyorlar, sadece laflıyorlar. Burnumuz duman kokusu alıyor, odun ateşi yakmış olmalılar, gülüşen çocuklar duyuyoruz. Glenn'in özel tasarladığı insanlar. Herhalde.

"Yavaş yürü" diyor Toby kısık sesle. "Hayvanlara yönelik kuralların aynısı geçerli. Çok sakin ol. Eğer uzaklaşmamız gerekirse, gerile. Arkana bakma, ama koşma."

Ne beklediğimi bilmiyorum ama gördüğümü beklemediğim

kesin. İleride bir açık alan var, orada ateş yanıyor, ateşin etrafında insanlar, otuz kadarlar galiba. Rengârenkler, siyah, kahverengi, sarı, beyaz tenliler, ama hiçbiri yaşlı değil. Ayrıca hiçbirinin üzerinde giysi yok.

Çıplaklar kampı diyorum içimden. Kendi kendime yaptığım bir şaka işte. Hepsi fazla yakışıklı, fazla mükemmel. YeniSen Kür Merkezleri için hazırlanan reklamlara benziyorlar. Memeler eklentili, cilt ağdalı, hiç vücut kılı yok. Yepyeni kaplama. Püskürtme boya.

Bazen bir şeyi tam karşında görene dek olabileceğine inanamazsın, işte bu insanlar için de geçerliydi bu. Glenn'in bunu gerçekleştirdiğine pek inanmamıştım; onları kendi gözleriyle görmüş olsa da Croze'un bana anlattıklarına da inanmadım. Gelgelelim oraydılar, tam karşımda. Tekboynuzları görmeye benziyor. Şimdi de mırlamalarını duymaya can atıyorum.

Önce çocuklardan biri, sonra bir kadın, derken hepsi bizi fark edince, meşgul oldukları şey her neyse onu bırakarak dönüp bizi süzüyorlar, hep birlikte. Ne korkmuş gibi bir halleri var ne de göz korkutan bakışlar: Meraklı ama uysal görünüyorlar. TifKıllar gibi bakıyorlar bize, aynı zamanda TifKıllar gibi geviş getiriyorlar. Yedikleri her neyse rengi yeşil. Çocuklardan birkaçı bizi görünce öyle afallıyorlar ki ağızları açık kalıyor çünkü.

"Merhaba" diyor Toby. Sonra bana dönüyor, "Burada kal." Kendi ilerliyor. Deminden beri ateşin başında çömelen bir erkek ayağa kalkıyor ve diğerlerinden ayrılıp öne çıkıyor.

"Selamlar" diyor. "KarAdamı'nın dostu musun?"

Toby'nin zihninden geçen seçenekleri duyar gibi oluyorum: KarAdamı da kim? Evet, derse onu düşman mı belleyecekler? Peki, ya hayır derse?

Soruyor Toby, "KarAdamı iyi mi?"

"Evet" diyor adam. Öbürlerinden daha uzun boylu, sözcüleri bu galiba. "KarAdamı çok iyi. Bizim dostumuz." Diğerleri geviş getirmeye devam ederken kafa sallıyorlar.

"Öyleyse biz de onun dostuyuz" diye karşılık veriyor Toby. "Sizin de dostunuz oluyoruz."

"Ona benziyorsun" diyor adam. "Onunki gibi fazladan derin var. Ama tüylerin yok. Ağaçta mı yaşarsın?"

Toby şaşırıyor, "Tüy mü? Fazladan derisinde mi?"

"Hayır, yüzünde" yanıtı geliyor adamdan. "Biri daha geldi, KarAdamı'na benziyor. Tüyleri var. Yanında da tüyleri kısa biri daha. Mavi kokan ama mavi davranmayan bir de kadın. Senin yanındaki ona benziyor olabilir."

Adamın bütün dediklerini anlar gibi kafa sallıyor Toby. Belki anlıyordur. Onun ne anladığını asla bilemeyeceğim zaten.

"Mavi kokuyor" diye başka bir adam karışıyor lafa. "Senin yanındaki şu kadın."

Şimdi bütün erkekler benim bulunduğum yere doğru burun çekiyorlar, sanki çiçek kokusu alıyorlar benden veya peynir. Bazılarının filizi dikleşip sertleşti. Croze bu konuda uyarmıştı, ben ömrümde böyle bir şey görmedim, kimi müşterilerin gövde boyama ve uzatıcıya girdikleri Pullar'da bile. Birçoğu tuhaf mırıltılar çıkarıyor, kristal bardağın kenarında parmağını gezdirirken çıkan seslere benziyor.

"Ama biz ona şarkı söyleyip çiçeklerle karşılayınca, çüklerimizle ona sinyal verince gelen öbür kadın korktu" diye anlatıyor reisleri.

"Evet. İki erkek de korktu. Kaçtılar."

"Boyu ne kadardı?" diye soruyor Toby. "Kadının." Sonra beni işaret ederek ekliyor, "Bundan daha mı uzundu?"

"Evet. Daha uzundu. İyi görünmüyordu. Mahzundu. Hal-

buki ona mırlayıp iyileştirebilirdik. Sonra onunla çiftleşebilirdik."

Bu bahsettikleri Amanda olsa gerek, diyorum içimden. Demek yaşıyor, henüz onu öldürmemişler. Bağırmamak için kendimi zor tutuyorum, *Çabuk ol!* Fakat Toby'nin henüz bir yere gitmeye niyeti yok.

Reis kılıklı adam devam ediyor, "Çiftleşmek için dördümüzü seçmesini dilerdik. Belki senin yanındaki kadın seçer bizi. Nasıl da mavi kokuyor!" Bunu duyan erkekler hep bir ağızdan gülücükler saçıyorlar, bembeyaz parlak dişleri görünüyor, çükleri bana doğrulmuş, sevinen köpeklerin kuyrukları misali bir sağa bir sola sallanıyor.

Dördü birden? Hem de aynı anda? Toby bu adamlardan herhangi birini vurmasa bari, çok nazik görünüyorlar, üstelik hepsi yakışıklı, yine de o masmavi çüklerinin bana yaklaşmasını istemem.

"Benim arkadaşım aslında mavi değil" diye açıklıyor Toby. "Sadece fazladan derisi öyle. Mavi biri vermiş ona. Mavi kokmasının nedeni bu. Öbürleri nereye gittiler? Şu iki erkekle kadın?"

"Sahil boyunca uzaklaştılar" diyor reis kılıklı. "Bu sabah KarAdamı peşlerine düştü."

"Onun fazladan derisinin altına baksak, ne kadar mavi olduğunu görürüz."

"KarAdamı'nın ayağı yaralı. Mırladık ama biraz daha mırlamak gerekiyor."

"KarAdamı burada olsaydı, mavi işini çözerdi. Nasıl davranmamız gerektiğini söylerdi bize."

"Maviyi ziyan etmemek lazım. Flurya'dan armağan bize."

"Biz de onunla gitmek istedik. Ama burada kalmamızı söyledi."

"KarAdamı bilir" diye ekliyor kadınlardan biri. Şimdiye kadar hiçbir kadın sohbete katılmamıştı, onu duyunca hep birlikte kafa sallayıp gülümsüyorlar.

"Şimdi gidip KarAdamı'na yardım etmeliyiz" diyor Toby. "O bizim dostumuz."

"Biz de geliriz" diye atılıyor biri, daha kısa boylu, ten rengi sarı, gözleri yeşil. "Biz de yardım ederiz KarAdamı'na." O anda dikkatimi çekiyor, hepsi yeşil gözlü. Turunçgiller gibi kokuyorlar.

"KarAdamı daha çok bizim yardımımızı ister" diyor uzun boylu adam. "Onun kokusu hafiftir. Hiç etkisi olmaz. Üstelik şimdi hasta. Ayağı hasta. Topallıyor."

Toby itiraz ediyor, "Madem KarAdamı size burada kalmanızı söyledi, kalmanız gerek." Birbirlerine bakıyorlar, onları kaygılandıran bir şey olduğu belli.

"Burada kalıyoruz" diye açıklıyor yine uzun boyluları. "Ama hemen geri gelin."

"KarAdamı'nı da getirin" diyor kadınlardan biri. "Böylece ona yardım edebiliriz. Sonra tekrar ağacına dönebilir."

"Bir de ona balık verin. Balık onu mutlu eder."

Çocuklardan biri lafa karışıyor, "Balığı yiyor" derken yüzünü buruşturuyor. "Sonuna kadar çiğner. Hepsini yutar. Flurya buna mecbur olduğunu söylemişti."

Kısa boylu bir kadın açıklıyor, "Flurya göklerde yaşar. Bizi sever." Galiba Flurya'yı Tanrı diye görüyorlar. Glenn siyah tişörtüyle Tanrı olmuş, çok komik, hele nasıl biri olduğunu düşününce. Ama gülmüyorum.

"Size de balık verebiliriz" diyor kadın. "Balık ister miydiniz?"

"Evet. KarAdamı'nı getirin" diyor uzun boylu. "Biz de iki balık tutarız. Üç. Biri sana, biri KarAdamı'na, biri de mavi kokulu kadına."

Toby söz veriyor, "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Bu sözler karşısında şaşırmışa benziyorlar. "Nedir bu 'en iyisi' dediğin?"

Ağaçların altından yürüyerek güneşe çıkıyoruz, dalga sesleri eşliğinde yumuşak kumlardan aşağı su kıyısındaki pürüzlü ıslak şeride geliyoruz. Soluk alıp veren kocaman bir yılan misali su öne doğru kayarken usulca tıslayarak geri çekiliyor. Sahili parlak hurdalar kaplamış, kırık plastik eşyalar, boş teneke kutular, kırık camlar.

Toby'ye anlatıyorum, "Üstüme atlayacaklar sandım."

"Kokunu aldılar" diyor. "Kokladıkları östrojendi. Mevsimde olduğunu sandılar. Sadece mavileştiklerinde çiftleşirler. Babunlar gibi."

"Bunları sen nereden biliyorsun?" Croze bana mavi çükleri anlatmıştı ama östrojenden bahsetmemişti.

"Fildişi Gaga anlatmıştı" diyor Toby. "ÇattAddemler o özelliğin tasarlanmasına yardım etmişler. Amaç hayatı daha basit kılmak. Eş seçmeyi kolaylaştırmak. Aşk acısını gidermek. Şimdi çok sessiz olmalıyız."

Aşk acısı, dedi. Toby bunu nereden biliyor acaba?

Kıyıdan açıklarda bir dizi terk edilmiş gökdelenler yükseliyor: Kültür Mirası Parkı'na yaptığımız Bahçıvan gezilerinden hatırlıyorum onları. Deniz seviyeleri bu kadar yükselmeden, kasırgalar bastırmadan önce oralar kuru araziymiş: Okulda öğrenmiştik. Martılar yüksekten dalışa geçerek yassı çatılara konuyorlar.

Orada yumurta bulabiliriz diye düşünüyorum. Balık da. Zeb öğretmişti, çaresiz kalırsan balıkçı feneri çakarsın. Bir meşale yakarsın, balıklar ışığa doğru yüzerler. Kumda birkaç tane yengeç deliği var, ama ufak. Kumsalın daha ilerisinde ısırgan yetişir. Denizyosunu da yiyebilirsin. Aziz Euell Günü'nde öğretilirdi hepsi.

Yine dilek tutuyorum: Öğle yemeğinde ne yeneceğini tasarlıyorum, oysa kafamın arkası düpedüz korku dolu. Asla

yapamayacağız. Amanda'yı bir daha geri alamayacağız. Öldürecekler bizi.

Islak kumda bazı izler buldu Toby, birkaç kişinin iskarpin ya da postal izleri, belki ayaklarını yıkamak üzere ayakkabılarını çıkardıkları, sonra tekrar giydikleri ve ağaçlara doğru yola koyuldukları yerdeki izler.

Şimdi şuradaki ağaçların arasında bizi gözlüyor olabilirler. Belki bizi gözetliyorlar. Belki de nişan almak üzereler.

O izlerin yukarısında bir grup iz daha var. Buradan yalınayak yürünmüş. "Topallayan biri" diyor Toby fısıltıyla, herhalde KarAdamı'nın izleri diye düşünüyorum. Ağaçta yaşayan çılgın herifin.

Sırt çantalarımızı indirip kumsalın bittiği, çimenlerle otların başladığı yerde ilk gördüğümüz ağaçların dibine bırakıyoruz. Toby bu kadar ağırlığa ihtiyacımız olmadığını söylüyor, kollarımızın serbest olması daha iyi.

75

TOBY. AZİZ TERRY VE BÜTÜN YOLCULAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Ee, Tanrı, diyor Toby içinden. Senin Görüşün ne? Var olduğunu varsayarsak. Şimdi söyle bana, lütfen, çünkü bu her şeyin sonu olabilir: ÇilePatlarcılara bir bulaştık mı, anladığım kadarıyla, kedi gibi dört ayağımızın üstüne düşmemize imkân yok.

Yeni insanlar Senin anladığın türden gelişmiş bir model mi? İlk Âdem'in böyle mi olması gerekiyordu? Bizim yerimize onlar mı geçecek? Yoksa onlara omuz silkip halihazırdaki insan ırkıyla mı devam etmek Senin niyetin? Eğer öyleyse, yanlış ata oynamayı seçtin demektir: Bir zamanların bilimcilerinden bir tutam, dönek Bahçıvanlardan bir avuç, ölmek üzere olan bir kadınla birlikte kayıplara karışan iki psikozlu. En uygunun hayatta kalacağı ilkesine pek uyduğu söylenemez, Zeb'i saymazsak tabii; hoş, Zeb bile yorgun düşmüş.

Sonra Ren var. Daha az kırılgan birini seçemez miydin? Onun kadar masum olmayan biri? Biraz daha haşin? Eğer bu kız hayvan olsaydı, ne olurdu acaba? Fare? Ardıçkuşu? Farları görünce donakalmış bir geyik? En kritik anda dağılıp yere yığılması an meselesi. Keşke onu kumsalda bıraksaydım. Hoş, bu da en fazla kaçınılmazı geciktirecektir, çünkü eğer ben düşersem, o yuvarlanır. Koşu tuttursa bile kerpiç ev çok geride kaldı, oraya varmayı asla başaramaz, hem peşindekileri atlatsa bile kaybolur. Hem yaban koruluklarda onu kim koruyacak köpeklerle domuzlardan? Oradaki mavi topluluk

değil herhalde. Hele bir de ÇilePatlarcıların çalışan püskürtme tabancaları varsa, imkânsız. Daha beteri hemencecik ölmemesi olur.

İnsanın ahlaki klavyesi sınırlıdır, derdi Âdem Bir, onda daha önceden çalınmamış hiçbir parçayı çalamazsın. Ayrıca, sevgili Dostlarım, bunu söylediğim için üzülüyorum ama o klavyenin notaları kalın çıkar.

Toby durup tüfeğini kontrol ediyor. Emniyeti açık.

Sol ayak, sağ ayak, sessizce ilerle. Yere düşmüş yapraklarda ayaklarının çıkardığı belli belirsiz sesleri kulakları nara gibi algılıyor. Ne kadar görülür, ne kadar işitilir bir haldeyim acaba, diye düşünüyor. Ormandaki her canlının gözü onda. Kana susamışlar, kokusunu alıyorlar, damarlarında aktığını işitebiliyorlar, *foşş*. Başının üzerinde ağaç tepelerine tünemiş kargalar hain bakıyorlar, *Gaakgaakgaak!* Gözlerine göz koymuşlar o kargalar, belli.

Buna rağmen her bir çiçek, her çalı çırpı, her çakıltaşı sanki içeriden aydınlanıyor gibi parıldıyor, tıpkı eskiden, Bahçe'ye girdiği ilk günkü gibi. Gerilim, adrenalin, kimyasal etki: Bunların hepsini gayet iyi biliyor Toby. İyi de, diye düşünüyor, burası neden kuruldu? Tam da son nefesimizi vermek üzereyken neden dünyayı olağanüstü güzel görmeye tasarlanırız? Tilki dişlerini ensesine geçirdiği anda tavşanlar da aynı şeyleri mi hissederler? İnsaf bu mu?

Duraksıyor, dönüp Ren'e gülümsüyor. Merak ediyor, acaba rahatlatıcı bir tavır sergiliyor mu? Ne halt ettiğini bilir gibi görünüyor muyum? Bu işi kıvıramayacağım. Yeterince hızlı değilim, çok yaşlandım, pas tuttum, artık reflekslerim eskisi kadar çevik değil. Endişelerim bana ayakbağı oluyor. Beni bağışla, Ren. Seni kıyamete sürüklüyorum. İkimiz birden çabucak can verirsek, vaktim olmaz diye dua ediyorum. Bu zamanda arılar bizi koruyamaz.

Hangi Aziz'e seslensem acaba? Çözüme ve beceriye hangisi sahip? Acımasızlık. Muhakeme. Doğruluk. İhtimam.

Sevgili Leopar, sevgili Kurt, sevgili Asyun: Şimdi bana Ruhunuzu ödünç verin.

76

REN. AZİZ TERRY VE BÜTÜN YOLCULAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Sesler duyar duymaz çok sessiz ilerliyoruz. Yat yere, dedi Toby, sonra tek ayağını kullanarak yuvarlan, öbür teki yerde kalsın. Böylece kuru şeyler çıtırdamaz.

Erkek sesleri bunlar. Yaktıkları ateşten tüten dumanın kokusunu alıyoruz, başka bir koku daha var: Alazlanmış et kokuyor. Ne kadar acıktığımı fark ediyorum: Ağzımdan salyalar aktığını hissediyorum. Korkmak yerine bu açlığı düşünmeye çalışıyorum.

Yaprakların arasından gözetliyoruz. Bunlar onlar: Esmer uzun sakal, hafiften kirli sakal ve artık çıkmaya başlayan tıraşlı kafa. Onlarla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyorum, kusmak üzereyim. Nefret ve korku midemi buruyor, bütün vücudumu sürgünler sarıyordu.

Fakat şimdi Amanda'yı görüyorum, ansızın kendimi hafiflemiş hissediyorum. Her an uçacak gibi.

Elleri serbest ama boynuna bir ip geçirilmiş, öbür ucu da esmer sakallı herifin bacağına bağlı. Amanda'nın üzerinde hâlâ hâki çöl kıyafeti var ama pislik içinde. Yüzü gözü kirle kaplanmış, saçları matlaşıp tel tel olmuş. Bir gözünün altı mosmordu, çıplak kollarında başka çürükler de görülüyor. Tırnaklarında hâlâ Pullar'dan kalma turuncu ojenin izleri var. Onları görünce ağlamak geldi içimden.

Bir deri bir kemik kalmış. Aslında diğer ikisi de hiç tombul görünmüyor.

Soluk alıp verişlerimin hızlandığını fark ediyorum. Toby kolumu tutup sıkıyor. *Sakin ol,* demek istiyor. Kahverengi yüzünü bana dönüp, gergin bir halle tebessüm ediyor dudaklarının arasından dişlerinin kenarları gözüküyor, çene kasları geriliyor ve birdenbire o iki adama acıyorum. Sonra Toby kolumu bırakıyor, tüfeği yavaş yavaş kaldırıyor.

İki adam bacak bacak üstüne atmış, kömür üstünde lop lop et pişiriyorlar. Kokarun eti. Siyah-beyaz çizgili kuyruğu hâlâ yerde duruyor, yan tarafta. Orada bir de püskürtme tabancası var. Toby de görmüştür mutlaka. Aklından geçenleri duyar gibiyim: Birini vursam, diğeri beni vurmadan önce ona ateş etme fırsatım olacak mı?

Esmer sakallısı konuşuyor, "Belki de lanet olası vahşilere özgü bir şeydir."

"Mavi boya."

"Yoo. Dövme onlar" diyor kısa saçlısı.

Sakallısı soruyor, "Kim çüküne dövme yaptırır?"

"Vahşiler her yerlerine dövme yaparlar" diyor öteki. "Yamyamlara özgü bir şey."

"Sen çok ahmakça filmler izlemişsin herhalde."

"Bahse girerim iki dakikada kızı kurban ederler" diye iddia ediyor sakallı olan. "Tabii önce onunla seks yaparlar." Amanda'ya bakıyorlar, onunsa gözleri yerde. Sakallı ipi çekiyor. "Seninle konuşuyoruz, orospu" diye sesleniyor. Amanda başını kaldırıyor.

"Damağına göre bir seks oyuncağı" diyor kısa saçlı, birlikte kahkahalar atıyorlar. "O orospuların eklenti memelerini görmedin mi?"

Sakallı olan konuşuyor, "Eklenti falan değil, gerçekti onlar. Anlamanın tek yolu kesip yarmak. Yapay olanların içi şöyle, jölemsi bir şeyle kaplı. İstersen gidip takas edelim.

Vahşilerle. Bunu alırlar, baksana ne çok istediler, mavi çüklerini sokacaklar içine, bize de kendi ateşli yosmalarından biraz verirler. Ne harika olur ama!"

Amanda'yı onların gözünden görüyorum, tükenmiş, yıpranmış. İşe yaramaz.

Kısa saçlı aynı fikirde değil, "Takasa ne gerek var? Kalk, gidelim, topunu vuralım, ne dersin?"

"Bu merette hepsini vuracak karpit yok. Kapsül suyunu çekmek üzere. Çakarlarsa, üstümüze çullanırlar. Bizi lime lime edip yerler."

Kısa saçlı paniğe kapılmış, "O zaman daha uzağa gidelim" diyor. "Sayıları otuz vardır, bizse iki. Ya karanlıkta gizlice gelirlerse?"

İkisi de çıt çıkarmadan buna kafa yormaya koyuluyorlar. Tüylerim diken diken oldu, onlara duyduğum nefret içimden taşıyor. Toby'nin neden beklediğini anlamıyorum. Neden bir an önce ateş edip vurmuyor? Sonra aklıma geliyor, ne de olsa eski bir Bahçıvan o, yapamaz, kılı kıpırdamadan başaramaz. Dinine aykırı çünkü.

Kömürün üstündeki şişlerden birini kaldırırken, "O kadar berbat değil" diyor sakallı. "Yarın bu leziz şeylerden bir tane daha paketleriz."

Kısa saçlı soruyor, "Kızı besleyecek miyiz?" Parmaklarını yalıyor bir yandan.

"Seninkinden ver biraz. Ölüsü işimize yaramaz."

"Ölüsü *benim* işime yaramaz" diyor kısa saçlı diklenerek. "Sen öyle sapıksın ki boktan bir naaşa bile gömülürsün."

"Bak, iyi akıl ettin, önce sen hallet. Kabarsın biraz. Kuru kuru becermekten nefret ediyorum."

"Dün de ilk ben becermiştim."

"Ne yani, bilek güreşi mi yapalım?"

Ansızın dördüncü biri çıkıveriyor ortaya, çıplak bir erkek, ama şu yeşil gözlü yakışıklılara benzemiyor. Bunun kadi-

di çıkmış, her yeri nasırlaşmış. Uzun karman çorman sakalı var, çatlak birine benziyor. Dur, ben bunu tanıyorum. Daha doğrusu tanıdığımı sanıyorum. Jimmy mi yoksa?

Elinde bir püskürteç iki adama nişan almış. Vuracak onları, belli. Nasıl da manyakça odaklanmış, baksana.

Fakat Amanda'yı da vuracak, çünkü esmer sakallı herif onu görür görmez apar topar dizlerinin üstünde doğrulup Amanda'yı kendine çekiyor, kolunu boğazına doluyor. Kısa saçlı da arkalarına siniyor. Jimmy kararsız ama püskürteci indirmiyor.

"Jimmy!" Çalıların içinde avazım çıktığınca bağırıyorum. "Yapma! O kadın Amanda!"

Galiba çalıların dile gelip kendisiyle konuştuğunu düşünüyor. Başını çeviriyor. Ben de yaprakların arasından öne çıkıyorum.

"Harika! Öbür sürtük de burada!" diye seviniyor sakallı. "Artık ikimize birer tane düşüyor!" Sırıtıyor bir yandan. Kısa saçlı emekleyerek püskürtme tabancasına uzanıyor.

Aynı esnada Toby açık alana ilerliyor. Tüfeği omzunda hedefe doğrulmuş bile. "Sakın dokunma!" diye uyarıyor kısa saçlıyı. Sesi gür, anlaşılır ama boğuk. Adamı ürkütmeyi başarıyor sesiyle, tabii kaburgaları sayılacak kadar sıska, üstü başı yırtık pırtık, dişleri dökük görüntüsüyle de. Televizyondaki ölüm perilerini andırıyor, yürüyen iskelet sanki; kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biri.

Kısa saçlı donup kalıyor. Amanda'yı tutansa hangi yöne döneceğini bilemiyor, Jimmy önünde, Toby ise yan tarafında. "Geri gidin! Kırarım boynunu" diye bağırıyor hepimize. Avaz avaz, demek ki korkmuş.

"Bu benim umurumda olur" diyor Toby, sonra Jimmy'yi işaret ederek, "Ama o aldırmaz" diye ekliyor. Derken bana bakıp komut veriyor, "Şu püskürteci al. Seni yakalamasına izin verme." Kısa boyluya dönüyor, "Yat yere." Bana bakıyor, "Ayak bi-

leklerini kaptırma." Sıra sakallıya geliyor, "Bırak kızı."

Her şey çok çabuk ama aynı zamanda ağır çekimde olup bitiyor. Sesler çok uzaklardan duyuluyor; güneş öyle parlak ki canım acıyor; ışık yüzümüzü yakıyor cayır cayır; bakışlarımız kızgın kıvılcımlar saçıyor, sanki başımızdan aşağı su gibi elektrik dökülüyor. Neredeyse bedenlerin içini görebiliyorum, herkesinkini. Damarları, kas kirişlerini, akan kanı. Kalp atışlarını duyabiliyorum, yaklaşan gök gürültüsünden farksız.

Bayılacağım herhalde. Ama yapamam, Toby'ye yardım etmeliyim. Nasıl olacak bilmiyorum ama bir koşu fırlıyorum. Öyle yaklaşıyorum ki kokularını alıyorum. Kekremsi ter, yağlı saç kokusu. Püskürteçlerini kapıyorum yerden.

"Arkasına geç" diyor Toby bana. ÇilePatlarcıya dönüyor yine, "Ellerini başına koy." Sonra bana, "Ellerini hemen görmezsen ensesinden vur." Sanki ben bu nesneyi kullanmasını bilirmişim gibi konuşuyor. Derken Jimmy'ye bakıp ürkmüş iri bir hayvanla konuşur gibi, "Uslu dur" diyor.

Bütün bunlar olurken Amanda hiç kımıldamadan duruyor, ama esmer sakallı onu saldığı anda yılan gibi kıvrak harekete geçiyor. Boynuna geçirilmiş ipi çekip başından çıkarıyor, kırbaç gibi kullanarak herifi pataklıyor. Sonra taşaklarını tekmelemeye koyuluyor. Hâlâ gücü kuvveti yerinde, görüyorum, kalan bütün enerjisini kullanıyor, birinci herif iki büklüm yerde kıvranmaya başlayınca ikincisini tekmeliyor. Daha sonra bir taş alıp ikisinin de kafasına indiriyor; kanlar içinde kalıyorlar. Taşı yere fırlatınca aksayarak bana doğru geliyor. İki gözü iki çeşme derin derin hıçkırıyor, feci şeyler yaşamış olmalı yanında olmadığım o günlerde, çünkü Amanda'yı ağlatmak çok zordur.

"Ah, Amanda" diyorum. "İçim parçalanıyor."

Jimmy ayakta iki yana sallanıyor. "Siz gerçek misiniz?" diye soruyor Toby'ye. Afalladığı belli. Gözlerini ovuşturuyor.

"Senin kadar gerçeğiz" diyor Toby. "Şunları bağlasan iyi edersin" diyerek bana dönüyor sonra. "Son noktayı koy. Ayıldıklarında öfkeden kuduracaklar."

Amanda koluyla gözyaşlarını siliyor. Birlikte iki herifi birbirlerine bağlıyoruz, elleri arkada kenetleyip ucuna attığımız ilmeği boyunlarına geçiriyoruz. Daha çok ip kullanabilirdik aslında, ama şimdilik bu kadarı yeter.

Jimmy, "Sen misin?" diye soruyor bana. "Seni daha önce gördüğümü sanıyorum."

Ağır ağır ama dikkatle ona yaklaşıyorum, tabanca hâlâ elinde ne de olsa. "Jimmy. Benim, Ren. Hatırlıyor musun? Şunu indir artık. Hepsi geçti." Tıpkı bir çocuğu sakinleştirir gibi konuşuyorum.

Püskürteci indiriyor, kollarımı ona dolayıp uzun uzun kucaklıyorum. Titriyor ama teni alev alev yanıyor.

"Ren? Sen öldün mü?"

"Hayır, Jimmy. Yaşıyorum, sen de öyle." Saçını düzeltiyorum.

"Berbat bir haldeyim" diyor. "Bazen herkesin öldüğünü düşünüyorum."

Azize Julian
ve
Bütün Canlar Günü

Azize Julian ve Bütün Canlar Günü

YIL YİRMİ BEŞ

EVRENİN KIRILGANLIĞINA DAİR.
ÂDEM BİR TARAFINDAN DİLLENDİRİLDİ.

Sevgili Dostlarım, sağ kalan birkaçı:

Artık çok az vaktimiz kalmış bulunuyor. O sürenin bir kısmını buraya, bir zamanlar dört başı mamur, daha umut dolu bir çağda birlikte mutlu günler yaşadığımız İremtepe Çatı Bahçemize gelirken yolda geçirdik.

Haydi, son bir kez olsun bu fırsattan yararlanarak Işık üstüne kafa yoralım.

Çünkü yeni ay yükseliyor, yükselirken bize Azize Julian ve Bütün Canlar Günü'nün başlangıcını işaret ediyor. Bütün Canlar, sadece İnsan Canlarıyla sınırlı kalmaz. Aramızda, Hayatın içinden geçmiş, Yüce Dönüşümü yaşamış, bazen Ölüm denen ama daha doğru bir deyişle Yenilenen Hayat diye bilinen hale girmiş bütün Yaratıkların Canlarını da kapsar. Çünkü Tanrı'nın gözünde bizim Dünyamızda var olmuş tek bir atom bile hakikaten kaybolmaz.

Sevgili Diplodocus, sevgili Pterosaurus, sevgili Trilobit; sevgili Mastodon, sevgili Dodo, sevgili Büyük Dalıcımartı, sevgili Göçmen Güvercin; sevgili Panda, sevgili Haykıran Turna; ve sizin zamanınızda hep birlikte paylaştığımız bu ortak Bahçede bulunmuş daha niceleri, bu kıyamet gününde yanımızda durun ve hakkımızda verilecek karara destek olun. Sizler gibi biz de havanın, günışığının, suya vuran ayışığının keyfini sürdük; sizler gibi biz de mevsimlerin çağrısını duyup kulak verdik. Sizler gibi biz de Yeryüzünü donattık.

Ayrıca sizler gibi bizim de şimdi Türümüzün sonuna tanıklık etmemiz ve bu Yeryüzü manzarasından göçmemiz gerekiyor.

Bu gün, hep olduğu gibi, Norwich'li Azize Julian'ın, on dördüncü yüzyılın o müşfik Azizesinin sözleri Kozmos'un kırılganlığını düşündürüyor bize, Bilim tarafından yalnızca atomların içinde değil yıldızların arasında da uzanan uçsuz bucaksız uzay boşluklarının keşfedildiği yirminci yüzyılın fizikçileri tarafından bir kez daha doğrulandı bu kırılganlık. Kozmosumuz kar tanesi değilse nedir? Oya işi değil de nedir? Sevgili Azize Julian yüzyıllar boyunca yankılanan sevecen sözlerle çok güzel söylemiş:

> ...O bana küçük bir varlık gösterdi, bir fındık içi miktarınca, avcumda duran ... top gibi yusyuvarlak. Bakarken düşündüm, Ne olabilir bu, genelde aldığım yanıtı aldım yine: Bütün varı yoğu bu işte. Ne kadar dayandığına hayret ettim. Aniden düşüp hiçbir şeye dönüşebilir diye düşünüyorum, çok küçük bir sebeple hem de; anladığım kadarıyla bana verilen yanıt şuydu: Dayanır ve daha dayanacak, çünkü Tanrı sever onu. İşte her şeyin kendi varlığı sürer böyle Tanrı'nın sevgisi sayesinde.

Tanrı'nın bizim Kozmos'un devamını sağladığı bu Sevgiyi bizler hak ediyor muyuz? Bir Tür olarak layık mıyız buna? Bize bağışlanan Dünyayı aldık, dokusunu ve üstündeki Canlıları umarsızca mahvettik. Başka dinler, bu Dünya dürülüp tomar edilerek hiçbir şey kalmamacasına tüketilecek, ondan sonra yeni bir Cennet ve yeni bir Yeryüzü ortaya çıkacak diye öğretti. İyi de biz elimizdekini böyle heba ederken Tanrı bize neden başka bir Yeryüzü versin?

Hayır, Dostlarım. İmha edilmesi gereken bu Yeryüzü değil: İnsan Türünün ta kendisi. Belki Tanrı bir tane daha, bizim yerimizi alacak, daha müşfik bir ırk daha yaratır böylece.

Çünkü Susuz Tufan bizleri silip süpürdü, yok, öyle azgın

bir kasırgayla değil, ne kuyrukluyıldız yağmuruyla ne de zehirli gaz yüklü bulutlarla. Hayır, uzun zamandır kuşkulandığımız gibi, o musibetle, başka hiçbir Türe değil yalnızca bizimkine bulaşan, diğer Canlılara dokunmayacak olan musibet vebayla. Şehirlerimiz karardı, iletişim hatlarımız kalmadı. Bahçemizin kavruk ve harap hali şimdi aşağıda boşalmış sokakların kavruk ve harap halinin aynası. Artık bizi keşfedecekler diye korkmayalım, eski düşmanlarımız peşimize düşemez, hepsi kendi bedenleri çözünürken müthiş azap çekiyor olmalılar, tabii henüz ölmedilerse.

Buna asla sevinmemeliyiz, zaten sevinemeyiz. Çünkü veba daha dün içimizden üç kişiyi aldı. Gözlerinize yansıdığını gördüğüm o değişiklikleri bizzat ben de kendi içimde seziyorum. Bizleri neyin beklediğini fazlasıyla biliyoruz.

Yine de gözüpek ve neşeli yanımızı ortaya çıkaralım! Haydi, şimdi Bütün Canlar için dua ederek bitirelim. Bunlar arasında bize zulmetmiş Canlar da bulunuyor; Tanrı'nın Canlılarını katletmiş ve O' nun yarattığı Türleri yok etmiş olanlar; Kanun namına işkence etmiş olanlar; sadece servete tapanlar ve sahip oldukları para ve dünyevi iktidarı acı ve ölüm saçmaya kullanmış olanlar.

Fillerin katillerini; Kaplanları imha edenleri; safra kesesi uğruna Ayıları, kıkırdakları uğruna Köpekbalıklarını ve boynuzları uğruna Gergedanları katledenleri bağışlayalım. Onları canı gönülden affederken biz de Elinde bizim yaşadığımız kırılgan Kozmos'u tutan ve sonsuz Sevgisi sayesinde onu güvende kılan Tanrı tarafından affedilmeyi umut edelim.

Bu Bağışlayıcılık, bizlerden yerine getirmemiz istenen görevlerin en zorudur. Tanrı bize bu gücü versin.

Şimdi hep birlikte el ele tutuşalım.

Haydi, ilahimizi söyleyelim.

YERYÜZÜ BAĞIŞLAR

Yeryüzü affeder maden patlamasını
Yarılır kabuğu, yanar zarı;
Yüzyıllar geri getirir Ağaçları,
Suyu ve içindeki Balıkları.

Geyik sonunda affeder Kurdu
Parçalanır gırtlağı, içilir kanı;
Karışır toprağa kemikleri
Besler açıp tohum veren ağaçları.

O gölgeli ağaçların altına
Çekilir Kurt, kavuşur huzura;
Sonra Kurda gelir sıra,
Dönüşür Geyiğin yediği ota.

Bütün Canlılar bilir, hepsi ölecek
Böylece kalanlar onlardan beslenecek
Her birinin er ya da geç dönüşecek
Kanları şaraba, tenleri ete.

Bir tek İnsan düşer intikam peşine,
Yazar soyut Kanunlarını taş üstüne;
Kendi yaptığı sahte Adalet uğruna,
Kol keser, bacak kırar yok yere.

Hiç benziyor mu bir tanrı suretine?
Dişe diş, göze göz?
Ah, İntikam döndürseydi Sevgi yerine
Yıldızları, parlamazlardı böyle.

Pamuk ipliğine bağlıyız biz, incecik,
Hayatlarımız kum tanecikleri, minicik:
Kozmos ufacık bir kürecik
Tutunmuş Tanrı'nın eline.

Son verin öfkeye, gareze,
Taklit edin Ağaçlarla Geyikleri;
Bağışlayıcılıkta bulun sevincinizi,
Çünkü tek o kurtarabilir sizi.

Tanrı'nın Bahçıvanlarının Sözlü İlahiler Kitabı'ndan

77

REN. AZİZE JULIAN VE BÜTÜN CANLAR GÜNÜ

YIL YİRMİ BEŞ

Yeni ay yükseliyor şimdi, denize vurmuş: Azize Julian ve Bütün Canlar Günü başladı demektir.

Küçükken çok severdim Azize Julian'ı. Biz çocuklar, her birimiz kendi ellerimizle kaptığımız ıvır zıvırdan kendimize ait bir Kozmos yapardık. Sonra üstüne ışıltılı şeyler yapıştırır, ipe asardık. O akşamki Şenlikte turp, balkabağı gibi yuvarlak yiyecekler yenirdi, ayrıca bütün Bahçe bizim parlayan dünyalarımızla donatılırdı. Bir sene Kozmos kürelerini tellerden yapmış, içine de mum artıklarını koymuştuk, çok hoş olmuştu. Başka bir yıl Kozmos toplarını tutuşturduğumuz İlahi Eller yapmayı denedik, ama bulabildiğimiz sarı kauçuk evişi eldivenleri çok tuhaf durmuştu, zombi ellerine benziyordu. Zaten Tanrı'nın eldiven giydiğini kimse canlandıramaz gözünde.

Ateşin başında oturuyoruz, Toby, Amanda ve ben. Jimmy de var. Altın Takım'dan iki ÇilePatlarcıyı da unutmayayım. Alevler her birimizin yüzünde kırpışırken hepimiz olduğumuzdan daha yumuşak, daha güzel görünüyoruz. Arada bir bizi iyice kararttığı, yüzümüzü gölge kaplayıp da gözlerimiz değil de sadece göz yuvalarımız görününce daha ürkünç göründüğümüz de oluyor. Kafalarımıza oyulmuş kapkara derin çukurlar meydana çıkıyor.

Vücudumun her yeri acı içinde kırılıyor, ama aynı zamanda keyfim yerinde. Şanslıyız diye düşünüyorum. Burada olduğumuz için. Hepimiz, hatta ÇilePatlarcılar bile.

Öğlen bastıran sıcaktan ve sağanak fırtınasından sonra sırt çantalarımızı alıp bulunduğumuz açık alana getirmek üzere kumsala inmiştim, gelirken yolda gördüğüm yaban hardalı bitkilerinden de getirdim biraz. Toby tenceresini, tasları, bıçağıyla kepçesini çıkardı. Sonra kokarunla Rebecca'nın verdiği etin geri kalanını ve kendi kuruttuğu botanik malzemelerden çorba yaptı. Kokarunun kemiklerini suya atarken özür sözleri mırıldanarak ondan af diledi.

"Ama onu sen öldürmedin ki" dedim.

"Biliyorum. Ama af dileyen biri olmadıkça içim rahat etmez" diye açıkladı.

ÇilePatlarcılar yakındaki bir ağaca hem iple hem de Toby'nin eskiden pembe olan tamboy tulumundan koparılıp örülen parçalarla bağlılar. Örgüyü ben yaptım, eğer Bahçıvanların sana öğrettiği bir şey varsa o da geri kazanılan malzemeleri değerlendirme becerisidir.

ÇilePatlarcılar pek bir şey söylemiyorlar. Hiç iyi durumda olmasalar gerek, hele Amanda'dan dayak yedikten sonra. Aynı zamanda salak durumuna düştüklerinin farkındalar elbet. Onların yerinde olsam ben de öyle düşünürdüm. Öyle çaktırmadan yanlarına yaklaşmamıza izin verdikleri için en az bir avuç kıl kadar ahmaklar, derdi Zeb olsa.

Amanda hâlâ şokta galiba. Usul usul ağlıyor arada, bazen de çitişmiş saçlarının ucunu kıvırıp duruyor. ÇilePatlarcılar iple bağlanıp emniyete alındıktan sonra Toby'nin ilk işi su kaybına karşı ona bir tas ballı su içirmek oldu, içine biraz da kazayağı tozu serpmişti.

"Bir kerede içme. Küçük yudumlar al." Amanda'nın elektrolit seviyesi yerine gelir gelmez, ilgi bekleyen diğer dertleriyle ilgilenecekti. Kesiklerle berelerden başlayacaktı.

Jimmy'nin durumu hiç iyi değil. Ateşi yüksek, ayağında da kapanmayan bir yara var. Toby'ye sorarsan, onu kerpiç eve götürebilirsek, kurtçuklarıyla yarayı iyileştirebilir, ama bu

uzun vadeli bir iş. Oysa Jimmy o kadar uzun dayanamayabilir.

Daha önce ayağına biraz bal sürdü, bir kaşık da ağzına verdi. Söğüt ya da Afyon özü içirmesi mümkün değil, çünkü Toby onları kerpiç evde bırakmıştı. Biz de Toby'nin tamboy tulumuna sarıp sarmaladık Jimmy'yi, ama üstünü açıp duruyor. "Ona bir yatak çarşafı falan bulsak, iyi olacak" diyor Toby. "Yarın bakarız. Üstünden atmasını önlemenin bir yolunu da bulmamız gerekecek, yoksa güneşin altında kavrularak can verecek."

Jimmy ne beni tanıdı ne de Amanda'yı. Ha bire başka bir kadınla konuşuyor, ateşin başında dururken görünüyor ona. "Baykuş ezgisi. Uçup gitme" diyor ona. Sesi nasıl hasret dolu. Kıskançlık duyuyorum, orada olmayan bir kadını nasıl kıskanıyorsam?

"Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyorum.

"Bir baykuş var. Ötüyor. Bak, hemen şurada." Ama ben baykuş falan duymuyorum.

"Bana baksana, Jimmy."

"Ezgiler gömülü" diyor. "Ne olursa olsun." Bakışlarını ağaçlara çeviriyor.

Ah Jimmy. Sen nerelere gittin?

Ay batıya doğru ilerlemekle meşgul. Toby kemik çorbasının yeterince kaynadığını söylüyor. İçine benim topladığım hardal bitkilerini katıyor, bir dakika bekledikten sonra kepçeyle çıkarıyor. Yalnızca iki tasımız var, mecburen sırayla içeceğiz, diyor.

Amanda karşı çıkıyor, "Onlar da içmeyecek herhalde?" ÇilePatlarcılara dönüp bakamıyor bile.

Toby'nin yanıtı, "İçecekler. Onlar da. Bugün Azize Julian ve Bütün Canlar Günü" oluyor.

Amanda merak ediyor, "Ne yapacağız onları? Yarın?" Hiç olmazsa bir şeyi merak etmeye başladı.

"Serbest bırakamazsın" diyorum Toby'ye. "Bizi öldürürler. Oates'a kıydılar. Amanda'yı ne hale getirmişler, baksana!"

"Bu meseleyi derinlemesine düşüneceğim," diye bir cevap geliyor Toby'den, "daha sonra. Bu akşam Şenlik akşamı." Taslara çorba doldurup ateşin etrafındaki çembere bakıyor. "Ne şenlik" diyor kuru-cadı sesiyle. Hafifçe kahkaha atıyor. "Ama daha tükenmedik! Değil mi?" Bu son sözleri Amanda'ya.

"Kaputt" diyor Amanda. Sesi çok kısık.

"Düşünme artık" diyorum ama o yeniden ağlamaya başlıyor, için için. Nadas haline girdi. Kollarımı boynuna doluyorum. "Ben buradayım, sen de buradasın, geçti artık" diye fısıldıyorum kulağına.

Amanda soruyor, "Ne amacı var ki?" Ama sorusu bana değil Toby'ye.

"Şimdi sırası değil," diyor Toby yaşlı Havva sesiyle, "son maksadın ne olduğuna kafa yormanın sırası değil. Şimdi hepimizin geçmişi, geçmişin en kötü kısmını unutmasını istiyorum. Bize bahşedilmiş bu yemeğe şükredelim. Amanda. Ren. Jimmy. Siz de, eğer başarabilirseniz." Sonuncular iki ÇilePatlarcı'ya söylenmiş sözler.

Yalnızca biri *Siktir git* gibi bir şeyler homurdanıyor, ama yüksek sesle söylemiyor. Biraz çorba istiyor sonra.

Toby bir şey duymamış gibi devam ediyor konuşmaya. "Ayrıca bu dünyadan göçmüş olanları, ama özellikle aramızda olmayan Sevgili Âdemleri, sevgili Havvaları, sevgili Yoldaşımız Memelileri ve sevgili Yoldaşımız Canlıları, artık Ruhta var olup bizi gözden ayırmayan, mutlaka ihtiyacımız olacak güç ve kuvveti bize verenleri hatırlamanızı istiyorum."

Ardından bir yudum aldıktan sonra tası Amanda'ya uzatıyor. Öbür tası da Jimmy'ye, fakat o tutmayı beceremediği

için çorbanın yarısı kuma dökülüyor. Yanına sokulup içmesine yardım ediyorum. Belki de ölüyordur, diye geçiyor aklımdan. Belki sabaha çıkmaz.

"Geri geleceğini biliyordum" diyor bu kez Jimmy bana. "Biliyordum. Baykuşa dönme sakın."

"Ben baykuş değilim" diyorum. "Senin aklın başından gitmiş. Benim, Ren, hatırlasana. Tek bilmeni istediğim, kalbimi kırdığın; neyse, hâlâ yaşadığın için mutluyum." Bunu dile getirdikten sonra üstümden ağır ve boğucu bir yük kalkıyor, o zaman da gerçekten mutlu oluyorum.

Gülümsüyor Jimmy, bana ya da beni kim sanıyorsa ona. Fiske fiske kabarmış dudaklarının arasından küçük bir gülücük. "İşte yine başlıyor" diyor hasta ayağına. "Ezgiye kulak ver." Başını yan yatırıyor; yüzünde esrik bir ifade. "Ezgiyi öldüremezsin. Yapamazsın!"

Soruyorum, "Hangi ezgiyi?" Ben bir şey duymuyorum da.

"Sessiz ol" diye uyarıyor Toby.

Hep birlikte kulak veriyoruz. Jimmy haklı, ezgi duyuluyor. Belli belirsiz, çok uzakta ama giderek yaklaşan bir ezgi. Şarkı söyleyen pek çok insanın sesi bu. Derken meşalelerin titreyen alevlerini görüyoruz, ağaçların karanlığından bize doğru kavisler çizerek yaklaşıyorlar.

TEŞEKKÜRLER

Tufan Zamanı bir kurmaca roman olmasına rağmen genel eğilimleri ve içindeki pek çok ayrıntı tüyler ürpertecek kadar gerçeğe yakın durmaktadır. Tanrı'nın Bahçıvanları kültü ilkin *Antilop ve Flurya* romanında göründü, tıpkı Amanda Payne, Brenda (Ren), Bernice, KarAdamı Jimmy, Glenn (namıdiğer Flurya) ve ÇattAddam tayfası gibi. Bahçıvanlar günümüzde varlığını sürdüren herhangi bir din örnek alınarak kurgulanmamıştır, ancak inanç ve ibadet sistemleri tamamen benzersiz değildir. Azizler, Bahçıvanların hayata dair yürekten değer verdikleri alanlara yaptıkları katkılara göre seçilir; daha nice azizleri vardır, ancak bu kitap onlardan söz etmez. Bahçıvan ilahilerinin en çok etkilendiği ozan William Blake olup John Bunyan'dan ve ayrıca *The Hymn Book of the Anglican Church of Canada and the United Church of Canada*'dan [Kanada Anglikan Kilisesi ve Kanada Birleşik Kilisesi İlahiler Kitabı] yardım alınmıştır. Bütün ilahi derlemeleri gibi Bahçıvanların ilahilerinde de inanmayanlara tamamen anlaşılır gelmeyen sözler bulunur.

İlahilerin ezgisi şanslı tesadüflerle gelişti. California Venice'ten şarkıcı ve müzisyen Orville Stoeber, ne olacağını görmek için bu ilahilerden birkaçına beste yaptıktan sonra kendini kaptırdı. Ortaya çıkan harikulade sonuçlar *Hymns of the God's Gardeners* [Tanrı'nın Bahçıvanları'nın İlahileri] CD kaydında dinlenebilir. Bu melodiler herhangi birinden ama-

törce ya da çevresel amaçlarla yararlanmak isteyenlere açıktır. *Bunun için* www.yearoftheflood.com, www.yearoftheflood.co.uk veya www.yearoftheflood.ca sitelerini ziyaret etmeniz yeterli olacaktır.

Amanda Payne ismi ilk kez *Antilop ve Flurya* içinde bir karakter olarak Medical Foundation for the Care of Victims of Torture (U.K.) [İşkence Kurbanlarının Tıbbi Bakımından Sorumlu Vakıf, (B.K.)] adına yapılan bir açık artırma vesilesiyle geçmişti. Temiz Hava Babası Aziz Allan Sparrow'un sponsorluğu, CAIR (CommunityAIR, Toronto) tarafından düzenlenen bir açık artırmayla sağlandı. Rebecca Eckler ismiyse Kanada'daki *The Walrus* dergisi adına yapılan bir bağış müzayedesinde geçer. Adını bağışlayan bütün yardımseverlere teşekkürler.

Coşkulu, vefakâr ve büyük sıkıntılara katlanan editörlerime minnetim her zaman geçerli. Ellen Seligman, McClelland & Stewart, Kanada; Nan Talese, Doubleday, A.B.D. ve Alexandra Pringle ile Liz Calder, Bloomsbury, Birleşik Krallık, aynı zamanda Louise Dennys, Vintage/Knopf, Kanada; LuAnn Walter, Anchor, A.B.D.; Lennie Goodings, Virago, Birleşik Krallık ve Maya Mavjee, Doubleday, Canada. Elbette bunlar arasında çalıştığım ajanslardan Phoebe Larmore (Kuzey Amerika), Vivienne Schuster ile Betsy Robbins, Curtis Brown (Birleşik Krallık) ve Ron Bernstein ile dünya genelinde işbirliği yaptığım diğer ajanslarla yayınevleri de var. Ayrıca metni kahramanca okuyup düzeltmelerini yapan Heather Sangster; ofiste benden istisnai desteklerini esirgemeyen Sarah Webster, Anne Joldersma, Laura Stenberg ile Penny Kavanaugh ve tabii Shannon Shields. Joel Rubinovitch ve Sheldon Shoib; Michael Bradley ile Sarah Cooper. Yazan kolumu kıpırdatmamı sağlayan Coleen Quinn ve Xiaolan Zhang.

Bu kitabın ilk gözü pek okuyucularına özellikle teşekkür ederim: Jess Atwood Gibson, Eleanor ve Ramsay Cook, Ro-

salie Abella, Valerie Martin, John Cullen ve Xandra Bingley. Sizler çok değerlisiniz.

Ve nihayet beraber pek çok Nisan Balığı, Yerdegezen Bilgeliği ve Bütün Yolcular şenliklerini kutladığımız Graeme Gibson'a özel teşekkürü borç bilirim. Birlikte güzel uzun bir yolculuk yaptık.

HAYATIN YOK OLUŞUNA KEHANET GİBİ BİR AĞIT...

Bilim, din ve doğayı kaynaştıran bir din olan Tanrı'nın Bahçıvanları'nın önderi Âdem Bir, uzun süredir küresel bir salgını öngörüyordu. Bu felaket gerçekleşti ve insan yaşamı büyük ölçüde yok oldu.

İki kadın kurtuldu: Lüks bir seks kulübünde kapalı kalan genç dansçı Ren ile bir sağlık merkezine sığınan eski Bahçıvan Toby.

Ya diğerleri? Ren'in biyo-sanatçı arkadaşı Amanda? Eko-savaşçı üvey babası Zeb? Eski sevgilisi Jimmy? Ya da belalı ÇilePatlarcılar?

Bir de, dünyanın egemeni olan Şirketlerin karanlık polis örgütü NaAşRobA.Ş. var...

Âdem Bir ve kuşatılmış takipçileri yeniden örgütlenirken, Ren ve Toby de kendilerini bitki ve hayvan yaşamı dahil hiçbir şeyin nereye varacağının bilinemediği, değişen bir dünyada bulacaklar.

"Atwood bize kendimizi nasıl göstereceğini biliyor, ama hayata tuttuğu ayna yansıtmaktan fazlasını yapıyor – bu ayna görüntüyü hem derinleştiren hem de bozan cıvalı aynalardan: insan doğasının derinliklerini ve muhtemel mutasyonlarını görmemizi sağlıyor."
– Jeanette Winterson

Margaret Atwood (1939, Ottawa). Kanadalı şair, yazar, eleştirmen, denemeci, feminist ve çevre aktivisti. Özellikle "ütopya" ve "distopya" kavramlarını birleştirerek "üstopya" adını verdiği kendine özgü bilimkurgu türündeki romanlarıyla tanındı. *Kör Suikastçı* (Booker Ödülü, 2000), *Damızlık Kızın Öyküsü* ve *Antilop ve Flurya* gibi romanları Türkçede de yayımlandı.

ISBN 978-605-09-1748-2
9 786050 917482
sertifika no: 11940
dogankitap.com.tr
Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı
DK DOĞAN KİTAP